

ORAȘUL MASCAT

Genevieve Cogman

ARMADA

GENEVIEVE COGMAN

Seria: Biblioteca invizibilă

Partea a II-a

ORAŞUL MASCAT

Original: *The Masked City* (2015)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

— 2020 —

MULŢUMIRI

Le mulţumesc tuturor celor care au pus umărul la apariţia acestei cărţi.

Le mulţumesc agentului meu literar, Lucienne Diver, care m-a ajutat să descopăr monştri în adâncurile Londrei, şi editorului meu, Bella Pagan, care face o treabă minunată şi căreia această carte îi datorează enorm.

Le mulţumesc primilor mei cititori, prietenilor, familiei, susţinătorilor şi echipei „Clasificări”. Ajutorul vostru este nepreţuit.

Mulţumesc minunatului oraş Veneţia, care merită o scriitură mult mai bună decât cea pe care i-am oferit-o eu.

GHIDUL UCENICULUI BIBLIOTECAR

Extras din Documentul de instructaj privind orientarea între diverse lumi

Secţiunea 2.1, versiunea 4.13
Autoare: Coppelia
Editor: Koşcei
Revizori: Gervase şi Ntikuma
Numai pentru personalul autorizat

INTRODUCERE

Ai trecut deja de pregătirea de bază şi fie deja lucrezi pe teren, cu un Bibliotecar experimentat, fie această fază va urma curând. Acest document confidenţial reprezintă o examinare detaliată a poziţiei Bibliotecii faţă de Neamul Frumos şi faţă de dragoni. Te va ajuta să înţelegi de ce preferăm să rămânem neutri în raport cu ambele părţi.

NEAMUL FRUMOS – ORIENTAREA CĂTRE HAOS ŞI PUTERILE LOR

Probabil cunoşti primejdiile pe care Neamul Frumos le prezintă pentru umanitate. Reprezentanţii săi se hrănesc din interacţiunile cu oamenii – practic, se hrănesc cu noi, cu emoţiile noastre. Fiecare dintre ei îi percepe pe toţi ceilalţi, fie om, fie unul de-ai lor, ca pe nişte simpli participanţi, îndeplinind roluri secundare în propriile poveşti. Bucla de răspuns este foarte interesantă. Cu cât mai dramatice îşi pot face poveştile personale (de exemplu, jucând rolul de personaj negativ, rebel sau erou), cu atât mai multă putere dobândesc. Şi cu cât mai puternici devin, cu atât devine mai stereotipic acest comportament tip joc de rol. Ca rezultat, perspectiva unui reprezentant al

Neamului va fi tot mai sociopată[1], în timp.

În ceea ce priveşte alte pericole, Neamul are puteri diverse, începând cu abilitatea de a se acoperi cu o strălucire primară (pentru a afecta percepţia oamenilor asupra lor) şi până la capacitatea de a-i manipula emoţional pe cei din jur. În plus, reprezentanţii puternici au, ocazional, puteri magice sau fizice specifice, în funcţie de arhetipul sau stereotipul pe care şi l-au ales.

NEAMUL FRUMOS ŞI LUMILE LOR

Lumile cunoscute fac parte dintr-un spectru larg, pornind de la ordine şi ajungând la haos. Cu cât mai departe călătorim în lumile afectate de haos, cu atât mai mulţi Frumoşi vom întâlni. În lumile afectate de haos există riscul ca oamenii să fie expuşi la contaminare. Aceasta poate afecta puterile unui Bibliotecar sau îl poate împiedica să revină în Bibliotecă. În lumile dominate de Neamul Frumos, omenirea reprezintă doar o distribuţie de figuranţi. Rolurile lor sunt diverse: de la animale de companie, la surse de hrană. Sunt elemente de decor pentru psihodrame, poveşti de dragoste sau răzbunări ţesute de Neam în jurul lor. Neamul este contaminat cu haos, trup şi suflet. Reprezentanţii mai slabi pot interacţiona cu Bibliotecari singuri la un nivel relativ „uman”. Cei mai puternici nu vor sau nu pot să facă asta. Atenţie, alianţele oferite cu intenţii prietenoase sunt bazate tot pe motive specifice Neamului Frumos.

NEAMUL SAU DRAGONII – ARGUMENTE PRO ŞI CONTRA

Ai putea întreba de ce nu ne aliem cu dragonii. Ei reprezintă ordinea, la fel cum Neamul reprezintă haosul. Reprezintă realitatea, la fel cum Neamul îmbrăţişează şi îşi ia puterea din concepte ţinând de ficţiune. Astfel, dragonii

[1] Discuția privind veridicitatea diagnosticului de „sociopat” sau „psihopat” nu face parte din scopul acestui document de instructaj.

preţuiesc „realitatea” şi lumea fizică mai presus de orice, fără să aibă prea multă răbdare cu chestiuni care ţin de imaginaţie. De ce nu am vrea, aşadar, să îmbrăţişăm[2] realitatea fizică? Răspunsul este că, în felul lor, dragonii sunt la fel de părtinitori şi de inumani precum Neamul Frumos.

DRAGONII. ORIENTAREA CĂTRE ORDINE ŞI PUTERILE LOR

Dragonii or fi reprezentând lumea fizică – lumea tangibilă, dacă preferi –, dar realitatea fizică nu este îngăduitoare[3]. Este brutală, crudă şi nemiloasă. Puterile dragonilor se alimentează din tărâmul fizic: pot controla vremea, mareele, pământul etc. Dragonii sunt extrem de practici în gândire şi nu prea văd rostul discuţiilor despre democraţie, liber-arbitru sau alte asemenea fantasmagorii; nu are sens, pentru că ei se consideră cele mai puternice creaturi din lume. Cred că au dreptul de a conduce, din acest motiv. Aşa că, în lumile foarte ordonate, dragonii chiar conduc, fie public, fie din culise.

CUM PĂSTREAZĂ BIBLIOTECA ECHILIBRUL

Prin conexiuni realizate prin uşile sale către lumi alternative multiple, conexiuni create prin recuperarea de cărţi esenţiale din aceste lumi, Biblioteca ajută la păstrarea echilibrului. Legăturile sale cu lumile le împiedică pe acestea să alunece prea repede în direcţia haosului sau ordinii, iar un mediu stabil pentru oameni este posibil undeva la mijloc[4]. Bibliotecarii juniori pot fi pedepsiţi aspru dacă fraternizează în mod nepermis cu Neamul Frumos. Este în special cazul celor care par să

[2] Bibliotecarii cu alte opinii teologice vor trebui să țină seama că propriile credințe sunt tot un subiect personal.
[3] La figurat. Viețile personale ale Bibliotecarilor nu ne privesc.
[4] Suntem conștienți că acest lucru este extrem de simplist. O discuție aprofundată depășește scopul acestui document informativ și necesită un nivel ridicat de cunoaștere a limbii.

submineze neutralitatea Bibliotecii, care trebuie păstrată cu orice preţ. Ar trebui să subliniem că nu vom emite judecăţi cu privire la „binele omenirii”. Omenirea ar trebui să fie lăsată să îşi ia propriile decizii. Scopul Bibliotecii este să împiedice omenirea să creadă în realitatea absolută. Sau în opusul ei.

Asta vei face recuperând cărţile desemnate: vei păstra echilibrul.

PROLOG

Peste Londra plutea smogul. Simţurile lui Kai erau mai ascuţite decât ale unui om, deşi încerca să nu atragă prea mult atenţia. Dar nici măcar el nu vedea pe o alee întunecată mai bine decât un londonez de rând. Chiar şi londonezii get-beget circulau cu prudenţă pe străduţele înguste din spatele gării King's Cross.

Dar unde se înregistra o rată crescută a criminalităţii, detectivii prosperau. Iar el era aici pentru a se întâlni cu Peregrine Vale, prieten şi justiţiar.

Se opri să inspecteze vitrina unui amanet, încercând să măsoare strada din spatele său. Nu vedea pe nimeni să-l urmărească, dar plutea ceva în aer, ceva care îl făcea să presimtă pericolul. Existau însă puţini oameni care să aibă curajul să provoace un dragon şi nu credea că ar putea întâlni vreunul pe străduţele din zonă.

Vale se afla într-un depozit, chiar după colţ. Aproape că ajunsese; Kai avea să afle curând ce fel de ajutor îi putea oferi în legătură cu acest caz.

Deodată se auzi un strigăt. Era un glas de femeie, profund îngrozită, întrerupt brusc de un icnet însoţit de tuse. Kai se întoarse brusc şi miji ochii prin ceaţă. Doi bărbaţi şi o femeie erau înghesuiţi la capătul unui pasaj deosebit de întunecat. Unul dintre agresori ţinea braţele femeii la spate, în timp ce al doilea îşi ridica pumnul să lovească iar.

— Daţi-i drumul! spuse Kai, calm.

Se putea descurca foarte uşor cu doi oameni. Chiar dacă erau vârcolaci, nu reprezentau cine ştie ce pericol. Dar asta avea să-l întârzie.

— Pleacă! mârâi unul dintre ei, întorcându-se spre el. Nu-i treaba ta şi nici nu eşti pe tarlaua ta!

— Este treaba mea, dacă aşa aleg eu.

Kai avansă pe alee, către grup, cântărindu-i aşa cum îl învăţase maestrul de arme al tatălui său. Bărbaţii erau musculoşi, bine legaţi, însă amândoi aveau început de

burtă şi reflexe lente. Îi putea dovedi, aşa cum mai dovedise şi alţii de teapa lor, cu câteva zile în urmă.

Unul dintre ei se îndreptă spre el, cu pumnii ridicaţi într-o imitaţie slabă a poziţiei de boxer. Se mişca mai agil decât anticipase Kai, dar nu suficient de repede. Fentă cu pumnul drept, apoi încercă o directă cu stângul, spre maxilarul lui Kai. Acesta făcu un pas într-o parte, lovi cu muchia palmei în zona rinichilor, îi dădu un şut în fluierul piciorului, să-l dezechilibreze, şi îl izbi cu capul de zid. Bărbatul se chirci la pământ.

— Nu e cazul să… începu celălalt, făcând câţiva paşi în spate, pe alee, în timp ce ţinea femeia în faţa lui, ca pe un scut.

În ochi i se citea deja panica.

— Mai bine pleci şi nu va suferi nimeni.

— Dă-i drumul femeii şi nu vei suferi *tu!* îl corectă Kai.

Înaintă, gândindu-se ce opţiuni avea. O fentă laterală şi o lovitură directă în gâtul bărbatului ar fi prezentat cel mai scăzut risc pentru femeie, şi totuşi…

— Acum! se auzi o voce de sus.

Zgomot de uşi trântindu-se atât din laterale, cât şi din spate. Ceva căzu de sus, rostogolindu-se spre el într-o încâlceală de umbre. Kai se aruncă într-o parte, din instinct, dar aleea se umpluse de oameni. Erau cam o duzină, remarcă acea parte a minţii sale antrenată pentru luptă, iar în spatele uşilor deschise mai erau şi alţii. Nu avea spaţiu să se ferească. Părea o capcană. Atacatorii nu rămaseră în spate, lăsându-i pe ceilalţi să încaseze lovituri, aşa cum procedau borfaşii, de obicei. Atacară direct, cei mai mulţi cu mâinile goale, câţiva cu boxuri metalice.

Trebuia să bată în retragere şi să scape. Nu era nicio ruşine. O parte din pregătirea unui războinic consta şi în a recunoaşte forţa superioară şi a acţiona în consecinţă. Cineva îl apucă de gât, pe la spate. El îi prinse braţul, se lăsă iute într-un genunchi şi îl aruncă pe bărbat peste cap, trântindu-l peste cei care îl înconjurau. Rămânând în aceeaşi poziţie, se răsuci şi seceră cu piciorul gleznele unui alt atacator. Se folosi de avânt pentru a se răsuci şi a

se ridica. Între el şi calea de scăpare mai erau patru bărbaţi – patru obstacole de înlăturat.

Cazul lui Vale trebuia să fie tare important dacă suscita asemenea intervenţii.

Kai remarcă plasa care îl ratase la milimetru, zăcând încâlcită pe asfalt. Arăta ameninţător, cu bucăţi de metal împletite printre sfori. Ciudat! De ce atâta efort ca să-l prindă tocmai pe el? Dacă îl capturaseră deja pe Vale, aveau să regrete.

Lovi cu cotul în spate, simţind un trosnet când atinse o bărbie, şi o luă la fugă. Cel puţin unul dintre bărbaţii din faţa lui trebuia să se dea la o parte.

Nu se aşteptase ca toţi să se arunce asupra lui deodată, ca un val uman. Aplică o lovitură înaltă într-o beregată, apoi una joasă, în nişte vintre – lovituri năucitoare. Dar oamenii nu cădeau. Simţeau durerea, icneau, se împleticeau, dar tot îi ţineau piept.

O lovitură bruscă în ceafă îi provocă o explozie de durere, iar încercarea lui de pătrundere îşi pierdu forţa. Căzu într-un genunchi. Ştia că se transformase într-o ţintă, dar, pentru o clipă, muşchii lui refuzau să răspundă.

Un alt bărbat îl lovi în faţă. Scuipă sânge.

Un bărbat din spate se aruncă asupra lui Kai, trântindu-l pe pavajul murdar. Kai se chinui să respire. Vedea scântei. Prin vene îi curgea furie pură. Cum îndrăzneau aceşti oameni să îl atace aşa?

Frica îi era străină. Nu era *posibil* ca ticăloşii ăştia să câştige.

Simţi cum i se adaptează corpul natural, cum mâinile îi devin gheare, cum solzii încep să-i apară prin piele. Adevărata lui natură se trezea la viaţă odată cu furia. Voia să ridice fluviul împotriva lor, să îi spele de pe faţa Londrei, să îi facă să plătească pentru *neobrăzarea* lor.

De partea cealaltă a oraşului, simţi Tamisa şi toţi afluenţii ei agitându-se, ca răspuns la furia lui. O fi fost cel mai tânăr şi cel mai neînsemnat dintre fiii tatălui său, dar rămânea un dragon din Casa Regală. Se scutură şi îl azvârli cât colo pe individul care-i sărise în spate. Apoi se

ridică, mârâind cu dinţii la vedere.

Mai multe trupuri îl loviră deodată şi îl trântiră la pământ, cu mâini grele ţintuindu-i încheieturile. Ghearele sale lăsară urme, în timp ce se zbătea să îşi ia din nou avânt. Pentru prima dată, simţi un grăunte de îndoială. Poate că ar fi fost mai înţelept să se transforme complet, într-o formă cu care ei nu se puteau lupta. Asta ar fi avertizat întreaga Londră că pe aleile sale se dezlănţuise un dragon, dar dacă se întâmpla asta…

O mână îl prinse de păr, trăgându-i capul pe spate, şi simţi un clinchet metalic în jurul gâtului. Simţi izul feroce, electric de magie a Neamului în aer, înconjurându-l şi *legându-l.* Strigă de uimire, apele fluviului începură să scadă, apoi nu le mai auzi deloc, iar degetele sale, din nou complet umane, zgâriară pavajul.

— Am rezolvat, se auzi o voce glacială.

Apoi Kai încasă o lovitură în cap şi căzu fără cunoştinţă.

CAPITOLUL UNU

Cu o seară înainte...

Păcat de otrava din paharul ei cu vin, se gândi Irene. Încăperea subterană era călduroasă, iar vinul rece i-ar fi făcut bine.

Nu fusese nevoie de şoapta lui Kai peste umăr. Îl urmărise în oglindă pe bărbatul cu mască de corb. Numele lui adevărat era Charles Melancourt. Amândoi vânau aceeaşi carte de câteva săptămâni. Era agentul unui cumpărător rus. Irene era agenta Bibliotecii. Se întâlniseră de suficiente ori în timp ce investigau aceleaşi surse, iar el o recunoscuse cu siguranţă, în ciuda măştii, întocmai cum îl recunoscuse şi ea.

Licitaţia pentru obiectul prezentat se încheie. Era un set de zaruri placate cu aur, cu puncte din rubine. Urmară câteva aplauze răzleţe. Toată lumea purta măşti, chiar şi chelnerii care plimbau tăvi cu mâncare şi vin. Licitaţia nu era tocmai ilegală, dar era cel puţin dubioasă. Clienţii erau excentrici, bogătaşi şi mulţi oameni care angajau avocaţi doar ca să le dovedească nevinovăţia absolută (faţă de orice). Pe pereţi erau montate lămpi cu eter, care aruncau o lumină tremurătoare, albicioasă, în încăpere. Paietele de pe rochiile scumpe şi decoraţiile militare scânteiau, la fel ca obiectele pentru care se licita. Recunoscuse câţiva membri londonezi ai Neamului Frumos în spatele măştilor. Dar lordul Silver, conducătorul lor neoficial, nu era prezent, iar pentru asta se simţea recunoscătoare.

Irene dobândise acces la licitaţie cu ajutorul lui Vale. Nu îi strica deloc să fie o prietenă apropiată a celui mai cunoscut detectiv din Londra. În schimb, îi promisese că se va asigura că atât ea, cât şi Kai dispăreau înainte de miezul nopţii, când era programată o razie a poliţiei. Intenţiona să îşi ţină promisiunea. Petrecuse ultimele câteva luni în lumea aceasta alternativă, construindu-şi o identitate de acoperire ca traducătoare liber-profesionistă.

Să aibă cazier ar fi reprezentat un mare impediment.

— Următorul obiect, mârâi crainica. Un exemplar din *Vrăjitoarea* lui Abraham – sau a lui Bram Stoker, inspirată din cartea cu acelaşi nume a lui Jules Michelet. Suntem siguri că oaspeţii noştri ştiu deja că această carte a fost interzisă de guvernul britanic. Biserica a acuzat-o de indecenţă şi erezie. Fără îndoială, va oferi cumpărătorului o lectură interesantă.

Râsul ei nu avea nici urmă de umor.

— Se vinde ca parte dintr-o colecţie anonimă. Licitaţia începe de la o mie de lire. Oferă cineva o mie?

Irene ridică mâna. La fel şi Melancourt.

— Doamna în costum negru de arlechin, o mie de lire, intonă crainica.

— O mie cinci sute! strigă Melancourt.

Sărea peste etape, în loc să lucreze metodic. În regulă. Măcar păreau singurii interesaţi de obiect.

— Două mii, spuse Irene, limpede.

— Două mii cinci sute! declară Melancourt.

Asta stârni şoapte printre ceilalţi cumpărători. Cartea era rară, însă nu cine ştie ce. Existau muzee care deţineau exemplare, aşa că Irene dădea dovadă de etică profesională încercând să o cumpere în cursul unei licitaţii dubioase. Ar fi putut să o fure. Gândul o făcu să zâmbească.

— Trei mii.

— Cinci mii!

Saltul brusc de preţ aşternu tăcerea în încăpere. Oamenii o priveau pe Irene, întrebându-se ce urma să facă.

Kai se aplecă peste umărul ei. Respectându-şi acoperirea de gardă de corp, rămăsese nemişcat, refuzând mâncarea şi băutura, veghind geanta din material textil care adăpostea garanţia.

— Îl putem lăsa să câştige şi îl vizităm mai târziu, murmură el.

— Prea riscant, şopti Irene.

Ridică paharul de vin de pe tava pe care o ţinea el, îl duse la buze şi remarcă încordarea bruscă din postura lui

Melancourt. Da, venise *de la el.* Îşi închipuise.

— **Vin, fierbi!** murmură ea în Limbaj şi îl puse repede înapoi pe tavă când se încălzi sub degetele ei.

Vinul fierbea deja şi se vărsă pe tavă, fâsâind şi scoţând aburi, în timp ce se evapora. Mâinile lui Kai se încordară, dar continuă să ţină bine tava.

Tensiunea se adâncise. Irene o întrerupse, spunând nonşalant:

— Zece mii.

Melancourt îşi lovi coapsa cu pumnul, înjurând.

— Mai sunt şi alte oferte? întrebă crainica, ridicând glasul peste murmurul din sală. Zece mii de la doamna în arlechin negru, zece mii o dată, zece mii de două ori... adjudecat! Vă rugăm să veniţi şi să stabiliţi condiţiile de plată cu personalul nostru, doamnă. Mulţumim. Următorul obiect...

Irene ignoră următorul obiect, ridicându-se în picioare. Kai îi dădu tava unuia dintre chelneri şi luă geanta, urmând-o spre biroul de plăţi. Ea continuă să îl urmărească din priviri pe Melancourt, însă acesta se lăsase în scaun fără să facă vreo scenă. Bărbaţii şi femeile pe lângă care trecea o salutară din cap, cu respect, iar ea le întoarse gestul, politicoasă.

— Plata, doamnă? solicită funcţionarul de la birou, pe un ton neutru.

În spatele lui erau câţiva bărbaţi musculoşi, cu misiunea de a ajuta clienţii indecişi să îşi plătească achiziţiile. Dar nu avea să fie nevoie de ei.

Irene continuă să zâmbească uşor în vreme ce funcţionarul îi examina diamantele sintetice cu o lupă de bijutier. Acesta încheie tranzacţia şi îi întinse cartea. Dobândise nestematele de la un Bibliotecar care lucra într-o lume alternativă cu o tehnologie mult mai avansată şi le folosea pentru cheltuieli. Producţia de diamante de acolo era ieftină, prin comparaţie, şi el nu dorise în schimb decât Voltaire – *Opere complete,* în ediţie princeps, din lumea ei.

Erau la uşă când Melancourt îi prinse din urmă.

— Pot să-ţi ofer un târg, spuse el, cu o voce scăzută, dar

disperată. Dacă mă pui în legătură cu superiorul tău…

— Mă tem că este imposibil, spuse Irene. Am încheiat tranzacţia. Te rog să mă scuzi. Îşi amintise că avea un termen, şi era deja 22:30.

Melancourt strânse din buze sub mască.

— Să nu mă acuzi pentru ce se poate întâmpla, scuipă el. Acum mă scuzi, trebuie să plec.

Se repezi să le-o ia înainte, strigând după un chelner să-i aducă haina şi pălăria.

Ieşiră din clădire pe la 22:45. Nu mai purtau măşti. Noaptea era destul de senină, iar felinarele cu eter scoteau în evidenţă fiecare defect al străzilor din Soho. Câteva femei mişunau pe la colţuri, însă majoritatea erau în cârciumi sau operau la interior şi niciuna nu se apropie de Kai şi de Irene. Melancourt dispăruse deja.

— Crezi că va încerca ceva? întrebă Kai în şoaptă.

— Probabil. Să mergem spre Oxford Street. Ar trebui să fim în siguranţă odată ce ieşim la drumul mare.

În timp ce se îndreptau în direcţia respectivă, Irene se gândi la felul în care i se schimbase viaţa în ultimele câteva luni. Înainte, fusese o Bibliotecară de teren, îndeplinind misiune după misiune, sărind dintr-o lume alternativă în alta pentru a recupera cărţi în folosul Bibliotecii interdimensionale pe care o reprezenta. Acum, avea o bază stabilă aici, ca Bibliotecară Invitată, avea un ucenic pe care îl respecta, avea până şi prieteni. Să călătoreşti printre lumi nu era chiar cea mai bună modalitate de a clădi prietenii, mai ales când trebuia să îşi petreacă jumătate din timp deghizată. Dar acum existau şi oameni din lumea în care trăia, ca Vale, care ştiau ce era şi o acceptau.

Să fie sinceră, îi şi plăcea munca ei. Simţea *mulţumire* când îndeplinea misiunile Bibliotecii, prompt şi eficient. Să recupereze cărţi unice pentru Bibliotecă dintr-o lume anume ajuta la stabilizarea lumii cu pricina, redând un echilibru între ordine şi haos prin întărirea legăturii cu Biblioteca. Dar simţea şi o *provocare* – în lipsa unui cuvânt mai bun. Luna trecută trebuiseră să se strecoare într-un

labirint colcăind de maşini de sub Edinburgh, pentru a recupera un exemplar din povestea pierdută *Regina Rosae,* a lui Erzsébet Báthory. Astăzi se strecuraseră la şi de la licitaţie fără nicio problemă. (Tentativa de otrăvire era doar un detaliu nesemnificativ.) Irene nu era sigură ce avea să îi aducă ziua de mâine, dar promitea să fie interesantă.

— Ah! spuse Kai, satisfăcut, când făcură colţul după o cârciumă şi intrară pe o alee întunecată. Mă gândeam eu. Suntem urmăriţi.

Irene întoarse capul şi surprinse siluetele a doi bărbaţi în spatele lor.

— Bine punctat! Sunt doar ei doi?

— Cel puţin încă unul. Cred că încearcă să ne taie calea dacă o luăm spre Berwick Street, zise Kai încruntat. Ce facem?

— Mergem spre Berwick Street, fireşte, spuse Irene, categorică. Altfel, cum am putea afla ce se petrece?

Kai o privi pieziş. Felinarele cu eter îi transformau profilul într-o sculptură în marmură. Ochii i se îngustaseră şi păreau foarte întunecaţi.

— Mă laşi pe mine să mă ocup?

— Te las să ai un cuvânt de spus, confirmă Irene. Tu îi distragi, eu fac ordine.

Kai încuviinţă, acceptând ordinul. Ea nu-i putea cere să lupte cot la cot într-o confruntare de stradă. Era dragon, în fond, şi chiar şi în formă umană putea sări şi lovi oameni în cap. Iar fustele acestea londoneze, până la glezne, nu erau tocmai create pentru a facilita săriturile şi loviturile.

Kai era dragon, ceea ce complica lucrurile. Îl făcea un ucenic util, cu capacităţi dincolo de limitele umane, dar însemna şi că avea suficiente atitudini şi prejudecăţi solide. Detesta Neamul Frumos, fiindcă reprezenta forţele haosului, ceea ce era straniu, întrucât prezenţa lor în această lume era preponderentă. Şi se purta cu aroganţa unui dragon de sânge regal, deşi refuza să intre în detalii când venea vorba despre familia sa. Irene avea suficientă experienţă să ştie că era posibil – de fapt, aproape sigur –

să-i bage în bucluc. Dar, deocamdată, era de nădejde.

La această oră din noapte, piaţa şi dughenele din Berwick Street erau închise, iar strada era doar slab luminată de felinare cu eter. Era momentul perfect pentru ca urmăritorii lor să acţioneze.

Ca la un semnal, cei doi bărbaţi începură să se apropie, iar un al treilea ieşi de după colţul din faţa lor. Avea îmbrăcămintea zdrenţăroasă, haina cu gulerul peticit, descheiată, lăsând să se vadă o cravată înnodată la gât peste o cămaşă parţial încheiată. Avea şapca trasă adânc peste ochi, ascunzându-i.

— Staţi pe loc! mârâi el.

Kai şi Irene se opriră.

— Lucrurile pot fi simple, spuse borfaşul. Sau dificile. Eu şi băieţii nu vrem să vă facem rău dacă nu e neapărat necesar.

— Vai, nu! icni Irene, încercând să pară lipsită de intenţii ameninţătoare. Ce înseamnă asta?

— Doar un strop de violenţă absolut necesară, doamnă, spuse bărbatul.

Făcu un pas în faţă. Îi auzea pe ceilalţi doi apropiindu-se rapid din spatele lor.

— Matale să stai departe de băiatul ăsta, iar eu şi ai mei n-om avea niciun motiv să te deranjăm.

Probabil fiindcă era Kai cel care ducea geanta. Melancourt nu ar fi avut timp să îi avertizeze că ea părea să posede abilităţi neobişnuite. Irene nu putea refuza un avantaj.

— Atunci, de ce m-aţi deranja pe *mine?* întrebă Kai.

Îi dădu geanta lui Irene şi ea făcu un pas în spate, lăsându-i spaţiu de manevră în timp ce ea se retrăgea în lateral. Cu coada ochiului, ea văzu lumini stingându-se la ferestrele de sus şi perdele date la o parte. Pentru o clipă, crezu că văzuse ceva mişcându-se pe un acoperiş de vizavi, dar nu putea fi sigură, iar pericolul la nivelul străzii era iminent. Din fericire, avea încredere absolută în Kai şi în capacitatea sa de a se ocupa de atacatori de unul singur. Probabil nu avea să depună nici cel mai mic efort.

Omul din faţa lor scoase un baston telescopic din buzunar, cântărindu-l în mâini ca un utilizator experimentat. Însemna că erau nişte borfaşi pregătiţi, şi nu tocmai recruţi din crâşma de la colţ.

Irene se întoarse să se uite la cei doi care se apropiau din spate. Schimbaseră ritmul, de la pas vioi la mers alene. Acum, că ajunseseră în lumina felinarelor, observă că obrajii lor erau acoperiţi cu un soi de blană, sprâncenele, dese şi împreunate, iar unghiile nu păreau tocmai unghii.

Vârcolaci. Nu se aşteptase la vârcolaci.

Nu existau legi împotriva vârcolacilor în lumea aceasta alternativă. Totuşi, dacă nu aveau bani, erau puternic ancoraţi în clasa socială dedicată muncii manuale şi găinăriilor ocazionale. Vârcolacii aveau tendinţa de a se aduna laolaltă, în grupuri ca nişte pseudofamilii extinse, în oraşele mari, lucrând împreună în ture complete la fabrici ori la docuri sau organizându-se în bande de protecţie. Irene nu încercase niciodată să afle ce făceau ei în zona rurală. Poate că duceau o viaţă sălbatică, vânând iepuri, dar se cam îndoia.

Din fericire, procesul era de durată şi cerea eforturi constante, pe lună plină, pentru ca mutaţia să se transmită. Nu acesta era pericolul imediat. Dar erau mai rezistenţi decât omul obişnuit şi greu de oprit într-o luptă – doar dacă nu doreai să provoci daune serioase.

— Am dori geanta pe care tocmai i-ai pasat-o domnişoarei, mârâi primul vârcolac şi îşi linse buzele, cu o limbă ameninţător de lungă. Apoi, vei transmite un scurt mesaj oricui te-o fi angajat, dacă pricepi ce zic.

— Nu v-aş recomanda, spuse Kai, împingând uşor un picior în faţă şi adoptând ceea ce Irene recunoscu drept o poziţie derivată din arte marţiale obscure. Dacă mi-aţi spune voi cine v-a angajat…

Cei doi din spatele lui ţâşniră brusc, dând să îl apuce de braţe. Dar Kai se aşteptase la asta. Le prinse încheieturile, apoi îi azvârli cu forţă înainte, folosindu-se de propriul lor avânt. Când îi trase înapoi în spate, aproape căzură amândoi. Unul înjură. Celălalt îşi linse buzele cu o

scânteiere maliţioasă în ochi.

— Ah, avem un omuleţ grăbit aici! spuse primul. Înconjuraţi-l, băieţi! Să-i arătăm cum să ne respecte.

Vorbind, se întoarse spre dreapta, cu ghetele scârţâind pe pavaj, dar nu îl atacă pe Kai.

— Eu tot aş dori să aflu cine v-a trimis, domnilor, spuse Kai.

Îşi păstrase poziţia relaxată, fără să-şi ia însă ochii de la lider. Irene era sigură că îi supraveghea şi pe ceilalţi doi. Uneori, era foarte uşor să uite că fusese un soi de răufăcător, într-o lume cyberpunk cu tehnologie foarte avansată. Era probabil obişnuit cu genul acesta de confruntare. Poate îi stârnea nostalgia.

— Pun pariu c-ai vrea, mârâi cel din stânga lui Kai.

Se furişa spre locul în care se lipise Irene de zid, încercând să-l ocolească pe Kai.

— Păcat că tot ce poţi să-i spui e…

Kai se mişcă în aceeaşi clipă, întorcându-se să facă doi paşi rapizi spre el. Îl lovi pe bărbat cu pumnul în burtă, iar acesta se împletici, mormăind. Kai îşi desfăcu palma şi îl lovi într-o parte a gâtului, cu chipul concentrat, interesat doar de traiectoria corectă a loviturii. Bărbatul se dădu înapoi, din cauza forţei impactului, şi din gura deschisă îi ţâşni saliva. Vârcolacul icni tare şi se lăsă în genunchi, cu pumnii păroşi lovind pavajul şi cu ochii sticloşi, în timp ce se străduia să rămână conştient.

Ceilalţi doi îl atacară pe Kai, amândoi mârâind din gât. Unul încercă să se apropie şi să-l ţină ocupat, iar celălalt să îşi folosească bastonul telescopic. Totul se transformă într-o încâlceală de lovituri rapide. Irene se încruntă când îl văzu pe Kai căzând într-un genunchi şi făcu un pas în faţă, dorind să intervină. Dar primul borfaş se ridică în picioare, împleticindu-se, şi îi înşfăcă braţul cu degetele lui păroase, cu gheare lungi.

— Ţipă tare, ca domnul tău amabil să te audă! începu el.

Irene se uită la picioarele lui. Purta ghete. Ghete cu şireturi lungi şi groase. Mergea.

— **Şireturile tale sunt legate între ele,** îl informă ea,

simţind puterea Limbajului pe limbă.

Era Bibliotecară. Şi, în momente ca acestea, era extraordinar de util să fie aşa. Lumea îi auzea cuvintele şi se altera, în consecinţă. Putea face vinul să fiarbă, putea deschide uşi, putea face zepeline să se prăbuşească şi putea aduce animalele de pluş la viaţă. Şi mai rău. În situaţia de faţă, putea lega laolaltă şireturile unei perechi de ghete.

— Ce?! se miră atacatorul, previzibil confuz.

Irene îl trase puternic de braţ. Dar el, cu un zâmbet arogant şi libidinos, nu îi dădu drumul şi se apropie şi mai mult. Apoi căzu în nas. Şireturile lui se legaseră, într-adevăr, laolaltă.

Irene îi dădu mâna la o parte, eficient, în timp ce cădea, şi se eliberă. Nu ar fi fost o agentă de teren prea bună dacă nu se putea descurca într-o luptă. Între timp, borfaşul se agita sălbatic la pământ, aşa că Irene îl lovi cu putere în rinichi. Când repetă schema, el nu se mai mişcă, ci începu să icnească, rămas fără aer. *Unul mai puţin care să se ţină după noi când fugim,* se gândi ea.

Zgomotele de luptă încetaseră în spatele ei, când se uită spre Kai. Îşi scutura praful de pe mânecile hainei, un gest inutil, iar ceilalţi doi atacatori zăceau la pământ, lângă el. Unul avea braţul răsucit într-un unghi nefiresc, iar celuilalt îi curgea sânge din nas. Perdelele de la geamurile dinspre stradă încetaseră să se mai agite, iar umbra dispăruse de pe acoperiş. Probabil că Melancourt hotărâse să nu rişte pagube şi mai mari.

— Poate că domnul cu bastonul ar dori să ne explice, sugeră Irene.

Kai se aplecă, ridică primul vârcolac pe picioare şi îl sprijini de zid. Ghearele vârcolacului se retrăseseră, iar părul de pe faţă era din nou la nivelul unui bărbat obişnuit, dar hirsut.

— Acum, că am depăşit faza prezentărilor, putem discuta? spuse Kai.

Borfaşul icni şi tuşi. Îşi duse încetişor mâna la faţă, iar când fu limpede că nu avea să fie oprit, îşi şterse sângele şi

saliva.

— Trebe’ să spun că eşti mai iute decât mă aşteptam, domnu’, mormăi el. Bine. Dar să ne înţelegem: n-o să fie plângeri oficiale, da?

— Păstrăm totul la nivel personal, îl asigură Kai. Poate doreşti să răspunzi la întrebare. Cine sunteţi şi cine v-a trimis?

— O să fiu sincer cu matale, domnu’, spuse vârcolacul.

Îşi palpă umărul şi tresări.

— Doamne, da’ ştii să dai! Ne-am întâlnit cu o femeie la „Lebăda Bătrână”, o crâşmă la trei străzi de aici. A spus c-o să vii pe-aici cu o prietenă şi v-a descris. Ne-a spus că vrea geanta şi să vă avertizăm să nu vă mai amestecaţi în treburile altora. Dar nu a vrut să vă ucidem. Trebuia să luăm doar geanta şi ea să ne găsească apoi.

Irene încuviinţă.

— Îmi poţi spune ceva despre femeia asta?

Bărbatul ridică din umeri, apoi tresări iar.

— O doamnă bine, bucşită de bani, dar complet indisponibilă. Avea umbrelă şi un cuţit ascuns în mânecă. Haină de seară, pălărie, mănuşi, nimic evident, dar de cea mai bună calitate. Agrafa pentru eşarfă părea din aur, însă n-am apucat să văd mai multe. Era însoţită de unu’ care-i păzea spatele, dar ea era şefa. Brunetă, ochi negri. N-o cunosc.

— Străină? întrebă Kai, nonşalant.

Era mai vag decât *Ar fi putut lucra pentru Ambasada Liechtensteinului, un bârlog local al Neamului şi locuinţa unui anume lord Silver, aflat în plină confruntare cu Vale?* Dar esenţa era aceeaşi.

Borfaşul a clătinat din cap.

— Dacă era, nu mi-am dat seama. Vorbea destul de normal, deşi cu accent băţos, aşa ca al vostru.

— Şi bărbatul? Irene se agăţa de orice speranţă. Nimic special la el? Sau poate la agrafa ei de eşarfă?

— L-aş recunoaşte, doamnă, răspunse bărbatul. Dar nu-i ca şi cum aş fi domnu’ Vale al matale, da? Nu-i ca şi cum m-aş uita la el şi aş putea spune unde s-a…

Îşi controlă, cu un efort vizibil, limbajul.

— De unde a luat noroi pe pantofi. Cât despre agrafa ei, înfăţişa o strângere de mână, nimic aparte.

Fusese prea uşor. Irene se întoarse spre Kai.

— Nu ne spune totul. Fă-l să vorbească!

Kai făcu un pas în faţă, iar vârcolacul tresări.

— Stai! Ai zis că nu-mi faci niciun rău!

— De fapt, n-a zis asta.

Irene se concentră. Limbajul putea fi folosit pentru ajustarea percepţiilor unei persoane. Nu ţinea mult, dar putea fi foarte eficient, la locul şi în momentul potrivite. Se adresă vârcolacului.

— **Simţi că prietenul meu este o persoană înspăimântătoare, gata să facă orice ca să te oblige să ne spui adevărul.**

Jocul cu minţile oamenilor ţinea de o etică dubioasă, însă, se convinse Irene, era preferabil bătăii.

Bărbatul ascultă înainte să îl atingă Kai, ghemuindu-se şi dezvelindu-şi gâtul.

— Bine, bine! bălmăji el. Am urmat-o afară şi am văzut-o luând un taxi privat spre Ambasada Liechtensteinului, să-şi întâlnească soţu'. Cel puţin aşa i-a zis şoferului. Iar el i-a zis „milady”!

Informaţiile erau ceva mai utile. Chiar dacă femeia nu făcea neapărat parte din nobilime, nu puteau fi atât de multe femei la Ambasadă care să se califice pentru acea formulă de adresare.

— Dar eşti sigur că a fost pe bune, şi nu doar să vă păcălească? întrebă Irene.

În ciuda poziţiei sale, vârcolacul păru să se împăuneze.

— Nee, a fost pe bune, şi ştii matale de ce? Fiindcă bărbatul care conducea taxiul e pretenar cu George, tovarăşul meu. E unul dintre şoferii obişnuiţi ai Ambasadei. Chiar dacă ar fi vrut să ne păcălească, şoferu' a zis adevărul.

— Numele lui! ceru Irene aspru.

Vârcolacul ezită, privindu-l iar pe Kai, şi se supuse.

— Vlad Petrov, murmură el. Nu ştiu mai multe.

Părea suficient de sincer. Iar acum aveau un nume.

— Cred că acest domn ne-a spus tot ce ştie, îi zise Irene lui Kai.

— Aş spune că da, încuviinţă Kai şi se întoarse spre borfaş. Dar hai să facem tot posibilul să ne evităm, da?

— Cum zici mata, şefu', confirmă bărbatul, cu entuziasm. Vorbă multă, sărăcia omului, cum spunea mereu maică-mea.

Kai nu se obosi să îl întrebe ce mai însemna şi asta. Făcu un pas în spate.

— O seară bună! le ură el, apoi îi oferi lui Irene braţul său şi plecară împreună.

Nu îi urmări nimeni.

— Ce crezi? spuse în şoaptă Kai, după ce cotiră.

— Indivizi de cea mai joasă speţă, răspunse Irene, iar el încuviinţă. Şi neglijenţă mare din partea celor care i-au angajat. Au avut noroc că noii lor recruţi n-au atacat persoanele nepotrivite. Şi toată treaba aia cu „Nu mă căutaţi, vă caut eu"... N-a vrut să fie contactată.

Kai încuviinţă iar.

— Dar nu prea cred c-a fost Silver. Lichelele astea nu par genul lui, chiar dacă ar fi interesat de cartea lui Stoker. Femeia misterioasă din Neam ştia că vom veni de la licitaţie, cu geanta, aşa că a venit şi ea tot de acolo, pun pariu. Poate că ea este clienta lui Melancourt.

Irene trebuia să fie de acord cu prima parte. Silver, sau lordul Silver, dacă era necesar, părea mai degrabă genul care să angajeze duelgii cu bice şi rapiere, sau asasini care să le calce casa peste noapte, dacă simţea nevoia să se exprime astfel.

— Se poate să fi fost un alt membru al Neamului Frumos, spuse ea. Dar nu se potriveşte cronologia. Nu sunt sigură că ar fi putut fi la licitaţie, după care să plece odată cu noi şi să angajeze acei vârcolaci să ne atace, toate în acelaşi timp.

Kai se încruntă.

— Poate a plecat mai devreme şi i-a angajat pe vârcolaci să ne intercepteze – dacă aveam cartea.

— Aşa pare.

Se apropiau de Oxford Street.

— Dar pari să te hazardezi şi să judeci lucrurile cu prea multă *nonşalanţă.*

— Ştiu că te-ai descurca mai bine dacă ar fi vorba despre tine, spuse Kai, politicos.

Irene îi aruncă o privire piezişă.

— Mă refer la planificarea unei operaţiuni, adăugă el, în grabă. Ceva bine organizat şi eficient, fără să ai încredere în primii borfaşi pe care-i întâlneşti că vor face treabă bună. A fost un compliment, Irene. Serios!

Dar nu îşi putu ascunde rânjetul în întregime.

— Dacă planifici acum, ai mai puţin de furcă mai târziu, spuse Irene, ferm. Şi ne urmărea cineva de pe acoperiş. Cineva de o calitate mai puţin îndoielnică decât oamenii aceia. Nu l-am putut vedea prea bine… pe el sau pe ea, adăugă ea, gânditoare.

— Ar fi putut să fie doar un hoţ.

— Posibil.

Irene îşi aranjă voalul.

— Dar dacă era persoana care ar fi urmat să recupereze geanta, odată ce vârcolacii o luau de la noi?

— Aşa, are sens. Păcat că n-am putut prinde urmăritorul.

— A plecat de îndată ce i-ai aruncat la pământ, spuse Irene. Se pare că doamna aceea suspusă şi agenţii ei au dorit într-adevăr să îşi ascundă urmele.

— Dar au dat greş, triumfă Kai. Avem un nume.

Intrară pe Oxford Street, iar Irene îi făcu semn unui taxi.

— Lumea mai are şi ghinion, spuse ea. Oricât de bun ar fi planul.

Dar nu putea scăpa de sentimentul că probabil ea şi Kai fuseseră niţel *prea* norocoşi în noaptea asta.

CAPITOLUL DOI

În dimineaţa următoare, Irene petrecu o vreme mulţumind acestei civilizaţii pentru că inventase duşul. Chiar dacă sub multe aspecte era similară perioadei cunoscute drept „victoriană” în numeroase lumi alternative (unde se regăseau smogul, trăsurile cu cai şi cele alimentate cu „eter”, dar şi lipsa mijloacelor de comunicare instantanee), reuşise să marcheze unele puncte importante. Avea sisteme sanitare decente, apă potabilă şi suficiente rezerve de ceai şi de cafea. Aşa că suporta zepelinele, vârcolacii şi vampirii sau absenţa telefoanelor (utilizatorii sfârşeau mereu posedaţi de demoni). Ar fi putut fi şi mai rău. În fond, smogul ucidea mai toţi ţânţarii.

În timp ce făcea duş, se gândea. Trebuia să ducă exemplarul din Stoker la Bibliotecă – cu cât mai repede, cu atât mai bine, înaintea unei alte tentative de furt. Dar ea şi Kai trebuiau să investigheze ce era cu acea femeie. Vale le-ar fi fost de mare ajutor. Nici măcar o vrabie n-ar fi putut fi înjunghiată în spate fără ca detectivul să afle. Irene şi Kai puteau adulmeca în jurul Ambasadei Liechtensteinului (sanctuarul Neamului Frumos în lumea aceasta), dar s-ar fi dat de gol că aflaseră unde să o caute.

Kai lucra la biroul lui, în spaţiul pe care îl împărţeau, tăind vânzători de cărţi de pe o listă, cu stiloul. O salută politicos, dar era clar că se concentra la altceva. O lampă de masă cu lumină slabă îi transforma chipul într-un profil sculptat, făcându-i părul negru să strălucească.

Fusese o idee chibzuită să îşi ia o locuinţă împreună, îşi spuse Irene. După ce fuseseră păcăliţi de trădătorul Alberich şi de Neamul Frumos al Londrei, prin Silver, nu voia să-şi mai asume niciun risc. Să fii prieten cu Vale putea fi un risc în sine – mai ales când se ajutau reciproc la cazuri. Iar ei doi erau totuşi adulţi. Puteau împărţi o locuinţă fără ca lucrurile să se „complice”.

Dar dragonii, când îşi asumau formă umană, deveneau

incredibil de chipeşi (sau chiar frumoşi). Kai avea părul negru, lucios, cu reflexe albăstrui, pielea palidă ca marmura, ochii întunecaţi, adânci, şi pometi care *implorau* atingerea. Avea mişcări de dansator şi un fizic pe măsură; genul de dansator dramatic, care te putea învârti pe ring înainte să te încline pe spate, să se lipească de tine şi apoi...

Irene îşi reaminti, cu fermitate, că era ucenicul ei şi deci răspundea pentru el. Ideea nu era să afle cine se arăta dispus, el sau ea, deşi el sugerase făţiş că ar dori asta şi continua să i-o sugereze. Ideea era dacă avea dreptul să profite de oferta lui. Pentru moment, se mulţumea să îi fie prieten şi coleg. Era recunoscătoare pentru asta.

Simţul răspunderii îţi ţine conştiinţa trează, se gândi ea, cu regret.

— Eşti gata? îl întrebă.

— Eu tocmai...

Kai se juca nervos cu stiloul.

— Tocmai am primit un mesaj, spuse.

— De la cine?

Era limpede că avea să dureze câteva minute până să se lămurească. Irene se aşeză în faţa lui, cu coatele pe masă. Cicatricele în curs de vindecare de pe mâinile ei se reliefau pe piele şi creau un model haşurat pe palme şi pe degete.

Kai scoase un sul de sub o grămadă de hârtii. Sigiliul de ceară fusese rupt, iar panglica, desfăcută. Irene văzu semne care semănau cu ideogramele chinezeşti, scrise cu cerneală neagră, şi o semnătură cu roşu.

— De la unchiul meu, o lămuri el. Cel mai în vârstă unchi al meu, fratele mai mare al tatei. Solicită prezenţa mea la o ceremonie de familie, peste câteva luni.

— Fireşte că trebuie să mergi, spuse Irene, pe dată. Mă descurc fără tine câteva zile. Sau săptămâni. Cât va dura?

Nu ştia multe despre dragoni, în ciuda faptului că locuia cu unul dintre ei, şi poate că ei considerau că un eveniment de familie trebuie să dureze câţiva ani.

— Este posibil să fie vorba despre câteva săptămâni, răspunse Kai, fără entuziasm.

Irene încercă să îşi imagineze unde era problema.

— Eşti jenat de postul tău actual? întrebă ea.

— Nu!

Răspunsul lui Kai sosi foarte repede.

— Nu… Nu aş fi ajuns aici fără permisiunea unchiului meu, oricum.

— Deci el ştie?

— Nu, este vorba despre alt unchi, spuse Kai. Tata are trei fraţi. Cel mai tânăr era tutorele meu la vremea când am început să lucrez pentru Bibliotecă. Acesta este un frate mai mare, al doilea născut din familie. Fireşte, îi datorez loialitate şi trebuie să merg.

Irene îşi spuse că, dacă discuţia se prelungea, avea să fie nevoită să ceară nume şi să deseneze un arbore genealogic.

— Nu îmi dau seama unde e problema, spuse ea.

Kai se foi uşor în scaun.

— Nu mă aşteptam să mă poată contacta aici. Orice invitaţie ar fi trebuit să ajungă la fostul meu tutore şi, fireşte, vorbesc cu el o dată la câţiva ani. Dar să sosească aşa…

— Cum a sosit? îl întrerupse Irene, înainte să mai poată evita subiectul.

— Prin mesager, răspunse Kai.

Irene se gândi. Pe de o parte, însemna că un dragon cunoştea adresa lui Kai şi, implicit, a ei. Pe de altă parte, de ce era un lucru rău?

— Tot nu pricep de ce obiectezi, spuse ea. Dacă aşteptai până la următoarea interacţiune, ai fi ratat evenimentul de familie.

— Nu înţelegi!

Ah, acum se apropiau de problemă. Era vaietul unui prinţ adolescent sau, cel puţin, al unuia tânăr, departe de familie, care se bucura de o libertate pe care nu o cunoscuse înainte. Poate, pentru dragonii mai mici, să îşi ia câţiva ani ca să exploreze lumi alternative era ca un weekend studenţesc într-o ţară străină, deşi, poate, cu un consum mai redus de băuturi alcoolice.

— Ştiu unde sunt! Pot să apară oricând! S-ar putea chiar să nu fie de acord cu ce fac.

— Stai puţin! Tocmai ai spus că nu eşti jenat de ce faci. Acum, spui că s-ar putea ca ei să nu fie de acord. Este din cauza ultimelor noastre activităţi?

Se referea la participarea la licitaţii dubioase, la infiltrarea în Celulele Inchiziţiei de sub Westminster sau la acea dată când trebuiseră să păcălească un lord al războiului din Kazahstan, căruia îi prezentaseră un catalog de călătorii pentru Drumul Mătăsii…

— Este posibil ca unchii mei să nu înţeleagă implicaţiile serviciului la Bibliotecă, recunoscu el, cu greu. Cred că ei îşi închipuie că munca înseamnă doar să cauţi şi să cumperi cărţi.

Lui Irene îi venea să înjure din cauza timpului irosit. Trebuiau să se fi aflat deja în drum spre Vale, cu care să discute despre femeie, sau să ajungă la Bibliotecă, unde să predea odată cartea lui Stoker. Să îl convingă pe Kai să îşi mărturisească problemele de familie era ca şi cum şi-ar fi scos dinţi în timp ce se apropia un tren, cu mare viteză. Deşi, într-adevăr, erau mai puţine ţipete.

— Când ai fost recrutat la Bibliotecă, nu îţi petreceai timpul cu răufăcători şi borfaşi? Unchiul tău nu ştia despre asta?

Spatele lui Kai deveni complet rigid şi o roşeaţă puternică îi cuprinse obrajii.

— Irene, dacă nu ai fi superioara mea, ai regreta ce ai spus!

— Dar exact *asta* făceai, spuse ea, derutată, deşi îi admira exprimarea corectă chiar şi în condiţii de stres. Era genul de lucru care trebuia învăţat când erai tânăr şi influenţabil.

— O fi adevărat, spuse Kai, înciudat. Dar nu era cu ştirea tutorelui meu. El este mult deasupra acestor lucruri.

Irene îşi frecă fruntea, disperată.

— Dar locuiai cu el…

— Mă încuraja să gust literatura şi arta locală, spuse Kai, domolindu-se un pic. Faptul că m-am amestecat cu

răufăcătorii din zonă nu avea nimic de-a face cu asta.

Lui Irene îi crescu abilitatea draconică pentru ipocrizie cu câteva mii de puncte şi inspiră adânc.

— Ne îndepărtăm de subiect, Kai. Te duci la adunarea de familie. Ar fi nepoliticos să nu o faci, iar ei ar putea bănui că te inspir să fii prost-crescut şi te-ar putea muta.

Văzu o tresărire pe faţa lui. La asta nu se gândise.

Kai oftă.

— Vorbeşti ca ai mei.

— Probabil, spuse Irene.

Locuise mai bine de 25 de ani în afara Bibliotecii, în lumi alternative în care îmbătrânise în ritm normal. Dar cel puţin alţi 12 fuseseră petrecuţi în Bibliotecă, în diverse perioade, iar oamenii nu îmbătrâneau cât se aflau acolo.

— Chiar dacă tu eşti dragon.

— Dar cum crezi că m-au găsit aici? întrebă Kai, revenind la punctul care îl deranja, ca un pisoi care îşi atacă iar şi iar jucăria.

— Pot doar să îmi dau cu părerea că supraveghetoarea mea, Coppelia, a transmis familiei tale veşti despre tine, ca să nu se îngrijoreze.

Irene se ridică în picioare şi începu să îşi caute haina. Nu era entuziasmată de ideea familiei lui Kai în pragul uşii, dar înţelegea necesitatea politică de a şti unde se afla.

— Nu vei avea probleme să ajungi la unchiul tău, când pleci, nu?

Kai ridică nonşalant din umeri.

— Irene, sunt totuşi dragon. Nu am nevoie de Bibliotecă pentru a mă deplasa între lumi. Pot face asta şi singur, cu uşurinţă.

Trebuia să îi treacă această urmă de aroganţă cu vederea. Era justificată. Bibliotecarii aveau nevoie de protocoale şi de asistenţă; ea nu putea trece pur şi simplu dintr-o lume în alta, precum Kai.

— Toţi dragonii pot face asta? întrebă ea, încercând să nu pară geloasă.

— Cei cu sânge regal pot, spuse Kai. Dragonii mai mărunţi pot face călătorii mai scurte – nu prea pot explica,

în termeni fizici, adăugă el iute, când ea ridică o mână să întrebe la ce se referise prin „mai scurte”. Sau pot să urmeze un dragon regal, dacă el deschide drumul.

— Înţeleg.

Ea îşi găsi haina şi începu să se încheie.

— Acum, trebuie să plecăm. E aproape ora 10.

— Irene… spuse Kai şovăind. Nu vrei să scapi de mine, nu?

Ea îl privi cu gura căscată.

— Poftim?!

— Mă trimiţi la familia mea. Mă tratezi ca pe orice alt ucenic. Nu pari să îţi pese că mi-ar putea porunci să plec. Nu…

O privi, cu faţa plină de îngrijorare şi de nesiguranţă.

— Dacă vrei să plec, atunci plec, dar…

Nu era vreun soi de şantaj emoţional. Kai era sincer şi ea simţi un ghimpe în inimă. Irene oftă şi înconjură biroul, nici pe departe cu aceeaşi graţie ca el, cu aceeaşi eleganţă – o simplă muritoare – şi îi luă mâinile într-ale ei. Erau subţiri şi fierbinţi, iar degetele lui lungi le cuprinseră pe ale ei.

— Kai, nu pricepi că spun toate astea tocmai pentru că nu vreau să te pierd? Eşti prietenul meu. Eşti cel în care am încredere să îmi păzească spatele şi să se lupte cu vârcolacii pentru mine. Să mă salveze din zepeline. Să pregătească ciocanul când împlânt ţăruşi în vampiri. Nu ştiu ce motive ar putea invoca familia ta ca să te îndepărteze de mine, dar nu vreau să le dau vreo *ocazie.*

— Serios?!

Se ridică în picioare şi o privi în ochi, ţinând-o strâns de ambele mâini.

— Chiar vorbeşti serios?!

Ar fi fost atât de simplu doar să spună da şi să uite ce îi dicta bunul-simţ, să îşi treacă palmele peste umerii lui şi să-l ţină în braţe. Trecuseră luni întregi în care încercase să evite situaţii de genul acesta.

— Îţi dau cuvântul meu că nu vreau să te pierd, spuse ea. Eşti ucenicul meu. Aliatul meu. *Prietenul* meu. Chiar nu

mă crezi?

Da. Şi nu-mi mai cere altceva, până nu fac ceva ce-o să regret.

— Dar vreau să te cred, şopti el cu voce răguşită. Doar că... Irene, mi-e teamă.

— Din cauza atacului? Dacă nu te simţi în siguranţă...

— Nu pentru asta!

Aproape că pufnise la acest gând, iar asta mai atenuă tensiunea dintre ei, ca o briză de aer proaspăt.

— Nu de pericol. Nu pentru mine. Ci... de toate.

Elocvenţa şi darul exprimării îl părăsiseră.

— Tu. Vale. Biblioteca. Totul. Nu mi s-a mai întâmplat să nu îmi ascult onoratul tată şi nici nu am pus niciodată la îndoială autoritatea celor mai în vârstă din familia mea. Ce voi face dacă îmi cer să te părăsesc?

Lui Irene i-ar fi plăcut să îl poată linişti, însă nu avea niciun răspuns simplu. Nu avea nici măcar răspunsuri complicate. Îi putea doar strânge mâinile, la rândul ei.

— Găsim noi o soluţie, spuse ea, cu fermitate. Trebuie să existe o cale. Chiar dacă trebuie să fur mostre de poezie dintr-o sută de lumi, pentru a-i convinge că urmezi un curs firesc după studiile tale. Va *exista* o cale.

Nu avea de gând să îl piardă.

Din camera alăturată se auzi un zgomot de pietricele aruncate în geam. Irene simţi că santinelele pe care le amplasase în locuinţa lor sunt încercate, cu o dezlănţuire ca de tunet în auzul ei metafizic. Nu era suficient cât să doboare apărarea, dar fusese o lovitură fermă şi bine ţintită, nu vreo descătuşare întâmplătoare de putere. Şi avea iz de haos. Cineva bătea, hotărât să intre.

Zgomotul venise dinspre dormitorul lui Kai. O mulţime de posibilităţi, una mai neplăcută decât cealaltă, îi trecură prin minte lui Irene, majoritatea legate de atacul din seara precedentă.

— Ce este?

Kai îi dădu drumul, alergă la uşă şi o deschise.

— Cine îndrăzneşte?

Camera lui era surprinzător de ordonată: un dulap

imens, podeaua goală, o măsuţă şi un altar cu urme de tămâie. Fereastra franceză din partea cealaltă a încăperii era intactă, dar dincolo de ea se afla o siluetă teatrală. Ridicase bastonul să bată în geam. Mantia şi jacheta îi fluturau într-un vânt care, cu siguranţă, nu bătuse cu câteva clipe mai devreme, iar părul lui argintiu îi cădea în valuri pe umeri. În priviri îi mocnea o scânteie.

— Kai, spuse Irene, cu infinită răbdare, de ce stă lordul Silver pe pervazul tău?

CAPITOLUL TREI

— Lăsaţi-mă să intru!

Lordul Silver izbi cu bastonul în sticlă. Ricoşă cu acelaşi scrâşnet pe care îl auziseră mai devreme, lăsând sticla neatinsă. Din fericire, dorinţa lui Irene şi a lui Kai de a recupera exemplare de cărţi rare însemna că apartamentul putea susţine o santinelă în stilul Bibliotecii. Iar acestea erau adevărate anateme pentru Neamul Frumos. Cu toate că depunea eforturi susţinute pentru a o menţine, în clipe ca aceasta merita.

— În niciun caz!

Irene se aruncă în faţa lui Kai.

— Lord Silver, cum îndrăzneşti să te porţi aşa?

Silver se agăţă de arcada ferestrei cu o mână şi îşi îndreptă capul bastonului spre Irene. Purta haine perfecte pentru dimineaţă: un costum şi o pelerină, iar jobenul lui era ridicat seducător, cumva reuşind să îi rămână pe cap, în ciuda poziţiei şi a brizei.

— Vrei să spui că nu ştii nimic despre asta?

Irene îşi revizui conştiinţa. Era relativ curată. Cel puţin nu-i aminti de vreun delict anume, în privinţa lui Silver.

— Despre ce? întrebă ea. Şi de ce naiba stai pe pervaz şi urli prin geam?

— Pentru că nu vrei să deschizi fereastra, desigur, răspunse el, pe un ton care sugera că era prea evident ca să mai specifice. Am venit aici în vederea unei consultaţii private şi am găsit locuinţa închisă ermetic. Este vina mea că am ales să mă apropii discret şi nu pe uşa din faţă?

Irene bănuia că fereastra din spate, de la primul etaj, era într-adevăr mai discretă decât uşa din faţă. Dar nu cu mult.

— Şi ce doreşti să discuţi cu noi?

— Ah! Înţeleg că nu mă inviţi înăuntru?

— Nu, spuse Irene, dându-i un ghiont lui Kai, înainte ca el să poată spune ceva mai empatic, deşi tot negativ.

Nu avea timp pentru teatralitatea specifică a Neamului.

Dar, dacă Silver putea răspunde la nişte întrebări despre evenimentele din seara trecută, ar fi fost o prostie să nu îl întrebe.

— Ce spui de un teritoriu neutru, lord Silver? La capătul străzii este o cafenea. Ne vedem acolo în cinci minute.

Silver ridică din umeri, nonşalant.

— Fie cum spui tu. Cum se numeşte locul, şoricel?

— Coram's, spuse Irene, ignorând înţepătura.

Depăşise momentul în care o putea atinge cu tachinările lui. Dacă se gândea că o vor dezechilibra, îşi irosea timpul.

— Este aproape de spitalul pentru copiii abandonaţi. Ajungem şi noi imediat.

Silver făcu un semn din cap, apoi sări de pe pervaz şi ateriză cu eleganţă pe pavaj, cu un etaj mai jos. Un valet îl aştepta şi făcu un pas în faţă să îi ia bastonul.

— Aşa, ca simplă informare, ai făcut ceva despre care ar trebui să ştiu, Kai?

Nu *credea* că făcuse, dar era o idee bună să verifice, probabil, înainte să alunece pe panta învinuirilor reciproce.

— Din păcate, nu.

Kai îşi luă haina, aruncându-şi-o pe umăr.

— Crezi că are legătură cu seara trecută?

— Aşa se pare, ţinând cont de cronologie, spuse Irene. Să mergem şi să aflăm!

Relaţiile cu Neamul Frumos fuseseră întotdeauna problematice. În ciuda aspectului uman, erau entităţi distrugătoare de suflete, care existau dincolo de timp şi spaţiu şi infectau lumile alternative cu haos. O metodă pe care o foloseau era infiltrarea în vieţile şi realităţile obişnuite ale oamenilor, pe care îi atrăgeau în ţesături infinite de fabulaţii. Procesul slăbea realitatea şi ordinea firească a lucrurilor, până când populaţia indigenă nu mai putea deosebi adevărul de ficţiune. Atunci, lumea se îneca într-o mare de haos. Mai mult, ei încercau constant să facă pe eroii sau pe antagoniştii în povestea lor personală, insistau că trebuie să fii şi tu un personaj în poveste şi

refuzau să aibă de-a face cu tine în orice alt chip.

Cafeneaua era un cuib de snobi şi nicidecum una dintre favoritele lui Irene. Era deci locul perfect pentru o posibilă confruntare care ar fi avut ca rezultat expulzarea ei definitivă şi interdicţia de a-i mai călca vreodată pragul.

Un taxi cu emblema Liechtensteinului trăsese în faţă. Tocmai oprea motorul, în jeturi aleatorii de eter. Şoferul se afla la post, cu o atitudine perfectă, în ciuda căldurii şi smogului, însă Irene văzu cum privirea lui îi urmăreşte pe ea şi pe Kai apropiindu-se de cafenea.

— Putea fi mai rău, spuse Irene. Silver ar fi putut veni cu o navetă personală.

Kai încuviinţă.

— Vale mi-a zis că au scos un nou model. E mai mică decât cele de o singură persoană, pe care le folosesc muzeele.

— „Ei”, adică Liechtensteinul?

Kai încuviinţă din nou.

— A spus că toată lumea licita pentru ele şi că nivelul spionajului privind noua tehnologie a urcat în ritm ameţitor.

— Întocmai ca navetele? Irene oftă când gluma ei nu primi nicio reacţie. Aminteşte-ţi, murmură ea, să fii politicos. Să nu intri în conflicte. Să nu îi oferi nicio scuză pentru gesturi teatrale.

— Desigur, spuse Kai.

Se îndreptă de spate, se postă în spatele lui Irene şi o lăsă să intre prima.

Toate doamnele se adunaseră într-un colţ şi îşi ţineau ceşcuţele cu cafea sub nas, şuşotind între ele pe jumătate panicate, pe jumătate fascinate. Atenţia lor era îndreptată spre Silver, care şedea la o masă liberă din cealaltă parte a încăperii. Nicio surpriză, având în vedere ce reputaţie avea: trecea drept unul dintre cei mai cunoscuţi libertini ai Londrei. Un slujitor subţire şi palid, îmbrăcat în cenuşiu, se afla în spatele lui, ţinându-i bastonul.

Silver se îmbrăcase cu o nonşalanţă studiată. Avea cravata înnodată la gât, iar părul argintiu îi cădea pe

umeri. Pielea lui aurie, bronzată, contrasta cu manşetele şi gulerul imaculate.

— Ah! spuse el, remarcând apariţia lui Irene. Vă rog să luaţi loc.

O nouă explozie de şuşoteli dinspre grupul de femei urmă cuvintelor sale.

Se aşezară, iar Kai şi Silver făcură schimb de priviri.

— Cafea? sugeră Silver. Aş recomanda o jumătate de ceaşcă din amestecul cu coniac.

Kai părea gata să refuze pe loc, din principiu, dar apoi aruncă o privire în meniu.

— Desigur, răspunse el, zâmbind subţire.

Irene privi şi ea meniul, pe furiş. Era cea mai scumpă marcă de cafea.

— Este din partea mea, evident, începu Silver.

— Te rog, lord Silver, interveni Irene, înaintea unui gest lipsit de diplomaţie din partea lui Kai. Nu am dori să ne simţim obligaţi faţă de dumneata.

Asemenea lucruri cântăreau greu în ochii celor din Neamul Frumos.

Silver ridică din umeri:

— Nu mă puteţi învinui că am încercat, spuse el, deşi vă dau cuvântul că nu aţi avea nicio obligaţie lângă cafea. Dimpotrivă, cred că această întâlnire vă va fi utilă.

— Utilă? spuse Kai. Nici măcar nu ne-ai spus despre ce este vorba.

— Şi nici nu pot.

Silver se apleca în faţă, iar înclinaţia sa pentru melodramă păru să se disipeze, iar el rămase foarte serios.

— Dacă întreabă cineva, îi puteţi spune că are de-a face cu subiectul Vale. Nu am nicio problemă să îi legaţi numele de al meu, dar mă aflu aici pentru a discuta despre starea voastră de bine.

— Ameninţări? mârâi Kai.

— Ah, lasă-le încolo de ameninţări, suspină Silver. Trebuia să vă câştig atenţia cumva. Nu am încercat să intru prin efracţie.

Irene se încruntă.

— Lord Silver, dacă nu este o ameninţare, atunci ce este? Vrei să ne avertizezi?

Silver privi peste umăr.

— Johnson, adu cafeaua.

Se întoarse apoi spre Irene:

— Nu, fireşte că nu. Avem doar o discuţie plăcută. Dacă aş fi aici să vă avertizez, aş încălca un jurământ deja făcut: să *nu* vă avertizez. Sper că ne-am înţeles?

Irene şi Kai schimbară o privire.

— Bineînţeles, spuse Irene, încet. Bem doar o cafea împreună.

I se spusese că Neamul Frumos era obligat să îşi ţină jurămintele, dar nu se aflase niciodată în poziţia de a testa acest aspect. Dacă Silver spunea adevărul, atunci aveau mai multe motive de îngrijorare decât credeau.

— Exact! Silver păru uşurat. Te rog să nu crezi că această scurtă întâlnire pentru a bea o cafea se datorează vreunei afecţiuni pentru tine, şoricel. Mi-ai luat cu asalt balul, cu câteva luni în urmă, mi-ai smuls o carte de sub nas şi ai uitat să menţionezi că reprezinţi Biblioteca. Orice ghid al eleganţei te-ar taxa pentru toate cele trei aspecte.

Irene ridică din sprâncene.

— Dacă îmi aduc bine aminte, dumneata m-ai invitat la bal, iar cartea era oricum o proprietate disputată.

— Ce-am găsit al meu să fie – aşa cred că se spune oficial, interveni Kai, cu aroganţă.

Silver îi aruncă o privire piezişă. Lumina îi mângâia ochii de culoarea lavandei şi îi făcea să scânteieze.

— O persoană ca tine ar trebui să aibă grijă, spuse el. Sfera aceasta nu este deloc ospitalieră pentru cei de teapa ta.

Irene făcu un semn, înainte să poată răspundă Kai.

— Credeam că nu ne dedăm la ameninţări, spuse ea, cu răceală.

Silver o studie, în timp ce slujitorul lui aşeză ceştile de cafea pe măsuţă.

— Este foarte dificil să sugerezi că v-aţi putea afla într-un pericol grav fără să vă „avertizez”, spuse el, într-un

târziu. Eu nu fac decât să beau cafea cu voi şi să sugerez că aţi face bine să fiţi atenţi. De ce nu vă luaţi un scurt concediu în Biblioteca voastră?

Să se retragă în Bibliotecă era răspunsul cuminte la un pericol recunoscut. Fireşte, totul depindea de buna-credinţă a lui Silver, care era departe de a fi garantată.

— Lord Silver, spuse Irene, ridicând ceaşca. Eşti Ambasadorul Liechtensteinului şi, din câte am înţeles, asta te face unul dintre cei mai puternici reprezentanţi ai neamului tău în Londra. Poate chiar în toată Anglia.

Nu era chiar adevărat. Auzise poveşti despre alte creaturi din zonele sălbatice ale Insulelor Britanice – Vânători sălbatice, Curţi de zâne şi tot soiul de congregaţii similare –, dar părea un moment potrivit pentru a-l flata.

— Dar, în trecut, ne-am aflat în tabere diferite. Am devenit brusc aliaţi, iar eu nu mi-am dat seama?

— Să fiţi aliaţii mei ar prezenta nişte avantaje.

Silver îşi dezveli dinţii într-un zâmbet sclipitor. Erau de un alb perfect, o idee prea ascuţiţi. Irene se trezi întrebându-se cum i-ar simţi pe încheietură, pe gât... Ar fi blând, fireşte; în ochii şi în zâmbetul lui citea că s-ar fi purtat cu blândeţe, dar, în acelaşi timp, ar fi fost tare priceput, acţionând cu graţia facilă a Neamului, în control, abil şi...

Şi încerca să arunce un farmec asupra ei. Farmecele erau unelte foarte convenabile pentru Neamul Frumos, un amestec de iluzie şi dorinţă care se strecura, cumva, dincolo de orice apărare conştientă. Erau un soi de nebunie dintre cele mai bune. Simţi o arsură pe umeri, când marcajul Bibliotecii de pe piele se trezi, răspunzând, şi se îndreptă în scaun, pufnind uşor. Spera că nu căscase gura, ca o idioată.

— Ai o piele atât de plăcută, şoricel, spuse Silver, cu un zâmbet tot mai larg.

Irene îi aruncă o privire îngheţată, chemând amintiri cu profesori băţoşi şi aroganţi din timpul şcolii.

— Repet întrebarea: Dacă este adevărat, de ce doreşti să ne ajuţi?

Silver flutură din mână.
— Să presupunem că nu vă ajut, ci că împiedic pe altcineva.
Irene îi aruncă o privire lui Kai. El încuviinţă abia vizibil. Ea privi din nou spre Silver.
— Şi nu ne poţi spune pe cine, fireşte.
— Întocmai, confirmă Silver şi luă o gură de cafea.
Trebuia să existe o cale prin care Irene să poată profita de situaţie. Dar nu puteai avea încredere în cei din Neam. Contractul lor social implicit preciza asta. Slăbeau orice lume în care se adunau şi îi creşteau înclinaţia spre haos. Şi era complet de acord cu Kai în afirmaţia că trebuiau opriţi oricând era posibil.
— Şi dumneata ai o piele minunată, spuse ea, pe un ton cât mai neutru.
El avea o piele perfectă, într-adevăr, cu genul de bronz auriu idealizat, care venea la pachet cu o strălucire interioară şi o senzaţie de căldură, invitând să te apleci şi să atingi – la naiba, iar încerca farmecele! Se hotărî să treacă la atac.
— Ia zi, numele Vlad Petrov îţi spune ceva?
— Vlad Petrov?
Silver păru contrariat. Se lăsă pe spate şi murmură ceva spre slujitor. Kai profită de moment pentru a şopti în urechea lui Irene:
— Nu e şoferul de taxi care a fost pomenit aseară?
Irene încuviinţă, pe când Silver se aplecă din nou în faţă.
— Ei bine, spuse el, alene, nu am idee de ce ar trebui să îmi amintesc de fiecare şofer din personalul Ambasadei. Nu îmi dau seama de ce vă aşteptaţi să ştiu că a fost alocat ca şofer personal al lui lady Guantes, pe timpul şederii sale aici, chiar dacă ea monopolizează reţeaua de informatori a Ambasadei. Cine ştie ce face cu ei? Musafirii pot fi tare neplăcuţi şi tare dificil de refuzat. Sincer, dacă este un exemplu al preocupărilor voastre mărunte, mă voi plictisi până la lacrimi.
Dar privirea îi strălucea, sugerând că Irene se afla pe drumul cel bun.

Lady Guantes. Iar femeia care îi angajase pe borfaşi era o lady... Putea fi o simplă coincidenţă. Altceva făcu clic în mintea lui Irene. *Guantes. Mănuşi. Femeia purta o agrafă pentru eşarfă cu o pereche de mâini... sau de mănuşi? Dacă.* Silver era de bună-credinţă, Irene avea acum un nume. *Dacă.* Putea la fel de bine să fie o ademenire într-o capcană şi mai mare. Simţi că o roade frustrarea. Avea nevoie de mai multe informaţii despre această lady Guantes.

— Acum, pentru a reveni la subiectul anterior, spuse Silver, ce intenţionaţi?

— Să punem mai multe întrebări, răspunse Irene, prompt. Asta înseamnă că trebuie să plecăm. Te las să-ţi sorbi cafeaua, lord Silver. Fiindcă nu ne-ai avertizat în nicio privinţă, n-avem de ce să îţi mulţumim.

Silver încuviinţă.

— Între timp, puteţi considera asta o invitaţie deschisă la Ambasada mea.

Vârî mâna în haină şi scoase o carte de vizită, pe care o aruncă peste masă, spre Irene. Alunecă de-a curmezişul suprafeţei sale lucioase, pivotând şi oprindu-se chiar în faţa ei.

Era o carte de vizită groasă, crem, cu o scânteiere misterioasă a fiecărei litere. Pe o parte, menţiona lista completă a titlurilor lui Silver, cu un scris mărunt, să încapă toate. Pe verso scria doar: *Posesorul va fi primit de mine pe loc. – S.*

— Crezi că vom avea nevoie de asta? întrebă Kai, citind peste umărul lui Irene.

— Mă gândesc la ce e mai rău, spuse Silver. Aşa ştiu măcar că voi fi îmbrăcat corespunzător.

Se ridică în picioare, cu mantia fluturând.

— Johnson! Să nu-l facem pe lordul Guantes să aştepte. Nota!

— S-a plătit deja, domnule, murmură Johnson.

Silver îi făcu o plecăciune lui Kai, apoi lui Irene. Aproape că o prinse de mână să i-o sărute, însă ea se dădu înapoi, vârându-şi cartea de vizită în poşetă.

— Ce ai înţeles din asta? întrebă Kai, pe când Silver părăsea cafeneaua.

— Că ne-a lăsat pe noi să dăm bacşiş, spuse Irene. Tipic.

— Nu, nu. În afară de asta. Va discuta cu lordul Guantes?

— Nu ştim suficient, spuse Irene, încruntându-se. Şi am întârziat. Să sperăm că nu asta a fost intenţia lui. Kai, eu duc cartea lui Stoker la Bibliotecă şi fac nişte săpături în privinţa lui lady Guantes. Sau a lordului Guantes. Dacă reprezintă o ameninţare serioasă la adresa Bibliotecarilor, atunci trebuie să existe ceva. Vreau ca tu să îl pui la curent pe Vale, să întrebi lucruri şi să îi asculţi sfaturile. Ne vedem la el. N-ar trebui să stau mult.

Şi, până atunci, avea să afle dacă o retragere la Bibliotecă sau o vacanţă pe alt continent era cea mai bună opţiune.

— Irene… Kai se întinse să îi atingă încheietura. Ai grijă!

Ea reuşi să zâmbească.

— Da, fireşte. Şi tu. Chiar dacă nu suntem îmbrăcaţi adecvat.

CAPITOLUL PATRU

Kai specula încă pe tema posibilei trădări a lui Silver, în timp ce Irene îl împingea într-un taxi. Contură verbal imaginea lor, deveniţi paranoici, transformaţi în ucigaşi în serie, ajunşi să taie beregata unei persoane iubite. Irene îşi promise să cerceteze de unde îşi documenta Kai ideile desprinse din „Sweeney Todd” şi să-l despovăreze de sursa cu pricina.

Era cu siguranţă adevărat că Neamul Frumos adora să construiască intrigi melodramatice şi complexe şi să aloce tuturor roluri în poveste. Irene fusese avertizată în acest sens şi evitase nu doar o încercare de scenariu în trecut. Era şi mai adevărat că, din pricina prezenţei Neamului Frumos, lumea aceasta avea un nivel de haos peste limita confortului şi a siguranţei, deschizând drumurile pentru distorsionarea realităţii. Poporul o infesta (aşa cum s-ar fi exprimat Kai), ca nişte viermi dintr-un mormânt vechi.

Dar atacul din seara anterioară fusese real. Avertismentul lui Silver stătea şi el în picioare. O liniştea să-l ştie pe Kai cu Vale, în timp ce Irene se afla în Bibliotecă. Avea încredere în Kai, doar că se temea să nu facă vreun gest cavaleresc, dar stupid.

Nefiind capabilă să sară între lumi ca un dragon, trebui să folosească un portal alocat de Bibliotecă pentru a pătrunde pe coridoarele sale. Portalul curent din lumea aceasta către bază se afla în British Museum, în biroul fostului Bibliotecar Rezident. După o serie de evenimente nefericite, era doar un depozit, aşa că trebuia să facă un drum special ca să îl acceseze. Iar drumurile speciale puteau fi urmărite. Era timpul să folosească o metodă de transport ceva mai riscantă.

Pentru a ajunge la Bibliotecă, un Bibliotecar avea nevoie doar de o colecţie suficient de mare de cărţi pe hârtie sau alte suporturi media. Lui Irene îi mai trebuia şi un loc în care să nu fie deranjată timp de o jumătate de oră sau chiar mai mult. Biblioteca Senatului din Malet Street se

afla la o distanţă scurtă de mers pe jos de locuinţa ei, iar ea avea să-şi îndeplinească scopul. În plus, se înregistrase acolo, ca studentă, aşa că documentele ei erau în regulă.

Luă cartea lui Stoker şi se îndreptă într-acolo. Biblioteca nu era prea aglomerată, iar Irene nu avu nicio problemă să-şi găsească drumul spre un coridor lăturalnic, folosind Limbajul pentru a deschide lacătul unei uşi care dădea spre o „secţiune cu acces restricţionat" – o simplă şoaptă rapidă de **„Lacăt, deschide-te!"** – şi să o încuie din nou în urma ei. Pereţii gemeau de rafturi cu volume legate în piele, cu titlurile abia vizibile în lumina slabă a eterului, şi care venea dinspre un bec suspendat. Praful de pe rafturi şi de pe podea arăta că zona nu era des folosită. O remarcase acum câteva săptămâni.

Se îndreptă spre uşa primei cămăruţe de depozitare, îşi aşeză servieta pe jos şi scoase din ea o călimară mititică şi un stilou. Era o abilitate nouă pentru ea, care îi fusese transmisă doar când devenise Bibliotecară Rezidentă. (Încă îi era ciudă. Ar fi fost extrem de util să ştie înainte. Câte alte lucruri îi erau *încă* ascunse?)

În mod normal, când se crea un portal temporar spre Bibliotecă, un Bibliotecar rostea cuvinte anume în Limbaj, folosind un punct de acces puternic (cum ar fi fost o colecţie mare de cărţi) pentru a crea o conexiune. Trebuiau să permită conexiunii să se închidă în urma lor, în timp ce locurile se desincronizau. Recent, lui Irene i se arătase că, folosindu-se de forma scrisă a Limbajului, conexiunea putea dura mai mult – suficient de mult ca să ajungă în Bibliotecă, să îşi vadă de treabă şi să revină în lumea alternativă prin acelaşi portal.

Cu grijă, se lăsă într-un genunchi şi desenă caracterele pentru **UŞA ACEASTA SE DESCHIDE SPRE BIBLIOTECĂ** deasupra clanţei. Ar fi funcţionat la fel de bine să zgârie cuvintele pe mijlocul lemnului, dar îi plăcea să păstreze lucrurile cât mai intacte.

După ce termină de pictat ultimul caracter, simţi modificarea bruscă a realităţii, iar nivelul ei de energie scăzu, pentru a alimenta conexiunea. Rămase într-un

genunchi, concentrându-se pe respiraţie, până când se reglă, apoi puse deoparte cerneala şi stiloul. Caracterele în Limbaj se uscau pe lemn şi începeau deja să dispară. Aveau să dureze cam jumătate de oră. Nu avea mult timp la dispoziţie.

— **Deschide-te!** spuse ea, conferind cuvântului inflexiunea completă în Limbaj, cu sufixul special care indica faptul că uşa trebuia să se deschidă spre Bibliotecă.

Ceea ce şi făcu.

Irene pătrunse într-o încăpere mai călduroasă, cu tavan înalt, cu pereţii acoperiţi de cortine în carouri albe şi roşii. Lumini incandescente radiau o lumină albă, puternică, dar ţesătura moale a cortinelor le îmblânzea efectul şi făcea atmosfera tolerabilă.

Curioasă, trase de o draperie. În spatele ei se aflau rafturi cu cărţi. Aveau cotoare într-un amestec de engleză, suedeză şi germană, cu titluri precum *Cartea ticăloşilor din prerie, Poveşti cu activişti din Noul Gothenburg* şi *Runele din America de Nord.* Nu avea nicio explicaţie pentru cortină. Dar se întâmpla adesea ca arhitectura sau piesele de mobilier ale Bibliotecii să nu aibă vreun sens.

Când ieşi din încăpere, citi pe o plăcuţă de alamă de pe uşă: *B-133 LITERATURĂ NORD-AMERICANĂ. SECOLUL XX – SECŢIUNEA CINCI.* Nu recunoştea încăperea. Se trezi pe un coridor cu marmură alb-cu-albastru atât pe podea, cât şi pe pereţi şi cu ferestre cu vitralii, care erau prea înalte pentru a privi dincolo de ele. La dreapta ei se afla o scară care ducea în jos. La stânga, coridorul cotea.

Era una dintre problemele sosirii printr-o Traversă aleatorie: nu puteai fi sigur unde nimereai. Irene avea nevoie, cât de repede posibil, de o încăpere cu un calculator, unde să poată căuta o anume lady (şi, posibil, şi un anume lord) Guantes. Mai avea nevoie şi de o hartă a bibliotecii locale, pentru a localiza o nişă din perete în care să poată depozita cartea lui Stoker şi să finalizeze astfel misiunea. Era versiunea de poştă internă a Bibliotecii. Se grăbi pe coridor, ţinând minte decorul, în cazul în care se întorcea pe acelaşi drum. Marcajele albastre se întindeau

pe marmura albă ca nişte pete de cerneală de un albastru intens şi trebui să îşi înfrângă pornirea de a freca una dintre ele, ca să vadă dacă se ia.

Mă las distrasă mult prea uşor.

Două cotituri mai târziu, ajunse la două uşi, cu o nişă plasată între ele. Oftând uşurată, îşi deschise servieta şi lăsă în nişă plicul care conţinea cartea. Gata cu asta! Acum putea trece la cercetarea serioasă.

Uşa din stânga ei avea plăcuţa: *„B-134 ROMANE GRAFICE BELGIENE. SECOLUL XX – SECŢIUNEA UNU".* O deschise, aruncă o privire în interior şi constată că exista un calculator pe masă. O pisică portocalie, supraponderală, era încolăcită pe scaun, mimând somnul. După ce aruncă o privire fugitivă la pereţii acoperiţi de rafturi (văzând o primă pagină lucioasă cu o rachetă lansată spre Lună şi alta cu un grup de mumii pitice), dădu pisica la o parte, mormăind nişte scuze, se aşeză şi se autentifică.

Îşi scană lista de e-mailuri personale. Nu i se părură importante, aşa că le ignoră. Nu avea nimic de la mentorul ei, Coppelia, şi nici de la părinţi. Orice altceva putea aştepta.

Deschise funcţionalitatea *Enciclopedie.* Ar fi trebuit să fie un compendiu general de informaţii de la Bibliotecarii aflaţi pe teren în lumi alternative. De fapt, deşi mai bune decât nimic, relatările lăsau de dorit; cei din Neamul Frumos şi dragonii foloseau adesea nume false.

Guantes, tastă ea.

Apăru o înregistrare, veche de 20 de ani. Irene se împotrivi dorinţei de a ridica pumnul în aer. *Clic.*

Membru al Neamului cu puteri moderate. De gen masculin. Pretinde a fi aristocrat, de obicei, şi îşi ia titlul de lord. Poate călători între lumi. Aspectele sale arhetipale includ: putere, manipulare, control, conducere. Cititorul va fi observat că numele său este termenul spaniol pentru mănuşi, *iar mulţi îl pot considera o sugestie de subtilitate şi manipulare.*

Irene privi numele autorului înregistrării.

Rhadamanthys. Statut: *Decedat.* La naiba, nu mai avea cum să-i pună întrebări!

Întâlnit pe G-112. [O lume de tip Gamma, atât cu magie, cât şi cu tehnologie.] *Lumea era neutră pe atunci. Erau prezente atât forţele haosului, cât şi ale ordinii. Guantes punea la cale o rebeliune aristocrată împotriva Sfântului Împărat Roman. Acesta era susţinut de un alt membru puternic al Neamului, pe nume Argent. În timpul luptei dintre cei doi, pentru putere Imperiul a căzut, iar teocraţia bizantină, susţinută de o prinţesă-dragon, a ajuns la conducere...*

— Argent?

Irene se încruntă. Era doar o chestiune de limbi, în fond; ce-i era Silver, ce-i era Argent, versiunea franceză?

...moment în care ambii reprezentanţi ai Neamului au părăsit acea lume şi cred că au fost disciplinaţi de membri mai suspuşi ai rasei lor. Personal, nu l-am mai întâlnit pe acel domn...

Irene trecu repede peste restul înregistrării. Nimic util – doar câteva notiţe despre Guantes, care ar fi fost manipulator, însă uşor de distras de propria sa isteţime. Era genul de uneltitor care venea cu noi idei în mijlocul celor deja în desfăşurare şi pierdea şirul obiectivelor sale finale.

Se gândi brusc la ceva şi verifică în ce condiţii murise Rhadamanthys. Un accident cu un clopot care plonjase în râul Nipru. Se petrecuse în timpul unei revoluţii ruse, pe când încerca să recupereze nişte volume de poeme epice. Probabil nu avusese de-a face cu Guantes. Probabil.

Încercă să găsească traduceri evidente ale cuvintelor „mănuşi” şi „argint”. Cu rusa avu noroc şi găsi o înregistrare a unui membru al Neamului cunoscut drept prinţul Serebro, din urmă cu o sută de ani. Se confruntase cu un lord Perceatka (Serebro câştigase). Bibliotecarul care înregistrase notiţele căutase lucrări interzise sub Catedrala Fecioarei Negre. Nimic cert despre cei doi, însă sugestiv.

Era conştientă de trecerea timpului. Scrise repede un e-

mail către mentorul ei, Coppelia, rezumând faptele şi întrebând dacă Bibliotecara mai în vârstă ştia ceva relevant. Irene nu era genul care să raporteze zilnic, dar, dacă exista şansa ca mentorul său să ştie ceva, ar fi fost o prostie să nu întrebe.

Asta era tot ce putea găsi, deocamdată. O înţepa ceafa. Avea sentimentul oribil că uitase ceva, sau nu remarcase ceva important. Trebuia să discute cu Vale cât mai curând. Bibliotecarii se confruntau, ocazional, cu ameninţări cu moartea şi, chiar dacă reprezentau un risc asumat, nu se aflau pe lista ei de *O sută de experienţe favorite.* Totuşi, nu cunoştea gravitatea ameninţării. O achiziţie de carte şi un atac eşuat păreau să implice tot soiul de noi conexiuni. Nu putea şti cât de prost ar fi putut sfârşi.

Închise calculatorul şi se îndreptă spre ieşire. Îi luase deja douăzeci şi cinci de minute. Avea să se întoarcă mai târziu, sau poate mâine, să vadă dacă primise vreun răspuns de la Coppelia.

Cu semnul de pe spate furnicând-o, ieşi din Bibliotecă şi reveni în timpul şi în spaţiul reale. (Sau, potrivit unor argumente, în timpul şi spaţiul ireale, dacă Biblioteca era singura „realitate”. Dar aceea era o chestiune de dispută filosofică.) Uşa se închise ferm în spatele ei şi ea văzu ultimele urme ale literelor pictate de propria-i mână pălind până la extincţie. Nu mai rămăsese nimic, nici cea mai slabă urmă de cerneală sau umbră pe lemn.

Reuşise să ajungă înapoi, fără ca nimeni să ştie. Şi nu se putea abţine să nu se bucure că, încă o dată, o scosese la capăt. *Trăiască agenţii secreţi ai Bibliotecii interdimensionale!*

Strălucirea mulţumirii de sine ţinu până când taxiul ei intră pe Baker Street. Când ajunse la locuinţa lui Vale, văzu că la ferestrele de la etaj nu era nicio lumină – asta însemna că Vale ieşise. Chiar dacă nu era nici prânzul, din cauza ceţii felinarele sunt aprinse, luptând cu atmosfera mohorâtă. Plăti şoferul şi se grăbi spre uşă.

Îi răspunse menajera. Era o femeie între două vârste, mereu în aceeaşi dispoziţie. Avea părul cărunt prins într-

un coc ţeapăn.

— Pot să vă ajut… Ah, dumneata eşti, domnişoară Winters! Domnul Vale v-a rugat să îl aşteptaţi, dacă sosiţi cât este el plecat.

Irene simţi un gol în stomac. Ceva nu era în regulă. Nu ştia ce, dar avea o presimţire puternică.

— Ştii unde este? întrebă ea, intrând şi închizând uşa în urma ei.

— A ieşit mai devreme, chemat de Scotland Yard, domnişoară Winters, spuse menajera, luându-i pălăria şi ajutând-o cu haina. Apoi, a sosit prietenul dumitale, domnul Strongrock, cu doar vreo oră în urmă…

Kai trebuia să fi venit direct aici, după discuţia cu Silver, se gândi Irene.

— S-a întâlnit cu cineva la uşă. Am prins câteva vorbe. Era un mesaj de la domnul Vale, să se vadă în East End. Aşa că a plecat. Apoi, când s-a întors domnul Vale, i-am spus toate astea, iar el a plecat spre East End cât ai clipi. Mi-a spus şi a subliniat, domnişoară Winters, că dacă apari dumneata, să te rog să îl aştepţi. Altfel, şi a spus asta cu gravitate, nu îşi asumă consecinţele.

Irene încuviinţase la tot ce îi spunea femeia, dar i se uscase gâtul. Kai fusese ademenit undeva. Val plecase după el. Voia să plece pe loc şi să cheme un taxi spre East End.

Doar că toate simţurile o avertizau că East End era foarte întins. Iar Vale subliniase că era important să îl aştepte aici. Strânse pumnii, dar îşi puse o mască de om calm.

— Fireşte că voi aştepta până revine domnul Vale. A spus unde anume în East End merge?

Menajera clătină din cap.

— Ştii şi dumneata cum e. Să-ţi aduc o ceaşcă de ceai, cât aştepţi?

Uşa se deschise brusc.

— Nu va fi necesar, spuse Vale, din spatele ei.

Irene se întoarse şi îl văzu stând în prag, privind-o de la cei un metru şi optzeci ai lui. Purta, ca de obicei, haine

austere, însă potrivite pentru un gentleman, din cele mai scumpe materiale. (Nu era de mirare că el şi Kai se împrieteniseră atât de uşor. Amândoi refuzau să poarte orice nu era de cea mai bună calitate.) Părul lui negru era pieptănat spre spate, iar profilul lui părea şi mai acvilin decât de obicei.

— Pe unde ai umblat, domnişoară Winters? întrebă.

— Am fost la bibliotecă, domnule.

Nu îşi permise să ridice tonul, dar fu pe aproape.

— L-am trimis pe Kai la dumneata. Unde e acum?

— A fost răpit, domnişoară Winters. În timp ce erai la bibliotecă.

Vale reuşea să imprime o cantitate uimitoare de acuzaţii şi de furie pură în cuvinte.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce propui să facem în acest sens.

Vinovăţia care o rodea pe dinăuntru – *Îl las singur cinci minute şi reuşeşte să se lase răpit* – se ciocni cu o răbufnire de mânie la cuvintele lui Vale.

— Păi, îl recuperăm, fireşte! Cum îndrăzneşti…

Menajera tuşi, iar amândoi se întoarseră să o privească.

— Vă aduc ceaiul sus, domnule Vale, spuse ea, ferm. Şi îi aduc şi domnişoarei. Îmi dau seama că aveţi de discutat.

— Prea bine, spuse Vale, fără pic de recunoştinţă, şi porni pe scări în sus, mormăind, cu Irene la un pas în urma lui.

M-am înşelat, îi răsuna în minte. Nu era o ameninţare la adresa noastră. Nu îmi era adresată mie. Era pentru Kai, iar eu l-am lăsat singur şi ei l-au prins.

CAPITOLUL CINCI

Vale se apropie de bovindou, privind spre forfota de la nivelul străzii. Camerele sale erau la fel de aglomerate ca întotdeauna, deşi o zonă lipsită de praf demonstra că menajera îşi făcuse de lucru înainte de sosirea lui Irene. Nu privi spre ea când spuse:

— Ar trebui să îmi cer scuze, Winters. Am spus cuvinte nedrepte.

Revenise, din fericire, la modul obişnuit de adresare, renunţând la formularea „domnişoară Winters".

Irene aprinse lumina şi închise uşa. Îşi încrucişă braţele la piept.

— Îţi accept scuzele, îi spuse ea printre dinţi. Acum, poate că ar trebui să discutăm cum să îl recuperăm.

— Nu prea arăţi empatie, spuse Vale.

Se întoarse şi o privi gânditor, ceea ce i se păru mai enervant decât furia anterioară.

— Cum ne ajută asta acum? întrebă Irene.

Furia şi autoblamarea i se manifestau printr-un tors mocnit în stomac. Dar nu avea de gând să le lase să o controleze, ci să se folosească de ele.

— Putem să nu mai pierdem vremea? Kai s-ar putea afla în pericol chiar acum.

— Probabil, fu de acord Vale.

Furia i se domolise, în timp ce a ei se intensificase. Îi făcu semn să se aşeze.

— Dar să acţionăm sub imperiul emoţiilor, fără informaţii complete, ar fi lipsit de înţelepciune, aşa cum am fost şi eu, cu câteva clipe în urmă. Te rog, Winters, ia loc! Spune-mi ce ştii. Este evident că ştii *ceva.*

Irene se aşeză cu mâinile în poală.

— Numele Guantes îţi spune ceva? întrebă ea. Probabil are legătură cu Neamul Frumos, posibil şi cu Silver.

— Hmmm!

Vale se îndreptă repejor spre unul dintre registrele sale imense, pline de tăieturi din ziare şi notiţe, şi începu să-l

răsfoiască.

— *Grant –,* răscoala şi inundaţia de la Covent Garden. *Guernier:* ucigaşa parfumieră. Guantes… Guantes… Nu, nu am nimic. Numele îmi e cunoscut. A sosit de curând din Liechtenstein, împreună cu soţia lui, dar încă nu am nimic în privinţa lor.

Închise registrul şi se lăsă să cadă pe scaunul de vizavi de Irene, aplecându-şi trupul lung spre ea.

— Spune-mi mai multe, Winters.

Irene parcurse evenimentele din ultimele câteva zile: licitaţia, bătaia, urmăritorul ascuns, avertismentul lui Silver şi propria investigaţie. Abia dacă remarcă menajera sau ceaiul pe care i-l adusese. Se concentra să îi ofere lui Vale toate informaţiile, tot ce ar fi putut folosi. Chiar dacă avea propriile planuri de căutare, dacă se dovedea necesar, în afara acestei lumi, Vale era expertul local, iar ea avea nevoie de expertiza lui.

El o ascultă şi o întrerupse doar cu nişte întrebări, până când ea se opri. Mâinile lui îmbrăţişau ceaşca de ceai, dar nu băuse din ea.

— Este rândul dumitale, spuse Irene.

Furia i se mai domolise şi se concentra mai degrabă la planificarea pe termen lung.

— Presupun că vii din căutarea lui Kai. Te rog să îmi spui tot ce ştii.

Ştia că Vale, în calitate de prim investigator particular al Londrei, era cel care cerea, de regulă, asemenea informaţii de la clienţi. Ştia şi el asta. Îi oferi un zâmbet firav.

— Ai dreptate, Winters.

Vale îşi aşeză pe masă ceaşca de al cărei conţinut nu se atinsese.

— Am fost chemat de dimineaţă, foarte devreme, pentru un caz despre care mă tem că nu am libertatea să pomenesc. Totuşi, mi-a fost curând limpede că prezenţa mea nu era necesară. Orice l-o fi făcut pe inspector să mă cheme…

Se încruntă.

— Crezi că a fost o încercare deliberată de a te distrage?

sugeră Irene.

Vale încuviinţă.

— Ţinând cont de evenimentele ulterioare… În orice caz, m-am întors şi am aflat că Strongrock trecuse pe aici. La uşă, se întâlnise cu un om al străzii, care îl trimisese la o adresă din East End. Din fericire, unul dintre vânzătorii ambulanţi de ziare se afla suficient de aproape să audă detaliile. L-am urmărit.

Îşi privi mâinile.

— Am ajuns prea târziu.

— Ce s-a *întâmplat?* vru să ştie Irene.

— Trebuie să înţelegi că am pus lucrurile cap la cap abia după.

Vale avea un ton coroziv, dar, de data aceasta, amărăciunea era îndreptată spre propria persoană. Se învinuia la fel de mult ca ea, îşi dădu seama Irene, deşi din motive mai puţin întemeiate.

— Nu a fost greu să îi găsesc urma. Odată ajuns la adresa la care credea că mă va găsi pe mine, un alt bărbat, deghizat în ofiţer de la Scotland Yard, l-a trimis la o adresă aflată la un kilometru. Acolo se afla un depozit vechi, unde se presupunea că investigam eu o crimă. Pe drum, l-au ademenit pe o alee lăturalnică, cu un atac pretins asupra unei persoane nevinovate. A fost culcat la pământ şi şi-a pierdut cunoştinţa, printr-o combinaţie de superioritate numerică, magie a Neamului şi droguri. De acolo, a fost dus în altă parte.

— Astea da întorsături! comentă Irene, gânditoare. De ce nu l-au trimis direct la locul răpirii? De ce nu au încercat să-l atace într-un taxi, unde nu ar fi avut spaţiu de manevră?

— Cred că ideea a fost să se creeze confuzie, Winters.

Vale privea în gol, gânditor.

— În oricare dintre acele puncte, cineva care se ţinea după el ar fi putut să-i piardă urma.

Cm *excepţia mea* – nu era necesar să o spună, că se simţea din tonul vocii.

— Dar două persoane s-au aflat la locul faptei, iar eu am

descrierea lor. Şi ar putea fi vorba chiar despre aceşti Guantes. Un bărbat de vârstă mijlocie, ceva mai scund decât mine, cu păr cărunt şi cu barbă. Era bine îmbrăcat şi avea o voce poruncitoare. Femeia avea părul negru şi era subţirică. Purta o pelerină peste îmbrăcămintea „străină”, deşi sursa mea nu a putut spune de ce i se părea astfel.

— Şi amândoi purtau mănuşi? întrebă Irene.

— Da, spuse încet Vale. Amândoi. Deşi, să fiu sincer, majoritatea bărbaţilor şi femeilor de condiţia lor poartă mănuşi.

Irene încuviinţă. Aşa era. Dar i se părea un amănunt semnificativ.

— Unde l-au dus pe Kai? întrebă ea.

— Asta-i problema, Winters, răspunse Vale iritat. Femeia a fost escortată spre un taxi care aştepta în apropiere. Am adresa la care l-a trimis şi vreau să investighez. Dar bărbatul s-ar părea că a părăsit Londra, folosind o cale a Neamului. L-a luat pe Kai cu el.

Irene şi-a încleştat pumnii în poală, boţindu-şi fusta.

— Ar fi trebuit să spui aşa de la început, spuse ea.

Mintea ei o luase pe arătură. Cum să afle unde fusese dus? Cum să îl salveze?

Vale oftă.

— Winters, hai să lăsăm vinovăţia pentru altă ocazie. Ce trebuie să ştiu este cât de repede îl poţi găsi şi recupera. Nu îl putem lăsa în mâinile lor mai mult decât suntem nevoiţi.

Pentru Vale, emoţiile erau intense, iar îngrijorarea din vocea lui ar fi fost însoţită, la orice alt bărbat, de paşi nervoşi şi apăsaţi prin încăpere. Irene ştia despre Kai că se considera prietenul lui Vale. Nu îşi dăduse seama, până atunci, în ce măsură îi împărtăşea Vale opinia.

Dar era ultima persoană care să-i judece pe alţii pentru că îşi ţineau sentimentele sub control.

— Avem trei căi principale de cercetare pe care le întrezăresc, spuse ea, după câteva clipe de gândire. Una este să îi urmărim pe soţii Guantes prin Londra. Chiar dacă lordul Guantes l-a dus pe Kai în altă parte, am putea

afla ceva de la femeie. A doua cale este să caut eu mai multe informaţii în Bibliotecă. Iar, dacă totul dă greş, putem aborda familia lui Kai.

— Cum? întrebă Vale.

— Pot afla unde se află unchiul lui, cel care i-a fost tutore în lumea din care Kai a fost recrutat, iniţial, şi să îi cer informaţii.

Lui Irene nu îi plăcea ideea. Nimeni nu agrea ştirile proaste, iar ea suspecta că dragonii aveau o reacţie şi mai urâtă. Dar, dacă exista cineva care putea găsi un dragon pierdut, acela era alt dragon.

Vale încuviinţă, acceptându-i propunerile.

— Înţeleg că a treia cale ar fi să îl întrebăm pe Silver.

— Nu îmi place ideea, spuse Irene. Doar dacă nu ai vreo metodă de a pune presiune?

— E un lucru la care merită să ne gândim.

Vale se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat.

— Pentru ca el să fie atât de vag în avertizările de mai devreme, trebuie să se afle deja sub presiune din altă direcţie. Alt lucru care merită investigat. Dar…

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Domnule Vale? se auzi vocea menajerei. Aveţi o scrisoare.

Vale oftă.

— Probabil o nouă solicitare futilă a serviciilor mele. Scuză-mă o clipă, te rog.

Irene se încruntă, privindu-şi mâinile, şi se gândi la opţiuni, în timp ce paşii lui Vale răsunau în jos pe scări. Să fie Bibliotecară nu îi conferea nicio abilitate de a urmări persoane între lumile alternative. Putea călători dintr-o lume în alta, trecând prin Biblioteca în sine, dar trebuia să afle mai întâi unde fusese dus Kai.

De jos se auzi un glas puternic:

— Winters! Vino aici, acum!

Irene îşi ridică poalele rochiei şi o luă la goană pe scări, după el. Se afla în prag, cu un plic şi o foaie de hârtie între degetele atente. Un mesager cu părul nisipiu, purtând o uniformă de hotel, se chircise în faţa lui, dorindu-şi să fie

oriunde altundeva.

— Băiatul ăsta are veşti.

— Ce veşti? întrebă Irene.

— Spune-mi de unde ai biletul!

Mâinile lui Vale erau încordate, iar liniile tendoanelor o dovedeau din plin, însă ţinea hârtia cu delicateţe, cu vârfurile degetelor abia atingând marginea.

Mesagerul îşi umezi buzele, neliniştit.

— Eu lucrez la Savoy, domnule. Un domn musafir a dorit să v-o livrez.

Vale îi făcu semn din cap să continue şi îi ceru:

— Numele său şi cum arăta?

— Nu şi-a spus numele, domnule.

Vale îşi înăbuşi un oftat.

— Era însă un gentleman. Avea barbă.

— Prea bine, admise Vale oftând. Uite!

Pescui o jumătate de coroană şi i-o aruncă.

— Pentru efort. Poţi pleca.

— Îl lăsăm să plece aşa? întrebă Irene, încet, când băiatul o luă la picior.

— Pot să-l găsesc, dacă este cazul, spuse Vale, cu încredere. Ai văzut cât de bine i se potrivea uniforma? Era a lui, nu parte din vreo deghizare furată. Iar cei cinci nasturi de la mânecă marchează că e unul dintre băieţii cu experienţă de la Savoy. E posibil să îl aştepte o promovare şi să devină valet, în curând. Mănuşile erau curate, iar pantofii, proaspăt lustruiţi. Dar nu ne-a putut oferi o descriere clară. Ne-a spus doar că tipul avea barbă şi se purta ca un gentleman. Asta explică de ce a rămas doar la nivel de mesager. Un angajat mai înalt în rang ar trebui să remarce mai mult decât atât, chiar dacă nu vorbeşte despre asta.

Irene îi dădu dreptate.

— Ce scrie acolo? întrebă ea.

Vale îi întinse misiva, să o vadă.

— Nu o atinge! îi spuse el. Încă o examinez.

Era o hârtie scumpă. Scrisul de mână, aplecat, era cu cerneală neagră:

Kai a revenit în sânul familiei. Nu încercaţi să îl găsiţi. Este singurul avertisment.

Vale o ridică în lumină.

— Nu are filigran, remarcă el. Hârtia este aceeaşi cu a plicului. Am nevoie de o lumină mai bună să le examinez.

Se îndreptă din nou spre camerele sale, urcând pe scări.

Irene îl urmă.

— Este un fals, spuse ea. Nu poate veni de la familia lui.

— Serios? De ce eşti atât de sigură?

— Absolut! Am văzut mai devreme un mesaj de la familia lui. Era pe un pergament, în chineză. Nu semăna defel cu ăsta. Şi dacă unul dintre oamenii lui ar fi venit după Kai, nu l-ar fi răpit.

Şi-l putea imagina pe Kai certându-se, dar nu la pământ, dus cu forţa.

— În plus, ai spus deja că ai dovezi privind magia Neamului la locul faptei. Niciun dragon care se respectă nu ar lucra cu Neamul. Şi, mai ales…

— Da? murmură Vale.

Se aşezase la masa de laborator şi examina scrisoarea şi plicul cu o lupă.

Irene se plimba acum prin încăpere, gândind cu voce tare:

— Dacă ar fi fost într-adevăr un dragon cel care a acţionat – poate unul care simţea că este sub demnitatea lui Kai să se asocieze cu fiinţele umane, cu noi…

Şi mai mult, să se împrietenească!

— Orice dragon cu asemenea sentimente nu s-ar obosi să mai trimită mesaje, nici mie, nici dumitale.

Se întrebă dacă avea să găsească o scrisoare similară în locuinţa închiriată. Nu avea timp să verifice.

— Suntem prea jos pe scara ierarhică să se preocupe.

Vale nu ridică privirea.

— Cu toţii împărtăşesc această opinie?

Tonul lui era profesoral, însă în felul în care îşi înclinase capul se citeau o mândrie şi o aroganţă proprii.

Fireşte, este conte. Şi englez. Şi, mai ales, cel mai renumit detectiv din Londra. Cum ar putea un dragon să se

compare cu el?

— Am cunoscut unul care avea această părere. Dar şi-o exprima politicos. Avea un soi de…

Căută cuvântul potrivit, în timp ce se aşeza.

— *Noblesse oblige.* Nu pricinuieşti îngrijorări suplimentare unor persoane atât de mărunte.

— Ce noroc pe capul nostru! exclamă Vale şi îşi roti scaunul. Nu are niciun filigran. Hârtie de bună calitate, dar nu o pot identifica fără investigaţii amănunţite. Nu recunosc scrisul. În plus, n-aş spune că mă pricep prea bine să interpretez caracterul omului după o mostră de scris de mână, însă stilul este chinuit, reţinut. Aş sugera că persoana a încercat să îşi schimbe scrisul obişnuit. Plicul nu era sigilat, aşa că nu există indicii în direcţia respectivă. Dumneata ce crezi?

— Eu mă gândesc mai degrabă la conţinut.

Irene se întinse după scrisoare.

— Şi la finalitate. Chiar dacă nu am fi ştiut că a fost răpit, cu siguranţă ne-am fi dat seama că nu este totul cum ar trebui după ce primeam scrisoarea. Cred că este un steag roşu.

— Un steag roşu?

— Da, o încercare de a ne alerta că se întâmplă ceva, fără ca persoana în cauză să admită că ne-a avertizat.

— Ah, lordul Silver! Cu o livrare evidentă, prin intermediul unui bărbat cu barbă, pentru a ne induce în eroare.

Irene încuviinţă. Avea umerii încordaţi. Revizuia, mental, pistele posibile. Deocamdată întorseseră informaţiile pe toate feţele. Ceea ce însemna că sosise vremea să acţioneze.

— Trebuie să ne mişcăm repede, spuse ea. Vreau să ajung la Bibliotecă şi să văd dacă au o cale de a-l localiza pe unchiul lui Kai. Iar dumneata…

— Voi merge la soţii Guantes, fireşte.

Vale se ridică, oferindu-i mâna.

— Şi la lordul Silver, dacă tot voi fi în zonă. Dacă pune ceva la cale, voi afla. Unde ne întâlnim?

— Cred că ăştia îmi supraveghează locuinţa, spuse Irene, cu părere de rău. Şi cred că supraveghează şi locuinţa dumitale.

Se încruntă, adunându-şi gândurile.

— Dacă mai devreme Kai a fost interceptat chiar în faţa uşii dumitale, atunci este clar că ne urmăresc aici şi că ştiu că ne aflăm amândoi în acelaşi loc, plănuind.

— Ah, fără îndoială! fu de acord Vale. Totuşi, dacă o luăm în direcţii diferite este posibil să ne ajute – crezi că vei putea ajunge la o bibliotecă din apropiere?

— Aşa sper, spuse Irene, cu fermitate.

Simţi o oarecare satisfacţie pentru faptul că Vale nu presupusese că ar fi necesar să o escorteze, şi nici nu se oferise. Îi câştigase respectul acestui om şi punea mare preţ pe asta.

— Nu ştiu cât îmi va lua. Ştiu că este urgent. Dar dacă e dificil să dau de unchiul lui Kai… Să te caut la Scotland Yard?

Pentru o clipă, Vale se încruntă, apoi încuviinţă.

— Da. Du-te la Singh. Îşi aminteşte de dumneata.

Irene şi-l amintea şi ea. Inspectorul Singh, probabil cel mai apropiat aliat al lui Vale din poliţia londoneză.

— Dacă am vreun mesaj, i-l las lui, iar dumneata poţi face la fel. Încă o ţinea de mână. De fapt, părea să fi uitat.

— Ai grijă, Winters! mai spuse el. Duşmanii noştri par bine pregătiţi. Dacă ar fi posibil să te însoţesc, aş face-o.

— Dar ce poţi afla pe-aici este mai important, îl întrerupse Irene.

I-ar fi plăcut să-l ştie păzindu-i spatele şi la naiba cu regulile privind aducerea străinilor în Bibliotecă! Dar ce spusese era adevărat. Trebuiau să ştie ce puneau la cale cei doi Guantes.

— Nu e timp de pierdut. Mă bazez pe dumneata.

Zâmbetul lui era abia perceptibil, dar era acolo.

— Atunci, să nu-l lăsăm pe Strongrock să aştepte.

CAPITOLUL ŞASE

Irene fu aproape surprinsă şi cumva dezamăgită când nu încercă nimeni să o răpească în drumul ei spre British Library. Dacă ar fi încercat cineva, măcar şi-ar fi făcut *o idee* cât de mică despre ce se întâmpla.

Dar nu o aştepta niciun taxi misterios, să o ducă într-un loc necunoscut; niciun mascat nu o târî pe alei lăturalnice – nimic care să-i fie de folos. Asta îi provocă o stare de irascibilitate, în timp ce trecea prin încăperile ce duceau spre portalul principal al Bibliotecii.

Traversa către Bibliotecă se deschidea dintr-un depozit neimportant, care funcţionase cândva ca birou, şi, din fericire, nu existau abonaţi în jurul ei, care să o vadă intrând. Era treabă de câteva clipe să încuie uşa în spatele ei, folosind Limbajul, şi după ce o făcu se grăbi spre uşa-Traversă. Arăta ca o debara şi pentru oricine *era* o debara. Dar era legată permanent de o uşă anume din Bibliotecă, iar Irene avea cheia lingvistică.

— **Deschide-te spre Bibliotecă!** rosti ea şi simţi conexiunea formându-se, când cuvintele se rostogoliră în aer.

Deschise uşa şi păşi repede înăuntru.

Uşa ferecată cu un drug greu, de fier, dinspre Bibliotecă se închise cu zgomot în urma ei. De cealaltă parte erau afişe care atârnau pe balustradele din cameră, proclamând: *INFESTARE GRAVĂ CU HAOS. INTRARE DOAR CU AUTORIZAŢIE* şi *PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL. RĂMÂNEŢI AFARĂ.* Irene se încruntă la cuvântul „gravă” de pe primul afiş. Ultima dată când trecuse pe aici, cu câteva luni în urmă, infestarea fusese doar standard.

Dacă era vorba despre dispariţia lui Kai… spera că nu.

Cineva folosise camera pentru a depozita alte cărţi, iar lângă rafturile pline se aflau multe împrăştiate pe podea, cu cotoarele îngălbenite. Irene trebui să îşi ridice poalele, pentru a evita să le răstoarne, croindu-şi drum spre ieşire.

Cea mai apropiată încăpere cu calculator se afla la

câteva uşi distanţă, la stânga. Era goală, deocamdată, aşa că se aruncă într-un scaun şi se autentifică, trimiţând un e-mail rapid Coppeliei: ***Kai a dispărut. Circumstanţe dubioase. Solicit întâlnire imediată. Irene.***

Răspunsul sosi în cinci minute. Tocmai ce căutase „Negocieri cu dragonii”, dar nu făcuse niciun progres. Mesajul era: ***Transfer rapid autorizat. Prima la stânga, trei etaje mai sus, cuvântul de transfer este* coerent. *Coppelia.***

Irene ieşi, îşi ridică din nou poalele rochiei şi o luă la fugă. Transferurile rapide consumau multă energie şi nu rămâneau deschise multă vreme. Coppelia autorizase un transfer rapid, iar asta era îngrijorător.

Trei etaje mai sus, peretele era acoperit cu tapet art déco, făcând cabinetul de transfer foarte evident din punctul de vedere al stilului. Uşa era din stejar masiv şi părea nepotrivită acolo, între două statuete de ghips cu femei în robe. În cabinet încăpeau o persoană şi un teanc de cărţi.

Intră şi închise uşa în urma ei. Nu existau lumini. Nici sunete. Simţea doar miros de praf. Se sprijini de pereţi.

— **Coerent!** rosti ea în Limbaj.

Cabinetul se zgâlţâi în jurul ei, ca un mic lift tras în toate direcţiile, cu mare viteză. Închise ochii, concentrându-se să nu vomite.

Cu o ultimă zguduitură, cabinetul ajunse. Irene îşi recăpătă suflarea, deschise uşa şi ieşi în camera bine luminată.

Era biroul personal al Coppeliei, bine cunoscut după multele ore petrecute acolo, în calitate de studentă şi de asistentă personală. În centru se afla biroul imens din lemn de mahon, care se curba, luând forma literei „U”, permiţând documentelor să fie plimbate pe suprafaţa lui. Pereţii erau plini de rafturi, fireşte – dar ici şi colo mai atârna şi câte o icoană slavă, aurită, pe lemn. Irene văzu că afară se lăsase noaptea, iar luminile din birou treceau prin bovindou, făcând să strălucească peisajul înzăpezit. Scaunele suplimentare fuseseră scoase din încăpere.

Coppelia şedea pe singurul disponibil, în spatele biroului.

Stând în picioare în faţa ei, Irene se întreba dacă era corect să se simtă ca o şcolăriţă care dădea raportul profesoarei sau ca o condamnată chemată în faţa Inchiziţiei. În orice caz, bănuia că era normal să aibă emoţii.

Coppelia părea aproape la fel de impasibilă ca de obicei. Avea o tichie stacojie pe cap, din care ieşeau câteva şuviţe albe, pe frunte. Purta o robă fără mâneci, simplă, dintr-o catifea moale, maroniu-roşcată, care îi lăsa la vedere întreaga lungime a braţului ei cioplit din lemn. Avea aceeaşi nuanţă gălbuie ca braţul ei natural, cel drept, însă o textură complet diferită – numai articulaţii şi mecanisme.

— Un raport slab, spuse ea, şuierând uşor. Asta dacă nu ştii mai multe decât mi-ai spus deja.

— Ţi-am trimis doar schiţa, în mod deliberat, spuse Irene, hotărâtă. Ţinând cont de importanţa situaţiei, am presupus că ai dori să auzi restul în persoană.

— Spre deosebire de ideea de a-mi trimite un e-mail pe care l-ar fi putut citi oricine, da? întrebă Coppelia.

— Faci o presupunere care nu-mi aparţine, răspunse Irene.

Coppelia preferase să lase deoparte originea controversată a lui Kai, ultima dată când se întâlniseră. Dar Irene nu era sigură că faptul era cunoscut de toată lumea aflată la nivelul potrivit sau că era încă pur confidenţial.

Coppelia ridică mâna autentică şi îşi frecă fruntea.

— Spune-mi tot ce ştii!

Irene trecu rapid peste detalii. Trebui să pomenească despre implicarea lui Vale, fireşte. Dar Coppelia ştia deja despre Vale şi despre cantitatea de informaţii pe care le primise el despre Bibliotecă. Încuviinţă uşor, în câteva rânduri – invitaţia din partea familiei lui Kai, avertismentul de la lordul Silver, familia Guantes şi comentariile lui Vale cu privire la scrisoare (presupusă a veni tot din partea familiei lui Kai), dar, altfel, rămase tăcută, ascultând.

Într-un final, comentă:

— Circumstanţe dubioase. Nu prea pot contrazice exprimarea. Ce crezi?

— Cred că scrisoarea este falsă, spuse Irene, cu sinceritate. Nu mă refer doar la formă. M-aş aştepta la mai mult *stil,* dacă ar fi vorba despre familia lui Kai. Din câte a povestit despre ei, sunt totuşi de sânge regal. Asemenea persoane nu trimit ameninţări de genul „Nu încercaţi să îl găsiţi”. Fie nu s-ar obosit defel cu oamenii de rând, fie ne-ar informa, în mod elegant, că vom fi lipsiţi de prezenţa lui. Aşa că încercarea de a ne trimite într-o direcţie greşită nu este prea reuşită.

— Şi totuşi, iată-te aici! spuse Coppelia. Şi întrebi despre familia lui. Dacă eşti atât de sigură că este o pistă falsă, de ce te mai oboseşti?

— Pentru că trebuie să îl găsim, răspunse Irene.

Îşi duse mâinile la spate, ca să-şi ascundă pumnii încleştaţi.

— Dacă Vale îi poate găsi pe soţii Guantes, sau oricine vor fi ei, e foarte bine. Dar, dacă nu, atunci cum să dăm de urma lui Kai? Sunt, responsabilă pentru el.

Cuvintele rămaseră în aer, ca o promisiune.

— Şi pentru că a fost răpit când se afla sub protecţia mea, familia lui ne poate acuza.

Coppelia îşi uni degetele, carne cu lemn.

— Este adevărat că Biblioteca nu îşi doreşte deloc să intre într-un conflict cu neamul lui Kai, fu de acord ea. Şi că răzbunarea unui dragon e treabă serioasă. Uragane, furtuni, tsunami, cutremure… Am văzut o lume distrusă aşa şi abia am putut să scap. Deci, ce doreşti de la mine?

Irene încercă să dea la o parte câteva imagini foarte neplăcute. Dura prea mult.

— Am nevoie de toate informaţiile de care dispunem despre lordul Guantes, care nu se regăsesc în înregistrările publice. Şi presupun că Biblioteca ştie mai multe despre familia lui Kai decât ştiu eu. Este vreo şansă ca răpirea să fie opera lor?

O lovi o idee.

— Sau opera cuiva care are vreo legătură cu ei? O

facţiune rivală? Un slujitor prea entuziast?

— Hmmm! O întrebare pertinentă. Nouă din zece.

Coppelia se gândi, fără să-şi ia ochii de la Irene. Aceasta nu îndrăzni să privească în altă parte.

— Nu cred că familia lui l-ar răpi şi nici că nu ar lăsa un bilet în care să spună că a plecat. Ar fi sub demnitatea lor. Dar orice familie regală are subordonaţi, are legături în lumea de jos şi, în general, oameni care ar accepta sugestii precum „De ce nu mă scapă nimeni de preotul ăsta incomod?”. Unul dintre ei ar fi putut... Şi da, există facţiuni printre dragoni. Nu toate susţin familia regală.

Irene oftă. Încă o incertitudine.

— Deci nu pot fi sigură că sunt implicate.

— Nu, spuse Coppelia. Nu poţi. Nu putem. Şi nici nu avem un canal secret pe care să întrebăm, în numele Bibliotecii.

Irene îşi lăsă capul într-o parte.

— *În numele Bibliotecii* poate că nu, dar dintr-o perspectivă privată? Nu există nimeni care să cunoască pe cineva, care cunoaşte pe altcineva, care poate întreba...

Lăsă fraza neterminată, plină de speranţă.

Coppelia clătină din cap. Un *nu* hotărât. Părea precaută. Cu siguranţă că exista cineva care cunoştea pe altcineva care putea întreba, chiar dacă nu se puteau ocupa de chestiunea în cauză.

— Fireşte că nu, spuse Irene, cu amărăciune.

Vedea încotro se îndreptau.

— Chiar dacă ar avea cineva acces la dragoni, ar fi mult prea suspuşi în rândurile Bibliotecii ca să acţioneze singuri. Şi Biblioteca nu se poate implica.

Coppelia îşi desfăcu braţele.

— Exact! Ar fi totuşi o persoană în această situaţie, care ar putea întreba...

— Bine. Bine!

Irene o văzu pe Coppelia mijind ochii la tonul ei şi încercă să se calmeze.

— Bine! Trebuie să fiu eu *cea care-şi pune capul în botul dragonului. Cea care îşi va asuma vina, dacă lucrurile ies*

prost. Dar aş vrea să întreb ceva, mai întâi. O întrebare generală, înainte să trec la particularităţi.

— Întreabă, spuse Coppelia cu jumătate de gură. Dacă nu răspund, nu este pentru că vreau să îţi pun beţe în roate.

Irene încuviinţă.

— În accepţiunea cea mai liberă... de ce l-aţi adus pe Kai la Bibliotecă? Serios! *Ştiaţi* ce era. De ce l-aţi acceptat? De ce mi l-aţi alocat tocmai mie?

Era o discuţie care ar fi trebuit să aibă loc în spatele unor ferestre ferecate sau al unor draperii de catifea groasă. Nu era în regulă să se poarte atât de deschis – şi mult prea expusă.

Coppelia coborî privirea.

— Au mai fost tineri dragoni aici, înaintea lui Kai, spuse ea încet. Niciunul dintr-o familie atât de nobilă, dar... s-a mai întâmplat şi se trece politicos cu vederea acest fapt când se repetă situaţia. Chiar dacă plasamentul acesta se consideră uşor de ascuns. Există protocoale secrete. Există înţelegeri. Niciun dragon nu a optat să rămână şi să depună jurămintele de Bibliotecar. Să fiu sinceră, mă îndoiesc că o va face tocmai Kai. Nu i-ar sta în fire.

Irene încuviinţă, acceptând.

— Dar de ce eu?

Coppelia şovăi, apoi făcu un semn din cap:

— **Pentru că,** spuse ea în Limbaj şi deci rostind adevărul absolut, **am considerat că ar fi cel mai bine pentru amândoi.**

Trecu iar la engleză, privind-o pe Irene.

— Şi asta e tot ce pot să spun, deocamdată.

— Pentru binele tău? spuse Irene, sec.

Nu avea *timp* pentru toate secretele astea nenorocite! Era fiica a doi Bibliotecari, o combinaţie neobişnuită – se presupunea că devenise astfel mai potrivită pentru a se ocupa de dragoni? Nu îşi dădea seama de ce.

Coppelia ridică din umeri.

— Luăm cele mai bune decizii de care suntem capabili. Ai obiecţii în privinţa lui?

— Cum adică? Irene ştia că evita întrebarea, dar nu era sigură la ce se referea Coppelia.

— Te-a ofensat cumva? întrebă Coppelia, cât se poate de direct.

— Este politeţea întruchipată, spuse Irene. Aşa cum ştii, de altfel.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Irene se gândi la ochii lui Kai, la ezitarea lui, la sinceritatea lui. Voise să o protejeze *pe ea,* când era răspunderea ei să îl protejeze *pe el.*

— Nu, şi o ştii prea bine. Chiar este necesar să trecem prin asta, aici şi acum?

— Încerc să confirm că nu ai niciun motiv să vrei să scapi chiar tu de el.

— În numele Cerului! explodă Irene. Dacă nu ai încredere în mine, atunci nu mai avem ce discuta. În plus, te rog frumos să îmi asociezi măcar puţină inteligenţă. Dacă aş fi încercat să îl răpesc chiar eu, n-aş fi aici, povestindu-ţi despre asta!

— Trebuie să mă asigur, spuse Coppelia, foindu-se pe scaun. Te-ai gândit ce să faci mai departe?

— Da, spuse Irene.

Era încă furioasă pe sugestia Coppeliei că ar fi putut fi implicată în orice fel în dispariţia lui Kai, dar reuşi să îşi păstreze cumpătul. Kai era în pericol, probabil, şi orice secundă conta.

S-ar putea să iasă urât. Aşa cum tocmai ai precizat, dragonii or fi supăraţi şi s-ar putea răzbuna pe mine.

— Şi este posibil ca Biblioteca să le permită asta, spuse Coppelia. Dacă se decide că tu eşti răspunzătoare pentru el şi dragonii se simt jigniţi, s-ar putea să fim nevoiţi să îţi luăm postul.

Irene fu străbătută de un fior.

— N-aţi face asta, spuse ea.

Dar sunase ca un adevăr din cele mai oribile coşmaruri, din scenariile cele mai urâte. Însemnul Bibliotecii nu poate fi îndepărtat.

Ochii Coppeliei erau trişti, însă chipul îi împietrise.

— Draga mea Irene, nu putem risca un război din pricina unui dragon. Sau din pricina unei Bibliotecare. Ai făcut o treabă excelentă ca Rezidentă, dar dacă se ajunge acolo, *cineva* trebuie să îşi asume vina.

— Mă consider avertizată, spuse Irene, pe un ton neutru, ignorându-şi gheara din stomac. Să trecem la treabă! Cum iau legătura cu familia lui?

— Cel mai simplu ar fi să mergi în lumea de unde l-am recrutat, spuse Coppelia. Ţi-a spus vreodată cum se numeşte?

— Doar că era una dintre Gamma, răspunse Irene. Tehnologie la nivel înalt, magie moderată. Îl voi găsi acolo pe unchiul lui?

— Dacă ai noroc. Sau măcar locuinţa acestuia, pe care am înţeles că ar avea-o acolo. Îşi spune Ryu Gouen.

Aşteptă ca Irene să încuviinţeze.

Traversa noastră către acea lume – apropo, este G-51 – se deschide în interiorul Bibliotecii Palatine din Heidelberg. Ryu Gouen se afla în Europa, ultima dată când i-a fost raportată prezenţa, aşa că s-ar putea să nu ai mult de mers. Mi s-a spus că reţeaua de căi ferate rapide din lumea aceea alternativă este foarte bună.

— Cine este Bibliotecarul nostru acolo? întrebă Irene. Presupun că avem un Rezident.

Coppelia făcu semn din cap că da.

— Se numeşte Murasaki. Dar aş prefera să eviţi contactul cu ea. Cu cât avem mai puţine explicaţii de dat despre Kai, cu atât mai bine.

— Dacă ies din Traversă şi dau nas în nas cu ea, va fi ciudat.

Irene înţelegea punctul de vedere al Coppeliei, dar, în acelaşi timp, viaţa ei ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi primit ajutor imediat în traversarea unei Europe noi, străine. Şi haine. Şi bani.

— Atunci, inventează o scuză. Poţi pretinde că te-am trimis la cumpărături, dacă nu-ţi vine altceva în minte. Aşa! Alte întrebări?

— Da. Soţii Guantes. Ştii ceva despre el? Sau despre ei?

— Din păcate, nu.

Să îşi recunoască ignoranţa era ceva ce o irita destul de tare pe Coppelia.

— Întreb şi eu mai departe, dar e posibil să dureze. Şi voi afla dacă ştie cineva ceva despre luptele pentru putere dintre membrii de vază ai Neamului. Ceva relevant, fireşte.

Mai exista un lucru pe care Irene dorea să îl afle.

— Alberich poate ajunge la mine cât sunt în G-51?

Poate că nu era momentul pentru frici personale, dar trebuia să ştie. Alberich era un personaj de coşmar, cel mai puternic trădător al Bibliotecii, un criminal, un monstru! Cu câteva luni în urmă, îl înfruntase şi câştigase. Fusese alungat din lumea lui Vale, în consecinţă, şi nu avea acces nici la Bibliotecă, dar gândul de a merge într-un loc unde el o putea găsi o îngheţa pe Irene până în măduva oaselor. Simţi furnicături de-a lungul cicatricilor de pe mâini. Era deja suficient că ucidea oameni, dar ce le făcea înainte era însă mai rău.

Coppelia o privi gânditoare, iar Irene se întrebă dacă urma să născocească o minciună comodă ca să o ţină pe calea cea dreaptă. Într-un târziu, spuse:

— Fizic, este posibil pentru el să intre în lumea aceea. Dar nu te poate găsi şi nici nu ai vreun motiv să presupui că va fi acolo…

— Doar dacă nu se află chiar el în spatele răpirii lui Kai, sugeră Irene.

— *Dacă* ar fi aşa, accentuă Coppelia, te-ar fi răpit şi pe tine. Opt din zece pentru că ai propus ipoteza, dar patru din zece pentru că ai picat proba Briciului lui Occam şi ai dus prea departe posibilităţile. Aşa cum spuneam, Alberich nu are niciun motiv să creadă că ai putea fi acolo. Este o lume cu legi puternice şi haos redus, o anatemă pentru cei de teapa lui Alberich, care are legături trainice cu Neamul Frumos. Probabil de aceea preferă să o frecventeze dragonii care iubesc ordinea. Nicăieri nu este complet sigur, cu excepţia Bibliotecii, dar lumea aceea este printre cele mai sigure.

Irene încuviinţă, dar îndoiala persista.

— Are sens, spuse ea. Mulţumesc.

Ştia însă că Alberich avea să îi bântuie coşmarurile pentru multă vreme.

— Deocamdată, cred că poţi lăsa deoparte gândul acesta, spuse Coppelia, nerăbdătoare.

O pendulă bătu ora fixă de pe un raft ascuns. Amândouă priviră într-acolo. Timpul trecea. Coppelia se întoarse spre Irene.

— Ce propui să faci după ce contactezi familia lui Kai?

— Depinde de situaţie, spuse Irene, cu fermitate, după care inspiră adânc. Dacă este cazul, te contactez.

— Şi dorinţa ta de a-ţi lua propriile decizii nu are nimic de-a face cu asta?

Coppelia rânji cu răceală, arătându-şi vârsta. Chipul ei, de obicei calm, un model al îmbătrânirii cu graţie, se transformă, pentru o clipă, într-o hârcă plină de prejudecăţi.

— Siguranţa lui Kai primează. Iar dorinţa mea de a face lucrurile „aşa cum vreau” nu va conta niciodată mai mult, spuse Irene.

Făcu un pas în spate.

— Mi l-ai dat în grijă, aşa că sunt responsabilă pentru el. Doar să mă laşi să merg şi să-mi fac datoria.

Biroul părea foarte tăcut, după izbucnirea ei. Coppelia se sprijini de spătar, încă rânjind.

— Deci îl vei aduce înapoi din datorie, spuse ea, şi nu din alte motive.

— Chiar este *necesar* să faci asta? se răsti Irene. Trebuie să ajung în G-51.

— Ce ai spune dacă ţi-aş cere să răspunzi în Limbaj? întrebă Coppelia.

Bezna se aduna în jurul lor. Luminile păliră, iar cerul nopţii de afară era acoperit de nori.

— **Că, aici şi acum, nu contează de ce îl voi aduce înapoi sau îl voi lăsa cu familia lui,** spuse Irene.

Pentru că nu conta.

— **Acum, ce ai spune tu dacă te-aş întreba de ce eşti atât de pornită să mă testezi?**

Întrebarea rămase suspendată între ele, fără niciun răspuns. Apoi Coppelia se lăsă din nou în faţă şi tastă o comandă rapidă pe calculator.

— Foloseşte din nou dulapul pentru transfer rapid, spuse ea. Te va duce la uşa spre Traversa G-51. Cuvântul de transfer este *Răspundere.* Şi încă un lucru.

— Da?

— Mi-ai amintit că eşti răspunzătoare pentru Kai, precum şi tot ce însoţeşte această răspundere. Ştim amândouă că te pui în pericol. Te rog să ai grijă.

KAI PRIZONIER

Kai îşi reveni în simţiri lent şi dureros. Îşi simţea întregul trup disfuncţional. Nu era vorba de durerea provocată de muşchi şi articulaţii forţate şi nici de pulsaţia unei răni. Simţea, mai degrabă, că aerul era toxic şi că aşa răspundea trupul lui.

Poziţia nu îl ajuta. Zăcea cu faţa în jos pe spinarea unui cal, cu mâinile încătuşate la spate, inspirând sudoare proaspătă de cal cu fiecare gură de aer. Zgarda din jurul gâtului îi bloca puterea şi îl forţa să îşi păstreze înfăţişarea omenească. Nu avea idee unde se afla sau ce se întâmpla, dar îşi dădea seama că era într-o lume cu un nivel de haos foarte ridicat, mult mai neplăcută pentru unul ca el decât oricare lume vizitată anterior.

I se învârtea capul şi se luptă cu dorinţa de a închide ochii. Se întrebă cum s-ar fi descurcat Irene dacă *ea* ar fi fost prizonieră. Ar fi pretins că este inconştientă, presupuse el, până când afla tot ce putea, apoi ar fi evadat.

În apropiere se afla apă, peste tot în jur, şi chiar dacă era poluată de haos şi nu o putea atinge, îi simţea prezenţa. Aşa! Notase primul aspect. Treceau oameni pe lângă el. Purtau îmbrăcăminte colorată. Altă observaţie. Auzea oameni vorbind în italiană. Italiană şi apă: trebuia să însemne ceva, dar, deocamdată, nu îşi dădea seama ce. Reuşi să ridice capul suficient ca să vadă în faţă alt cal, cu un călăreţ – bărbatul care îl răpise.

Furia îi strânse stomacul. Nu putea îndura asta. Avea să…

Lumea începu din nou să se învârtă şi îşi lăsă fruntea în jos, încercând să-şi domolească respiraţia. Caii se opriră şi din faţă se auziră voci.

— Lord Guantes, aţi ajuns mai repede. Putem întreba dacă aţi întâmpinat probleme?

— Nimic deosebit.

Era vocea răpitorului. Buzele lui Kai îi dezveliră dinţii, într-un mârâit.

— A trebuit să accelerăm niţel planul. Soţia mea ne va urma cu Trenul. Închisoarea este pregătită?

— Da, milord. Vom fi bucuroşi să vă ţinem aici prizonierul.

— Nu prea cred.

În vocea răpitorului se citea o aroganţă clară.

— Dragonul rămâne în grija mea până când intră în celulă. Şi eu păstrez cheia zgărzii de la gâtul lui.

— Vă îndoiţi de Decari, domnule?

Kai îşi muşcă limba, încercând să se concentreze. Trebuia să poată folosi ceva. Reuşi să ridice iar capul, să îşi privească răpitorul. Arăta marcat de un drum anevoios. Mantia din blană cenuşie avea urme de noroi şi ploaie. Dar îşi păstra alura de aristocrat, de conducător.

— Mă îndoiesc de oricine, răspunse lordul Guantes. Există o singură persoană în toate lumile în care mă încred, iar ea nu e aici. Fireşte că am cea mai aleasă consideraţie pentru Decarii tăi. Dar, în cercurile în care ne învârtim, este firesc ca oamenii importanţi să se bănuiască unii pe alţii.

Vocea îi deveni gravă, iar Kai era conştient că alţi oameni se opreau să îl asculte, atraşi de prezenţa şi de glasul lui.

— Prietene, ne îndreptăm către un viitor nou şi măreţ, în care vom mărşălui umăr la umăr până când alte şi alte lumi se vor afla sub dominaţia noastră. Nu vorbesc despre vreo viziune mistică, îndepărtată. Vă ofer ţie şi Decarilor tăi care conduc ţinutul o oportunitate fermă şi concretă.

Făcu un gest larg, arătând spre un orizont îndepărtat, metaforic.

— Vom înainta. Vom declara război făţiş dragonilor. Sferele vor cădea în faţa Neamului şi aliaţilor noştri, asemenea grâului sub seceră. Reuşita aceasta nu este decât prima din multele victorii ce vor urma. Cei care mi se vor supune vor fi înălţaţi, vor deveni zei!

Suna foarte convingător. Aşa legat cum era, neajutorat, prizonier, Kai simţea dorinţa de a încuviinţa şi de accepta spusele acestui om. Chiar îşi dorea să se ofere voluntar.

Nu semăna deloc cu demonstraţia de farmece seducătoare, practicată de lordul Silver. Avea impact direct asupra rădăcinii de comandă/ascultare a tulpinii creierului. Kai pricepea sensul obedienţei faţă de cei mai în vârstă şi faţă de superiori, iar discursul acesta încerca să apese aceleaşi butoane. Un dragon i se putea împotrivi. Oamenii aveau capacităţi mult mai reduse.

Corul admirativ de murmure care se ridica pe fundal se întrerupse când sub ei izbucni un cutremur, alimentat de o undă de putere haotică. Îl împinse pe Kai înapoi în inconştienţă. Caii nechezară, smucind din capete şi azvârlind din copite. Apele tremurară, la rândul lor, ameninţând să îşi părăsească mătcile.

— Îmi cer scuze, spuse lordul Guantes, fără a părea deloc să regrete. Uneori, mă las purtat de val. Sper că stăpânii voştri vor aprecia entuziasmul meu.

— Fireşte, domnule, spuse celălalt bărbat. Dar cred că ar prefera să vă păstraţi elocvenţa pentru ţintele potrivite şi să nu o risipiţi pe cetăţenii obişnuiţi.

— Fireşte, fireşte, spuse lordul Guantes, liniştitor, tonul poruncitor revenindu-i în glas.

Kai nu putea respira. Aerul trăsnea de haos şi îi înfunda plămânii. Era captiv în trupul lui omenesc, atât de slab. Se luptă împotriva vocii lui Guantes, împotriva haosului care pătrunsese această lume şi care îl ardea dureros. Dar nu găsi niciun loc sigur şi nicio soluţie.

Se afundă în beznă. Din nou. *Tată! Unchiule!* Îşi ciopli gândurile în chip de rugăminţi, încercând să rămână conştient. *Unde sunteţi?*

Vale!

Irene!

Ajutaţi-mă…

CAPITOLUL ŞAPTE

Nu era o surpriză că ucenicul ei se obişnuise atât de repede cu lumea alternativă a lui Vale, îşi spuse Irene. Era la fel de poluată ca aceasta. Diferenţa principală era că, aici, oamenii nu îşi acopereau feţele cu eşarfe. Fie erau bogaţi şi îşi petreceau vieţile în intimitatea locuinţelor lor, cu aer condiţionat, cu maşini, cu heli-navete şi pe moşii, fie erau săraci şi pur şi simplu respirau aerul – şi, probabil, dezvoltau tot soiul de boli de plămâni. Reclame holografice ofereau plămâni transplantaţi, crescuţi cu forţa din propriul stoc genetic. Niciuna dintre ele nu pomenea magia, iar lui Irene i se păru foarte interesant. Era posibil să nu poţi combina magia şi tehnologia aici sau ca magia să fie ilegală. Îşi dori să fi ştiut câte ceva despre lumea aceasta. Chiar şi două minute petrecute cu un fluturaş de informare publică ar fi fost educative, deşi mai fusese în lumi asemănătoare. Trebuia să presupună că erau prezente problemele tipice ale acestui nivel tehnologic: prea multă supraveghere publică şi totul executat electronic.

De partea cealaltă a Traversei nu se aflase nimeni, ceea ce uşurase lucrurile. Biblioteca era veche şi plină de praf, de mobilă veche, de podele acoperite cu dale şi de arcade din lemn. Nu era deliciul glorios al bibliofililor care fusese cândva. Dar acela era pericolul vechilor Traverse, care începuseră ca biblioteci importante, sau colecţii de cărţi, însă scăzuseră apoi, lăsând Traversa la locul ei. Pe măsură ce aristocraţii şi cei de sânge regal se înălţau şi cădeau, ce fusese cândva piesa de rezistenţă a unui conducător se transforma într-o bibliotecă publică sau într-un muzeu mucegăit. Aşa ca aceasta. Erau suficiente câteva cordoane de catifea roşie şi semne folositoare ca să exprime că era o clădire publică. Dar niciun semn de vreun Bibliotecar Rezident – şi Irene fu recunoscătoare. Nu voia să piardă timpul dând explicaţii.

A urmat un grup de turişti afară, cu rochia ei prea lungă

pentru lumea aceasta fluturându-i în jurul gleznelor. Se simţea expusă, dar încercă să pară doar demodată. Apoi, cineva încercă să o jefuiască, în clipa în care păşi pe o alee lăturalnică. Asta îi puse capac, aşa că se uită urât la tânărul îmbrăcat în culorile unei bande, care încerca să o înfrunte. Îndreptase spre ea un dispozitiv mic, electric, care scânteia – un soi de *Bună, sunt un pistol cu electroşocuri periculos.*

— Te rog să laşi chestia aia, spuse ea, într-o germană de gheaţă. Sau te voi face să îţi pară foarte rău. Mă grăbesc şi n-am timp de prostiile astea.

— Ba ai o groază de timp, răspunse băiatul. O privi de sus în jos. Să începem cu actul de identitate şi cu cardurile, dacă le poţi găsi pe sub rochia aia.

Irene inspiră adânc. I-ar fi putut arunca în aer arma electrică, dar nu îi ştia numele precis în Limbaj. Ar fi putut fi şi alte dispozitive în apropiere, care ar fi suferit dacă folosea substantive generice – şi *exista, posibilitatea* unei reacţii exagerate. O luptă corp la corp ar fi fost rapidă şi eficientă, dar exista probabilitatea să piardă.

Cât despre a treia opţiune… să folosească Limbajul aşa era foarte riscant şi cu rezultate temporare, însă cinci minute ar fi fost de ajuns.

— **Tinere,** spuse ea, în Limbaj, regretând că nu avea un termen mai specific, **crezi că sunt o persoană deosebit de periculoasă.**

Irene simţi cum universul se întinde în jurul ei, parcă încercând să accepte, în interiorul microcosmosului din capul băiatului, felul în care alterase ea realitatea. Însemnul Bibliotecii de pe spatele ei o înţepă ca o arsură solară puternică şi o durere cumplită îi cuprinse tâmplele. Din nara dreaptă îi curse sânge şi ridică mâna să îl şteargă.

Pentru o clipă de indulgenţă extremă, fu nespus de satisfăcută să constate că tânărul o privea cu groază. Mai văzu şi o pată neagră întinzându-se pe prohabul strâns cu iscusinţă al blugilor lui.

— Lasă arma, actul de identitate şi cardurile! porunci

Irene, revenind la germană. Apoi fugi de-aici!

El lăsă arma, de parcă i-ar fi ars degetele. Apoi, cu o mână tremurătoare, scoase un portofel din jacheta mototolită şi se aplecă să îl lase pe jos. După care se dădu înapoi câţiva paşi, fără să-şi ia ochii de la ea, şi se întoarse iute, luând-o la fugă pe alee, înspăimântat.

Era simplu să manipuleze obiecte folosind Limbajul. Dar minţile alerte se opuneau şi întotdeauna reveneau la starea iniţială, ştiind că fuseseră alterate. De îndată ce băiatul îşi dădea seama că fusese păcălit, avea să îi ia urma, dornic de răzbunare. Irene dădu un şut armei, apoi ridică portofelul, deschizându-l în timp ce părăsea aleea. Ignoră privirile trecătorilor şi îşi dori să fi purtat îmbrăcăminte specifică acelei lumi. Nu făcea parte din plan, dar i-ar fi fost folositoare.

După aceea, totul fu mai degrabă rutină, uşurată de faptul că nu era necesar să îşi păstreze aici o identitate pe termen lung. Trecuseră ani buni de când trebuise ultima oară să opereze într-o lume cu tehnologie avansată, dar îşi amintea principiile de bază. Foloseşte Limbajul ca să ajusteze supravegherea pe computer şi operaţiunile bancare, după necesităţi, şi mişcă-te încontinuu, înainte ca backup-urile calculatoarelor să se reseteze şi să observe ceva în neregulă.

Câteva cuvinte în Limbaj, adresate unui bancomat sub forma unei găuri într-un zid, goliră contul hoţului şi creară unul pentru ea. Plecă în grabă, înainte ca oricine să poată investiga camerele nefuncţionale şi mecanismele de siguranţă picate. Cumpără de la un magazin ieftin o pereche de blugi şi o jachetă. Apoi, ajunse într-un magazin scump, de unde cumpără un costum de calitate, care arăta aproape suficient de elegant pentru o vizită la un milionar. Hoţul nu apăru, deşi, la un moment dat, se produsese o aglomeraţie bruscă de elicoptere ale poliţiei, în urlet de sirene. Se întrebă, simţindu-se vinovată, dacă declanşase vreo vânătoare de recompense, convingându-l că era o persoană incredibil de periculoasă. Dar nu era problema ei.

Se simţea urmărită permanent de o senzaţie de panică. Ar fi trebuit să-l găsească deja pe unchiul lui Kai şi să-l întrebe...

Ce să-l întrebe? Era nedumerită. Se privi în oglindă. Aspectul exterior nu îi reflecta deloc tulburarea interioară. Trebuia să îşi joace rolul, altfel şansele de a-l contacta scădeau simţitor. Ryu Gouen, unchiul lui Kai, era dragon. Din spusele lui Kai şi ale Coppeliei, avea şi rang înalt, iar în lumea aceasta era văzut drept un colecţionar particular şi un om de afaceri de succes. Poate că existau poveşti în care tinerele de la ţară câştigau treptat atenţia regilor dragoni, prin modestie şi amabilitate, dar ea nu avea ani la dispoziţie.

Verifică totul. Părul era aranjat, costumul – clasic, iar computerul tip tabletă i se potrivea perfect în poşeta nouă. Ar fi putut poza pentru o ilustraţie stereotipică dintr-o carte pentru copii: *F vine de la Femeie de afaceri care încheie tranzacţii.* Aproape că i se oprise sângerarea din nas.

Aproape că simţea gustul propriei disperări. Era pregătită.

Se presupunea că Ryu Gouen era în Marsilia, potrivit canalelor de ştiri de pe tableta ei. Trecuse o vreme de când folosise ultima oră o tehnologie atât de avansată, dar se obişnui repede. Verifică opţiunile de transport. Heli-navetele de închiriat erau costisitoare, dar şi cele mai rapide pentru a ajunge din Germania în Marsilia. Şi nici nu erau banii ei. Banii erau cea mai mică dintre grijile ei curente.

În timp ce îşi croia drum spre aeroport, mulţimile de oameni roiau în jurul ei. La aeroport, la fel. Totul era prea strălucitor, prea zgomotos, prea dur, plin de lumini şi holograme. Petrecuse luni întregi obişnuindu-se cu modelele din lumea lui Vale, iar aici totul i se părea nepotrivit. Navigă prin mulţime, cu un zâmbet sec lipit de faţă şi ochii în tabletă, după ce urcă în heli-navetă. Încercă să se imagineze ca un rechin calm, care străbătea oceanul de oameni, dar imaginea se tot transforma într-un hering;

un hering care avea să fie afumat curând.

O oră mai târziu, cu aceeaşi durere de cap, Irene ieşi dintr-un taxi cu pilot automat şi se trezi în faţa unui zgârie-nori de la periferia Marsiliei. Era una dintre cele mai elegante clădiri din zonă: înaltă, fără a fi copleşitoare, subţire, fără a denota o agresivitate excesivă. Reuşea să transmită o aură de permanenţă şi de vechime, deşi înregistrările online menţionau că fusese construită cu mai puţin de 50 de ani în urmă. Era deţinută de un consorţiu de firme, care se întâmpla să cuprindă şi una exportatoare de artă – Northern Ocean Associates. Ryu Gouen era directorul onorific. Totul era perfect pentru a se potrivi unui dragon care dorea să se afle departe de luminile rampei, dar care nu rezista unei picături de grandoare. Chiar şi străzile din jur erau curate şi mai degrabă pustii.

— Mă numesc Irene Winters şi trebuie să îl văd de urgenţă pe domnul Ryu, îi spuse ea secretarului, la recepţie.

Vorbi în franceză, fără să-şi dorească să iasă în evidenţă. Ca în cazul majorităţii Bibliotecarilor, limbile străine reprezentaseră o parte esenţială a educaţiei sale – atât în vederea operaţiunilor sub acoperire, cât şi pentru citirea şi înţelegerea literaturii pe care o colectau.

Bărbatul din spatele tejghelei avea o piele atât de netedă, încât părea din celuloid. Părul lui era o cască neagră, lucioasă, parcă lipită de cap, iar chipul nu i se mişca deloc. Inserţii cibernetice mici îi sclipeau pe unghii, în timp ce îşi trecea degetele peste ecranul din faţa lui.

— Îmi pare rău, spuse el, cu o voce la fel de plată precum privirea, într-o franceză perfectă. Domnul Ryu este ocupat acum. Dacă doriţi să ne trimiteţi datele dumneavoastră de contact…

— Este o chestiune urgentă, altfel nu m-aş afla aici, spuse Irene.

— Domnul Ryu este extrem de ocupat acum, repetă secretarul. Privirea lui înregistră hainele lui Irene şi nivelul de avuţie şi bun gust, definind-o imediat ca nesemnificativă.

— Chiar dacă se ştie că sponsorizează oportunităţi de investiţie, se bazează doar pe recomandări private. Mă tem că trebuie să vă cer să plecaţi, doamnă.

Holul era gol, un spaţiu cu rezonanţă puternică alcătuit dintr-o podea de marmură mată şi coloane de un cenuşiu rece. Irene şi secretarul erau singurii prezenţi. Câteva scaune fragile de lângă uşă nu îi ştirbeau defel efectul impunător. Dacă era făcută să intimideze, funcţiona.

Irene luă o postură impozantă.

— Reprezint Biblioteca, spuse ea, cu o voce calmă şi lipsită de emoţii, la fel ca a secretarului. Cred că domnul Ryu a mai avut de-a face cu grupul nostru. *Şi chiar dacă nu, asta ar trebui să îi câştige atenţia.*

Secretarul o privi îndelung, apoi coborî ochii şi îşi trecu din nou degetele peste ecran.

Pauză.

Ecranul clipi.

— Mă tem că domnul Ryu nu este disponibil acum, spuse secretarul. Mulţumim pentru interesul arătat firmei noastre. Dacă doriţi să îi lăsaţi un mesaj, vă vom contacta ulterior.

Bun! Era timpul pentru forţa brută. Spera ca unchiul lui Kai să o asculte şi să nu o arunce pe fereastră. Irene se aplecă mai aproape.

— **Observi că tocmai ţi s-a spus să mă trimiţi la domnul Ryu,** spuse ea, încet.

Durerea de cap i se accentuă când Limbajul vibră în aer, dar o înlătură, cu o uşurinţă exersată. Era mai îngrijorată că efectul nu putea dura mai mult de câteva minute sau chiar secunde. Cu cât se îndoia mai mult o persoană de percepţia determinată de Limbaj, cu atât mai probabil era să se strecoare de sub vraja lui.

Dar funcţionă, pentru moment. Secretarul clipi, surprins de ce credea că văzuse. Fără îndoială că nu prea asistase la episoade în care domnul Ryu chiar îi primea pe oameni.

— Vă rog să luaţi liftul până la etajul 50, spuse el, cu degetele pe ecran. Asistentul personal al domnului Ryu, domnul Tsuuran, vă va aştepta în biroul de pe partea

dreaptă.

Irene încuviinţă, politicoasă, reţinându-şi un zâmbet superior, şi se îndreptă spre lift. Acesta o porni în sus fără zgomot – o peşteră vastă, cu pereţi şi podea din sticlă opacă, întunecată. Era suficient de mare să adăpostească o camionetă, un om de afaceri, anturajul său, un set de gărzi de corp şi o turmă de reporteri, pe deasupra. Irene ştia, în timp ce urca, despre camerele de supraveghere care o urmăreau în timp real. Chiar dacă secretarul tot credea că avusese permisiunea să urce, paznicii clădirii aveau să ştie mai bine.

Indicatorul de deasupra clipi etaj după etaj. Spera ca unchiul lui Kai – sau, cel puţin, asistentul lui personal – să fie suficient de curios să îi asculte discursul pregătit. Prefera asta oricăror variante neplăcute.

Uşile se deschiseră către un coridor cu pereţi şi podea acoperite cu dale netede, albicioase. Pe partea stângă, ferestre imense dădeau spre oraşul de dedesubt şi spre marea de dincolo de el. Pe partea dreaptă se afla o singură uşă, fără vreun însemn pe ea.

Şase persoane, bărbaţi şi femei, înconjurau intrarea în lift, anonimi în costumele lor negre, bine croite şi cu ochelari de soare. Niciunul dintre ei nu avea arme, dar afişau posturile relaxate ale unor maeştri în arte marţiale şi Irene suspecta existenţa unor pistoale bine ascunse în tocurile lor. Fie că avea sau nu dreptate, erau cu siguranţă periculoşi.

O a şaptea persoană se afla în spatele acestora. Purta un costum business, cenuşiu, mai scump decât al ei cu nişte milioane bune şi avea cu siguranţă o croială masculină, în ciuda tendinţei spre îmbrăcăminte unisex din această lume. Chipul ei îi amintea lui Irene de frumuseţea artistică a lui Kai. Nu era perfecţiunea strălucitoare a unui fotomodel, ci înflăcărarea a ceva prea viu să nu reprezinte un pericol, captiv într-o formă umană temporară. Părul argintiu, lung, se curba într-o cărare deasupra sprâncenei drepte. Prins la ceafă, îi cădea pe spate într-o coadă care-i atingea şoldurile. Butonii şi cravata erau de un negru

perfect. O privi pe Irene cercetător, cu o răceală care şoptea: *sunt prădător.*

Irene se simţi extraordinar de expusă, fără o identitate asumată în spatele căreia să se poată ascunde. Spionii nu jucau niciodată propriul rol; iar ea nu mai trebuise să se descurce aşa de vreo douăzeci de ani. Dar viaţa lui Kai era în joc.

— Bună ziua! spuse ea, politicos.

— Va trebui să ne dai nişte explicaţii, răspunse femeia în gri.

— Vă rog să îmi scuzaţi apariţia neanunţată.

Irene făcu o semiplecăciune, genul care dovedea respect, dar nu şi ascultare. Era conştientă de starea de încordare crescândă, când mâna îi flutură peste haină.

— Mă numesc Irene şi mă aflu în slujba Bibliotecii.

Rămâi calmă şi sigură pe tine. Reprezinţi o putere superioară. Te aştepţi la respect, fiindcă e în natura lucrurilor.

— Aşa este. Aşa l-ai informat pe secretarul de jos, iar el ţi-a spus că domnul meu este ocupat.

Femeia îşi înclină capul, părând să adulmece aerul.

— Recunosc că nu ai niciun iz de haos. Nu eşti infestată. Dar chiar şi aşa, nu eşti bine-venită.

— Nu am putut oferi descrierea completă a lucrurilor paznicului porţii de jos, spuse Irene. Unele aspecte au nevoie de intimitate.

— Nu ştiam că domnul meu, Ao Shun, şi-a exprimat interesul de a primi o vizită privată din partea vreunui membru al Bibliotecii.

Femeia făcu câţiva paşi relaxaţi spre Irene.

— Poate îmi explici.

Partea analitică a minţii lui Irene observă: *Îl descrie drept* domnul meu, *şi nu* regele meu. Antrenamentele dădeau roade. *O relaţie feudală apropiată, personală? Pare a juca rolul asistentei personale a lui Gouen. Iar acela trebuie să fie numele adevărat al unchiului lui Kai, şi nu numele uman.*

— În ultima vreme, m-am aflat în compania unei

persoane care îşi spune Kai şi care studiază la Bibliotecă, în calitate de ucenic al meu. A menţionat…

Ce titlu să folosească?

— A spus că unchiul lui poate fi găsit, în această lume, drept Ryu Gouen.

— Aşa că ai tras nişte concluzii?

Irene îşi încleştă pumnii la tonul tăios şi se căzni să se relaxeze, simţind reţeaua de cicatrice din palme, când îşi recăpătă controlul.

— Deloc.

Inspiră şi zâmbi politicos. Politeţea era esenţială pentru Kai, iar lucrurile nu puteau sta altfel aici.

— Dar am ceva neaşteptat de raportat, cu privire la nepotul lui Ryu Gouen. M-am gândit că ar fi cel mai nimerit să îl informez pe unchiul lui şi să îi solicit sfatul. Sunteţi domnul Tsuuran?

— Aşa este, spuse dragonul – Irene hotărî să se gândească la persoană ca la „dragon”, fiindcă era limpede că asta şi era. Când spui că s-a întâmplat ceva, la ce te referi?

— Kai a părăsit lumea în care se pregătea ca ucenic al Bibliotecii şi al meu, spuse Irene, pe un ton la fel de rece ca al lui Tsuuran.

Decise să îl considere pe dragon de gen masculin. Dacă se prezenta drept „domn”, cine era ea să îl contrazică?

— Am primit un mesaj, la scurtă vreme după aceea, aparent din partea familiei sale, spunând că s-a întors la ei. Dacă, într-un fel, am adus vreo ofensă familiei sale, atunci doresc să îmi cer scuze. Dar dacă s-a întâmplat altceva, atunci…

Îşi desfăcu braţele, conştientă că toate cele şase presupuse gărzi de corp se tensionară din nou.

— Sentimentul responsabilităţii faţă de Kai m-a făcut să investighez.

Urmă o pauză lungă. Apoi, Tsuuran făcu un gest mic din mâna stângă, iar cercul de gărzi de corp se dădu în spate.

— Te rog să vii în biroul meu, spuse el.

Camera de dincolo de uşă era spaţioasă şi luminoasă, cu

pereţi acoperiţi cu dale asemănătoare cu ale coridorului. Dar tavanul era situat la o înălţime dublă. *Etajul ăsta şi cel de deasupra trebuie să fi fuzionat, cumva,* se gândi Irene. Un birou de granit negru, aflat în centru, atrăgea privirea şi domina încăperea, iar aceasta era şi intenţia. Pe peretele din dreapta se aflau mai multe ferestre, dar pe cel din stânga remarcă un set de rafturi frumos aranjate şi un dulăpior cu registre de o eleganţă severă. Acesta părea nepotrivit într-o lume atât de plină de tehnologie. Pe ultimul perete se afla o singură uşă.

Tsuuran se sprijini de birou.

— Mesajul? întrebă el.

— L-am primit de dimineaţă. (Era încă aceeaşi zi, nu?) M-am întors acasă şi Kai nu era acolo, deşi ne înţeleseserăm să ne întâlnim.

Nu avea de gând să spună „locuinţa noastră” până când nu avea mai multe informaţii despre coabitarea dintre dragoni şi oameni.

— Fuseserăm avertizaţi că am putea fi în pericol, aşa că eram îngrijorată. Apoi, am primit mesajul.

Scoase biletul din poşetă, încă în plic, şi i-l întinse lui Tsuuran. Acesta îl luă, cu degetele sale lungi, şi îl citi, cu o cută adâncindu-i-se pe frunte. Era o urmă de preocupare bine ascunsă, dar prezentă.

— O cunoştinţă comună a găsit dovezi potrivit cărora Kai a fost atacat şi răpit, continuă Irene. Nu ştiu exact ce se petrece. Dar înţelegeţi, cred, că sunt îngrijorată.

— Şi dacă ar fi fost opera familiei sale? întrebă Tsuuran, fără să-i înapoieze biletul.

Irene rămase pe poziţii şi îl privi în ochi.

— Nu cred că a fost. Din ce ştiu despre dragoni, nu este un mesaj pe care l-ar fi trimis familia lui.

Tsuuran păstră tăcerea pentru o clipă, moment care păru îngrozitor de lungă. Îi dădu lui Irene suficient timp să speculeze dacă tocmai îl insultase pe el, în mod deosebit, familia lui Kai, în mod specific, sau dragonii, în general, şi care ar fi consecinţele în fiecare caz. Într-un târziu, spuse:

— Atunci, ce cauţi aici?

Irene ridică din umeri, sugerând nonşalanţa, în timp ce nivelul de ameninţare din spaţiul înconjurător creştea. *Deşi nu fac parte din vreo familie regală de dragoni,* îşi aminti ea, *ca reprezentantă a Bibliotecii, sunt la acelaşi nivel cu personalul său.*

— Dacă i s-a întâmplat ceva lui Kai, doresc să investighez. Îl respect foarte mult.

Şi ţin la el ca la un prieten bun şi îl doresc şi îmi este foarte ciudă pentru toate momentele în care a sugerat să alegem patul împreună... Nu ştia ce l-ar fi influenţat pe Tsuuran. Era dragon, în fond. Nu om. În faţa privirii lui reci şi impasibile, se trezi fără cuvinte.

— Vreau doar să mă asigur că este bine. Nu vreau să îl las în primejdie.

Citi oare o umbră de simpatie în ochii dragonului?

— Ai procedat corect, spuse Tsuuran.

Nu era simpatie, ci aprobare. Un val de uşurare o cuprinse pe Irene.

— Te rog să nu te simţi stânjenită pentru că vii să ne implori ajutorul, tânără domniţă. În condiţiile date, nu a fost doar lucrul potrivit, ci şi cel mai inteligent. Îngăduie-mi un moment să vorbesc cu domnul meu.

Irene îşi plecă fruntea, luptându-se cu dorinţa de a îngenunchea, în timp ce Tsuuran se îndrepta spre uşa din partea cealaltă a încăperii. Aerul său de autoritate şi putere autentică era dificil de ignorat. Chiar dacă era numai un slujitor, avea rang înalt. Acum, era posibil să fi ajuns la Ryu Gouen însuşi. Probabil, purtând un semn imens cu DE PRISOS pe spate.

Uşa, care se închisese în spatele lui Tsuuran se deschise iar. Abia dacă trecuse un minut. Era ori foarte bine, ori foarte rău.

Tsuuran se afla în prag, ţinând uşa.

— Poţi intra. Maiestatea sa Ao Shun, regele Oceanului de Nord, te primeşte în audienţă.

CAPITOLUL OPT

Camera de dincolo de uşă era mult mai mare decât un birou obişnuit. La o primă privire panicată, lui Irene i se păru doar un spaţiu întunecos. Îi luă o clipă să îşi revină şi să vadă pereţii şi tavanul înalt, însă acel prim efect uluitor încă persista. Aerul părea să se mişte în spirale în jurul ei, ca un curent, trăgând-o înăuntru.

Ferestre nu erau, iar pereţii erau îmbrăcaţi în acelaşi metal întunecat precum podeaua, decoraţi cu linii continue, largi, sinuoase, care îi aminteau lui Irene de vizite la muzeu şi de imagini cu depuneri metalice subacvatice. Flamuri de mătase grea atârnau la intervale regulate, iar cristale luceau din pereţi precum torţele. Aruncau o lumină rece, neprietenoasă, care lăsa mare parte din încăpere în umbră. Şi nu aveai unde să mergi decât spre silueta de la celălalt capăt, care stătea în spatele unui birou, pe un podium înălţat.

Uşa se închise când Tsuuran păşi înăuntru.

— Te poţi apropia, spuse dragonul.

Părea să ştie prea bine că o persoană aflată pentru prima dată în audienţă avea nevoie de indicaţii cu privire la eticheta potrivită la Curte.

Irene se apropie de tron, agitată, şi nu mai putu amâna să îl privească pe regele dragon. Iar când o făcu, regretă nespus, pentru că se simţi intimidată, întocmai cum presupusese. Fiindcă dragonul acesta, Maiestatea Sa, Ao Shun, Regele Oceanului de Nord, nu se obosise să îşi ia formă umană.

Tronul său era îndepărtat de biroul placat cu marmură, permiţându-i lui Irene să îl vadă foarte bine pe monarh. Era luminat, în ciuda lipsei oricărei surse electrice, de parcă puterea lui ar fi emanat o lumină proprie. Câteva şuviţe de păr, negre precum onixul, îi cădeau pe frunte, însă restul era legat la spate, într-o coadă împletită. Coarnele gemene i se ridicau din păr, fiecare lung de centimetri buni, lustruit şi ascuţit. Iar pielea lui nu era

tocmai neagră; avea întunecimea cenuşie a cerurilor înnourate, impredictibile. Irene parcă distingea modelele mărunte ale solzilor pe obrajii lui, chiar şi de la distanţă. Unghiile – nu, ghearele – erau la fel de îngrijite ca ale lui Tsuuran, doar că nu pretindea că ar fi fost altceva decât gheare. Iar ochii lui erau roşii ca lava incandescentă, însă reci, de gheaţă chiar. Purta o robă de mătase, lungă şi neagră, tivită cu alb, cu o bogăţie de broderii.

Irene încercă să memoreze totul, aşa cum fusese învăţată, pentru că asta îi dădea senzaţia de control. Şi, în clipa aceea, se zbătea să facă faţă prezenţei zdrobitoare a regelui dragon. Camera gemea de puterea lui Ao Shun, iar el aştepta să vadă cât era ea de capabilă să o străbată, pentru a ajunge la el.

Se îndreptă de spate când păşi, iar însemnul Bibliotecii o arse; nu îl vedea, însă îi simţea prezenţa dureroasă. Îşi aminti brusc de exerciţiile pentru postură din copilărie. Unde trebuia să se oprească? Se hotărî să stea pe loc la trei metri de tron şi se înclină din talie, reţinu poziţia pentru trei secunde şi reveni.

Ao Shun îşi deschise palma dreaptă, cu degetele continuate cu gheare spre ea.

— Irene, slujitoare a Bibliotecii, îţi urez bun venit în regatul meu!

Slavă Domnului, încă nu am făcut nimic greşit.

— Maiestate, răspunse ea, cu vocea pe cât de fermă o putea menţine, îţi mulţumesc pentru bunătate. Îmi cer scuze că nu am adus niciun dar potrivit.

Simţi un junghi de regret – în vizitele diplomatice, darurile erau aşteptate.

Ao Shun aprobă din cap.

— Înţeleg că ai venit în grabă, iar grija pentru bunăstarea nepotului meu este mai importantă decât orice dar.

Irene pricepea un îndemn de a trece la subiect.

— I-am spus deja…

Ce titlul să folosească? Era asistentul personal al unui rege.

— I-am spus lordului Tsuuran tot ce ştiu. S-ar putea să mă înşel, Maiestate, iar dacă aşa este, îmi cer scuze. Însă nu puteam risca posibilitatea ca mesajul să fi fost fals, iar eu să îl las pe Kai în pericol.

Ao Shun îi făcu semn să continue, iar Irene trecu repede în revistă evenimentele zilei.

El încuviinţă, când ea se apropie de final.

— Înţeleg. Şi legătura ta cu nepotul meu este una discretă, cred?

Irene clipi şi i se păru momentul potrivit pentru a examina podeaua. Să discute „relaţia” ei cu Kai tocmai cu unchiul lui înspăimântător şi neuman avea să fie dificil. *Dar cu siguranţă că nu mă va da afară pentru că l-am pus pe Kai într-o situaţie indiscretă, nu? Mai ales pentru că nu a fost cazul. M-am străduit serios să nu îl pun în această postură.* Dar obrajii i se înroşiseră şi îşi putea da seama cum arăta. Trebuia să spună ceva.

— Împărţim o locuinţă, Maiestate, dar, aşa cum spuneţi, suntem discreţi.

— Mhm!

Interjecţia nu transmitea nimic clar, dar nu era agresivă. Irene se relaxă pentru o clipă, sperând că nu îşi asumase o relaţie pe viaţă.

— Pot să întreb care sunt numele şi descendenţele părinţilor tăi? întrebă Ao Shun.

— Părinţii mei sunt Bibliotecari, Maiestate, răspunse ea.

Ochii lui Ao Shun se îngustară brusc, iar ea simţi un sloi de gheaţă în stomac. Oare spusese ceva greşit?

— Numele ales de mama este Raziel, iar tata, Liu Xiang.

Un nume mitic pentru Îngerul Misterelor, preluat dintr-o lume alternativă, şi un nume istoric dintr-o altă lume alternativă, după prima persoană care catalogase biblioteca imperială a Chinei din dinastia Han. Bibliotecarii nu puteau rezista unui pseudonim cu înţeles.

— Nu mi-au spus niciodată care au fost numele lor înainte să se alăture Bibliotecii.

— Trebuie să îmi ierţi surprinderea, spuse Ao Shun.

Nu păruse într-atât surprindere, cât alertă rece, însă

Irene prefera să i se spună că fusese surprindere.

— Nu ştiam că slujitorii care depun jurământul Bibliotecii îşi pot lua parteneri şi pot avea copii. Mi s-a spus că datoria voastră primează în faţa tuturor celorlalte lucruri.

Irene simţi că se înroşeşte iar.

— Maiestate, datorită lor am devenit şi eu Bibliotecară. Le-am admirat întotdeauna munca.

Ao Shun încuviinţă lent. Tot nu îi putea citi expresiile şi îşi dori să se fi aflat într-o formă complet umană, aşa cum o adopta Kai.

— În cazul acesta, urmezi cursul firesc al acţiunii ca să îţi slujeşti Biblioteca.

Auzi uşa deschizându-se încet şi închizându-se, în spatele ei, iar Ao Shun i se adresă lui Tsuuran.

— Ai fotografiile, Li Ming?

— Da, spuse Tsuuran – sau Li Ming?

Irene se întoarse încet, cât să-l vadă în lateral. Ţinea o tabletă subţire, al cărei ecran strălucea slab în camera întunecată.

— Irene, spuse Ao Shun, adresându-i-se iar.

I se părea ciudat să îşi audă numele rostit de el. Probabil fiindcă vocea lui îi amintea de vocea lui Kai, iar asta o făcea să se simtă incomod.

— Doi indivizi au fost zăriţi supraveghindu-mi teritoriul din această lume. Mi-ai lua o piatră de pe inimă dacă mi-ai putea confirma că nu i-ai văzut.

Atitudinea lui era acum uşor superioară, chiar şi ţinând cont de aroganţa lui regală. *Chiar a crezut când i-am spus de pericolul în care ar putea fi Kai?* Simţi un ghimpe de nerăbdare, dublată de groază – Kai putea fi într-o situaţie-limită chiar acum, în timp ce ea stătea la taclale cu familia lui.

Tableta arăta două fotografii separate. La dreapta era o femeie, stând în picioare. Părul ei lung şi negru era prins la ceafă şi îi cădea peste un umăr, în onduleuri generoase. Avea un zâmbet plăcut şi o privire oarecum timidă, care o făcea să pară autentică. Îşi aruncase un blazer bleumarin

peste umăr. Pe sub el purta o bluză albă, fără mâneci, şi o pereche de pantaloni deasupra gleznei, tot bleumarin. Pe fundal se vedea docul unui port vechi sau poate era un sat pescăresc. Mănuşi subţiri şi albe, de bumbac, îi acopereau mâinile, ajungându-i până la cot.

La stânga văzu un bărbat, stând jos, cu un trabuc în mâna înmănuşată. Se afla la o masă dintr-un restaurant, unul foarte scump, dacă judecai după decor. Avea o barbă îngrijită, iar gura îi era încadrată de o mustaţă. Avea părul cărunt, cu început de chelie, şi sprâncenele erau bine conturate. Hainele sale păreau la fel de scumpe ca restaurantul: un costum business şi o cravată de mătase.

Irene se încruntă.

— Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei, spuse ea. Şi sunt convinsă că mi i-aş aminti, dacă i-aş fi văzut. Dar rapoartele despre răpirea lui Kai menţionează un bărbat cu barbă…

— Eşti sigură? întrebă Ao Shun, aplecându-se spre ea. S-ar putea să fi fost deghizaţi.

Irene clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu îmi sunt cunoscuţi. Doar o clipă, vă rog… Eu şi Kai am fost atacaţi, cu câteva nopţi în urmă. O altercaţie banală, când ne întorceam acasă.

Se opri, iar Ao Shun îi făcu semn să continue.

— Erau doar nişte borfaşi, nu prezentau o ameninţare serioasă. Au spus că fuseseră angajaţi de o femeie, într-o cârciumă. Atunci am avut impresia că ne urmărea cineva de pe acoperiş… dar apoi m-am gândit că fusese doar imaginaţia mea.

Îşi dădu seama că era pe punctul de a începe să bată câmpii şi tăcu.

Ao Shun se gândi câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Nu prea văd o legătură. Sunteţi adesea ţintele unor asemenea atacuri?

Irene simţi cum scade temperatura din cameră, poate cu câteva grade – şi nu metaforic. Privirea lui Ao Shun o apăsa, iar ea aproape că simţea că deasupra capului ei strălucea un semn care spunea: ÎMI DUCE NEPOTUL ÎN

ISPITĂ.

— Nu fără motiv serios, Maiestate.

Ao Shun îşi luă privirea de la ea. Irene se auzi inspirând, cumplit de tare în mijlocul tăcerii din încăpere.

— Prea bine, spuse el, deşi nu era limpede la ce dădea răspuns. Ai adus în discuţie puncte pe care trebuie să le investighez în detaliu.

Se aplecă şi deschise un sertar al biroului, de unde scoase un săculeţ din mătase neagră. Trăgând de şireturi, îl desfăcu şi în palmă îi căzu un disc micuţ, sclipitor, agăţat de un lanţ. El îl privi. Tensiunea din cameră se intensifică. De afară se auzi un bubuit de tunet, reverberând în pereţi.

Când Ao Shun ridică din nou capul, expresia lui era limpede: furie.

— Când nepotul meu mi-a fost încredinţat, spuse el, iar tunetul răsună şi prin glasul lui, acest talisman a fost creat din sângele nostru amestecat. Privindu-l, mă puteam asigura că era bine, că era în siguranţă, Oriunde s-ar fi abătut. Dar acum, că mi-ai dat un motiv să îl examinez, îmi dau seama că nu se mai află unde îl pot vedea. Asta înseamnă că acum locuieşte într-o lume atât de pătrunsă de haos, încât eu nu mă pot aventura în interiorul ei. Asemenea tărâmuri sunt otravă pentru neamul meu. Şi, mai rău, apariţia noastră acolo ar fi considerată o declaraţie de război de către cei care infestează acea parte a realităţii – fie ei blestemaţi! Şi nu pot risca aşa ceva nici măcar pentru fiul fratelui meu.

Irene simţi cum sângele îi părăseşte obrajii. Şi-l imaginase pe Kai târât într-o altă lume, dar nu atât de adâncită în haos. Până şi Biblioteca supraveghea sau bloca legăturile cu asemenea lumi. Şi, dacă nu ştia în ce lume se află, nu avea cum să ajungă la el.

— Dar, Maiestate, cu siguranţă…

Ao Shun se ridică în picioare.

— Nu voi tolera aşa ceva, spuse el.

Presiunea din încăpere scădea, de parcă s-ar fi aflat la kilometri sub nivelul mării.

— Nu voi tolera!

— Maiestate.

Irene făcu un pas în faţă, luptându-se cu greutatea de pe umeri şi cu ţiuitul din urechi. Se simţea ameţită şi nesigură, dar ştia că trebuia să îşi declare intenţiile. Se lăsă într-un genunchi.

— Vreau să îl găsesc pe Kai şi să-l aduc înapoi. Această ofensă împotriva lui este o ofensă adusă mie. Vă implor să mă ajutaţi. Dacă o puteţi face, oricum ar fi, v-aş fi recunoscătoare.

Îşi aminti de avertizarea Coppeliei: era posibil ca Irene să fie sacrificată pentru a salva relaţia dintre Bibliotecă şi neamul lui Kai. Dar îşi dorea cu disperare să îl salveze pe Kai.

Tăcerea puse stăpânire pe încăpere. Irene se obligă să ridice privirea şi să se uite în ochii lui Ao Shun. O mie de ani de putere şi de furie o priviră înapoi.

— Uite!

Se apropie de ea. Vedea obiectul care atârna din mâna lui: era un pandantiv de jad negru, la capătul unui lănţişor din argint, subţire ca un fir de păr. Ornamentul era cioplit în formă de dragon, în stil chinezesc, încolăcit de mai multe ori în jurul propriului trup. Discul avea doar în jur de trei centimetri în diagonală, dar era o prezenţă în sine.

— Poate ai contacte care îmi lipsesc. Sugerez să le foloseşti. Acest talisman ar trebui să te ajute să îmi găseşti nepotul, dacă vă aflaţi amândoi în aceeaşi lume.

Ţinu pandantivul în faţa ei. Ghicind ce avea în minte, Irene îşi făcu palmele căuş, ca el să îl poată lăsa să cadă. Pielea lui nu o atinse pe a ei, iar pandantivul îi căzu în palme, rece ca gheaţa.

— Este posibil să îţi fie de folos şi ca un semn al aprecierii mele, dacă va fi nevoie. Dar, mai ales, dacă eşti în pericol – sau dacă nepotul meu este în pericol –, lasă să cadă o picătură de sânge pe el şi aruncă-l către cele patru vânturi. Va sosi ajutor.

— Mulţumesc, Maiestate, spuse Irene cu o înclinare a capului.

— Ai foarte puţin timp, spuse Ao Shun, după care se

retrase. Simt că este slăbit şi că are nevoie de ajutor. Irene, vreau să ştii – îi rostise numele cu o inflexiune incomodă – că recunosc că orice vină specifică în a-l păzi poate fi împărţită între noi doi. Eu, pentru că nu m-am preocupat de el mai îndeaproape, şi tu, în calitate de instructor al său. Dar dacă piere, sau mai rău, atunci lumea în care a fost răpit se va transforma într-o lecţie pentru cei care îmi ameninţă neamul. Fraţii mei şi cu mine nu vom întârzia să livrăm acel avertisment. Ai înţeles?

Vocea sa era un amestec de tunet, uragane, tsunami şi întreaga furie brutală a Naturii dezlănţuite.

— Da, Maiestate, murmură Irene.

— Atunci, poţi pleca.

Se aşeză din nou pe tron.

— Le poţi transmite superiorilor tăi că nu avem nicio plângere în privinţa conduitei tale. Te rog să transmiţi complimentele mele superiorilor tăi.

Irene se ridică în picioare şi făcu o nouă plecăciune.

— Mulţumesc, Maiestate. Vă sunt recunoscătoare pentru grijă. Voi face tot ce îmi stă în puteri.

Nevoia de a pleca urla înăuntrul ei, luptându-se cu presiunea autorităţii sale.

Uşa se deschise din nou şi, în timp ce se îndrepta spre ea, curenţii din cameră i se răsuciră în jurul gleznelor, precum apa, purtând-o afară. Era uşor să îi urmeze, să se străduie doar să rămână în picioare şi să păşească…

Ieşi la lumina biroului exterior şi greutatea i se ridică brusc de pe umeri, lăsând-o atât de uşoară şi de liberă, încât se împiedică. Durerea arsurii de pe omoplaţi dispăruse şi ea, deşi i se păruse doar o jenă minoră, prin comparaţie cu prezenţa regelui dragon. Şi chiar dacă pe fereastră se vedea o aglomerare de nori imenşi de furtună, lumina de aici avea o intensitate complet diferită decât în adâncurile sălii tronului. Irene nu crezuse niciodată în valoarea luminii solare, copilă fiind (când i se spunea „Lasă cartea şi du-te afară să te joci"), dar acum se gândi că adulţii avuseseră dreptate.

Tsuuran – sau trebuia să îi spună Li Ming, dacă acela era

numele său adevărat? – închise uşa în urma ei.

— Pot să te ajut cu drumul înapoi? întrebă, politicos.

I se păru fără sens să încerce să ascundă modul în care se deplasa, iar viteza era esenţială.

— Am nevoie de acces la o bibliotecă, spuse Irene, încercând să pară ceva obişnuit.

— Fireşte, spuse Li Ming. Sunt convins că Maiestatea Sa nu ar dori să întârzii. Orice bibliotecă?

— Câtă vreme este suficient de mare, spuse Irene. Câteva camere pline de cărţi, pe puţin, vă rog.

Pandantivul era în continuare în palma ei, iar ea şi-l trecu peste cap, în timp ce Li Ming şuşotea ceva la telefon. Simţi jadul rece pe piele, dar atât – spre deosebire de Ao Shun. Dar poate că, dacă se apropia de Kai sau dacă folosea Limbajul cumva, l-ar fi putut obliga să îi ofere informaţii.

Peste 30 de secunde, Li Ming o conducea afară, spre lift.

— Te va aştepta un vehicul, când cobori, explică el.

Trebuia să meargă repede ca să ţină pasul cu el.

— Te va duce la Bibliothèque du Panier.

— Mulţumesc, spuse simplu Irene, căci nu mai avea şi alte răspunsuri politicoase. Sunt recunoscătoare.

— Nu ai pentru ce, o întrerupse Li Ming. Măcar atât să facem, în condiţiile date. Nu pot decât să îmi cer scuze pentru că mă port aşa. Te rog să mă scuzi…

Amândoi avem treabă de dus la bun sfârşit. Semnificaţia era atât de limpede, încât Irene se lăsă grăbită printre salutări de rămas-bun şi trimisă spre ieşire. Într-un fel, o liniştea că Li Ming era atât de stresat, pentru că presupunea că treburile sale urgente aveau legătură cu Kai – sau că voia ca Irene să îşi înceapă cât de repede misiunea de salvare. Într-adevăr, o aştepta un vehicul, o maşină plutitoare de lux, cu şofer, care o purtă la destinaţie în câteva minute, sub un cer ameninţat de furtună.

Când Irene ajunse la Bibliothèque, creă un pasaj neobservat înapoi spre Bibliotecă, din instinct, prea ocupată să cugete la ameninţările adresate lui Kai ca să îşi

facă griji că ar fi fost urmărită. Graba o însoţi chiar şi în Bibliotecă. După ce trecu de rafturile nesfârşite şi prin camere pustii, găsi, într-un târziu, un terminal. Apoi trebui să rezume totul într-un e-mail scurt către Coppelia, despre care ştia că ar fi putut fi citat ulterior, ca dovadă împotriva ei.

Bibliotecara răspunzătoare pentru siguranţa lui Kai, când a fost răpit...

Şi ce putea spune?

Este mai rău decât credeam. Kai se află adânc în haos şi, dacă este o lume care îi poate otrăvi unchiul, pe el l-ar putea ucide. Este slăbit şi are nevoie de ajutor. Ao Shun nu se va răzbuna împotriva Bibliotecii, dar împotriva mea, cu siguranţă. A ameninţat chiar şi să distrugă lumea lui Vale, ca lecţie. Dar tot ce putea face era să raporteze faptele.

Pandantivul era rece pe pielea ei.

Irene aşteptă un răspuns, bătând darabana pe masa de fier forjat pe care se afla calculatorul. O privire nerăbdătoare prin cameră îi confirmă că era decorată într-un stil pastoral, cu rafturi văruite, mobilă de fier vopsită şi podele nelustruite.

Nu se obosi să vadă ce cărţi se aflau pe rafturi.

Doar pe jumătate atentă, deschise o hartă a celei mai rapide rute spre Traversa din lumea lui Vale. Uimitor – nu se afla la mare distanţă! O oră de mers pe jos. Poate o jumătate de oră, dacă alerga.

Niciun răspuns de la Coppelia.

Minutele treceau.

Ştiu că preferi să fugi la superiorii tăi pentru ordine, îi răsună în minte vocea lui Vale, din certurile anterioare.

Trebuia să adun informaţii şi să discut cu familia lui Kai, îşi spuse. Procedase corect. Iar Coppelia o susţinuse. Totuşi, să ia urma lui Kai era ceva cu totul diferit. Bibliotecarii Rezidenţi trebuiau să rămână în lumea alternativă în care fuseseră alocaţi. Să plece pe cont propriu ar fi fost necugetat, deloc înţelept şi chiar mai puţin profesionist. Şi-ar fi putut pierde postul. Ar fi putut pierde chiar mai mult. În orice clipă ar fi putut sosi noi

informaţii pe care ea ar fi putut să le rateze.

Niciun răspuns pe ecran. Nicio informaţie nouă despre soţii Guantes. Nimic.

Brusc, cu o eliberare înspăimântătoare, îi veni un gând: ce i-ar fi putut spune Coppelia să facă şi nu ar fi făcut oricum? Coppelia ştia că Irene avea să facă tot ce îi stătea în puteri să îl găsească şi să îl protejeze pe Kai.

Şi dacă ordinele nu erau să îl găsească şi să îl protejeze pe Kai?

— Păi, spuse Irene cu voce tare, aplecându-se să închidă calculatorul. În acest caz, bănuiesc că... nu am primit niciun ordin. Ce păcat!

Tocurile înalte erau adecvate pentru o întâlnire de afaceri. Dar era mai uşor să alerge doar în ciorapi, cu pantofii în mână, coridor întunecos după coridor întunecos.

Nu întâlni pe nimeni pe drumul spre Traversă. Se pregăti, scuturându-se de praf şi strecurându-şi pantofii înapoi în picioare. Îşi înfipse poşeta sub braţ. Pentru o clipă, ezită, parcă aşteptându-se să iasă Coppelia din umbre şi să îşi ofere ajutorul. Dar Irene nu mai avea nevoie de asta. Păşi din nou pragul către lumea în care locuia acum.

Camera de cealaltă parte a uşii era plină de bărbaţi mari şi păroşi. Aveau arme. Aţintite spre ea.

CAPITOLUL NOUĂ

Irene rămase mască. Nu avea reflexele necesare unei eroine de acţiune – cel puţin, nu fără pregătire. De obicei, eroinele acestea erau mai înalte, mai în formă şi mai atletice decât oponenţii lor. Ea avea un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, fără pantofi în picioare, şi nu era prea musculoasă, spre deosebire de cei cinci bărbaţi bine clădiţi.

Deşi cu toţii aveau arme îndreptate spre ea, aglomerând încăperea, acoperiţi de vitrine, nu arătau de parcă s-ar fi aşteptat să apară ea din debara. Poate că trebuia să se folosească de elementul-surpriză.

Unul dintre ei icni, uimit, înăbuşindu-şi râsetul în palmă.

— Iat-o, până la urmă! Nu mă mir că şi-a ascuns cineva iepuraşul în debaraua asta, mormăi el.

Gesticulă cu pistolul în timp ce o privea din cap până-n picioare, înregistrând fusta mini, anacronică, deloc adecvată. Nu-i greu de ghicit ce le place profesorilor de aici să ţină sub birouri, nu?

Irene se lipi de perete, coborând privirea şi tremurând, în timp ce încerca să ghicească ce se întâmplă. Era clar că o aşteptaseră. Existau doar doi oameni în lumea aceasta alternativă care cunoşteau intrarea în Bibliotecă: Vale şi Silver. În fine, Silver şi toţi cei din Neamul Frumos cărora le spusese. Şi putea presupune că Vale n-ar fi trimis nişte borfaşi ordinari după ea...

— 'Ţuşcă, dacă nu ne faci probleme, nu păţeşti nimic, spuse alt bărbat.

La fel ca toţi ceilalţi, avea sprâncene groase, palme păroase şi ochi galbeni, tulburători. Minunat! Mai mulţi vârcolaci.

— Te scoatem la o mică plimbare. Un domn vrea să nu te amesteci în treaba lui zilele astea, atât. Dacă te porţi frumos şi taci din gură, totul va fi bine.

Irene se oripilă în sinea ei. Replicile păreau desprinse din „Intrigi cu eroine prea proaste să supravieţuiască, dacă

nu le salvează un erou”. Probabil că nu arăta convinsă, pentru că bărbatul miji ochii la ea.

— Doar nu vrei să ne îngreunezi misiunea, ’Ţuşcă! mârâi el.

— Nu vreau, spuse ea, încercând să pară neajutorată. Mă port frumos. Te rog să nu îmi faci rău.

— Şi fără vrăji! spuse altul. Ni s-a zis că ştii să faci vrăji.

Aşa, deci. Fuseseră avertizaţi în privinţa Limbajului, într-un fel care avea sens pentru ei. Dar păreau să-i permită să vorbească. Irene făcu să îi tremure buza de jos, clipi pentru a sugera lacrimi iminente şi făcu tot posibilul să pară slabă şi incapabilă. Bărbaţii se relaxară. Din nefericire, continuară să ţină armele îndreptate spre ea. Ce păcat! Se gândise deja la vreo zece feluri de a folosi Limbajul, dar nu voia să concureze cu un glonţ.

Dar ţinea încă în mână poşeta care conţinea tableta electronică. Încercând să pară naturală, îi schimbă poziţia, ducând-o la piept ca pe o imitaţie de scut. Degetele ei se strecurară înăuntru. Simţea marginea tabletei şi butonul de pornire.

— Lasă poşeta! spuse liderul. Să nu încerci să scoţi cumva o armă la noi, drăguţă!

— N-aş îndrăzni, tremură ea.

Pornind tableta, lăsă poşeta să îi alunece dintre degete. Ateriză pe podea. Ochii bărbaţilor o urmăriră, apoi se ridicară iar spre ea.

Trei, doi, unu…

Sunetul de pornire se auzi, tare şi limpede, prin materialul subţire al poşetei.

Tableta era o mostră de tehnologie de calitate, programată să caute imediat conexiuni wireless şi să verifice dacă se înregistraseră mesaje. Într-o lume în care nu exista nimic fără fir, şi unde semnalele radio transmise atrăgeau interferenţe demonice, nu avea nicio şansă. Dinspre poşetă se auzi un scheunat gâlgâit, care crescu imediat într-un răcnet de voci inumane care urlau ceva într-o limbă pe care Irene se bucura că nu o recunoaşte.

Bărbaţii reacţionară aşa cum sperase. Toate armele se

răsuciră dinspre ea spre poşeta de la picioarele ei şi o rafală de gloanţe le urmă. O explozie înfundată se auzi din interior şi ieşi fum.

Perfect! Irene era deja în mişcare, adăpostindu-se în spatele celei mai apropiate vitrine.

— **Fum, umple încăperea şi duhneşte!** strigă ea în Limbaj.

Fumul o ascultă chiar mai repede decât se aşteptase. Fuiorul înflori într-un nor dens şi alb, umflându-se în toate direcţiile, până când atinse pereţii şi tavanul, şi distribuind un miros de plastic ars care făcu ochii lui Irene să lăcrimeze. Şi nici măcar nu era vârcolac. Corul brusc de înjurături o făcu să zâmbească maliţios. Câţiva dintre ei strigau să vină înapoi – cât de proastă o credeau? Restul, având un simţ olfactiv foarte ascuţit, sufereau deja din cauza mirosului, după forţa cu care înjurau.

Irene se strecură iute prin pâclă, spre ieşire, cunoscând atât de bine împrejurimile încât ar fi putut să o facă şi legată la ochi – ceea ce şi făcea acum, din cauza fumului.

Din păcate, fumul care o ascundea de borfaşi funcţiona şi invers. La cinci paşi de uşă se lovi de unul, spre surprinderea amândurora. El îşi reveni ceva mai repede, iar ea îi simţi mâna înşfăcând-o de umăr.

Nu avea *timp* pentru asta. Irene se apropie şi lovi cu mâna dreaptă, cu palma deschisă, în zona în care considera că s-ar afla gâtul lui. Simţi cum ceva trosneşte sub lovitură, iar el icni de durere. Îl lovi puternic cu genunchiul în vintre. El îi dădu drumul, iar ea se desprinse, ţâşnind spre uşă din câţiva paşi.

În spatele ei, vârcolacul lovit îşi găsi avântul să urle: Ticăloasa e aici!

Din fericire, borfaşii nu încuiaseră uşa. O deschise cu greu şi se împletici la aer curat, pe coridor, în timp ce picioare nevăzute se îndreptau spre ea. Cu vocea răguşită din cauza fumului, se răsti:

— **Uşă, închide-te şi încuie-te!**

Toate uşile deschise până la care ajunseră cuvintele ei se închiseră cu pocnet. Butucii se rotiră şi se blocară. De

dincolo de uşa masivă, din lemn se auziră strigăte şi urlete, apoi bufniturile bărbaţilor solizi care se izbeau de ea.

Uşile din British Library erau solide, dar nu avea în plan să aştepte şi să constate cât de bine rezistau unei găşti de vârcolaci furioşi. Să le pună întrebări s-ar fi putut dovedi util, dar să-şi compare notiţele cu ale lui Vale era o variantă care nu suporta amânare. Scuturându-se de praf, Irene o luă spre ieşire.

Un bărbat urca scările în fugă, dar se opri când o văzu.

— Doamne, Winters! exclamă el. Ce ai păţit?

Irene clipi. Vocea îi aparţinea lui Vale. Chipul, nu. Era diferit, mai ridat, iar hainele pe care le purta erau în neorânduială. Dar vocea era clar a lui.

— Vale? Dumneata eşti?

Crezuse mereu că oamenii care rosteau asemenea cuvinte erau idioţi, însă îşi dădea seama acum că era un răspuns perfect la adresarea pe nume de către un străin.

— Evident! răspunse Vale, sec. Trebuie să îmi scuzi înfăţişarea. Sunt urmărit.

Îşi înclină capul, prinzând zgomotele care veneau dinspre camera pe care Irene tocmai o părăsise şi văzând fumul care ieşea pe sub uşă.

— Înţeleg că ai întâmpinat rezistenţă?

Irene ridică din umeri.

— M-am ocupat deja. Vârcolaci – vreo şase – trimişi să mă prindă. Crezi că am obţine ceva interogându-i?

— Nu avem timp şi nu cred că am descoperi ceva nou.

Privirea îi poposi din nou asupra lui Irene, cu şocul unui antropolog victorian care tocmai descoperea că îmbrăcămintea străină putea dezveli mai mult decât gleznele.

— Ar trebui să continuăm discuţia în altă parte. Las vorbă la poliţie pe drum.

— O idee bună! încuviinţă Irene. Ce am descoperit este urgent.

Vale făcu şi el semn din cap.

— Mă temeam eu că aşa va fi. Îţi împrumut o haină să îţi ascunzi îmbrăcămintea (nu spuse „scandaloasă”, însă

ideea era prezentă) şi plecăm.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteau la masă într-o cafenea micuţă. Irene era ascunsă sub un pardesiu imens, luat din debaraua pentru obiecte pierdute de la British Museum, care îi ascundea binişor hainele anacronice. Se însera deja, iar ea se temea că pierd timpul. Dar Vale insistase să facă o cursă scurtă cu taxiul, ca să li se piardă urma, şi refuzase să discute despre orice până nu ajungeau la cafenea. Profitase de ocazie să îşi mai îndepărteze din machiaj în maşină, iar acum semăna din nou cu bărbatul pe care îl cunoştea. Comandaseră ceai, iar Irene îşi încălzea mâinile pe cană.

— L-am contactat pe unchiul lui Kai, spuse Irene.

Vale se aplecă spre ea, nerăbdător.

— Şi? Ce a avut de spus domnul acela?

— Este extrem de nemulţumit, spuse Irene.

Duse mâna la gât şi atinse pandantivul pe care îl purta sub haine.

— Şi-a dat seama de pericolul în care se află Kai şi că este într-o lume mult mai haotică decât aceasta. Cred că va face şi el investigaţii, dar nu poate ajunge într-o asemenea lume. I-ar face rău, fiind împotriva firii sale. În plus, dacă un rege dragon ar călca în lumea aceea, ar fi interpretat ca o declaraţie de război.

— Winters, te rog să îmi dai *mai multe* detalii, spuse Vale, încăpăţânat. Nu pot să funcţionez cu atât de puţine informaţii şi nu mi-ai spus decât nişte lucruri evidente.

Irene îi descrise întâlnirea în detaliu, iar Vale o ascultă. Concentrarea lui era, într-un fel, la fel de enervantă precum reacţiile regelui dragon.

— Îmi poţi arăta portretele celor două persoane? întrebă el.

Irene clătină din cap.

— Nu am cum. Şi nu ştiu să desenez, aşa că nu îmi cere să încerc.

Vale pufni şi îi făcu semn să continue. Când termină, se sprijini de spătar, oftând.

— Mă tem că se potriveşte cu tot ce am aflat eu. Orice s-

ar întâmpla, oamenii implicaţi sunt activi aici şi acum, în... lumea mea.

— Pe mine mă aşteptau vârcolaci. Nu poate fi o coincidenţă, fu de acord Irene.

— Mai mult decât atât...

Părea să nu se simtă deloc în largul lui, lucru neobişnuit pentru un bărbat care în mod normal nu era prea afectat în mijlocul haosului.

— Am fost şi eu incomodat. Poliţia mă caută, de fapt, pe mine. Au fost depuse plângeri împotriva *mea,* la poliţie şi prin intermediul justiţiei. Singh a avut şi el probleme – există acuzaţii cum că ar fi făcut abuz în serviciu – aşa că este bine că nu ai trecut pe la el. Este urmarea asocierii cu mine, cred eu. Cineva încearcă să ne pună beţe în roate, tulburând canalele oficiale. Am venit la British Library sperând să te interceptez.

Irene ridică o sprânceană, curioasă. Inspectorul Singh păruse extrem de scrupulos la întâlnirile anterioare.

— Anumite probleme interne au fost readuse în discuţie, ca rezultat al acelor acuzaţii, aşa că nu pot conta pe ajutorul lui în chestiune. I-am contactat superiorul, dar ea m-a informat că ar fi de preferat să evit orice asociere deschisă cu el, deocamdată. Ar înrăutăţi lucrurile. Poliţia nu ne va ajuta deloc.

Vale lovi cu un deget subţire suprafaţa mesei, se încruntă, apoi începu să zgârie straturile de murdărie care îi confereau patina unică.

— Celălalt motiv pentru care am vrut să te găsesc a fost că am descoperit că îţi este supravegheată locuinţa, aşa cum anticipasem.

Lui Irene i se puse un nod în gât. Fusese o zi pe cinste şi nu era obişnuită să fie o ţintă.

— Ah, mulţumesc!

— Cu mare plăcere, Winters. Nu cred că aveau intenţia să te ucidă, dar... Ridică din umeri. Nu era cel mai liniştitor gest. Am preferat să nu îmi asum riscul.

Irene sorbi din ceai. Era pe cât de rău se aşteptase.

— Cei doi indivizi pe care i-a văzut unchiul lui Kai

trebuie investigaţi. Dacă toate astea se leagă, există şansa să fie vorba despre soţii Guantes?

Vale încuviinţa deja, parcă nerăbdător.

— Da, ar fi deducţia logică, iar descrierea ta pare să li se potrivească. Aşa că avem o posibilă prezenţă a lordului Guantes la locul răpirii lui Strongrock, împreună cu o femeie necunoscută. Mi s-a confirmat, de asemenea, că lady Guantes a lipsit de la Ambasadă seara trecută şi că se ştie că ar purta o agrafă de eşarfă de felul celei pe care a pomenit-o atacatorul vostru. Păcat că nu i-am putut interoga pe vârcolacii care te-au atacat acum, însă ar fi fost prea riscant să rămânem acolo.

Se sprijini de spătar, cu ochii pe jumătate închişi şi degetele unite la vârfuri. Era o poziţie tipică lui, arătând că se gândea intens.

Irene mai luă o gură de ceai. Da, era absolut dezgustător. Luminile eterice clipiră în nişele lor şi de afară se auzi scârţâit de roţi de taxi. Conversaţiile de la celelalte mese se purtau cu voci scăzute, discrete, iar atmosfera generală era de paranoia ilegală, dar tăcută. Vale era un client obişnuit aici, probabil.

El ieşi din letargie şi se aplecă din nou spre ea.

— Să rezumăm investigaţiile mele, Winters. Pentru a-ţi da o explicaţie completă, descrierea celor două persoane se potriveşte aproape perfect cu înfăţişarea a două persoane care au sosit recent la Ambasada Liechtensteinului. Doi membri ai Neamului Frumos.

Imprimă ultimelor două cuvinte dezgustul obişnuit.

— Deşi, fireşte, erau îmbrăcaţi adecvat pentru epoca de faţă.

Ceva din ritmul vocii lui Vale îi aminti lui Irene că îmbrăcămintea ei era foarte nepotrivită, pe sub haină. Cu siguranţă o persoană ca el se afla mai presus de judecata după înfăţişare. Dacă putea ignora faptul că venea dintr-o altă lume, era surprinzător că nu putea face la fel cu lungimea fustei sale.

— Şi ce ai aflat despre ei? întrebă ea, repede.

— Domnului i se spune lordul Guantes. Doamna este

soţia lui sau aşa afirmă. Pretind că el este marchiz, dar lipsesc dovezile. Ei, sau cel puţin el, au sosit recent din Liechtenstein, de la Barcelona, cu zepelinul.

— Sunt spanioli? întrebă Irene.

Era limba din care provenea porecla lor, în fond.

— Nu, spuse Vale, dar lui, cel puţin, îi place rolul unul nobil de această origine. Putem continua?

Irene închise gura şi încuviinţă.

— Lordul Guantes se află la Londra de vreo două săptămâni, continuă Vale. Am… o persoană de contact care mă ţine la curent cu aceste lucruri. Lady Guantes o fi ajuns în acelaşi timp, însă ei îi lipseşte aparenţa flamboiantă a celor din neamul ei. Toată lumea a priceput că Guantes şi Silver sunt angajaţi într-un soi de încleştare de forţe, aşa cum a dovedit-o şi investigaţia ta. Organizează petreceri separate şi se fac reciproc de râs în public. Cerul ştie ce-or face în intimitate.

— Şi cu ce se ocupă lady Guantes? întrebă Irene.

— Nu prea am reuşit să aflu.

Vale îşi privi băutura.

— Asta mă supără. Iar acum lordul Guantes a dispărut şi se pare că şi ea îşi pregăteşte plecarea.

— Deci există o legătură, medită Irene. Lordul Silver ne-a dat mie şi lui Kai un avertisment cum că am fi în pericol. Iar datele Bibliotecii sugerează că au un trecut. Dacă sunt duşmani…

— Ţinând cont de cum funcţionează relaţiile celor din Neamul Frumos, dacă Silver a aflat ceva, cu siguranţă ar fi vrut să le zădărnicească planurile, o întrerupse Vale, continuându-i ideea. Dar, atunci, de ce să lovească în Strongrock? Cred că putem presupune, în mod rezonabil, că ei sunt răspunzători pentru dispariţia lui.

— Natura familiei sale, spuse Irene.

Gâtul i se uscase, gândindu-se la Kai, aflat la mila creaturilor care îl detestau la fel de mult cum le detesta şi el. Reuşi să înghită încă o gură de ceai.

— Este un lucru atât de important pentru Neam? întrebă Vale, privind-o atent. Toată treaba asta pare o mare

exagerare.

Irene îşi desfăcu braţele.

— Dragonii şi Neamul Frumos sunt duşmani ancestrali. Confruntările lor datează de multe generaţii – generaţii ale lor, nu omeneşti. Vin din colţuri opuse ale realităţii. Nu gândesc ca oamenii, Vale. Ştii cum sunt Silver şi Kai – ei bine, sunt doar nişte umbre. Dragonii puternici sau decidenţii Neamului sunt la fel de diferiţi de ei precum sunt ei doi de noi.

— De noi, remarcă Vale. Vorbeşti despre dumneata de parcă ai fi la fel de umană ca mine.

— Nu mă consideri aşa? Irene se simţise lezată de remarca lui. Te asigur că m-am născut om şi că sunt om.

— Winters, spuse Vale, răbdător, te descurci foarte bine mai tot timpul, dar, din când în când, discutând treburile Bibliotecii, faci referire la „oamenii obişnuiţi”. Îndrăznesc să spun chiar că nu îţi dai seama nici măcar tu când o faci.

— Păi… Irene se simţea uşor ruşinată.

Nu era o idee bună pentru o Bibliotecară să înceapă să se considere *specială,* indiferent cât de importantă era munca ei şi oricât de ciudate ar fi fost lumile în care călătorea. Asta ducea la iluzia grandorii şi la alte lucruri periculoase. *Cum i se întâmplase lui Alberich.*

— Păi, reluă ea, orice ai crede despre mine, pentru *ei* rămân doar un om. Dacă aş fi făcut ceva greşit, ar fi însemnat doar să mă ridiculizeze. Dar dacă Neamul l-a răpit pe Kai, pentru dragoni asta reprezintă o declaraţie de război.

Cuvântul rămase suspendat între ei.

— Crezi că ar fi atât de important? spuse Vale, într-un târziu.

— Da.

Îşi aminti de puterea lui Kai – chiar dacă era doar un dragon tânăr – şi de puterea şi măreţia unchiului său.

— Nu ştiu care ar putea fi consecinţele, dar trebuie să-i punem capăt. Şi încă repede. De dragul lui Kai. Dar şi pentru că ambele lumi ar fi destabilizate – deci şi a ta. Când ţi-am spus ce mi-a transmis unchiul lui, când m-a

avertizat că ar transforma lumea asta într-o lecţie, nu mă exprimam metaforic. Ar putea distruge această lume alternativă, dacă nu revine Kai. Sau dacă Neamul transformă totul într-o dispută. Trebuia să îl facă pe Vale să înţeleagă cât de reală era ameninţarea la adresa lumii lui.

Îşi aminti, niţel vinovată, că sărise peste detaliile poziţiei sale exacte şi peste încurcătura în care s-ar fi putut afla. Dar asta nu era important acum.

— Pari extrem de îngrijorată pentru siguranţa lumii mele „alternative”, spuse Vale, sec. Presupun că, de când locuieşti chiar dumneata aici, a devenit mai importantă şi pentru tine.

Irene simţi un val de furie faţă de neseriozitatea cu care el trata ameninţarea care îi păştea pe amândoi.

— Nu văd niciun motiv să nu împiedicăm un război, înainte de a se transforma într-o simplă confruntare. Mă crezi atât de josnică încât să rămân pe margine?

— Cred că supraapreciezi aceste… persoane, spuse Vale. Am întâlnit suficienţi membri ai Neamului, la vremea mea, şi chiar dacă sunt periculoşi, se pare că îi consideri capabili să distrugă lumi. Strongrock însuşi o fi având puteri neobişnuite, dar are şi el limitele lui, la fel ca noi toţi. Cât despre Silver…

Ridică din umeri.

Ea inspiră adânc.

— Suficient de periculoşi să clatine lumi din temelii, spuse ea, cu tot calmul de care era în stare.

Faptele îi erau mai utile decât să-şi piardă cumpătul.

— Este o exprimare foarte adecvată, deşi nu am întâlnit niciodată unul cu adevărat puternic. Asta pentru că ei locuiesc, de obicei, la limitele realităţii, unde haosul este cu adevărat prezent. Acolo, Poporul cucereşte lumi întregi şi îşi ţes puterea în materialul din care sunt făcute. În lumea dumitale ne aflăm la un capăt deloc adânc, Vale, undeva între adâncurile unei părţi şi înălţimile celeilalte. Nu am întâlnit niciodată una dintre marile puteri ale haosului şi sper nici să nu se întâmple. Bibliotecarii simt

învăţaţi de foarte tineri că nu este bine să te aventurezi în ape adânci, cu rechinii, pentru că poţi fi mâncat de viu!

Vale încuviinţă încet.

— Prea bine! spuse el. Îţi accept judecata cu privire la pericole, Winters. Te rog să vorbeşti mai încet. Te-ar putea auzi cineva.

Irene nu era întru totul sigură că o crezuse. Dar, dacă era expus unui asemenea nivel de putere chiar el, s-ar afla într-un asemenea pericol, încât scuzele ar fi de prisos.

— Ao Shun a confirmat că l-a localizat pe Kai undeva în lumile haotice, spuse ea, iar declaraţiile martorilor tăi la răpire sugerează că lordul Guantes a fost răpitorul. Dar eu nu îi pot da de urmă decât dacă ne aflăm în aceeaşi lume. Doar dacă nu ai vreun alt reprezentant al Neamului care să-ţi datoreze o favoare, atunci cred că singura noastră sursă de informaţii este…

— Lordul Silver, într-adevăr.

Vale îşi făcu gura pungă, cu o expresie de dezgust.

— Nici eu nu văd o altă variantă.

— Lordul Silver a spus că pot să îl vizitez oricând, când ne-am văzut ultima dată, continuă ea. Dar cartea de vizită pe care am primit-o de la el este încă la mine acasă, iar dumneata ai confirmat că este sub urmărire. În orice caz, dacă lady Guantes este la Ambasadă, nu putem pur şi simplu intra pe uşa din faţă.

— Cu siguranţă nu dacă arătăm aşa, fu de acord Vale. În plus, în faţa Ambasadei are loc chiar acum o demonstraţie, aşa că va trebui să folosim intrarea servitorilor. Şi, dacă nu mă înşel, va dori să ne vadă, cu sau fără carte de vizită. Când ai discutat cu el, slujitorul său era de faţă?

Irene se gândi. Încuviinţă.

— Johnson. Un bărbat subţire, îmbrăcat în gri.

— El este cheia, spuse Vale, mulţumit. Hai să ne pregătim!

Mai târziu, în aceeaşi seară, Irene şi Vale aşteptau la coadă, în spatele Ambasadei Liechtensteinului. Erau înfofoliţi în mantii groase, cu glugă, care ar fi iscat întrebări, dacă jumătatea de duzină de oameni din faţa lor

nu ar fi fost îmbrăcaţi exact la fel. Doi bărbaţi aveau câteva perechi de câini – o pereche de pudeli, o pereche de barzoi, o pereche de terieri şi o pereche de ogari afgani – care li se jucau veseli printre picioare şi îi făceau să înjure frecvent, cu accent rusesc. Ogarii afgani fuseseră cândva albi ca neaua, dar murdăria londoneză le pătrunsese deja în blană. Un alt bărbat studia cu disperare o partitură muzicală, oprindu-se din când în când să sufle câteva note într-un flaut lung, ruginit. Două femei – sau, cel puţin, Irene credea că erau femei – îşi ridicaseră mantiile şi exersau un dans, dezvelindu-şi gleznele în ciorapi şi pantofii cu tocuri înalte. În spatele lui Irene şi al lui Vale, coada se întindea de-a lungul zidului Ambasadei. Un vânzător ambulant isteţ îşi instalase taraba şi vindea portocale.

— Ai mai făcut asta? întrebă Irene, încet.

Câinii, flautistul şi dansatoarele de step făceau suficient zgomot să o acopere şi dacă ar fi ţipat.

— Cu câteva ocazii, spuse Vale, fără să elaboreze. Dar te rog să îţi aminteşti rolul, Winters. Eşti…

— Mediumul tău hipnotizat, spuse Irene, ascultătoare. Prin care poţi chema spiritele străvechi ale Faraonilor de mult plecaţi dintre noi.

— Eşti foarte pricepută. Dumneata ai mai făcut asta?

Irene se întrebă dacă el uitase că era Bibliotecară de meserie şi că, de obicei, adopta o identitate falsă, dar avea dreptate. Era ceva mai mult decât exotic.

— Nu de când eram la şcoală, recunoscu ea.

— La şcoală? întrebă Vale.

— Ah, a existat un incident nesemnificativ. O bandă criminală internaţională se ascundea în cabanele din apropiere şi a venit o inundaţie…

— Mai târziu, îi spuse Vale.

Coada începuse să avanseze.

Totuşi, trebuiră să treacă printr-un episod în care câinii refuzară brusc să intre în Ambasadă. Trebuiră momiţi de îngrijitorii lor, cu bucăţele de vită uscată, care atraseră câţiva câini rătăciţi în competiţia pentru recompense.

Personalul Ambasadei sfârşi prin a-i răcori pe toţi cu găleţi pline cu apă. Cei doi îngrijitori urlau în rusă, iar flautistul ţipa că i se udase partitura. Dar Vale şi Irene reuşiră să intre pe uşă, în clădire, scuturându-şi mantiile de firele de blană ude.

Mica anticameră în care fură primiţi era o dezamăgire. Irene se aşteptase la ceva mai dramatic de la reşedinţa Neamului Frumos, dar camera arăta ca o debara de sub o scară londoneză obişnuită.

Vale se aplecă în faţă, pentru a-i vorbi slujnicei cu aspect plictisit care îi condusese înăuntru, şi se auzi zgomot de monede trecute dintr-o mână în alta.

— Trebuie să vorbim cu domnul Johnson, murmură el. Slujnica dădu din cap şi plecă, în foşnet de fuste largi. Cinci minute lungi mai târziu, Johnson intră în anticameră.

— Aveţi un mesaj pentru mine? întrebă el, brusc.

Îi lipsea politeţea obişnuită.

Vale făcu un semn din cap spre Irene. Ea inspiră adânc şi îşi scoase gluga, arătându-şi faţa.

— Trebuie să vorbim urgent cu lordul Silver, spuse ea.

— Ah! Johnson inspiră printre dinţi. Da. Vă rog să vă ridicaţi din nou gluga. Nimeni din Ambasadă nu trebuie să ştie că sunteţi aici. Dumneata şi prietenul dumitale trebuie să mă urmaţi, domnişoară Winters. Vom merge pe scara din spate. Lordul Silver vă va primi imediat.

CAPITOLUL ZECE

Biroul personal al lui Silver o surprinse pe Irene. Arăta ca un loc în care ar fi putut locui şi lucra o fiinţă umană, nu ca un decor de teatru, exagerat. Divanul, deşi tapiţat cu catifea roşie, arăta urme obişnuite de uzură, iar amprentele de dinţi ale unei fiinţe mici şi rozătoare îi marcau un picior. Pe biroul de mahon erau înghesuite teancuri de hârtii, în loc să fie doar un spaţiu gol, deşi cătuşele care se aflau într-o margine provocau îngrijorare. Lămpile cu eter de la colţurile camerei fuseseră aproape stinse, scăldând într-o strălucire mută, ca de ambră, camera cu draperii de catifea. Un raft încărcat din colţul îndepărtat o făcea pe Irene să îşi dorească să îl examineze, dar se controlă şi îl privi pe posesor.

Silver însuşi, fără haină şi cu cravata dezlegată, se aruncase într-un scaun mare din spatele biroului. Părea întruchiparea proastei reputaţii, răsucind un pahar de coniac în mână. Ridică leneş privirea, când Johnson îi conduse pe Vale şi pe Irene înăuntru, comentând:

— Trebuie să spun că aţi ajuns cam la limită. Vă aşteptam pe tine şi pe domnişoara Winters mai devreme, domnule Vale.

Vale îşi dădu jos gluga, pentru a-şi arăta faţa, iar Irene făcu la fel. Căzuse de acord cu Vale ca acesta să conducă interogatoriul. El îl cunoştea pe Silver de mai multă vreme şi putea să îl forţeze să recunoască lucruri folositoare.

— Aş ezita serios înainte să vin la o întâlnire cu dumneata, domnule. Nu ar trebui să fii surprins că am întârziat – ar trebui să te surprindă că am venit.

— Asta înseamnă că ai primit biletul.

Silver sorbi din coniac.

— Da, recunoscu Vale.

— Şi crezi că eu l-am trimis.

— *Ştiu* că tu l-ai trimis.

— Şi ce suspectezi în legătură cu motivele mele?

— Nu suspectez nimic, am doar certitudini.

— Te rog să îmi faci hatârul şi să mi le explici. Puţine lucruri mă mai surprind zilele astea.

— Prea bine.

Vale făcu câţiva paşi spre mijlocul camerei.

— Ştim despre rivalitatea cu soţii Guantes. Nu vei nega, presupun.

— Dragul meu Vale, fac mari eforturi să o cultiv. Poţi continua.

Irene remarcă tresărirea de pe chipul lui Vale când înregistră adresarea intimă. Îşi trase mantia mai aproape, pentru a nu-şi arăta gleznele, şi făcu un pas în spate, în umbră, privindu-i pe cei doi. Silver o fi fost un maestru al farmecelor, dar, câtă vreme se concentra asupra lui Vale, nu o supraveghea pe ea. Şi să urmărească din umbră era ce se pricepea să facă ea cel mai bine.

— Ştiai că domnul Strongrock ar putea fi răpit, spuse Vale. Şi ai încercat să îi oferi ceva care, cu generozitate, poate fi numit avertisment, când te-ai întâlnit cu el şi cu domnişoara Winters, cu câteva zile în urmă. Este posibil să fi fost împiedicat de urmăritori să le spui mai multe.

Silver ridică din umeri.

— Dădeam avertismente, recunosc, şi nu există legi care să mă împiedice. Sfatul meu ar fi să încetezi să te mai amesteci în treburile mele. Altfel, vei regreta.

— La fel şi tu, dacă te amesteci în continuare într-ale mele.

Vocea lui Vale căpătase un nou ton glacial.

— Sau dacă îţi joci mai departe jocurile cu vieţile celorlalţi.

— Dar de ce aş juca un asemenea joc? Silver îşi lovi paharul cu unghia, iar cristalul răsună, fermecător. Cu siguranţă că ar trebui să întrebi asta, date fiind circumstanţele.

Vale se opri din plimbare, pentru o clipă, pentru a se întoarce şi a-l privi pe Silver.

— Hârtia folosită pentru bilet, cea care se pretindea a veni din partea familiei domnului Strongrock, era îmbibată de farmecele Neamului.

Silver făcu un semn vag cu mâna.

— Oricine ar fi putut face asta. Johnson? Tu ai fi putut?

— Nu, domnule, dar pot depune mărturie că multe persoane din Ambasadă ar fi fost capabile, murmură bărbatul.

Vale se apropie de biroul lui Silver şi se sprijini cu mâinile de el, aplecându-se brusc în faţă, ca un ogar spre ţintă.

— Sugerez că ai încercat, în mod deliberat, să mă implici în povestea asta. Biletul a fost menit să mă alerteze că era ceva în neregulă cu absenţa lui Strongrock. Ai complotat să ne aduci aici pe mine şi pe Winters – şi anume, la tine – ca următor pas în investigaţia ta. Întrebarea este de ce. E vreun joc pervers între tine şi familia Guantes?

— Parţial, admise Silver.

Puse paharul pe birou, cu un clinchet. Irene crezu că vede o tresărire pe chipul lui Johnson când sticla atinse mahonul. Se aplecă, cu privirea alertă.

— Mă bucur să văd că reputaţia ta se justifică, domnule detectiv.

— Şi tot tu ţi-ai asmuţit acoliţii asupra lui Winters, aici de faţă, pentru a ne implica şi mai mult? întrebă Vale.

— Asta ar însemna să exagerez, spuse Silver. Lady Guantes şi-a asmuţit acoliţii asupra domnişoarei Winters. Lordul Guantes… a părăsit deja această sferă.

În sfârşit, o confirmare.

— Şi l-a luat pe Kai cu el, murmură Irene, din umbră.

— Domnişoara Winters are dreptate, spuse Silver, privindu-l încă pe Vale. Lordul Guantes a luat dragonul cu el. Nu îi mai puteţi ajunge.

— Îmi subestimezi abilităţile, spuse Vale.

— Abilităţile tale or funcţiona în East End, domnule detectiv, dar nu şi dincolo de această sferă.

— Ale lui, poate nu, spuse Irene, făcând un pas în faţă, dar este lordul Guantes pregătit să răspundă în faţa tatălui lui Kai?

— O întrebare interesantă, fu de acord Silver, pe un ton amical. Acţiunile lordului Guantes îi aparţin, în fond. Sunt

sigur că, dacă greşeala lui ar putea fi dovedită, el şi iubita lui soţie trebuie să recunoască.

Cuvintele sale erau marcate de un ton vag bucuros, de plăcerea aproape încântată de a privi un adversar – sau poate un pion, se gândi Irene – mutat într-o poziţie slăbită.

— Tu eşti Ambasadorul, spuse Vale. Ai autoritate asupra lui.

— Una pe care o contestă. Şi, în orice caz, nici nu e aici.

— Atunci, unde este? întrebă Irene. În ce sferă?

— În altă parte, spuse Silver. În Veneţia. Într-o Veneţie alternativă, o sferă de măşti şi iluzii. Numele lumii n-ar însemna nimic pentru tine, fiindcă este departe de terenul tău de manevre.

— Şi, spuse Irene, încercând, fără îndoială că această lume se află mai spre capătul haotic al universului?

— Într-adevăr, spuse Silver. Pentru unul dintre marii dragoni, să păşească acolo ar însemna o declaraţie de război.

Vale inhală scurt.

— Cu siguranţă exagerezi. Dacă domnul Strongrock a fost dus acolo împotriva voinţei sale…

— Irelevant.

Silver se ridică în picioare. Era la fel de înalt ca Vale. Lumina păru să îi înconjoare, atrăgând privirile.

— Dar, chiar dacă e adevărat, nu contează. Şi familia lui ştie asta.

Vale îi aruncă lui Irene o privire apologetică, iar ea făcu un semn scurt din cap. *Da, am încercat să îţi explic. Şi iată dovada. Fiindcă nu m-ai crezut pe cuvânt.*

Irene ignoră jocurile luminii: era încă o reprezentaţie oferită de Silver, cu farmecele sale.

— Să trecem la treabă, lord Silver! Ai spus că marii dragoni nu pot pătrunde acolo. Ai sugerat că nu vrei să te implici personal. Totuşi, ne-ai atras în mod deliberat atenţia asupra situaţiei lui Kai şi ne-ai făcut conştienţi de ce se petrece.

Irene rostea cuvintele cu o siguranţă absolută.

— Vrei să mergem acolo, nu?

Gura lui Silver se arcui într-un zâmbet la fel de dulce precum vinul de la gheaţă şi la fel de tăios ca vodca.

— Desigur, domnişoară Winters, draga mea Bibliotecară. Exact asta doresc să faci.

— *Ea?* întrebă Vale.

Prinsese cuvântul de bază din răspunsul lui Vale, la fel ca Irene.

— Tu nu poţi merge, domnule detectiv, spuse Silver, scurt. Haosul din sfera aceea ar fi prea puternic pentru tine. Nu i-ai putea suporta forţa. Dar doamna este legată de Bibliotecă, iar natura nu i-ar fi afectată.

— Să o las să plece singură? spuse Vale, în aceeaşi clipă în care Irene întrebă:

— Mă poţi duce acolo?

— Cu siguranţă, spuse Silver.

Zâmbi, îndepărtându-se de birou ca să se întindă. Irene îi vedea muşchii conturaţi prin cămaşă şi trebui să îşi înăbuşe căldura bruscă, trădătoare, din propriile vene. Senzaţiile pe care el i le provoca erau nişte minciuni. La fel erau uşurinţa şi siguranţa zâmbetului său. În spatele lui intuia graba, nesiguranţa şi panica.

— Dacă nu ai fi atât de disperat, nu aş avea încredere în tine, spuse Irene, încet.

Silver încremeni şi lăsă braţele jos.

— Greşeşti, spuse el, cu răceală.

— Deloc. Dragonii puternici nu pot ajunge în lumea în care s-a refugiat lordul Guantes. Totuşi, pot veni aici, foarte ofensaţi că unul dintre copiii lor a dispărut.

Irene scotea cuvintele cu cadenţa unei pendule, în camera tăcută.

— Poate că familia lui nu ar pricinui un război distrugând această Veneţie alternativă, dar ce ar face *acestei* lumi centrul puterii tale?

Culoarea din obrajii lui Silver dispăruse.

— Sunt doar presupuneri, spuse el, neconvingător.

— Nu presupun nimic, răspunse Irene, calmă. Am vorbit cu familia lui şi ştiu precis.

— Lumea asta nu înseamnă nimic pentru mine, mârâi

Silver, dar nu o convinse.

— Şi lordul Guantes? El contează… Lord Argent?

Silver se lăsă să cadă în scaun şi îşi cuprinse capul în mâini.

— Mă va distruge, spuse el, cu vocea înfundată. Ne-am mai încrucişat săbiile de multe ori. Şi stăpânii noştri ne-au interzis să ne mai războim unul cu altul. Daunele aduse celorlalţi din neamul nostru erau prea semnificative. Dar dacă puterea lui ar creşte peste măsură faţă de a mea, atunci ei nu ar obiecta ca el să mă distrugă. Îmi pot imagina ce favoruri va dobândi dacă ţine un dragon prizonier, ce putere… Şi chiar dacă plec din lumea asta, mă va urmări. Nici măcar nu mă doreşte ca rival. Vrea să mă vadă distrus.

— Dar de ce? întrebă Irene. De ce vă luptaţi aşa?

— Ah, a existat un motiv, spuse Silver, vag. I-am dezonorat sora. Sau el mi-a atacat mama. Sau ceva de genul ăsta. N-aş putea spune că îmi aduc aminte – a fost cu mult timp în urmă. Dar trebuie să înţelegi că răzbunarea era *necesară.* Nu face decât să comploteze, este un manipulator desăvârşit, iar soţia sa este mai rea decât el. Nu au deloc simţul artei şi niciun interes. Le pasă doar de putere şi de nimic altceva, dar o folosesc fără stil. Nu ne putem înţelege unii pe ceilalţi, iar eu nici nu doresc asta, încheie el, arogant.

— Şi astfel, doreşti să o trimiţi pe domnişoara Winters într-o misiune posibil sinucigaşă şi să rezolve ea încurcătura pentru care nu ai făcut nimic să o previi, pufni Vale. O comportare josnică, chiar şi pentru unul din neamul tău.

Silver îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi îl privi pe Vale.

— Crezi ce vrei, spuse el, încet. Insultă-mă cât pofteşti. Dar dacă domnişoara Winters nu face cum îi spun, tu, eu şi prietenul vostru, dragonul, vom fi distruşi fără drept de apel. Îmi dau cuvântul că nu fac asta cu intenţia de a o prinde în capcană sau de a o distruge pe domnişoara Winters. Propriile mele interese sunt cele mai importante şi am nevoie de ea în viaţă şi capabilă să mă ajute să le

realizez.

Irene nu mai avea răbdare pentru manifestările dramatice ale lui Silver. Kai se afla într-un pericol real şi foarte grav. Ar fi schimbat bucuroasă insulte cu reprezentantul Neamului, mai târziu, însă nu *acum.* Cel puţin, dacă era dispus să îşi dea cuvântul, era sincer. Celor din Neamul Frumos le plăcea să întindă coarda jurămintelor, dar nu le încălcau.

— Explică-ne planul dumitale, lord Silver. Cum altfel am putea să îl judecăm?

Silver oftă.

— Iată-l. Lordul Guantes are puterea de a trece între sfere luând cu el unul din neamul prietenului vostru. Puterea mea nu este atât de mare, eu pot lua cu mine cel mult oameni sau pe alţii din neamul meu, iar lady Guantes este şi mai slabă. Lordul Guantes a făcut târguri pentru a se asigura că oricine vrea să fie martor la triumful său poate călători spre această Veneţie alternativă. A chemat Calul şi Călăreţul, care se numără printre cei mai măreţi din neamul meu şi pot duce cât de mulţi pasageri doresc. Vor apărea în această lume sub formă de tren. Da, forma aceea ar trebui să cauzeze cel mai mic număr de comentarii.

Se opri să se gândească.

— Voi călători cu trenul acela, împreună cu nişte servitori, şi o voi lua pe doamna cu mine, deghizată. Ea va pretinde că s-a urcat într-un punct de tranzit diferit, pozând drept cineva din neamul meu. Când ajungem în Veneţia, îl poate salva pe dragon şi pot evada în orice chip doresc.

— Asta numeşti tu plan? întrebă Vale.

— Nu sunt la curent cu abilităţile Bibliotecarei, spuse Silver, arogant. Fără îndoială că are multe puteri care îmi sunt necunoscute.

— Deci ar trebui să merg singură, spuse Irene, verificând că a înţeles totul corect, într-o lume de la capătul *tău* de realitate, înconjurată de neamul tău şi să îl salvez pe Kai fără niciun ajutor – pentru că tu *nu mă poţi*

ajuta?

Silver ridică din umeri.

— Numai dacă pot face asta fără să fiu observat, şoricel. Şi fireşte că Johnson îţi poate pune la dispoziţie serviciile obişnuite: cafea, ceai, ghete lustruite, mască lucitoare, revolver încărcat şi tot aşa.

Irene încuviinţă. Se simţea cumva uşurată pentru că putea să se aştepte la ce era mai rău. Aproape că îi venea să râdă. În fond, planul era ridicol. Iar dacă asta era ideea de poveste a lui Silver, atunci nu îi plăcea gustul lui în privinţa literaturii de aventură. Dar era o şansă de a-l aduce înapoi pe Kai. Zâmbi.

— Şi apoi va trebui să evadez, posibil însoţită de un Kai într-o stare jalnică.

— Dacă l-aş ţine eu ostatic acolo, ar fi mereu drogat, comentă Silver, deşi, fireşte, atmosfera din acea sferă este extrem de nocivă pentru neamul lui, aşa că va fi inconştient, oricum.

Cu siguranţă era cel mai rău scenariu posibil. Irene îşi înfrâna pornirea de a râde. Când cursul evenimentelor devenea atât de periculos, trebuia să se lase purtată de val.

— Şi, la final, trebuie să îl redau pe Kai familiei sale sau măcar să îl duc la loc sigur.

— Aş fi zis că lumea aceasta e suficient de sigură, spuse Vale.

Privi în jur, posomorât. Părea să fi renunţat deja.

— Dar evenimentele recente sugerează altceva.

Irene inspiră adânc.

— Când pleacă trenul?

— Winters, începu Vale, nu poţi vorbi serios…

— Vale, îl întrerupse Irene.

Nu o crezuse când încercase să îi explice pericolele din lumea lui. Fusese nevoie de Silver să îl convingă. Dar trebuia să fie cea care îl convingea pe Vale acum, cea care îl împiedica să se lase omorât. Nu ştia, nu putea accepta cât de periculoasă era o lume cu o concentraţie ridicată de haos. Oamenii fără protecţie ar fi fost prinşi în orice

naraţiune curentă pe care o gestiona cineva din Neam, iar personalităţile le-ar fi fost rescrise pentru a se potrivi cu necesităţile lor. Nu era timp pentru dezbateri.

— Vezi şi singur că lordul Silver este disperat.

Asta atrase o tresărire furioasă din partea lui Silver.

— Dar, chiar şi aşa, a spus că ar fi prea primejdios pentru tine. Are toate motivele să te trimită cu mine, dacă ar exista şi cea mai mică şansă de a se salva.

— *Fireşte,* spuse Silver, de parcă era prea limpede să mai fie menţionat. Dar să nu vă gândiţi că încerc să te salvez sau că am vreo urmă de milă. Eşti doar un adversar prea amuzant să îl irosesc.

— Poftim! spuse Irene, sec. Direct de la sursă.

Îşi încrucişă braţele, simţind cum îi sporeşte furia.

— Uită-te ce îmi face mie. De ce te-ar minţi pe tine? Aş fi…

Cuvintele rămaseră nerostite.

— Aş fi apreciat ajutorul dumitale. Dar nu vreau să te distrugi şi nici Kai nu mi-ar mulţumi pentru asta.

Vale o privi o clipă, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi îi întoarse brusc spatele.

— Te rog să mă scuteşti, Winters. Decizia dumitale este clară. Nu doresc să te împiedic în misiunea dumitale sau să îţi stau în cale. Mă voi asigura doar că ştiu toate detaliile de la lordul Silver, înainte să vă las cu jocul vostru de duzină. Sper doar că Strongrock, care este nevinovat, va supravieţui.

Irene simţi că i se aprind obrajii. Inima i se cutremurase la vorbele lui. O răniseră – cu adevărat. Sperase că îi va accepta decizia, dar să i-o arunce astfel în faţă… Se întoarse iar spre Silver, alegând să îşi transforme furia în concentrare.

— Se pare că domnul Vale s-a exprimat limpede asupra subiectului. Când pleacă trenul? Şi de ce fel de deghizare am nevoie?

Silver îşi duse degetele la buze, nereuşind să îşi ascundă zâmbetul la capitularea lui Irene.

— Vom pleca într-o oră, iar lady Guantes va aştepta şi ea

în gară. Voi avea grijă să fiu însoţit de slujitori cu mantii, ca să te putem strecura printre ei. Cât despre deghizare – ar trebui să te îmbraci ca o călătoare din altă sferă. Caut în debarale.

Irene nu se obosi să mai spună ceva, ci îşi desfăcu mantia pentru a-şi dezvălui costumul business anacronic.

— Da, spuse Silver, cu privirea mângâindu-i gleznele şi genunchii. Funcţionează perfect. Îţi voi da un mic talisman al puterii mele – nu îţi poate face rău, micuţa mea Bibliotecară, dar îţi permite să treci drept din Neamul Frumos. Nu putem stabili dintr-o singură privire că eşti Bibliotecară, iar talismanul meu se va asigura că nimeni nu te consideră o jucărie. Johnson poartă aşa ceva. Arată-i domnişoarei, Johnson!

Irene se întoarse şi îl văzu pe Johnson scoţând un ceas mare, de alamă, din buzunar. Era surprinzător de elaborat, iar modelul părea să scape privirii. Făcu un semn din cap spre Irene.

— Şi poate face modificări minore ale părului, ochilor… continuă Silver. Păcat că trebuie să te luăm pe tine şi nu pe dragul de Vale, Bibliotecara mea. S-ar fi priceput mult mai bine să-şi schimbe înfăţişarea.

Se ridică şi se apropie de una dintre debaralele înalte din colţ, deschizând-o şi dezvăluind un şir de rochii cu decolteu şi pelerine cu glugă. Părea să fi trecut de la disperare la un entuziasm maniacal.

— Voi lăsa una dintre slujitoare să se ocupe. Albastru? Poate dacă aş găsi o perucă blondă… Nu, poate dacă te îmbrăcăm în cameristă…

Irene începea să bănuiască de ce planurile soţilor Guantes funcţionau, iar ale lui Silver, nu, în timp ce el se agita pe tema hainelor.

— De unde pleacă trenul? întrebă ea.

— Din Paddington.

— De ce?

— Trebuie să călătorim spre apă, aşadar spre vest. Asta înseamnă Linia de Vest, care porneşte de acolo.

Silver îi aruncă răspunsul de parcă ar fi avut sens. Poate

că avea, din punctul de vedere al Neamului Frumos.

Vale inspiră adânc, apoi îşi îndreptă umerii.

— Ne vedem mai târziu, Winters, presupunând că revii întreagă din această escapadă. Ştii ce cred eu despre subiect. Nu mă voi obosi să repet. Sper doar că grija ta pentru Strongrock îţi depăşeşte fascinaţia pentru politică.

Irene îl privi în ochii întunecaţi, furioasă. Nu se aşteptase la o asemenea purtare din partea lui Vale. Se comporta la fel de meschin cum ar fi făcut-o Silver.

— Ştii prea bine de ce fac asta. Nu are nimic de-a face nici cu politica, nici cu vreo ameninţare de război. Uneori, fac lucruri doar pentru că nu vreau să văd pe cineva murind. Sau mai rău…

El o întrerupse cu un gest.

— Scuteşte-mă de istericale, cucoană! Îţi sugerez să le păstrezi pentru rol. Noapte bună amândurora!

Se întoarse, ridicându-şi din nou gluga, şi se strecură afară, înainte ca Irene să mai poată spune ceva.

— Johnson, spuse Silver, încet, condu-l pe domnul Vale. Asigură-te că nu păţeşte nimic.

Johnson alunecă pe lângă ea, tăcut ca o umbră. Uşa se deschise şi se închise iar.

Irene avea un Silver amuzat în faţa ei şi îşi făcea griji pentru Kai. Nu îi plăcea deloc să fie singură cu un personaj atât de subversiv. Gândul de a împărtăşi întreaga experienţă cu el nu era deloc atrăgător. Sau, mai degrabă, atracţia era chiar problema, dacă el hotăra să se folosească de farmecele Neamului Frumos pentru a o vrăji iar.

Silver se gândea încă la plecarea lui Vale.

— Oricât de încântător ar fi dacă ar suferi vreun accident, cred că va ieşi de aici nevătămat. Ţi-ar plăcea? O privi pe sub gene. A fost nespus de brutal cu tine, şoricel, iar tu te afli sub protecţia mea acum.

— Sunt mai îngrijorată pentru situaţia lui Kai decât pentru orice insultă adusă sau percepută de Vale, spuse Irene, severă.

Silver oftă.

— M-aş bucura să am parte de compania ta în continuare, dar trebuie să ne pregătim de plecare. Este genul de lucru pentru care lordul Guantes o are pe doamna lui, pe lângă faptul că îi poate menţine concentrarea asupra unui singur plan o dată. Nu înţeleg de ce îi plac atât de mult detaliile.

Căscă pe săturate.

— Johnson se întoarce imediat şi te va lăsa cu slujitoarele, cât mă ajută pe mine să mă îmbrac. Poţi duce una dintre genţi. Bănuiesc că poţi, nu, şoricel?

— Cu cea mai aleasă ţinută, confirmă Irene.

O parte din mintea ei analiza remarca despre lady Guantes. Ideea de a-l ţine pe soţul ei concentrat la un singur plan era interesantă. Oare lordul Guantes era la fel de distrat ca Silver? S-ar fi putut folosi de asta? Restul minţii sale era concentrat să scrâşnească din dinţi şi să-şi ţină firea. Pentru moment, trebuia să joace după cum i se cânta.

— Dar, fiindcă ai făcut cum ai dorit şi te însoţesc în Veneţia, am o întrebare. *De ce* l-au dus pe Kai tocmai în această Veneţie?

— Păi, se gândi Silver. Există foarte puţine locuri în care puteau fi siguri că îl pot reţine şi, în acelaşi timp, că poate supravieţui. Era nevoie de o lume pe care să o poată accesa cu uşurinţă mulţi dintre cei din Neamul Frumos. Şi trebuia să aibă facilităţile necesare pentru a găzdui scena care ne aşteaptă. Din acest motiv, trenul cu care vom merge acolo, şoricelul meu, Bibliotecară dragă, doamnă. De aici această mascaradă.

Dintr-odată, tensiunea şi furia reveniră în forţă, răsucindu-i stomacul lui Irene. Avu nevoie de efort să-şi păstreze vocea calmă.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

— Păi, Kai va fi pus la licitaţie, drăguţă. Oferit cui dă mai mult.

Silver sorbi şi ultima picătură de coniac şi puse paharul pe birou, cu zgomot.

— Şi trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem acolo

la timp.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Gara Paddington era plină de scânteieri şi strălucire, pe timp de noapte, şi animată de mârâitul şi scârţâitul trenurilor care veneau şi plecau. Curba imensă a acoperişului de sticlă şi oţel era străjuită de felinare albe, dure, care aruncau pe peroane umbrele oamenilor în chip de bălţi negre. Din când în când, de sus mai plutea câte o pană de porumbel rătăcită. Irene se înghesuia între cei şase slujitori ai lui Silver, purtând şorţul lung şi alb de cameristă peste o rochie neagră, strâmtă, pe deasupra costumului business, şi încerca să nu icnească din cauza greutăţii bagajului pe care îl târa după ea. Ţinând cont de timpul extrem de scurt, Silver abandonase orice încercare de a-i rearanja sau colora părul natural şi îi întinsese, în schimb, o perucă blondă, din vârful degetelor. Spera să fie suficient, împreună cu un voal scurt, să o ascundă de lady Guantes la gară. Irene trebuia să lucreze la o cale mai bună de a se deghiza, mai târziu.

Scalpul o mânca din cauza perucii. Brăţările pe care i le dăduse Silver o iritau, iar însemnul Bibliotecii devenea tot mai prezent între omoplaţii ei. Fără îndoială că, în curând, pandantivul dragonului avea să tresară şi el, de îndată ce găsea cel mai prost moment posibil să o facă.

Voia să ştie ce avea Silver în bagaj. După greutate, probabil nişte lingouri de aur. Sau poate cătuşe imense, de oţel, pentru a înlănţui dragonii, Bibliotecarii şi alte persoane incomode.

Nu era deloc încântată de idee.

Mulţimea care se adunase în gară putea fi descrisă drept foarte agitată. Trenul Neamului Frumos, care urma să sosească, fusese anunţat din scurt personalului – „anunţat” însemnând că personalul fusese informat că va sosi, iar misiunea de a împiedica un accident grav le fusese încredinţată. Jumătate din trenurile obişnuite aveau programul schimbat, iar cealaltă jumătate soseau la alt peron decât de obicei. Pasagerii alergau în toate direcţiile,

prinzând de mână paznici şi cerând indicaţii sau având crize de isterie. Un tânăr renunţase, îşi trântise bagajele în mijlocul drumului şi se sprijinea de ele, mâncând un sandvici cu şuncă.

Mulţimea se dădu la o parte când Silver avansă, cu haina fluturând dramatic în urmă şi o cravaşă ţinută neglijent în mâna stângă. Grupul de servitori şi cameriste, cu Irene printre ei, se ţinea după el.

Din fericire, trenul urma să ajungă la unul dintre peroanele mai apropiate, păstrându-se un spaţiu liber acolo, cu eforturile susţinute ale câtorva bărbaţi cu aspect de borfaşi. Toţi aveau palmele păroase şi sprâncenele groase ale vârcolacilor, lucru cu care Irene se obişnuise deja. Spera că niciunul dintre ei nu o mirosise anterior. În centrul cercului protejat se afla o femeie pe care o recunoscu din fotografia lui Li Ming. Trebuia să fie lady Guantes. Deşi era îmbrăcată în stilul lumii în care se aflau, era inconfundabilă. Nu o fi avut alura tulburătoare a lui Silver, dar răspândea o senzaţie de calm cu propria sa atracţie. Ochii ei erau blânzi, părul prins cu grijă sub pălărie, rochia elegantă. Ar fi putut fi *haute couture,* dar nu era exagerată. Dincolo de toate, părea… amabilă. Rezonabilă. Înţelegătoare.

Fără îndoială că era o impresie sugerată de farmecele Neamului, se gândi Irene, cinică.

Alte câteva persoane aşteptau la marginea cercului. Era posibil să fie alţi membri ai Neamului. Dar, dacă erau aici ca să prindă trenul, cât de repede se răspândise oare vorba? Cu câtă vreme în urmă fusese plănuită răpirea lui Kai?

Silver avansă spre lady Guantes, care se desprinse din contemplarea şinelor şi îi oferi mâna, zâmbind. El o luă şi îşi apăsă buzele pe ea într-un fel care smulse exclamaţii de la câţiva privitori. Mulţimea din apropiere renunţase la alergătura disperată în toate direcţiile pentru a urmări spectacolul.

— Doamnă! se auzi vocea lui Silver, catifelată precum cafeaua servită cu frişcă şi brandy. Speram să ajung la

timp să vă întâlnesc aici.

— Domnule!

Ea îşi retrase mâna şi îşi aranjă voalul.

— Cred că, mai degrabă, v-aţi luat suficient timp să prindeţi trenul.

— Este păcat de absenţa soţului dumitale, spuse Silver, cu o voce plină de subînţeles. Trebuie să fie extrem de neplăcut pentru dumneata să călătoreşti aşa, fără abilităţile sale.

Lady Guantes ridică doar din umeri.

— Am încredere că ne vom reîntâlni foarte curând.

Oare Silver era melodramatic, după obicei, sau încerca să o momească pe lady Guantes, pentru ca Irene să îşi facă o idee despre ea? În timp ce el o ajuta, în principiu, să ajungă în această „Veneţie”, Irene nu se aştepta, totuşi, la un ajutor real din partea lui, cu excepţia urcării în tren. Dar era obişnuită să lucreze singură şi, după scena făcută de Vale, îl scosese din calcul în privinţa asistenţei.

Unul dintre borfaşi se îndreptă nonşalant spre cercul de servitori din jurul muntelui de bagaje ale lui Silver. Nările sale fremătară, lărgindu-se nefiresc de mult.

— Iepuri, murmură el. Simt miros de iepuri.

Silver ridică o sprânceană.

— Doamnă, struneşte-ţi servitorii!

Lady Guantes privi alţi câţiva borfaşi începând să se îndrepte alene spre oamenii lui Silver, urmându-l pe primul.

— De ce? Ai tăi au vreun motiv de teamă?

Primul gând al lui Irene fu că o adulmecaseră pe ea, iar vârcolacul urma să străbată amalgamul de servitori şi bagaje, vizând-o. Dar el nu păru interesat de ea, în mod deosebit. Se opri lângă una dintre celelalte slujnice, în schimb, şi îi privi lung boneta.

— Îmi plac fetele drăguţe, cu părul galben, o informă el. Ţipă mai frumos.

Asta provocă râsete libidinoase în rândul prietenilor lui – care se apropiaseră.

Nu mă pot da în spectacol şi nu pot fi auzită folosind

Limbajul. I-ar atrage atenţia lui lady Guantes, care şi-ar da seama cine sunt şi… Gândurile lui Irene se învârteau precum o roată de hamster în capul ei. *Dar nu mă pot uita cum o atacă pe sărmana făptură.* De fapt, încă nu se întâmplase nimic.

Dar cum de nu se implica Silver? Se contură imediat un răspuns: jocuri de putere. *Sunt servitorii lui contra celor ai lui lady Guantes, iar primul din Neam care intervine şi îşi admonestează subordonaţii îşi pierde din prestigiu.*

Aruncă o privire rapidă în stânga şi în dreapta, evaluând servitorii ca pe nişte posibile ameninţări şi simţindu-se nesăbuită fiindcă îi ignorase mai devreme. Acum, văzu schimbările de pe un picior pe altul, felul în care lăsau bagajele jos, cuţitele sau boxurile scuturate din mâneci şi mâinile strecurate în buzunare.

— Vino-ncoa! mormăi borfaşul, apucând-o pe fată de braţ.

Ea icni şi se dădu înapoi. Nu era dintre cei pregătiţi pentru luptă. Dar bărbatul de lângă ea avansă, iar lovitura lui de pumn îl nimeri pe borfaş în nas. El se împletici în spate, cu sângele ţâşnind, iar dinţii i se alungiră în timp ce mârâia.

Cineva din mulţime strigă după poliţie, dar ambele grupuri îl ignorară. Irene se alătură jumătăţii de duzină de servitori ai lui Silver care avansau către vârcolaci şi încercă să se piardă printre ei. Scoase o umbrelă de unde fusese prinsă de o valiză şi o ridică, gânditoare. Dimensiune şi greutate potrivite, un mâner neobişnuit de greu, construcţie solidă – punea un metru de oţel între ea şi cel mai apropiat vârcolac.

Nu era singura femeie din grup. Cealaltă îşi trăgea fustele peste genunchi, dezvelind nişte ghete cu tocuri cui de zece centimetri şi pinteni primejdioşi la glezne. Doi dintre bărbaţi îşi puneau boxurile, un al treilea avea o lamă, iar ceilalţi doi erau la fel de musculoşi precum vârcolacii.

În doar câteva secunde, totul se transformă într-un meleu dezlânat, când borfaşii se năpustiră spre ei, iar

Irene îşi dădu seama că oamenii lui Silver nu doar că aveau abilităţi de luptă, ci se şi antrenaseră ca grup. Cei doi bărbaţi solizi apucară un vârcolac între ei, iar unul dintre cei cu boxuri îi aplică nişte lovituri urâte, în cap şi în stomac, lăsându-l să zacă icnind pe peron.

Fireşte că asta îi lăsă pe Irene şi pe ceilalţi să îi înfrunte pe ceilalţi cinci vârcolaci. Slujnica se răsuci în faţă, într-un joc ameţitor de picioare, lovindu-l pe unul drept în faţă. El îşi ridică braţul pentru a încasa lovitura, iar pintenul ei lăsă o urmă de sânge. El se dădu în spate, cu un mârâit gâtuit, deloc potrivit cu dimensiunea rănii. Pintenii ei erau, probabil, argintaţi.

Unul dintre borfaşi se apropie de Irene, cu mâinile în curs de transformare, cu blana ţâşnindu-i de sub manşete. Ea se avântă într-un atac de scrimă, lovindu-l în faţă cu vârful umbrelei, iar el se retrase, fentând spre stânga. Ceilalţi îşi ţineau adversarii ocupaţi: reuşeau să mai livreze câte o lovitură, când şi când, dar principiul taberei sale, de „înfruntaţi-i la comun, pe rând, şi scoateţi-i din luptă” funcţiona mai bine decât înclinaţia lor către luptele unu la unu.

Nu e tocmai atitudinea de haită pe care ai putea-o aştepta din partea vârcolacilor, se gândi Irene, strecurând umbrela într-o altă lovitură aplicată adversarului şi dansând în spate, să-i evite riposta. *Poate fiindcă nu există un lider în lupta lor.*

Trepida de adrenalină şi era o uşurare să aibă cu cine se lupta, chiar dacă nu avea niciun efect imediat în vederea salvării lui Kai. Înfipse vârful umbrelei în burta vârcolacului, apoi o răsuci în aer, în timp ce el se chircea, o prinse de vârf şi îl izbi cu mânerul greu în cap. Vârcolacul căzu cu bufnet.

Când privi în jur, patru dintre vârcolaci erau la pământ. Mai căzuseră unul dintre bărbaţii solizi şi unul dintre cei înarmaţi cu boxuri, din tabăra ei. Cel cu lama şi slujnica pintenată îl atacaseră pe vârcolacul rămas, în timp ce toţi ceilalţi servitori păzeau adversarii căzuţi. Slujnica îşi proteja o mână la piept, dar din ambii pinteni picura

sânge, în timp ce se răsucea şi lovea.

Dar, de data asta, fu prea lentă. Vârcolacul o apucă de picior şi răsuci. Ea se roti prin aer, într-un dans fluid al fustelor, şi ateriză urât. Pintenii ei scrâşniră pe dale. Cu un icnet, vârcolacul se aruncă asupra celui cu lama.

Nu prea cred. Irene atacă. Avea umbrela încă în mână şi lovi cu putere. Mânerul luă contact cu încheietura borfaşului, cu un pocnet. Pentru o clipă, Irene nu era sigură dacă sfărâmase oase sau umbrela, dar strigătul înecat al bărbatului îi oferi răspunsul. Se dădu înapoi, cu mâna la burtă şi cu cealaltă mână ridicată.

Lady Guantes pocni din degete, neobişnuit de puternic. Vârcolacul făcu un pas în spate, apoi încă unul, plecând capul. El şi ceilalţi şchiopătară înapoi spre ea, susţinându-i pe cei care nu prea puteau merge.

Slujitorii lui Silver reacţionară la fel de repede, fără niciun semn evident din partea lui. Irene făcu un pas într-o parte şi îi oferi braţul celeilalte slujnice, care îl apucă, făcând un semn din cap, ca mulţumire. Respira accelerat; probabil avea o coastă ruptă.

— Mă întrebam de ce te-o fi angajat, şopti ea, în timp ce Irene o ajuta să revină în grupul de servitori. Hai să vorbim mai încolo, da?

Irene încuviinţă, hotărând pentru sine să evite asemenea situaţii, dacă era posibil. Puse umbrela la loc. Abia dacă avea urme de sânge. *La naiba cu Silver, pentru că nu m-a avertizat despre ce se poate întâmpla!*

Dintr-odată, o bubuitură îndepărtată zgudui gara. Panourile de sticlă de pe acoperişul înalt gemură şi tremurară în ramele lor, iar lămpile cu eter se scuturară, lumina lor ezită şi apoi păli iar. Hala se umplu de strigăte, în timp ce oamenii se dădeau înapoi de lângă şine.

Un zumzet ameninţător zgâlţâi gara. O altă bubuitură, mai aproape.

Silver şi lady Guantes se întoarseră în acelaşi moment, fără nicio clipă de ezitare. Câţiva dintre ceilalţi care aşteptau în apropiere făcură la fel, o secundă mai târziu. Fără să li se spună, slujitorii cu răni mai uşoare se

aplecară să îşi ridice bagajele, iar Irene îi imită.

Urmă o a treia bubuitură, apoi, brusc, în beznă apăru o lumină orbitoare, când un tren intră în gară, zgâlţâindu-se. Raza furioasă a farului său era mai puternică decât sclipirile arctice ale lămpilor de pe tavan şi ardea ochii. Scârţâitul feroce al roţilor înecă strigătele mulţimii, care se dădu înapoi.

Trenul încetini repede – mult prea repede, mai repede decât era posibil fizic – şi trase cu blândeţe la peron. Era neted, negru, cu o suită de vagoane cu geamuri întunecate care se întindea în noapte. Şi, deşi partea frontală era o locomotivă, nu exista o sursă de putere evidentă. Urmă o pauză suficient de lungă să provoace anxietate, apoi uşa locomotivei se deschise brusc şi o siluetă păşi afară.

Irene miji ochii până la lacrimi. Era un bărbat. În mare parte. Imaginea sa se modifica asemenea unei role de film, care trecea de la o scenă la alta atât de repede, încât privirea nu le putea urmări. Avea doar un set de impresii, însă nicio concluzie clară. Mai toate imaginile erau masculine. Un călăreţ cu tricorn, haină lungă şi cizme înalte. Un conductor de tren, cu uniformă închisă la culoare şi şapcă. Un pilot de planor, cu cască şi jachetă din piele de oaie. Un motociclist îmbrăcat în piele neagră, cu cască.

Imaginea se stabiliză, în sfârşit, la conductorul de tren. Purta o uniformă care sclipea întunecat, cu epoleţi şi nasturi de abanos. Bărbatul păşi în faţă, iar Silver şi lady Guantes se îndreptară spre el.

Silver făcu o plecăciune, iar lady Guantes, o reverenţă, iar bărbatul răspunse cu un gest mic al mâinii. Cumva, îi aminti lui Irene de acceptarea nonşalantă de către Ao Shun a formalităţii sale, cu nişte ore în urmă. Se întoarse şi intră iar în tren. Uşile vagoanelor se deschiseră, iar trenul începu din nou să toarcă încet, adunând parcă un impuls infernal de aburi.

— Mişcaţi-vă! şuieră Johnson.

Servitorii avansară repede, după ce Silver şi lady Guantes îşi aleseră vagoanele. Lady Guantes păşi în cel

mai apropiat, iar Silver se îndreptă spre următorul, nonşalant, de parcă pe acela îl dorise de la început. Micul grup de reprezentanţi ai Neamului Frumos de rang mai mic şi de servitori se rostogoli în vagoanele următoare, lăsându-i pe Irene şi pe ceilalţi slujitori să se înghesuie iute şi să târască după ei bagajele, în timp ce locomotiva pulsa tot mai tare, ameninţându-i cu plecarea.

Interiorul trenului era luxos. Irene avu doar un moment să înregistreze totul, înainte să fie nevoită să târască o altă valiză în vagon, pe coridorul îngust şi în compartimentul închis. Totul era catifea neagră, pluşată, piele şi argint. Un alcov de dimensiunea unui pat cu baldachin se afla la capătul compartimentului, cu draperii de brocart greu, trase cu tact. Silver se aruncase pe una dintre banchetele lungi, iar Johnson deschisese o valiză şi scosese din ea o sticlă de coniac şi un pahar.

Ultima valiză fu trasă înăuntru, cu un icnet. Vibraţia motorului se intensifică, suficient să facă dinţii şi oasele lui Irene să clănţăne. Johnson aşeză paharul de coniac în mâna lui Silver, apoi străbătu iute compartimentul şi închise uşa, când trenul se puse în mişcare. Nu tresări, precum formele de transport obişnuite, ci alunecă pur şi simplu înainte, cu o fluiditate organică.

A mai călătorit aşa, remarcă Irene. Era la limită, concentrându-se să se facă pierdută printre celelalte slujnice. Spera că erau prea ocupate ca să dedice prea mult timp gândului că era complet străină.

— Suficient! spuse Silver, fluturând neglijent din mână. Pe coridor, cu toţii! Ar trebui să mai fie un compartiment în care să aşteptaţi. Johnson vă va aduce dacă am nevoie de voi.

Irene se uită dacă Silver îi face sau nu vreun semn, însă nu văzu nimic să sugereze că ar trebui să rămână în urmă. Ieşi împreună cu restul servitorilor, care se adunară pe coridor şi începură să caute compartimentul cu pricina.

Se strecură în tăcere în direcţia opusă, în timp ce ei vorbeau şi îşi cercetau rănile. Era timpul să se schimbe şi să-şi construiască un alibi în altă parte a trenului, în chip

de membră a Neamului Frumos sosită din altă lume. Trebuia doar să evite vagonul în care se afla lady Guantes.

Se opri pentru o clipă să privească pe geam, pregătindu-se pentru o privelişte din lumi alternative care avea să îi distrugă sănătatea psihică. Dar nu văzu nimic decât nişte câmpuri întunecate, cu lumini îndepărtate, în liniştea impasibilă a nopţii.

Chiar nimic? îşi spuse ea, părându-i-se imposibil *Niciun călător pe rute apropiate? Niciun alt tren? Niciun întârziat hălăduind pe afară? Nicio altă gară în apropiere de Londra? Suntem pe drum de doar câteva minute şi nu e nimeni altcineva aici?* Expresia „bezna deplină a nopţii” îi trecu prin minte şi îşi controlă un fior, pregătindu-se să deschidă uşa următorului vagon. Se încordă pentru o confruntare, dar nu era nevoie. Următorul vagon conţinea doar un coridor gol, de-a lungul unui compartiment pustiu.

Prea convenabil? se întrebă Irene, roasă de paranoia. Era uşor pentru imaginaţia ei bogată să conjure membri invizibili ai Neamului – dacă puteau deveni invizibili? Nu ştia. Nu auzise niciodată să fi fost posibil. Dar, în orice caz, trebuia să îşi schimbe iute înfăţişarea. Dacă păstra hainele de cameristă, urma să aibă probleme în a se pretinde a fi din Neamul Frumos dintr-o alternativă futuristă. Trebuia să aibă încredere în şansă.

Detesta să facă asta. Nu înlocuia un plan temeinic şi o pregătire atentă.

Intră în compartiment, închizând uşa în urma ei şi trăgând oblonul de la fereastră, pentru intimitate. Repede, se dezbrăcă de hainele care o ascunseseră şi le îndesă sub banchetă. Costumul ei business arăta încă binişor, iar încheieturile îi sclipeau aurii. Erau brăţările de la Silver, despre care el îi promisese că vor arăta urme de magie, dacă erau verificate. Acum, avea brăţări ale Neamului Frumos la încheieturi şi un talisman de dragon la gât. Simbolismul apartenenţei la unul sau altul dintre ordinele haosului nu o atrăgea şi era surprinsă că nu simţea însemnul Bibliotecii iritând-o…

Ah! Şi-l atinse. Pulsa dureros şi aşa fusese de multă

vreme. Doar că avusese alte preocupări. Semn rău.

Mâncărimea de pe spate păru să simbolizeze, dintr-odată, toate lucrurile la care încerca să nu se gândească. În capul listei se găsea pericolul real şi prezent în care se afla Kai. Degetele ei atinseră pandantivul de la gât. Dacă i-ar fi putut lua pulsul prin el, aşa cum reuşise Ao Shun! Propria ei situaţie incertă era următoarea pe listă: fugise din rolul care îi fusese alocat şi se îndrepta, fără permisiune, spre lumi cu o influenţă puternică a haosului. Asta urma să îi atragă măcar o mustrare, dacă nu chiar mai rău. *Vei fi îndepărtată din postul de Bibliotecară Rezidentă,* şopti o voce din adâncul ei. *Vei fi relegată la statutul de începătoare. Vei rămâne în Bibliotecă pentru următorii cincizeci de ani. Ţi se va lua titlul de Bibliotecară…*

Grijile nu îi puteau oferi soluţii. Aşa că îşi călcă în picioare temerile, înghesuindu-le în străfundurile minţii. Kai nu putea fi salvat dacă îşi făcea griji pentru el, ca o eroină de roman, sau dacă se panica precum protagonista unei scrieri gotice, purtătoare de cămaşă de noapte cu trenă. Avea să îl salveze, pur şi simplu, *ajungând* acolo unde se afla – şi la naiba cu postul ei!

Era timpul să se mişte. Începu să străbată trenul.

Următorul vagon era decorat cu aur strălucitor şi în nuanţe de maro-închis. Coridorul era pustiu, dar toate obloanele compartimentului privat erau trase. Auzea sunetul flautelor şi o melodie estompată, prin perete. Era mai bine să nu tulbure ce se petrecea.

Următorul – probabil al treilea în care intrase, lăsând-o pe lady Guantes tot mai în urmă – era decorat în nuanţe de crem şi ivoriu. Obloanele erau pe jumătate trase, iar prin bucata de geam vedea trupuri palide, încolăcite în compartimentul privat. Îşi continuă drumul.

Trenul se cutremură brusc, începând să încetinească. Irene privi pe fereastra exterioară şi văzu că priveliştea se schimbase. În loc de peisajul rural pe timp de noapte, vedea… o lume subacvatică. Era încă întuneric şi păreau să fie în adâncuri, însă luminile unui oraş scufundat

străluceau la orizontul care se apropia. Ceva mare, cu aripioare, trecu pe lângă tren, pătrunzând în bezna de partea cealaltă a ferestrei. Irene nu văzu mare lucru, cu excepţia unei scânteieri de dinţi.

Trenul aproape că ajunsese în oraşul scufundat, iar Irene se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă se deschidea uşa exterioară şi coridorul era inundat. Care ar fi fost urmarea?

Panicată, alergă în următorul vagon. Se întoarse spre fereastra compartimentului, care părea neocupat. Când trenul încetini, apropiindu-se de gară, ea intră şi închise uşa în urma ei.

O tuse.

Irene se răsuci, icnind. Uneori, până şi o Bibliotecară putea fi surprinsă.

În capătul celălalt al compartimentului şedea o femeie. Era înaltă şi avea o postură dreaptă ca o scândură, pe bancheta capitonată cu piele. Se înfăşurase în mătăsuri grele, de un albastru-intens. În jurul gâtului şi capului avea un şal, care îi acoperea părul, dar îi lăsa chipul descoperit, în stilul pe care Irene îl cunoştea drept *khimar,* din alte lumi alternative. Ridurile chipului ei sever erau la fel de neclintite precum postura, şi ochii ei negri, încadraţi de kohl, nu aveau nici urmă de blândeţe. Buzele ei erau nişte dungi subţiri, adunate laolaltă a dezaprobare, şi chiar dacă faţa ei era frumoasă, frumuseţea ei era austeră, precum cele înfăţişate în imagini cu îngeri înţelepţi şi judecăţi de apoi.

— Ai întârziat, spuse ea, când trenul se opri şi se lăsă tăcerea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Îmi pare rău, spuse Irene, hotărând să intre în rol. Femeia vorbise în arabă, iar Irene îşi dădu seama că răspunsese în aceeaşi limbă. Era păcat că accentul ei era prost, dar nu avusese nicio şansă de a exersa ani buni.

— Nu contează, spuse femeia. Vino să stai jos! Voi fi îngăduitoare, pentru că ai ajuns aici înaintea celorlalţi. Măcar atât. Vom ajunge însă la destinaţie în scurtă vreme. Numele tău, te rog.

Irene pescui în gând după un nume care nu avea niciun sens ascuns şi îl prinse pe primul care apăru.

— Clarice, doamnă, răspunse ea. Îmi cer scuze pentru accentul prost. Şi ce însemna „ceilalţi”?

Femeia făcu un semn nerăbdător spre bancheta de vizavi, cu mâinile încă ascunse în adâncurile mânecilor. Nu avea arme evidente, nu prezenta o ameninţare evidentă, iar Irene îşi permise să se relaxeze puţin. Acoperirea ţinea.

— Este acceptabil. Ai accent egiptean, mi se pare. Acolo ai învăţat limba?

Irene încuviinţă, aşezându-se cu mâinile în poală.

— Da, doamnă. Într-*un* Egipt. Deşi, probabil, această femeie din Neam privea lumile în acelaşi fel. *Un* Egipt. *O* Veneţie. Nu exista niciun ideal platonic, ci mii de variante diferite.

— Îmi poţi spune „mătuşa Isra”, o anunţă femeia. Acum, pentru că ai ajuns, să începem...

Uşa se deschise brusc şi o jumătate de duzină de tineri şi tinere încercară să intre deodată, molfăind scuze. „Doamnă...”, „Ne pare rău...”, „N-am ştiut...”, „Aş fi ajuns mai devreme, dar a căzut un bebeluş sub tren...”

Mătuşa Isra îi privi urât, şi toţi tăcură. Cei şase – trei bărbaţi, trei femei – erau un amestec de culturi şi haine, de la o femeie care purta nişte fâşii de piele şi un bici la centură la alta, în costum de cowgirl. Doi bărbaţi aveau pieptul gol sub salopete, arătând muşchi de stahanovişti – unul era mai palid, celălalt avea pielea maronie, dar

amândoi aveau profiluri eroice şi ţeste rase. Ultima femeie era îmbrăcată într-un costum business impecabil şi purta pantofi perfect lustruiţi, iar cel din urmă bărbat avea mătăsuri stacojii în jurul trupului şi o lăută pe spate. Cu toţii păreau stânjeniţi.

— Aveţi şi motiv să roşiţi, se răsti mătura Isra. Apoi, remarcând câteva priviri confuze, trecu la engleză. Înţelegeţi cu toţii limba *asta,* sper? Când am acceptat să iau studenţi cu mine, în călătorie, m-am aşteptat la tineri *inteligenţi,* care ştiu să respecte *instrucţiunile* primite, poate chiar să le şi *înţeleagă.* Sponsorii voştri or fi ei puternici, dar voi sunteţi nişte observatori tineri şi nesemnificativi, aproape oameni! Nu m-am aşteptat să îmi irosesc vremea cu unii care să nu profite de experienţă. Singura care a venit la timp – făcu un gest spre Irene – tot a întârziat. *Urăsc* întârzierile. Sunt cea mai mare ofensă adusă politeţii.

Deşi era îngrozitor de confuză, Irene se gândi că sub picioare începeau să i se contureze începuturile unui suport solid. Era un soi de studiu, aranjat în prealabil. Era vorba despre *informaţii,* despre *acoperire.* Era, de fapt, perfect.

Poate prea perfect?

Avea să se gândească la asta mai târziu. Ar fi fost un moment prost să încerce să plece. Mătuşa Isra nu părea să aprecieze studenţii care îi părăseau cursul brusc.

— Ne cerem scuze, mătuşă Isra, spuse Irene, plecând capul. Ne cerem scuze pentru întârziere.

Ceilalţi i se alăturară, murmurând scuze peste scuze. Câţiva dintre ei îi aruncară lui Irene nişte priviri iritate, de soiul: „De ce ai ajuns prima aici şi ne-ai pus într-o lumină proastă?” Lui Irene nu îi păsa. Însemna că o considerau una dintre ei şi nu o intrusă. O urmă de teamă o cuprinse, la gândul că ar putea descoperi adevărul. Nu ar fi fost un sfârşit fericit pentru ea.

— Staţi jos cu toţii! se răsti mătuşa Isra.

Trenul dădu semne că pleca din gară.

Se aşezară, înghesuindu-se pe bancheta de vizavi de ea.

Unul dintre tinerii musculoşi, în salopetă, evită complet chinul şi se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate sub el. Irene fu făcută sandvici între femeia îmbrăcată în piele şi cea în costum business. Aceasta scoase un carneţel de notiţe şi un pix argintiu dintr-un buzunar interior – cum reuşise să le vâre acolo?! Irene îşi dori să aibă şi ea un carneţel.

— Ca o favoare adusă patronilor voştri, începu mătuşa Isra, am fost de acord să susţin un scurt seminar despre comportamentul adecvat în sfere de înaltă virtute, precum cea pe care o vom vizita. Unii dintre noi s-ar putea să fi auzit de mine. Sunt povestitoare de meserie şi prin natură şi nu îmi doresc nimic mai mult decât o poveste şi nişte ascultători. Sunt invitată adesea la evenimente extraordinare, ca să fie amintite cum se cuvinte după ce se petrec. Poate că, în viitor, îmi voi aminti de voi.

Privirea ei mângâie grupul. Irene se îngrijoră că ar fi insistat cam multişor asupra ei. *Paranoia te face să pari suspectă,* îşi aminti. Chiar îşi dorea un carneţel. De îndată ce avea şansa, totul avea să fie înregistrat în analele Bibliotecii. Erau nişte informaţii absolut vitale pentru orice interacţiune cu cei din Neamul Frumos şi orice vizită în lumi alternative cu un procent ridicat de haos. Fireşte că trebuia să te implici în acest gen de activităţi cu cei din Neam pentru a obţine aceste informaţii; aşa se explica de ce nu existau încă.

Să ofere aceste informaţii ar fi putut îndulci orice mustrare la care se aştepta. Nu, care era *previzibilă.*

Presupunând că supravieţuia.

— Înţeleg că v-aţi limitat cu toţii la o singură sferă, sau poate aţi vizita doar unele locale, continuă mătuşa Isra. Este corect?

Încuviinţări şi murmure.

— Da, doamnă.

— Îmi puteţi spune „mătuşa Isra”, repetă ea. Acum, cred că aţi avut rareori de-a face cu mai-marii noştri.

Bărbatul în mătase roşie ridică o mână. Îmbrăcămintea sa era croită pentru a-i pune trupul în evidenţă (şi reuşea

de minune), iar părul îi cădea în onduleuri blonde pe umeri, ascunzându-i cu eleganţă un ochi.

— Doamnă... mătuşă Isra... eu am fost suficient de norocos să fac parte din curtea sponsorului meu de mulţi ani, în sfere mai de mijloc, şi el este un lord măreţ şi puternic...

— Spunând asta, îi trădezi micimea şi slăbiciunea! se răsti femeia şi ochii îi străluceau ca nişte diamante negre. Prostule, nu ai simţit sferele clătinându-se când Călăreţul şi Armăsarul său au trecut prin ele? Aşa tremură toate lumile cu virtute redusă, când cei mari se mişcă prin ele. Acele sfere *nu pot* îndura puterea lor. Sfera spre care călătorim este una de înaltă virtute şi le va putea suporta prezenţa. Repet, veţi fi întâlnit arar pe cei măreţi printre noi, pentru că sfera în care aţi crescut nu i-ar fi putut răbda multă vreme. Cum te numeşti, băiete?

— Athanais Stacojiul, murmură bărbatul, care se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

— Întoarce-te şi cere scuze fraţilor şi surorilor tale pentru că le-ai irosit timpul cu o asemenea întrebare prostească! îi porunci mătuşa Isra. Consideră-te norocos că nu îţi biciuiesc mâinile, ca să-ţi aminteşti această lecţie.

Încă în picioare, Athanais se întoarse spre Irene şi spre ceilalţi.

— Îmi cer scuze pentru că v-am irosit timpul cu o întrebare prostească, murmură el, cu o nouă plecăciune. Vă rog să mă iertaţi.

Printre mormăielile stânjenite de *Sigur că îţi acceptăm scuzele, nu-i nimic,* Irene îşi dădu o palmă imaginară. Fusese atât de preocupată de personajul libertin interpretat de Silver că nu se deranjase să se gândească la cei din Neamul Frumos cărora le plăceau *alte* tipuri de roluri când îşi construiau poveştile. Puteau fi mai departe în centrul propriei naraţiuni, fără să însemne că adoptau tipologii de „erou” sau „personaj negativ”. Existau şi alte roluri pentru ei, roluri probabil nu atât de distructive pentru cei din jur. (Deşi ar fi detestat să comită o greşeală în orice curs al mătuşii Isra. Părea o experienţă

dureroasă.) Dar presupusese, inconştient, că toţi ar juca acest joc la fel ca Silver, oferindu-şi roluri de protagonişti.

Mătuşa Isra era din Neam, dar mai era şi profesoară, şi povestitoare din fire. Trebuia să existe o cale de a se folosi de asta.

Mătuşa Isra încuviinţă.

— Luaţi loc! Aşa cum spuneam, veţi fi avut rar de-a face cu cei mai măreţi dintre noi şi nici nu cred că aţi petrecut timp în vreo sferă de înaltă virtute – sau aşa mi s-a spus?

Privi spre grup şi, când toată lumea făcu semn că aşa era, Irene li se alătură şi ea. Mătuşa Isra zâmbi subţire.

— Ah, va fi un nou prag pentru voi!

Femeia în costum ridică mâna.

— Mătuşă Isra, putem pune întrebări?

— Dacă sunt inteligente, spuse mătuşa, fără să fie de prea mare folos.

Femeia încuviinţă.

— Am trăit cu toţii pe lângă sponsorii noştri, mătuşă, şi i-am urmat. Avem o oarecare înţelegere despre ce înseamnă să fim prinşi în „povestea” unei persoane din neamul nostru – sau, cel puţin, aceasta era formularea folosită de superiorul meu. Cât de… mare este efectul când ne confruntăm cu unul dintre mai…

Căuta o modalitate diplomatică de a spune „cât de grav”, iar Irene îşi dori să cunoască neapărat răspunsul.

Mătuşa Isra pufni. Lumina dură care pătrundea acum prin ferestre îi transforma trăsăturile în linii aspre, creionate în contraste şi umbre.

— Cu siguranţă poţi fugi, tânără doamnă, şi te poţi retrage în sfera din care ai venit. Fără îndoială că acolo vor fi oameni care te vor hrăni cu suficientă adoraţie ca să te menţină în viaţă. Dar vei trăi şi atât. Odată ce ai sorbit din cupa urmării unuia dintre mai mari, nu te vei mulţumi cu altceva. Cândva, chiar eu am fost o fecioară umilă, care şi-a purtat sabia în slujba marelui calif al-Raşid. Totul mi se părea posibil pe atunci. Recunosc că am avut iubiţi – chiar şi *prieteni* – printre oameni. Puteam trăi în sfera aceea măruntă, fiindcă nu îmi dădeam seama cât de multe se

aflau în afara ei.

Glasul mătuşii Isra căpătase suişurile şi coborâşurile unei poveşti.

— Dar apoi am spus o poveste care a eliberat un djinn şi am călătorit de trei ori peste nisipurile mişcătoare, însoţită de prieteni, pentru a-i răspunde la întrebări. Am călcat pe drumurile care duc de la paradis în infern şi am făcut cinci alegeri la porţile lor. Am dat unui erou frâiele unui cal care galopa mai iute decât vântul. Am îngenuncheat la picioarele unui împărat care conducea cinci lumi şi i-am spus o poveste care a adus nenorocirea asupra uneia dintre ele, dar a salvat o alta. Am zăcut în braţele oceanului şi i-am purtat copilul. Şi după toate acestea, dragii mei, am văzut cât de puţin însemnase să fiu doar persoana care avea numele purtat de mine cândva. Ce sunt oamenii, prin comparaţie cu vinul vieţii, care se soarbe trăind aşa ca noi? Sunt ceea ce sunt, iar acum nu îmi doresc să fiu mai puţin decât atât.

Oare mai puţin *este termenul potrivit?* se întrebă Irene. Apoi se gândi: *Pentru ea, este.*

— Renunţaţi la incertitudini, continuă mătuşa Isra. Fiţi cine sunteţi. Este drumul înainte, copiii mei, calea către putere, un mod de viaţă. Cu cât este mai mare virtutea locului în care trăiţi, cu atât va fi mai uşor. Văd din îmbrăcămintea şi obiceiurile voastre că sunteţi bine ancoraţi în propriile sfere, ceea ce este bine. Dar mai-marii noştri pot pătrunde în orice sferă şi vor ajunge acolo purtând veşmintele şi stilul adecvat firii lor. Pot vorbi şi se pot face înţeleşi în orice limbă. Nu se schimbă, fiindcă au devenit ei înşişi şi nici nu vor fi cândva altfel.

Irene ridică mâna.

— Da? spuse mătuşa Isra. Părea mai puţin severă acum – mai degrabă povestitoare lirică decât profesoară. Ce ai de zis, Clarice?

— Mătuşă Isra, spuse Irene cu grijă, în timp ce stomacul i se strângea la gândul că risca să atragă mai multă atenţie asupra ei, când am intrat în tren, am remarcat conductorul. Dar a fost dificil să îl văd clar. Am văzut multe

chipuri diferite, multe veşminte, însă fiecare era potrivit în felul său. El este unul dintre mai-mari, nu-i aşa?

Anxietatea îi furnica spatele ca un ecou al însemnului Bibliotecii, iar ceilalţi priviră spre ea.

Trenul se opri lin. Afară aşteptau trăsuri. Cu coada ochiului, Irene văzu bărbaţi în costume şi jobene albe şi femei cu umbrele de soare şi rochii bogate, care erau ajutaţi să coboare. Se apropiau de vagoanele din spate ale trenului.

Mătuşa Isra încuviinţă.

— Este Călăreţul. El şi Calul său împărtăşesc o poveste. O cunoaşteţi cu toţii?

Înainte ca Irene să fie nevoită să admită că nu sau pretindă că da, bărbatul în salopetă, care şedea pe podea, ridică mâna.

— Fireşte, mătuşă Isra. Sunt surprins că Clarice nu o cunoaşte.

Urât, se gândi Irene. *Doar pentru că am ajuns la timp.* Dar simţi şi un fior de teamă că şi-ar fi putut expune ignoranţa.

— Atunci, spune tu povestea, tinere, îl invită mătuşa Isra, oferindu-i sarcina ca pe un premiu.

Părând mulţumit într-un fel arogant, tânărul începu:

— Cândva, într-un stat îndepărtat, trăia un cal care galopa peste pământ şi mare…

Era o poveste tipică, chiar dacă eroul, care, într-un târziu, captura calul, era un *slujitor eroic al Neamului* şi nu un prinţ sau un vânător. Irene avu grijă să memoreze detaliile: zgardă de argint, topită din lună şi stele, bici făcut din vânt, călăreţul care se ţinea de coama calului în timp ce galopau peste de trei ori câte nouă state proletare. Chestii obişnuite. Încuviinţă la momentele oportune, repetând totul în minte.

— …apoi armăsarul îşi plecă fruntea şi se supuse, încheie tânărul, şi din ziua aceea până astăzi, eroul i-a poruncit şi l-a călărit în galop după plac, mai iute decât o mie de curcubeie. Din ţinut în ţinut, călăreşte, de la porţile poveştii la ţărmurile visului, până când se schimbă lumea.

Mătuşa Isra rămase pe gânduri o vreme, iar în vagon se lăsă tăcerea. Dincolo de ferestre se vedeau acum zgârie-nori cu înălţimile pierdute în smog. Irene conştientiza că erau şi alţi oameni în vagon, umplându-l până la refuz – poate alţi studenţi? –, dar nu îndrăznea să îşi ia ochii de la mătuşa Isra.

— A fost o poveste tolerabilă, spuse aceasta. O versiunea acceptabilă. Aprob. Poţi să mă contactezi mai târziu pentru asistenţă.

— Mulţumesc, mătuşă Isra, spuse tânărul, înclinându-se.

— Acum, ce concluzie tragem din toate astea? întrebă brusc mătuşa Isra, trecându-şi privirea peste grup.

Irene se strădui să îşi dea seama care putea fi răspunsul potrivit. Ceva despre cum deveneai un reprezentant puternic al Neamului dacă te aflai în poveşti arhetipale, sau invers? Ceva despre cum aceleaşi poveşti se păstrau de la o lume la alta? Sau despre cum atât calul cât şi călăreţul erau participant importanţi în poveste?

— Cu siguranţă că atât calul, cât şi călăreţul îşi sunt necesari unul altuia, spuse femeia în costum business, cu voce gâtuită. Poate fi interpretată ca încurajare de a fi implicaţi, în vederea beneficiilor reciproce.

Chiar dacă aş prefera să fiu călăreţul, nu calul, îşi spuse Irene.

— Ai dreptate, cu toate că te exprimi foarte sec, spuse mătuşa Isra. Nu mă aştept să înţelegi gloria pură născută din împărtăşirea drumului, dacă nu ai această experienţă.

Vocea îi era plină de condescendenţă.

— Cu siguranţă, puteţi refuza asemenea lucruri. Vă puteţi restricţiona. Dar cei care aleg să o facă – dacă sunt aici, atunci nu sunt în locul potrivit. Acum ne aflăm într-un grup care a călătorit pe Cal. Povestea noastră a devenit mult mai bogată, iar noi suntem mai măreţi în consecinţă. Putem vedea că lucrurile mai puţin importante din poveste au propria lor forţă. Calul este doar un slujitor al Călăreţului, însă este necesar pentru poveste. Nicio poveste nu este doar despre protagonist! Alte lucruri sunt de asemenea pomenite: adversari, aliaţi, slujitori şi

obstacole.

Ceva o rodea pe Irene, iar ea încercă să formuleze o întrebare.

— Mătuşă Isra... începu ea.

— Da, Clarice?

— Ai spus că atât Calul, cât şi Călăreţul sunt printre cei măreţi, continuă ea, cu grijă, sperând că nimerise terminologia.

Însemnul o furnica tot mai tare, pe măsură ce avansau tot mai adânc spre haos, la fiecare staţie.

— Ne aflăm acum în interiorul Calului. Asta înseamnă că suntem într-o sferă de înaltă virtute, unde formele poveştilor măreţe pot înflori?

— Fireşte, spuse mătuşa Isra. Nu era tocmai tonul de „Numai o idioată ar putea întreba aşa ceva”, dar se apropia binişor. De aceea aţi ajuns atât de uşor la acest seminar. Drumurile voastre v-au adus.

Irene încuviinţă.

— Mulţumesc, murmură ea, coborându-şi privirea, în timp ce se gândea.

Aşadar, interiorul Trenului era, prin natura sa, puternic înclinat spre haos, şi să fie într-o zonă haotică o ducea acolo unde „trebuia” să fie pentru „povestea” în care se afla. Nu mai trebuia să fie paranoică şi să-şi imagineze că era doar o capcană imensă – deocamdată. Dar trebuia să se teamă de posibilitatea ca „drumul” ei să o ducă spre o întâlnire cu lordul sau lady Guantes. Ar fi condus la dramatismul atât de atractiv pentru poveste, dar ar fi putut fi forţată să joace rolul victimei, nu pe al eroinei. O altă cursă de evitat, dacă putea.

— Este dificil să ne croim roluri, dacă mai-marii deţin deja cele mai notabile cărări, spuse o voce de femeie cu accent american, din spatele ei.

— Chiar şi cei măreţi mor, spuse calmă mătuşa Isra. Drumul este etern, dar noi, cei care îl străbatem, nu suntem adesea aşa. Nu te grăbi să te limitezi, copilă. Continuă să te porţi în concordanţă cu firea ta. Doar cei slabi se limitează să gândească în termeni omeneşti. Fie-vă

milă de ei, folosiţi-i, dar nu deveniţi ca ei. Suntem ceea ce construim noi înşine.

Pe fereastră vedea multă verdeaţă. Trenul părea să se mişte tot mai repede, întârziind pentru o perioadă tot mai scurtă în fiecare gară. Era oare doar o impresie că mergeau mai repede şi mai lin, pe măsură ce se afundau în haos?

Mătuşa Isra continuă să vorbească, iar Irene îşi concentră expresia să manifeste un interes puternic, însă, la interior, întorcea noile aspecte ca pe nişte cărţi de Tarot. Cu cât părea mai evident că o persoană din Neam juca un rol, cu atât el sau ea avea mai multă putere. Lordul Guantes şi Silver se aflau, probabil, la acelaşi nivel, altfel poate că lordul Guantes l-ar fi distrus deja pe Silver, ţinând cont de rivalitatea lor. Doar dacă povestea nu le cerea să continue încă o vreme. Avea lordul Guantes propriul arhetip, calea şi rolul lui sau cum s-or fi numit? Iar lady Guantes o fi avut mai puţină putere? Silver spusese că ea nu avea puterea de a călători între lumi în aceeaşi măsură ca lordul Guantes, iar el păruse să o ignore. Dar cât de mult se putea încrede în judecata lui Silver?

Un gând rece i se formă în minte. O fi fost lady Guantes mai slabă ca membră a Neamului Frumos, dar era suficient de vicleană să le pună beţe în roate lui Vale şi lui Irene şi să vină cu idei creative în acest sens. Distrusese chiar şi legăturile lui Vale cu poliţia locală. Obstacolele aruncate în calea lor fuseseră mai degrabă practice decât dramatice, cu exotismul celor pe care le-ar fi putut încerca Silver. (Fie, ambuscadele cu vârcolaci nu erau *tocmai* practice, dar aproape funcţionaseră.) Poate că puterea lui lady Guantes consta tocmai în ceea ce persifla mătuşa Isra. Dacă gândea ca un om mai degrabă decât ca una din Neam, nefiind limitată de modele arhetipale? Era doar o ipoteză, dar avea suficient sens cât să o sperie.

O nouă oprire. Turnuri de cristal strălucitoare, pe ferestre. Bărbaţi şi femei în mătăsuri unduitoare şi valuri de catifea.

Poate nu putea evita cuplul Guantes. Dar îşi putea lua

toate măsurile pentru a-i împiedica să o recunoască. Prioritatea era să îl găsească pe Kai, să îl salveze şi să fugă. Avea să lase răzbunarea în seama familiei lui Kai. Trebuia doar să ajungă *acolo* şi, dacă avea loc o licitaţie, timpul de care beneficia el era foarte scurt.

Se agită când mătuşa Isra încheie o nouă peroraţie pe tema gloriei de a deveni mai puternic ca membru al Neamului, sacrificând toate prieteniile cu „oamenii obişnuiţi”. Ridică mâna.

— Da, Clarice? întrebă mătuşa Isra. Ce crezi despre subiect?

Irene se înroşi, pe cât de modest era capabilă.

— De fapt, mătuşă Isra, voiam să întreb despre situaţia curentă de la destinaţia noastră şi despre posibilele implicaţii. Aşa cum aţi spus, suntem cu toţii din lumi limitate şi aş fi recunoscătoare să am un punct de vedere mai cuprinzător, înainte să ajungem.

Din spatele lui Irene se auzi un murmur de aprobare unanimă, care o surprinse prin vehemenţă. Părea o întrebare foarte potrivită. Mai părea şi că vagonul se mărise substanţial, dacă putea cuprinde atâtea persoane.

Mătuşa Isra încuviinţă, gânditoare. Luminile vagonului erau aspre, fiindcă pe fereastră nu se zărea decât beznă, din nou – un ocean tremurător, bătut de vânturi, de ape întunecate.

— Este adevărat că mai toţi cunoaşteţi prea puţine dintre implicaţii. Ştiaţi că, pentru unele armate, o urare obişnuită era „Pentru o ciumă neaşteptată şi un război sângeros”?

O încuviinţare generală, inclusiv din partea lui Irene.

— Lord Guantes, din sfera a şaptea-peste-reticulare, a capturat un dragon şi l-a scos la licitaţie. Fireşte că numai cei măreţi dintre noi vor licita, iar voi, copii, veţi fi doar observatori. Dar ce s-ar putea să nu vă daţi seama este că şansele sunt mari ca această scenă să ducă la un conflict deschis între neamul nostru şi dragoni. Totul s-ar putea schimba. Cu siguranţă, lord Guantes se va ridica foarte sus sau va coborî foarte jos. Aşa că, spuse şi îi zâmbi femeii în

costum business de lângă Irene, iar pe chipul său se citi plăcere pură, nu este nevoie să vă faceţi griji. Ni se deschid tuturor noi drumuri. La miezul nopţii, mâine, în clădirea operei La Fenice, dragonul va fi vândut celui care licitează cel mai mult. Şi oriîncotro ar duce drumul, cu siguranţă va fi o poveste magnifică de spus.

Cei prezenţi se foiră zgomotos, privindu-şi ceasurile şi alte dispozitive care măsurau timpul. Irene îşi privi şi ea încheietura, automat, ca să nu pară nelalocul ei, dar îi îngheţase inima. Avea o singură zi la dispoziţie să îl găsească pe Kai. Şi dacă nu îl salva, se va porni războiul. Abia mai putea respira. Nu era lipsită de abilităţi, dar cum… *cum* s-ar fi putut descurca într-un oraş străin, pe cont propriu, până mâine la miezul nopţii?

Trenul se zgudui, iar mătuşa Isra privi pe fereastră. Dincolo de sticlă se vedeau lumini îndepărtate, răspândite printre clădiri, domuri şi palate. Veneţia.

— Ar trebui să vă pregătiţi să observaţi ce se petrece pe peron, copii, sau să vă găsiţi sponsorii. Nu-i lăsaţi să aştepte.

KAI ÎN TURN

Kai se trezi cu gust de coniac şi înghiţi din reflex, înainte ca gândul la otravă să îi treacă prin minte.

Apăsarea şi arsura continue ale haosului dispăruseră. Pentru o clipă, gândul acela primă în faţa tuturor celorlalte. Piatra şi metalul reci pe pielea lui erau mângâieri blânde, prin comparaţie, iar moleşeala braţelor, nesemnificativă. Putea să gândească din nou limpede, să perceapă, să raţioneze.

Cineva îl sprijinea şi îi ţinea capul ridicat, înclinând sticla de coniac pentru a-i picura lichidul printre buze. Kai deschise ochii pentru o fracţiune de secundă, cât să vadă cine era şi unde se aflau.

Era răpitorul lui, bărbatul căruia îi spuneau lordul Guantes. O furie oarbă îl scutură pe Kai, care se smuci din orice i-o fi reţinut încheieturile, zbătându-se să şi le elibereze ca să îl poată strânge de gât pe adversar.

Guantes făcu un pas în spate, ridicându-se în picioare.

— Cred că asta înseamnă că nu mai doreşti coniac, spuse el, ştergând gura sticlei cu mâneca.

Purta mătăsuri şi catifele cenuşii, cu o mantie peste veston şi pantaloni.

— Cum te simţi?

— Cum îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva, după ce m-ai atins în felul acesta?

În alt timp şi loc, cuvintele lui Kai ar fi trezit furtuni, ar fi scos râuri şi mări din matcă, la porunca lui. Dar aici şi acum erau doar vorbe şi răsunară sec în cămăruţa de piatră.

— Ah, te rog!

Guantes vârî sticla înapoi în mantie.

— Ai fost o ţintă deplorabilă. Aş fi crezut că tatăl tău sau unchii tăi te-au învăţat mai multe despre cum să fii precaut. Ghinionul tău că n-a fost aşa.

Insulta adresată părintelui şi unchilor săi îl făcu pe Kai să îşi muşte buza. Furia îi întunecă vederea. Trase de

cătuşele care îl ţintuiau la zid, până când încheieturile îi fură scăldate de sânge.

— Vei *muri* pentru asta, mârâi el.

— Vorbe, nimic altceva decât vorbe. Dacă aş fi ştiut că voi, dragonii, sunteţi atât de slabi, aş fi acţionat mai devreme. Spune-mi, ai dori să fii răscumpărat? Mă gândesc că am putea să îi trimitem o scrisoare unchiului tău. De fapt, hmmm…

Guantes începu să se plimbe, gânditor, distras de propriul raţionament.

— Ar putea fi interesant să semăn bănuială printre slujitorii unchiului tău. Ar trebui să las o urmă care să sugereze că unul dintre ei te-a compromis, fireşte, şi aş putea chiar să îţi acuz unul dintre fraţii mai mari sau să sugerez că Biblioteca s-a aflat în spatele atacului, în timp ce vindea informaţii către…

Un bărbat aflat lângă uşă tuşi politicos. Purta acelaşi gen de haine precum Guantes, dar mai ieftine, de un negru deloc observabil.

— Domnul meu, testul?

— A, da, aproape am uitat. Vei raporta stăpânilor tăi că dragonul nu prezintă niciun semn că s-ar putea desprinde din lanţurile sale nici când este amarnic provocat. Se întoarse spre Kai: Trebuie să mă ierţi. Mă las distras prea uşor. Spune-mi, cine crezi că ar fi cel mai plauzibil suspect?

— Pentru ce? întrebă Kai, confuz.

Se sprijini din nou de zid. Nu avea sens să încerce să îl atingă pe Guantes. Spera doar să se apropie iar.

— Pentru a te răpi, fireşte. Ah, ştiu că tu ştii că am fost eu, dar cine altcineva să ştie? Există un domeniu atât de întins că nu aş vrea să mă limitez. Poate cea mai bună opţiune ar fi să aşteptăm până când se aude despre capturarea ta şi apoi să sugerez că s-a dat altcineva drept eu. Sau poate că am fost agentul mamei tale, iar toată povestea a fost prima lovitură dintr-un război civil împotriva tatălui tău. Fireşte că nu există încă un război civil, dar putem face să fie.

Clătină din cap.

— Nu, trebuie să mă controlez. Să rămân la planul actual până la îndeplinire, aşa cum spune mereu draga mea nevastă.

Kai încercă să râdă, însă gâtul îl ardea încă de la coniac. Îşi adună mândria, îndreptându-şi umerii şi ridicându-se.

— Dacă mergi atât de departe încât să o jigneşti pe mama, soarta pe care o am în minte pentru tine va păli, prin comparaţie. Eşti un nesăbuit şi te amesteci în lucruri care îţi depăşesc înţelegerea.

— Ce discurs simpatic! spuse Guantes. Aş fi până şi eu mândru de el. Dar permite-mi să îţi spun că tu eşti în lanţuri, închis, şi departe de orice sursă de ajutor. Nimeni nu ştie unde eşti.

— Situaţia este temporară, răspunse Kai, în timp ce încerca să îşi ignore nesiguranţa din stomac. Prietenii mei vor veni după mine. Unchiul meu mă va găsi.

— Nu aici, spuse Guantes, cu o siguranţă care exprima adevărul adevărat. Această sferă este adânc înfiptă în zonele de haos. Chiar şi dacă unchiul tău te-ar găsi, nu ar putea şi nu ar vrea să vină aici, nici pentru a-ţi salva viaţa. Ar fi o declaraţie făţişă de război. De fapt, te afli aici şi deja este o provocare. Fiul cel mai tânăr al regelui Oceanului de la Răsărit, adânc în inima teritoriului nostru.

Furia şi teama se luptară cu dorinţa lui Kai de a-şi da ochii peste cap.

— Tu m-ai răpit.

— Da, aşa este. Va trebui doar să mă asigur că nu eşti capabil să mă incriminezi... Clătină iar din cap. Bănuiesc că pot să mă folosesc de asta ca ultimă cale, dacă licitaţia nu funcţionează conform planului.

— Licitaţie? întrebă Kai. O parte din el încă nu accepta ce se întâmpla.

— Da, la miezul nopţii, mâine.

Guantes ridică privirea spre deschiderile pentru ferestre din zidul de deasupra. Prin ele trecea o lumină palidă, subţire şi era imposibil să ghiceşti momentul zilei.

— Vei fi licitat celui care oferă mai mult. Cât de elegant,

nu crezi?
— Te voi ucide! jură Kai.
Mânia şi mândria erau singurele care îi mai rămăseseră să-l încurajeze.
— Şi dacă nu, o vor face prietenii mei.
— Dar ţi-am spus deja, spuse cu blândeţe Guantes. Dragonii nu pot ajunge aici şi nici Biblioteca nu te va ajuta.
— Ştii despre Bibliotecă?
— Cunosc toţi jucătorii.
Guantes se întoarse şi se îndreptă spre uşă.
— Iar tu, tinere prinţ, eşti în şah-mat. Somn uşor!
Uşa se închise după el, cu un bubuit surd, astupând ultima sfidare strigată de Kai şi lăsându-l singur în celulă.
Era şah-mat? Poate că nu. Trebuia să creadă că mai era o şansă. Iar dacă Guantes credea că Biblioteca nu avea să-l ajute, atunci nu o cunoştea pe Irene. Ea era încă în joc.
Trebuia să fie.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Întocmai cum se gândea Irene, la sosire o aştepta un peisaj haotic, aproape sângeros. Se împletici afară din Tren, pe un peron lung, care se clătina şi se întindea mult spre laguna întunecată. Trenul se oprise pe nişte şine de oţel, dar nu se vedea ce anume susţinea acele şine sau dacă le susţinea ceva.

Cei de la seminarul condus de mătuşa Isra o înconjurară pe Irene, iar ea avu grijă să se afle mereu în centrul lor. Unii membri se desprindeau, încercând să îşi găsească sponsorii sau protectorii, dar alţii îşi păstrau poziţiile, până când se mai subţia mulţimea. În îmbulzeala de servitori, cameriste, mormane de bagaje, ogari şi o pereche de armăsari lipiţani existau şanse minime de a vedea ce se petrecea sau de a deosebi un grup de oaspeţi de altul. Peronul era un circ de costume diferite, aproape toate extrem de exagerate, şi, în lumina felinarelor înalte, părea un delir febril: culori, strălucire, nicio logică şi nicio urmă de raţiune. Semnul Bibliotecii de pe spatele ei pulsa permanent, dureros ca o arsură solară, amintindu-i constant de prezenţa sa. Dar, din exterior, arăta ca una dintre persoanele anonime din mulţime. Din fericire, nimeni nu se uita la ea şi a doua oară.

Teoretic, pentru că se afla într-o lume alternativă cu un nivel de haos foarte înalt, ar fi putut să se avânte în mulţime şi să găsească persoana de care avea nevoie pentru a-l salva pe Kai şi a deveni eroina zilei. Poveştile căpătau formă cu uşurinţă aici, iar ea avea să devină doar o altă protagonistă care avea ceva de spus. Pe de altă parte, s-ar fi putut avânta în mulţime şi să dea peste cineva, precum lady Guantes, care avea nevoie de ea pentru a-şi continua propria poveste – ceea ce s-ar fi tradus printr-o catastrofă pentru Irene.

— Hei!

Femeia care purta veşminte de cowboy din piele o înghionti pe Irene în braţ, surprinzând-o, iar Irene îşi

ascunse şocul şi se întoarse. *M-au prins! Nu, stai, vrea doar să mă întrebe ceva.*

— Clarice, nu? Mă numesc Martha. Uite, unii dintre noi vor să ia un… cum li se zice, Athanais? Un taxi acvatic şi să îi găsească mai târziu pe mai-mari. Nu trebuie să mă întâlnesc cu doamna mea decât la miezul nopţii şi ştiu unde locuieşte. Ai cum să te vezi cu ai tăi mai târziu? Unde stau?

Irene se gândi la cele câteva comentarii emise de lordul Silver.

— A spus Palatul Gritti, declară ea.

Dar ar putea fi util să am o scuză pentru a hoinări…

— Dar s-ar putea să se răzgândească. Ce să fac? ridică ea din umeri.

Martha încuviinţă. Buclele de un castaniu-deschis, aceeaşi nuanţă cu a hainelor sale, i se înfoiau în jurul feţei şi îi cădeau pe umeri, iar pielea ei era bronzată cu doar un ton mai deschis.

— Am avut şi eu câţiva de soiul ăsta, da. Însă tu vorbeai cu mătuşa Isra în arabă, mai devreme, nu-i aşa? Te pricepi la limbi străine, cum ar fi italiana?

Întrebarea ei suna foarte disperată.

Pentru o clipă, lui Irene îi veni să râdă isteric. Fireşte Neamul Frumos nu te făcea automat omnilingv, deşi mătuşa Isra sugerase că reprezentanţii măreţi ar fi fost. Juniorii de faţă, pioni de rang redus din propriul ei nivel asumat, nu erau neapărat şi lingvişti.

— Da, răspunse ea. Atât cât să mă descurc…

— Va fi suficient. Athanais! Ia gondola aia!

Femeia o apucă de braţ pe Irene şi începu să o tragă după ea spre celălalt capăt al peronului, unde era scăldat de ape. Irene îi recunoscu pe unii dintre ceilalţi studenţi de la seminar.

— Clarice vorbeşte italiană!

— Ah, ce bine! spuse Athanais.

Irene îşi reprimă un oftat de uşurare. Nu aveau dubii în privinţa ei şi nici măcar nu se gândeau că ar fi infiltraţi de duşmani. O explozie bruscă de artificii îndepărtate îi făcu

părul blond să strălucească.

— Niciunul dintre noi nu vorbeşte italiană. Uite, poţi vorbi cu omul ăsta? Vrem o tavernă bună…

— Un bar, se amestecă femeia în costum business.

— Draga mea, *trebuie* să ne oprim mai întâi la un magazin de îmbrăcăminte, interveni o femeie care purta un bikini negru şi şedea pe marginea peronului, cu picioarele până la genunchi în apă. Eu mă numesc Zayanna, dragă, i se prezentă lui Irene. Jur, dacă mi s-ar fi permis să aduc la fel de multe haine ca alte persoane…

Câteva bărcuţe pluteau departe de peron. Unele erau gondole, suficient de mari pentru şase persoane, dar altele erau ceva mai măricele, cu mai mulţi vâslaşi. Gondolierii purtau mantii negre, măşti de arlechin, bluze vărgate şi pălării în trei colţuri, care păreau să alcătuiască un soi de uniformă.

— Pardon, spuse Irene, apoi continuă în italiană. Scuzaţi-mă! Permiteţi-mi să trec!

Ajunse lângă Athanais şi reuşi să negocieze iute un preţ pentru ei şase. Sterrington, în costumul business, acceptă să plătească, dacă primea o chitanţă.

Ideea de a se refugia într-o tavernă i se părea tot mai potrivită. I-ar fi prins bine o băutură ţeapănă şi putea afla câteva bârfe locale, înainte să revină la vânătoarea lui Kai – cât timp haita de Frumoşi aparent prietenoşi nu i se întorcea împotrivă. Bătu palma cu gondolierul şi trecu înapoi la engleză.

— Toată lumea la bord, doamnelor şi domnilor! Plecăm de aici, înainte ca vreun mai-mare să ne rechiziţioneze gondola pentru elefantul de companie şi să fie nevoie să înotăm până la bar.

I se răspunse cu chicoteli, iar ceilalţi se înşirară să urce în gondola îngustă. Cel care rămăsese neprezentat se dovedi a fi Atrox Ferox – un asiatic, îmbrăcat în piele neagră şi latex. Avea un pistol subţire, într-o teacă laterală, iar faţa îi era parcă sculptată şi lipsită de expresie. Zayanna alunecă în apă şi înotă până la gondolă, agăţându-se cu braţul de o margine. Sterrington o ajută pe

Irene să urce, iar Athanais li se alătură.

Gondolierul stătea în spate, cu vâsla într-o poziţie dramatică. Gondola începu să se mişte, îndepărtându-se de peron şi îndreptându-se spre oraş, de-a curmezişul lagunei.

Cinică, Irene îşi spuse că arăta întocmai cum *ar fi trebuit* să arate o Veneţie din poveşti. Clădirile erau din cărămidă şi marmură, vechi şi frumoase. Ieşeau, triumfătoare, fără vârstă, din ceaţa nopţii, luminate multicolor de lămpi cu ulei. Văzu şi alte gondole mai mici, care ţâşneau în jurul lor, cu lămpi atârnate la provă, şi peste tot în jur se auzeau muzică şi râsete. Departe, cineva strigă scurt şi tăcu.

— Ia uitaţi-vă! murmură Sterrington, arătând spre peronul pe care tocmai îl părăsiseră.

O trăsură de abanos tocmai se oprise la capătul lui, trasă de patru cai negri. Un servitor ajuta o femeie să urce, în timp ce alţii îi încărcau bagajele. Chiar şi de la distanţă, Irene o recunoscu pe lady Guantes.

— Crezi că ar fi trebuit să rămânem şi să încercăm să ne prezentăm? sugeră Athanais. Trebuie să fi fost zeci de feluri în care i-am fi putut face o favoare cât de mică…

— Invaziv, se răsti Atrox Ferox.

Era primul lucru pe care îl spunea. Vocea lui era întocmai precum faţa, ascuţită şi rece.

— Nu pot fi copleşiţi cu atenţii cei dependenţi de un sponsor.

Femeia din apă se ridică dintre valuri, proptindu-se într-un cot.

— Mai degrabă „copleşiţi de companie” decât „copleşiţi cu atenţii”.

— Îţi apreciez corecţia, Zayanna, spuse acru Atrox Ferox. Nu pot fi copleşiţi de companie cei dependenţi de un sponsor. Urmarea unei întâlniri întâmplătoare ar fi mai potrivită, dacă se poate aranja.

Încercând să priceapă, Irene se întrebă dacă şi dragonii aveau probleme lingvistice. Exista oare o limbă draconică, pe care o vorbeau cu toţii? Dacă da, oare o putea învăţa?

— Aş da orice să-ţi citesc gândurile, Clarice, spuse Martha.

Irene căută ceva nevinovat de spus.

— Am fost surprinsă că atât de mulţi dintre noi nu au misiuni imediate. Oare sponsorii noştri au fost mai preocupaţi de mărimea suitei decât pentru ca noi să fim folositori cu adevărat?

Athanais, Martha şi Zayanna râseră. Gura lui Sterrington se mişcă la colţuri. Atrox Ferox continuă să se holbeze în beznă, fără un cuvânt.

Irene ridică din umeri.

— Presupun că unele lucruri sunt la fel peste tot.

Era perfect conştientă că fiecare încercare de interacţiune prezenta un risc. Dar, dacă voia să obţină informaţii de la ei, cineva trebuia să deschidă conversaţia.

— Ia uitaţi-vă!

Zayanna se ridică din nou pe marginea gondolei şi arătă spre ţărmul de care se apropiau.

— Da, spuse Sterrington, clădirile sunt foarte impresionante.

— Nu asta. Oamenii.

Urmă o clipă de tăcere. Acum, că ajunseseră mai aproape, puteau arunca o privire la oamenii care mişunau pe trotuare, în ciuda ceţii. Unii se vedeau prin ferestre sau în alte gondole şi cel mai evident lucru în comun, îşi dădu seama Irene, era că toţi purtau *măşti.*

— Este Carnaval? întrebă ea, în şoaptă.

Martha ridică din umeri.

— Este Veneţia. Aşa că fireşte că suntem în plin Carnaval. De ce nu m-am gândit măcar la asta? zise ea şi se plesni cu palma peste coapsă. Am nevoie de o mască!

— Cu toţii avem, altfel vom ieşi în evidenţă şi vom părea nepotriviţi în peisaj, spuse Athanais. Clarice, trebuie să îi ceri barcagiului să oprească mai întâi la un magazin de măşti. Te rog!

Făcu ochii mari spre ea. Din nou, se simţi uşurată că acoperirea ei părea să ţină. Cel puţin deocamdată.

Este Veneţia, fireşte că suntem în plin Carnaval. Cuvintele Marthei îi răsunau în minte. Veneţia ca vis, nu ca realitate. Nu era de mirare că apa mirosea plăcut, a sare,

şi nu a canalizare sau mai rău. Nu era de mirare că reuşiseră să prindă repede o barcă, în loc să aştepte secole şi apoi să se târguiască la sânge.

Visele noastre cele mai frumoase – dar şi coşmarurile? Nu, mai bine să nu mă gândesc la asta. Fiindcă, dacă mă gândesc, poate devine realitate.

Irene îl informă pe gondolier despre schimbarea destinaţiei, apoi le zâmbi celorlalţi.

— Este drăguţ să ştiu că aveţi încredere în mine să negociez.

Spera că nu împinge prea departe nonşalanţa.

— Dacă nu poţi avea încredere într-un străin pe care îl cunoşti în tren, atunci în cine să ai încredere? spuse alene Athanais. Nu e ca şi cum am complota să ne ucidem duşmanii unii altora, în fond.

Indiferent de originea lui, părea fan Hitchcock.

— Fireşte că nu, spuse repede Martha.

— Absolut! fu de acord Sterrington.

— Nici pe departe, murmură Zayanna.

— Asemenea ilegalităţi sunt de neconceput, spuse cu fermitate Atrox Ferox.

Gondolierul aşteptă politicos să termine cu toţii de vorbit, înainte să îşi murmure şi el acordul către Irene. Cu o uşoară creştere a preţului, fireşte.

— Clarice? i se adresă Martha. Ce a zis?

— Ce era de aşteptat, spuse Irene. Că vom ajunge acolo în cinci minute, cel mult zece.

Ceilalţi schimbară o privire.

— Suntem conştienţi că ne faci o favoare, ca interpretă, spuse Athanais, iar limbajul îi deveni formal. În mod normal, am fi bucuroşi să îţi rămânem datori, însă nu putem fi siguri că te vom revedea – ai considera drept plată suficientă dacă îţi cumpărăm masca şi nişte băuturi?

Chiar ieri, Irene se întrebase dacă să accepte o cafea de la un membru al Neamului Frumos. Acum, se părea că aceştia aveau încurcături privind favorurile şi darurile chiar şi între ei.

— Aş spune că este un schimb cinstit, cel puţin până

când ajungem la o tavernă de soi, spuse ea. În plus, e posibil să ne mai vedem în viitor.

Dacă am ghinion.

— Ar fi bine să ne începem relaţia sub auspicii bune.

Zayanna încuviinţă.

— E ciudat cum ajungem mereu să dăm peste persoane cunoscute, dragă, deşi bănuiesc că mătuşa Isra ar spune că aşa se cade. Athanais şi cu mine suntem din aceeaşi sferă, a doua după reticulaţie, a treia după răspuns, iar pe Atrox Ferox l-am cunoscut când ne vizita urmărind un răufăcător, la ordinul comandantului său. Iar Athanais a întâlnit-o pe Martha…

— Cred că mătuşa Isra a judecat pripit când ne-a calificat pe toţi drept novici, adăugă Sterrington.

Tonul ei era snob până la miez, însă Irene se întrebă dacă intenţionase să adopte şi tonul de violenţă reprimată.

Gondola alunecă pe un canal mititel dintre două rânduri de clădiri, lat de vreo zece metri, cu sfori pe care atârnau felinare în diverse nuanţe de albastru şi verde, deasupra. Aici, departe de laguna deschisă şi printre palazzo-uri, ceaţa plutea în vălătuci. Era suficientă cât să tachineze, însă nu şi să ascundă complet. Irene încercă să memoreze împrejurimile, întrebându-se cât îi va lua să ajungă aici, pe zi, dacă trebuia să fugă. Poate că ar fi reuşit să ia o gondolă şi să fugă din oraş, cu Kai, după ce îl salvase de oriunde s-o fi aflat. Apoi, puteau fugi dintr-un alt oraş, aflat mai jos pe coastă? Asta dacă existau alte oraşe mai jos, pe coastă sau orice altceva în această lume, pe lângă Veneţia… Îşi dori să ştie unde se afla cea mai apropiată bibliotecă.

După câteva străzi sau canale, se aflau cu toţii la magazinul de măşti. Era uluitor cât putea să dureze să aleagă o mască pentru un grup de şase persoane, dar reuşiră cu toţii să găsească una potrivită, în timp ce gondolierul îi aştepta, fără îndoială crescând tariful cu fiecare minut care trecea. Noua costumaţie a lui Irene cuprindea o mască pentru jumătate de faţă, de colombină, cu bucăţi de sticlă acvamarin inserate, legată cu panglici

albastre. Ce aprecia mai mult era mantia mare şi neagră, cu gluga ei care ascundea multe.

Având ceva care o putea ascunde de orice Guantes care s-ar fi abătut în calea ei, Irene se trezi că se putea relaxa puţin, acordând astfel mai multă atenţie Veneţiei care o înconjura. Locul era mult mai plin de viaţă decât păruse de pe peronul gării. Lampioane mici ardeau în altare de-a lungul malurilor canalelor, iar dinspre casele înalte şi magazine veneau zgomote – muzică, conversaţii, strigăte de ceartă, lătrat de câini. Şi mirosurile! Mâncare, vin, lumânări de ceară, lămpi cu ulei, briza mării…

Zayanna urcase în gondolă şi era mai mult decât dornică să preia partea de conversaţie a lui Irene, lăsând-o pe aceasta să asculte ce vorbeau ceilalţi şi să se agite în tăcere, ascunsă de mască şi glugă. Toate erau o acoperire utilă, dar Kai era încă prizonier, iar timpul trecea.

În tavernă, Irene întârzie la uşă din cauza lui Sterrington, care dorea în continuare să achite nota gondolierului, însă dorea o chitanţă semnată şi defalcată integral. După ce termină să negocieze totul cu gondolierul deloc încântat, văzu că toţi ceilalţi reuşiseră să îşi comande băuturi fără probleme, în ciuda lipsei limbii italiene din bagajul lor.

Probabil că le lipsea. Irene nu era complet convinsă că erau pe cât de ignoranţi pretindeau. Ar fi fost o prostie să îi creadă pe cuvânt.

— Este un prosecco local, spuse Zayanna, întinzându-i lui Irene un pahar plin şi trăgând-o spre o masă ocupată de grup. Până la fund!

— Chiar vă distraţi, spuse Irene.

Îşi umpluseră cu toţii paharele din aceeaşi sticlă, aşa că era sigură – probabil. Sorbi. Niciun semn imediat de otrăvire. Sorbi din nou.

— Este o schimbare plăcută să mai scap de toate responsabilităţile, spuse Zayanna, cu neaşteptată obidă. Toate altarele pe care trebuie să le administrez, toţi şerpii de care trebuie să am grijă – când să am şansa de a dobândi câteva zile doar pentru mine? Eu sunt cea care

trebuie să mulgă şerpii, în timp ce stăpânul meu seduce eroii. Nu este *corect,* dragă.

Luă o gură de vin. Era evident că nu se afla la primul pahar.

— Mă întreb dacă ar accepta solicitări de transfer aici, spuse Irene, gânditoare. Din ce am înţeles de la mătuşa Isra, o sferă de înaltă virtute ca aceasta poate fi foarte… stimulatoare.

Athanais îi atinse mâna.

— Să nu crezi un cuvânt, Clarice. Asta îţi spun ca să te încurajeze să renunţi la loialităţile tale, dar nu se întâmplă niciodată. Uită-te la mine! De trei ori mi s-a promis, deja, un rang mai înalt în casa cuiva, şi oare a funcţionat?

— Avem nevoie, spuse Sterrington, vârându-şi chitanţele în jacheta costumului, de un informator local. Dacă avem de gând să negociem situaţia în favoarea noastră, sau spre un avantaj reciproc… îl privi pe Atrox Ferox, sau în avantajul superiorilor noştri, atunci avem nevoie de informaţii mai bune despre starea de fapt.

Irene dorea să se ridice şi să aplaude, dar se abţinu.

— Dar localnicii cunosc motivul pentru care ne aflăm aici?

Irene nu era sigură dacă era adecvat să spună „dragonul prizonier” cu voce tare.

— Şi unde găsim oamenii potriviţi?

Privi prin tavernă, încercând să îşi răspundă la propria întrebare. După câte îşi dădea seama, gondolierul îi adusese într-un loc bun – vedea localnici, deci nu era o capcană pentru turişti. Ceilalţi oameni care beau acolo, deşi purtau măşti şi mantii, aveau veşminte care arătau semne de uzură şi nu cumpărate recent din magazin, ca ale lui Irene.

— Ar trebui să avem grijă, spuse Sterrington. În fond, într-o situaţie ca aceasta, ar umple zona de informatori care să raporteze orice mişcare suspectă.

— Cine sunt „ei”? întrebă Martha.

— Oricine o fi la putere, spuse cu calm Sterrington. Este un lucru de bun-simţ.

— Asta presupune că au mulţi informatori, spuse Zayanna. Spionii de calitate primesc bucăţi zdravene din buget.

Ridică paharul să îi fie umplut iar.

— E atât de bine să am şi altceva de băut decât vin de ciuperci! Jur că, atunci când stăpânul ne-a spus despre călătoria asta, ne-am asasinat unii pe alţii pentru şansa de a lua parte. Nu mă interesează spionii, dragonii sau orice altceva, eu vreau doar să fiu lipsită de griji.

— Zayanna, începu Athanais, încercând să îndepărteze sticla de ea. Poate că dacă ai mai reduce puţin consumul…

— Ah, las-o să bea, spuse Martha. Din câte am auzit, suntem aici doar pentru câteva zile. Mai bine să ne bucurăm cât putem.

— Sunt doar câteva zile? întrebă Irene, încercând să sune ignorantă. Chiar dacă licitaţia este mâine, tot vor mai fi şi evenimente de socializare. Aşa mi s-a spus.

— Unii vor rămâne, spuse Sterrington. Nu am informaţii complete. Dar Trenul pleacă în trei zile. Nu poate rămâne mai mult într-un loc. Stăpânul tău va folosi altă rută pentru întoarcere?

— Posibil, răspunse Irene, cu un nod în stomac.

Gata cu gândurile că l-ar putea ascunde pe Kai după licitaţie, apoi de a se strecura în Tren odată ce se mai domolea căldura metaforică. Era adevărat că licitaţia era termenul cel mai presant, dar această povară suplimentară nu ajuta deloc.

— Nu îmi spune totul. Asta face dificilă organizarea.

Ridică din umeri.

— Sunt surprinsă că nu eşti cu el, dacă eşti interpreta lui personală.

Sterrington făcu afirmaţia cu nonşalanţă, dar Irene îşi simţi firele de păr de pe ceafă ridicându-se.

Ridică din nou umerii, pe cât de nepăsător posibil.

— Ah, nu are nevoie de mine când trebuie să se vadă cu *altcineva.*

Accentuă cuvântul pentru a sugera o legătură indecentă şi aventuri fierbinţi.

— Nu voiam să fiu biciuită pentru impertinenţă, aşa că am plecat. Câtă vreme mă întorc până în zori, sunt în siguranţă.

— Ah, eşti genul *acela* de secretară personală, spuse Martha, dintr-odată sunând extrem de pudică şi plină de prejudecăţi. Nu mi-am dat seama.

Athanais îşi dădu ochii peste cap, gest perceptibil chiar şi în dosul măştii sale stacojii. Păstrase nuanţa, iar Irene era tentată să îl întrebe dacă încerca să întruchipeze Moartea Stacojie sau era daltonist.

— Martha dragă, unii dintre sponsorii noştri folosesc biciul pentru disciplină, alţii, o creangă, iar alţii, conturile de cheltuieli, dar hai să nu ne prefacem că am avut vreunul de ales. Hai să ne bucurăm că avem o seară pentru noi! Clarice, crezi că au mâncare aici?

— Eu simt miros de fructe de mare, spuse Irene, încercând să ignore felul în care Zayanna se prăbuşea pe masă, mormăind despre cum nimănui nu îi păsa şi despre *vina* stăpânului ei, iar ea să-şi scoată inima şi s-o pună pe altarul de sacrificiu într-o zi, doar aşteaptă şi vezi! Mă duc să întreb.

Zece minute mai târziu, se negociaseră creveţi cu polenta, iar hangiţa voioasă, pe nume Maria (care, din fericire, vorbea engleză), le adusese încă o sticlă la masă.

— Este întotdeauna bine să ai clienţi noi de Carnaval, spuse ea, cu un gest aprobator spre măştile lor. Să ne bucurăm înainte de Post, nu? Şi să ştiţi că locul ăsta este suficient de bun să găzduiască chiar Consiliul celor Zece…

Martha deschidea gura să spună ceva, iar Irene se temea că nu era „da, spune-ne mai departe despre clienţii dumitale”, când uşa tavernei se deschise brusc. Un bărbat într-o livrea simplă intră, apoi ţinu uşa deschisă pentru încă două siluete, un bărbat şi o femeie purtând pelerine din catifea neagră, grea, şi măşti asortate, argintiu-cu-negru. Intrară împreună, învăluiţi în ceaţă, şi rămaseră în prag, cercetând taverna.

Irene văzu emblema de pe mantiile lor şi fu cuprinsă de o bănuială neplăcută. Mâinile i se încleştară de marginea

mesei. Să se fi întors povestea împotriva ei? Era aceasta partea din naraţiunea în care eroina deghizată este descoperită de inamicii ei – sau poate aceea în care protagoniştii găsesc şi încheie socotelile cu spioana malefică, în funcţie de punctul de vedere al cititorului? Iar puterea poveştii fusese atât de *folositoare,* până acum…

— Ia te uită, spuse proprietara. Mărşălui înainte, făcând o reverenţă până în podea. Lord şi lady Guantes. Bine aţi venit în taverna mea!

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Draga mea!

Lordul Guantes o conduse pe lady Guantes în sală, ajutând-o să se aşeze la una dintre mesele mai mari, înainte să revină la proprietară.

— Întotdeauna ne bucurăm să fim aici, Donata. Ca de obicei, dacă se poate.

Privirea lui mascată mătură încăperea, oprindu-se la masa lui Irene. Avea o voce profundă, de bas, deşi nu *basso profunda,* iar engleza lui avea o urmă de accent, deşi Irene nu îi putu identifica sursa.

Toţi cei de la masa lui Irene se grăbiră să se ridice şi să se încline în direcţia noilor sosiţi. Irene se ridică odată cu ei, simţind cum i se strânge inima.

Gata. Sunt terminată. Chiar dacă nu ne cheamă, ceilalţi vor sugera să ne prezentăm. Lady Guantes ar trebui să ştie cum arăt. S-ar putea să mă recunoască şi cu mască.

Mintea ei se învârtea ca o roată de hamster alimentată nuclear, sugerând şi respingând planuri cu o viteză care i-ar fi făcut mândri pe supraveghetorii ei. Asta, dacă îi mai revedea.

Dacă este povestea soţilor Guantes, iar eu sunt doar un inamic nesemnificativ, s-ar putea întâmpla să fiu descoperită şi târâtă afară, în lanţuri. Sfârşit de capitol. Apoi, totul se va termina cu o licitaţie triumfătoare pentru un dragon şi cu un război.

Trebuia să plece, iar pentru asta avea nevoie de o distragere a atenţiei.

Toată lumea era concentrată asupra soţilor Guantes. Irene îşi ridică paharul, cel mai plin, şi murmură **„vin, sporeşte în tărie de zece ori”** deasupra lui, apoi se aplecă peste masă, schimbându-l cu paharul gol al Zayannei.

Sterrington se întorcea să se uite la ea. O văzuse?

Irene îşi luă repede propriul pahar.

— Un toast? sugeră ea.

— Un toast în cinstea lordului şi lui lady Guantes, fu de acord Athanais.

Toată lumea îşi luă paharele şi bău. Irene o urmări pe Zayanna cu coada ochiului, dând conţinutul pe gât.

— Cât de politicos! Lady Guantes părea extrem de blândă. Donata, trimite o sticlă din cel mai bun vin la masa de acolo!

Oare proprietara nu le spusese mai devreme că se numea Maria? Dar încuviinţa, fără să se plângă. Poate că în acest loc, dacă erai om, făceai parte din decor, iar numele tău era oricare ţi-l alegeau cei din Neamul Frumos.

Studenţii îşi reluară locurile.

— Să mergem să ne prezentăm? spuse Athanais, previzibil. Aşa ar fi politicos. Şi să le mulţumim pentru vin.

Iar tu cauţi un alt stăpân, îşi zise Irene, *oricât de mult ai încerca să ne faci să credem altceva.*

— Regulile de politeţe spun că ar trebui să bem vinul şi abia apoi să ne prezentăm mulţumirile, spuse Atrox Ferox, sec. Să mulţumeşti fără a aprecia înseamnă să nu arăţi respect darului.

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, se gândi Irene, în tăcere, încuviinţând. O urmărea discret pe Zayanna, dar, până acum, aceasta se ţinea bine.

— Sunt surprinsă că au venit aici, spuse Sterrington, privind din nou prin încăpere. Este un loc bun, dar nu cred să fie unul dintre cele mai bune restaurante din oraş.

Fu întreruptă de Zayanna, care suspină prelung, satisfăcută. Cealaltă femeie îşi aşeză cu grijă paharul gol pe masă, apoi se năpusti spre ea.

La naiba! Am exagerat.

— Nu credeam că a băut atât de mult, spuse Martha, detaşându-se vizibil de situaţie.

— Zayanna? Athanais îi puse o mână cu degete lungi pe umăr şi o scutură uşor. Zayanna, dragă, floricica mea de miere, trezeşte-te!

Irene se uită agitată spre soţii Guantes. Nu păreau să le dea atenţie.

— Poate nişte apă rece? sugeră Athanais, cu tact.

Clarice, ai putea să-i ceri doamnei…

— Nu mă mai zgâlţâi! mormăi Zayanna. Îmi vine să vomit…

Perfect! Irene se întinse pentru a o înconjura cu braţul.

— Mergem afară o clipă, anunţă ea, iar Athanais se dădu în spate.

Se părea că Frumoşii nu erau într-atât de cavaleri încât să îşi expună noua mantie de catifea roşie unei potenţiale murdăriri.

— Ce idee bună! spuse Martha.

Îşi mută scaunul niţel mai încolo, în timp ce Irene o ridica pe Zayanna şi se clătina sub greutatea ei. La masa lor, soţii Guantes nu le dădeau nicio atenţie, iar proprietara le turna vin. Irene spera că asta însemna că povestea era de partea ei.

Aşa, continuaţi! Nu vă obosiţi să priviţi încoace, nu este nimic neobişnuit.

— Doamnă!

Unul dintre ceilalţi băutori ridică o mână să-i atragă atenţia, apoi arătă spre o uşă de pe zidul din dreapta al tavernei.

— Pe acolo se iese pe alee.

— Mulţumesc, murmură Irene.

O conduse spre uşă pe Zayanna, care se împleticea, şi încercă să ignore mârâielile îngrijorătoare ale femeii. O fi fost dreptate poetică, însă nu dorea nici ea să îşi umple mantia cea nouă de vomă.

Afară plutea o ceaţă rece. Era chiar mai densă acum decât în timpul călătoriei cu gondola spre tavernă. Temperatura păru să o ajute pe Zayanna să îşi revină puţin, iar ea se sprijini de zid, clătinându-se, în timp ce Irene privea agitată în jur. Aici se putea ascunde oricine, pe acoperişuri, după colţ, şi ar fi luat-o prin surprindere.

— Vreau acasă, mormăi Zayanna.

— Mă tem că e cam departe, spuse Irene. Respiră adânc şi aşază-te! Să te ajut.

Aleea era destul de curată, aşa că îi fu uşor să găsească o bucată de pavaj suficient de curată.

— Acum, stai jos. Îţi aduc nişte apă.

— Nu vreau apă. Buclele întunecate ale Zayannei i se rostogoliră în jurul feţei, când îi căzu gluga pe spate. Vreau să merg *acasă.* Vreau să fiu cu surorile mele, să ne pregătim pentru sacrificiul din zori. Vreau să seduc un erou. Eşti o eroină, Clarice, dragă?

— Fireşte că nu, spuse Irene repede, când Zayanna încercă să se lipească de ea. Sunt exact ca tine: o femeie cu o misiune.

Nu auzea pe nimeni care să îi fi urmărit din tavernă; ceilalţi se bazau pe ea să se ocupe de fată.

Zayanna nu spunea nimic.

— Zayanna?

Femeia beată suspină uşor. Criticii mai duri l-ar fi putut numi sforăit.

Mda. Era momentul perfect pentru ca Irene să părăsească scena şi să dispară, înainte ca soţii Guantes, sau oricine altcineva, să devină curios. Trebuia să se felicite. Făcuse o lucrare din manual. Mai rămânea doar să plece acum... Şi, aşa cum îi şoptea conştiinţa, lăsa o femeie inconştientă singură pe stradă, noaptea, într-un oraş periculos. O femeie pe care ea însăşi o adusese în acea stare. Îi veniră în minte diverse cuvinte care descriau acest gen de comportament – niciunele plăcute.

Dar Irene avea o misiune, iar viaţa lui Kai era în joc. Unde îşi pierduse simţul priorităţii?

Îşi muşcă buza.

— Dihotomie falsă, şopti ea, de parcă să audă cuvintele le-ar fi adeverit. Nu există niciun motiv pentru care să nu îi ajut pe amândoi.

O scutură pe Zayanna.

— Trezeşte-te, Zayanna! Unde locuieşti? Unde stă sponsorul tău? Ochii Zayannei se deschiseră pentru o clipă, în spatele măştii.

— La Palatul Gritti, la fel ca al tău. Leşină din nou.

Ar fi putut funcţiona, pentru că Irene plănuia oricum să discute cu Silver. Să o târască pe Zayanna după ea şi să le-o lase în braţe celor din personalul hotelului ar fi fost un

efort suplimentar, dar şi o acoperire foarte bună, presupunea ea.

Este din Neam, iar tu va trebui, probabil, să fugi sau să o ucizi, dacă află cine eşti de fapt.

Gândurile îi colcăiau în minte. Dar, cu un icnet, se lăsă pe vine şi îşi trecu braţul Zayannei peste umăr, ridicând-o în picioare. Aşa ar fi făcut Kai. Probabil. Chiar dacă era vorba despre cineva din Neamul Frumos.

Cel mai apropiat canal se afla în stânga, de-a lungul străzii. Spera ca gondolele să circule des.

— Linişte! mormăi ea către vocea critică din interior şi se împletici mai departe, împreună cu Zayanna.

Aşteptară zece minute, în frig şi umezeală, cu Zayanna sforăind încetişor pe umărul ei. În sfârşit, apăru o gondolă. Dar gondolierul nu părea dispus să le ducă până la Palatul Gritti.

— Poate că frumoasa musafiră ar dori să plătească înainte? sugeră el, când Irene era pe punctul să se îmbarce.

Îi ceru dublu cât ceruse cel de dinainte pentru a-i duce pe toţi şase de la peron până la cârciumă.

— Mă gândeam că va costa mai puţin, spuse Irene, sec. Cam jumătate, să fiu precisă.

Gondolierul îşi desfăcu braţele.

— Ah, dar nu aveţi milă de un om sărac, doamnă?

— Sunt convinsă, comentă Irene. Şi totuşi, atât pot să ofer.

— Cu siguranţă frumoasa doamnă ar putea da mai mult, spuse gondolierul. Altfel, aş lăsa-o aici, în ceaţă, să aştepte un alt gondolier.

Făcu un gest semnificativ spre ceaţă. Zgomotul uşor al valurilor care se loveau de case se pierdea în ecourile slabe ale cântecelor şi conversaţiilor animate din cârciumă. Nu se vedea şi nu se auzea nicio altă gondolă.

Din fericire, o cifră reprezentând două treimi din preţul iniţial se dovedi suficientă. Văzuse şi o pungă sub mantia Zayannei şi spera că avea bani destui.

Irene o ajută pe Zayanna să urce, lăsând-o să cadă, cu

un oftat, pe locul din capăt. Oare cum se numea? Era absolut necesar să urmeze un curs despre „părţile ambarcaţiunilor”, cât de repede. Ar fi fost util să fi făcut unul înainte să vină. După ce scotoci puţin, detaşă punga de interiorul mantiei Zayannei şi o deschise. Monedele de aur scânteiară în lumina lămpilor cu ulei presărate de-a lungul canalului. Numără câteva în palma gondolierului, apoi se opri când îi văzu ochii mărindu-se de mulţumire.

— Doamnă, spuse el, pe cel mai dulceag ton, preafrumoasă doamnă, fără îndoială că nu sunteţi din oraş şi nu cunoaşteţi cursul de schimb, dar nu mi-aţi plătit integral cursa.

— Vei primi restul la sosire, spuse Irene, închizând punga şi aşezându-se lângă Zayanna.

Gondolierul consideră, probabil, că nu mai avea ce să mulgă de la străine, pe moment. Cu un oftat, împinse gondola departe de alee, trimiţând-o în mijlocul canalului îngust. De ambele părţi, casele se înălţau deasupra lor, aproape înspăimântătoare, dar şi liniştitoare, într-un mod ciudat, fiindcă nu păreau foarte solide. Partea aceasta a oraşului era reală. Aici locuiau oameni.

În câteva minute, gondola făcu stânga şi intră pe un canal mai mare, alunecând mai repede. Ceaţa se lăsase peste clădiri, transformându-le în forme întunecate, imense şi abia vizibile, cu strălucirea palidă a lămpilor sau cu ferestrele luminate sclipind ca nişte nestemate. Zayanna se făcu mai comodă, sprijinindu-se pe braţul ei şi murmurând încet, apoi puse capul pe umărul ei.

Irene încercă să se liniştească, structurându-şi în minte un eventual raport, dar nu funcţionă. Ajunse la *Plănuiam să îmi caut contactul din Neamul Frumos şi să smulg informaţii de la el,* însă gândul la Kai o apăsa tot mai tare. Avea timp doar până mâine, la miezul nopţii. Şi începea să se simtă extenuată.

Trecură pe sub un pod lat de piatră şi, pentru o clipă, luminile de dincolo, puţine cum erau, dispărură. Mâna lui Irene apucă latura gondolei şi se obligă să se calmeze.

Nu întunericul o deranja, ci tot ce ar fi putut ascunde.

Gondolierul murmura ceva ce aducea vag a arii de operă, iar gondola ieşi pe cealaltă parte. Ceaţa era la fel de groasă, dar Irene putea vedea luminile îndepărtate.

— Spune-mi, începu ea să-i pună o întrebare gondolierului, întotdeauna este atât de…

Deasupra lor coborâră umbre, rotindu-se în chip de mantii întunecate. Aterizară pe gondolă şi începură să o zguduie violent. Gondolierul înjură, apoi îşi făcu cruce, iar Irene se aşeză brusc, lăsând-o pe Zayanna să alunece. Erau trei: două umbre în faţă, la stânga şi la dreapta gondolei, şi una în spate. Le vedea cizmele şi mantiile cu coada ochiului.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Gondolierul îşi făcu iar cruce, apoi se întoarse agitat la vâslă, ferindu-se de intruşi. Puteau fi şi bărbaţi, şi femei. Era imposibil de spus. Purtau negru: tunici groase, negre şi pantaloni, eşarfe negre la gât, tricornuri negre şi măşti negre, simple, fără niciun ornament.

Zayanna se cuibări, adormită, lângă Irene, lăsându-şi capul în poala lui Irene.

— Suntem inchizitorii negri, şopti în italiană cel care se afla în spatele ei.

Vocea ar fi putut aparţine oricărui gen. Se propagă pe toată lungimea gondolei, înainte ca sunetul să fie amortizat de ceaţă.

— Stăpânii nopţii, şopti cel din dreapta.

— Slujim Consiliul celor Zece, murmură şi cel din stânga.

— Venim pe întuneric să vă interogăm, spuse cel din spatele ei, fără nicio inflexiune în glas.

Gondola scârţâi când el – sau ea – îşi mută greutatea, aplecându-se spre Irene în foşnet de mantie grea.

— Şi nimeni nu va întreba unde aţi dispărut, pentru că ştiu că nu e cazul să întrebe.

Irene îşi înghiţi panica. Primul ei gând fu: *Încearcă doar să mă sperie – care e cea mai bună cale să scap?* Al doilea gând veni imediat: *S-ar putea să nu existe o cale.*

— Nu am făcut nimic, spuse ea, în grabă, deloc specific

şi nici pe departe adevărat.

Cele două siluete întunecate din faţa ei îşi încrucişară braţele, devenind statui de o parte şi de alta.

Dinspre cel din spatele ei veni un sunet înfundat. Ar fi putut fi zgomotul de metal pe piele, abia auzit în mijlocul apei. Imaginaţia îi furniză un pumnal scos din teacă.

— Oricum, ne vei spune tot ce ştii – aici sau când ajungem la destinaţie.

Oare ştiu cine sunt? Sau sunt doar a zecea turistă, pe care a picat măgăreaţa să fie ameninţată de poliţia secretă locală?

— Vă rog să îmi spuneţi ce doriţi să ştiţi, şopti Irene, îngăduind unui tremur artistic să îi afecteze vocea. Nu cunosc oraşul. Astăzi am ajuns.

— Lord şi lady Guantes au intrat într-un stabiliment.

Un scârţâit – silueta din spatele ei îşi schimbă din nou greutatea. Vocea, despre care credea că ar fi de bărbat, părea mai aproape.

— Câteva minute mai târziu, voi două aţi ieşit pe uşa din spate. De ce? Vrem răspunsuri. O să ni le daţi.

Aşadar, fie îi slujeau pe soţii Guantes, fie aveau vreo legătură cu autorităţile. Dar reacţia gondolierului sugera a doua variantă.

Canalul părea nesfârşit. Ceaţa se lăsa ca nişte draperii de o parte şi de alta a gondolei, ascunzând pumnale şi înecând orice potenţial strigăt. Se aflau într-o bulă de tăcere, în mijlocul canalului, unde nu putea nimeni să vadă sau să audă ce li se întâmpla. Irene nu crezuse că era posibil să fii atât de singur într-un spaţiu public.

— Prietena mea s-a îmbătat, spuse Irene.

Simţi cum muşchii Zayannei se încordau, lipiţi de piciorul ei. *S-a trezit. Sau se trezeşte.*

— Trebuia să o scot de acolo.

Cei doi din faţa ei îşi scuturară chipurile mascate, la unison.

— Nu este un răspuns destul de bun, ganguri cel din spatele ei. O pereche atât de nobilă nu s-ar fi arătat mirată de un moment de beţie. Să auzim ceva mai bun, sau vă

îndreptaţi spre *Temniţe.*

Accentuă cuvântul, mângâindu-l cu glasul.

Ar fi putut să încerce să-l răstoarne, dar ar fi devenit vulnerabilă celor doi din faţă, şi viceversa, dacă sărea spre ei. Aveau un avantaj, iar ea nu se putea folosi decât de fundul gondolei.

— Stăpânul meu şi soţii Guantes au o rivalitate!

Nu avu nevoie de efort să pară disperată, şi era aproape de adevăr.

— Da, recunosc că m-am folosit de un pretext pentru a pleca înainte să mă vadă ei, însă m-ar fi transformat într-un exemplu, ca să trimită un mesaj. Trebuia să fug!

— Plauzibil, spuse cel din dreapta, însă nu se poate dovedi.

— Remarc că nu ne oferă niciun nume, spuse cel din stânga. Cred că ar trebui să ne spună nişte nume, nu crezi?

— Ce spui despre asta?

Zgomotul de metal pe piele se repetă în spatele ei.

— Spune-ne nişte nume, femeie. Spune-ne nişte *secrete.*

Irene îşi cântări opţiunile. Dacă le furniza numele lui Silver, l-ar fi interogat şi îl credea capabil să o trădeze, doar ca să se salveze. Dar dacă inventa ceva la întâmplare, ei ar fi remarcat incongruenţele, iar ea s-ar fi afundat şi mai rău.

Şi nu era convinsă că ar fi lăsat-o să scape, oricum. Orice le-ar fi spus. Oricâte ar fi mărturisit.

— Nu pot să spun, se agită ea. Aş fi pedepsită.

Zayanna se încordase lângă coapsa ei, iar muşchii i răsuceau sub mantie.

— Pfff!

Cel din spatele ei o lovi pe Irene, aruncând-o pe burtă în gondolă şi prinzând-o pe Zayanna sub ea.

— Ia cleştii şi sacii…

Încurcată în pelerină, cu masca alunecând, Irene încercă să îşi vâre mâinile sub ea, dar Zayanna se zbătu şi o dezechilibră iar. Se lovi cu capul de scândurile gondolei şi simţi că bărbatul din spatele ei îi înfige un picior între

omoplaţi, ţintuind-o.

Avea nevoie de o scăpare rapidă. Iar singura cale era... în jos. Lupta şi zgomotul cauzat de Zayanna aveau să o acopere.

— **Scânduri ale bărcii,** comandă Irene, cu o şoaptă scăzută, lipindu-şi buzele de fundul gondolei, **separaţi-vă şi desprindeţi-vă acum!**

O costă mai mult decât anticipase: energia o părăsi asemenea unui şuvoi de apă care ţâşneşte printr-o crăpătură bruscă într-un dig. Abia dacă mai avu forţa să inspire adânc, dar rezultatele fură dramatice. Gondola se desprinse din faţă spre spate, aruncând brusc aşchii în toate direcţiile şi făcând-o pe Irene să se gândească, pentru o clipă, la diagrame explodate şi la puzzle-uri cu gondole.

Pentru o clipă.

Apoi, ajunse în apă.

Irene se aşteptase, mai mult decât oricine altcineva. Era cu faţa în jos şi gata să se scufunde, în timp ce restul lumii stătea în picioare sau se zbătea. Mâinile i se apropiară de gât, să îşi desprindă mantia, iar ea lovi apa, azvârlindu-se mai adânc şi încercând să se îndepărteze de haosul de la suprafaţă.

Apa era rece – răceala mării, apa proaspătă care alimenta canalele oraşului, şi mai era întunecată şi plină de mâl. Nu avea nicio idee în ce direcţie înota şi se concentra doar pe ideea de *evadare.*

Apoi, ceva i se încolăci în jurul gleznei.

Irene îşi înghiţi un strigăt, ţinându-şi respiraţia, şi lovi cu piciorul în ce – sau cine – o fi fost, dintr-odată vibrând de energia dată de panică. Nu prea mai avea aer şi, chiar dacă era foarte sigură că se îndepărta de gondolă, acolo se încheia siguranţa ei.

Acel lucru sau persoană o apucă din nou de gleznă. În aceeaşi clipă, braţul ei stâng lovi ceva solid. Îşi pierdu concentrarea şi ieşi brusc la suprafaţă, lângă fundaţia unei clădiri. Luă o înghiţitură de aer şi clipi des, scoţându-şi apa din ochi.

Mai degrabă auzi decât văzu scena din faţă. Ceaţa ascundea orice urmăritori, însă în ciuda efectelor sale de atenuare, prindea zgomotele. Gondolierul striga ameninţări şi rugăciuni, chemând în ajutor Sfânta Fecioară sau jurându-le răzbunare ticăloaselor care îi distruseseră gondola. Irene simţi un junghi de vinovăţie.

Zayanna apăru lângă ea, cu capul şi umerii ieşind din apă ca ale unei statui clasice. Părul îi atârna şi i se lipea de obraji şi de umerii goi, iar ochii îi sclipeau în beznă, cu pupilele îngustate, deloc umane.

— Tu *cum* ai făcut asta, dragă? şopti ea, abia auzit.

— Chiar crezi că e momentul? sâsâi Irene, iritată. Nu putem pleca mai întâi de aici, şi apoi să discutăm asemenea lucruri?

Spera să fie mult mai târziu – posibil niciodată.

— Pe tine te interogau, sublinie Zayanna. Eu nu am fost implicată…

— A, da, şi vor crede asta, când sunt în căutare de răspunsuri. Singurul motiv pentru care nu te-au interogat încă este pentru că au crezut că dormeai…

Se auzi un zgomot puternic, urmat de paşi care alergau în apropierea locului în care se petrecuse totul. Irene se întrerupse şi făcu un semn vag din mână, indicând înotul.

Zayanna încuviinţă şi alunecă înapoi sub apă. Împreună, cele două înotară prin canal, cu capetele abia zărindu-se la suprafaţă.

Peste câteva zeci de metri, mai traversaseră două canale şi aproape fură lovite de o gondolă de marfă, iar Irene se simţea mai obosită decât de obicei, în condiţii similare.

— Opreşte-te o clipă! şuieră, încercând fără rezultat să îşi transforme vorbele în rugăminte.

Îşi pierduse pantofii în apă şi îşi dorea să fi purtat şi ea bikini, ca Zayanna. Ar fi făcut înotul mult mai uşor.

— Încă puţintel şi putem ieşi pe partea aceea de stradă, îi strigă Zayanna.

Se ridică uşor pe pietrele pavajului, aşezându-se pe marginea canalului cu picioarele atârnând în apă, cu pielea ca aurul lichid în lumina felinarelor. Ochii îi redeveniseră

normali. Nu eşti cine ştie ce înotătoare, nu?

— Doar în situaţii de urgenţă, gâfâi Irene. Cel puţin reuşesc să nu mă înec.

— Ăsta este criteriul tău?

Zayanna lovi apa, aruncând stropi sclipitori în ceaţă.

— Ai fi uimită cât de multe fete din fosta mea şcoală *aproape* s-au înecat.

Irene îşi sprijini coatele de pietrele pavajului, pentru că nu era încă pregătită să se ridice. Era extenuată. Nu era sigură dacă trebuia să acuze mişcarea, folosirea Limbajului sau condiţiile de stres. Probabil toate la un loc. Trebuia să doarmă. Măcar un pic. Nu îl putea salva pe Kai dacă se prăbuşea în mijlocul acţiunii, în urma lipsei de somn. Nici apa rece nu o ajuta.

— În fiecare semestru de vară, cineva credea că poate înota şi descoperea că lucrurile nu stăteau aşa. Fără să mai pomenesc de cele care cădeau în apă pentru că se rupea gheaţa. Să înoţi suficient de bine cât să nu te îneci era folositor.

Zayanna se uită lung la ea.

— Sună mult prea dramatic, draga mea. Pregăteau eroi acolo?

— Mai degrabă eroine, însă eu nu am fost una dintre ele.

— Deci ce se petrece? o întrebă Zayanna în timp ce-şi storcea apa din păr. Şi cum ai distrus barca?

Probabil nu avea să se încheie cu bine.

— Cred că ai auzit ce au spus bărbaţii aceia în negru, spuse Irene, cu atenţie. Este adevărat că încercam să mă strecor înainte ca soţii Guantes să mă observe. Când ai leşinat, am profitat de scuză ca să plec, recunosc.

Zayanna se gândi, apoi ridică din umeri.

— Păi, aveai în plan să mă duci înapoi la hotel. Asta îmi amintesc. A fost drăguţ din partea ta. Ar fi fost şi mai drăguţ dacă mă salvai şi imediat după ce ne-ai făcut pe amândouă să cădem în canal – cum ai reuşit, apropo?

— Secret profesional, spuse Irene, ferm. Îmi pare rău.

Zayanna râse.

— Nu mă aşteptam să îmi spui! Nu fi fraieră! Clarice, a

fost o seară *minunată* şi, câtă vreme nu intru în bucluc din cauza ei, că sunt soţii Guantes sau altcineva, cred că va fi începutul unei prietenii deosebite.

Căldura generată de mişcare începea să se piardă, iar Irene simţea răcoarea apei din canal pătrunzându-i în oase. Făcea totul să pară îndepărtat şi rece, de la propriul trup la zâmbetul Zayannei. *Şoc posttraumatic,* se autodiagnostică. *Nu îi permite să te acapareze!*

— Nu mi-ar displăcea, spuse, adunându-se.

Ar fi putut fi adevărat, după ce se încheia povestea şi Kai era din nou în siguranţă şi totul se limpezea. Poate găseau o cale să fie prietene, în ciuda tuturor obstacolelor. *Dar este din Neamul Frumos,* îi şopti vocea instinctului de conservare, în timp ce încerca să îşi revină.

— Însă aici şi acum trebuie să ajungem la Palatul Gritti.

Se ridică pe marginea canalului, cu mult mai puţină graţie decât Zayanna. Ştia că arăta şi mult mai puţin atrăgătoare. Costumul ei business nu fusese croit pentru asta.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, dragă! Zayanna îi strânse umărul, încurajatoare. Am scăpat! Acum, tot ce trebuie să facem este să intrăm într-una din casele astea şi să convingem locuitorii să ne escorteze la Palatul Gritti. Poate că ne vor împrumuta şi haine.

Fie, se gândi Irene, *am întâlnit pe cineva care face planuri mai necugetate decât ale mele.*

— Ar putea fi, într-adevăr, începutul unei prietenii deosebite, fu de acord ea şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Într-un târziu, epuizarea o forţă pe Irene să îşi petreacă restul nopţii într-unul dintre dulapurile pentru lenjerie din Palatul Gritti. Trebuise să se ghemuiască pe un morman de pături, într-o rochie furată, mirosind a apă de canal. Nu fusese cea mai inconfortabilă noapte din viaţa ei, însă era departe de o vacanţă la Veneţia.

Se trezi în sunet de clopote. Zgomotul pătrundea prin pereţii hotelului, până şi în dulapul micuţ, iar ea tresări, lovindu-se cu capul de raftul cel mai de jos şi clipind în beznă. Îi luă o clipă să se dezmeticească. Clopotele sunau mai departe, respectând un model propriu de viteză şi tonalitate, cumva armonios, în ciuda lipsei de uniformitate. Încercă să numere bătăile, sperând să ghicească ora, dar nu îşi putu da seama cât mai avea până la miezul nopţii şi la licitaţie.

Când ea şi Zayanna ajunseseră la Palatul Gritti, după câteva incidente minore care induseseră furtul a două rochii, fusese atât de extenuată încât îi venise greu să nu se prăbuşească pe loc. Era deja două sau trei dimineaţa, dar hotelul era luminat şi oamenii alergau de colo până colo pe coridoare. Fusese nevoie doar de câteva strigăte de „Dumnezeule, e soţul meu!” şi „Repede, ascunde-te în spatele perdelelor!” pentru ca Irene să recunoască toate ingredientele unei farse de budoar. Sau mai multe, care se petreceau simultan. Nu voia să se apropie de dormitorul lui Silver, în asemenea condiţii.

Ea şi Zayanna se despărţiseră, pretextând că îşi caută fiecare sponsorul. Irene suspecta că Zayanna fusese, mai degrabă, dornică să mai găsească alcool. Nu o putea învinui. Ar fi fost chiar ea recunoscătoare pentru câteva pahare de coniac.

Dar era dimineaţă şi era timpul să se strecoare afară din culcuşul improvizat şi să îl găsească pe Silver, de la care spera să mai stoarcă informaţii.

Odată ieşită din dulap, înţelese imediat că, la fel ca

majoritatea aristocraţilor depravaţi, cei din Neamul Frumos nu se trezeau devreme. Iar dacă exista vreun clişeu care să pomenească trezitul devreme pentru a-ţi umple ziua de şicane, Irene nu îl întâlnise încă. Singurele persoane treze erau cameristele, servitorii şi asistenţii de rang inferior, care alergau de colo până colo cu tăvi de mâncare şi mormane de haine. Irene înşfăcă pur şi simplu un teanc de cearşafuri, părând că este în mare grabă. Se amestecă imediat în peisaj, pentru că simţea că este hărţuită. Rochia ei era întunecată şi uzată, a doua rochie de duminică a cuiva, care nu se ridica nici măcar la standardele cameristelor de la hotel, însă corsetul era legat frumos, iar părul şi-l pieptănase cu degetele şi îl împletise într-o coadă strânsă. Nu arăta nici anacronic, nici de pe altă lume, iar asta era cel mai important.

Scările din spate erau ca în orice hotel: înguste, înghesuite şi pline de persoane supraîncărcate, alergând cât le ţineau puterile. Nimeni nu se obosea să poarte mască.

O femeie cu părul blond căzându-i în două cosiţe pe spate o apucă pe Irene de braţ.

— Ai văzut cârnaţii?

— Nu, răspunse Irene.

— Fecioară preamilostivă, bucătarul o să ucidă pe cineva, strigă femeia şi alergă din nou în jos pe scări.

O colecţie bogată de experienţe umane, aceste drame de la un mare hotel etc., îşi spuse Irene şi se grăbi mai departe.

Remarcase servitorii pe care îi adusese Silver cu el cu o seară înainte. Pânda de pe scările din spate îi permisese să îl observe pe unul dintre ei şi să îl urmărească spre apartamentul lui Silver de la etajul al treilea. Irene aşteptă să nu fie nimeni în preajmă, îşi lăsă teancul de cearşafuri pe un pervaz şi bătu la uşă.

Deschise Johnson, care făcu ochii mari. O apucă de umăr şi o trase pe holul împopoţonat, trântind uşa în urma ei.

— Îl vei băga pe stăpân în belea dacă apari aşa aici! Ce crezi că faci?

— Johnson?

Vocea lui Silver pluti alene până la ei, dinspre dormitor.

— Cine e?

Johnson inspiră şi îşi rearanjă chipul. Acum, radia doar un dispreţ moderat, spre deosebire de aversiunea severă de mai devreme.

— Este *ea,* domnule.

— Ah, minunat! Adu şoricelul! Am câteva comentarii despre performanţa ei.

Fără să-i dea drumul, parcă temându-se că ar fugi, Johnson o împinse pe Irene spre dormitor. Era o cameră splendidă. Pereţii erau din ipsos lustruit, care strălucea ca marmura, iar parchetul era alcătuit din plăci mititele, din lemn deschis la culoare. Peretele îndepărtat era numai din ferestre, care se deschideau spre un balcon ce dădea spre canalul de dedesubt şi spre clădirea de cealaltă parte. Perdelele de dantelă subţire erau trase şi soarele pătrundea în voie. Ceaţa se risipise, iar cerul era de un albastru limpede şi frumos. Camera era dominată de patul dublu, care ieşea din perete spre centru, parcă simţind nevoia să îşi sublinieze prezenţa. Silver era întins pe pat, în mijlocul unei încâlceli de plapumă albastru-pal şi cearşafuri albe, de mătase, purtând un halat din mătase bleumarin – practic, era aproape dezbrăcat. După felul în care zăcea, cu halatul desfăcut până în talie, Irene fu tentată să îl considere de-a dreptul indecent.

Clătină din cap, cu o tristeţe prefăcută.

— Draga mea domnişoară Winters, credeam că te-am pierdut.

— Tâmpenii, domnul meu! spuse ea, tăioasă. Sunt convinsă că ai fi fost foarte bucuros să scapi de mine.

— Una nu o exclude pe cealaltă.

Împinse pe o farfurie nişte gogoşele împletite şi pudrate cu zahăr. Conţineau scorţişoară. Irene le simţi mirosul de la distanţă şi încercă să-şi oprească stomacul să nu chiorăie.

— Deci… înţeleg că nu s-au petrecut misiuni îndrăzneţe de salvare, încă?

Irene ezită.

— Sper că a fost o glumă.

— Din păcate, da.

Ridică o gogoaşă, o duse la buze şi ronţăi din ea. Foarte bun… îmi place aici. Este un loc sigur.

Nu erau deloc cuvintele pe care le-ar fi folosit Irene pentru descrierea acestei lumi. Ridică o sprânceană şi îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Nu merge aşa.

Din vocea lui picura miere; era bogată ca a unui cântăreţ de operă care se pregăteşte să scadă o octavă dintr-o măsură.

— Doamna mea, iartă-mi referinţa la un şoricel. Am trecut peste asta. Simt că nu reuşim să comunicăm aici. Nu simt că ai cu adevărat nevoie de mine, cu atât mai puţin că mă doreşti. Nu merge.

Irene se încăpăţână.

— Lord Silver.

Încercă să nu scrâşnească din dinţi, pentru că, dacă el ar simţi nerăbdarea, era posibil să nu primească niciodată răspunsuri.

— Dacă îl salvez pe Kai, ne va fi de folos amândurora, având în vedere rivalitatea dumitale cu soţii Guantes. Îmi cer scuze dacă manierele mele nu te încântă, dar am nişte întrebări urgente.

El îşi linse urmele de zahăr de pe degete.

— Ştiu, şoricel. Ştiu că sunt *foarte* urgente. Cred că vreau doar să văd cât de urgente. În genunchi, şoricel! Aici, te rog!

Făcu semn spre zona de lângă pat.

Pentru o clipă, Irene nu se putu gândi decât la cum să-i spună: „Ceeeee?” Mai flirtase cu ea şi înainte, îşi etalase farmecele în faţa ei ca un păun coada. Dar se purtase aşa cum ar fi făcut-o cu orice fiinţă umană, şi nu fiindcă era *interesat* de ea. Aşa că i se păruse sigur, prin comparaţie.

— Acum!

Silver făcu semn spre podea.

— Nu te îngrijora. Nu îţi fac nimic. Ţi-e foame, nu? Te-ai

ascuns toată noaptea, ai rătăcit pe coridoare…

Reuşi să facă vorbele să sune totodată frumos şi depravat, sugerând lucruri de nedescris despre noapte şi coridoare.

— Lasă-mă să te hrănesc. Să îţi răspund la întrebări.

Ochii îi sclipeau: maliţioşi, avizi, flămânzi.

— Doar că vreau să văd cât de *urgente* sunt întrebările tale, şoricel. Îngenunchează sau pleacă!

Irene nu avea nici opţiuni, nici aliaţi, iar Silver transforma situaţia în ceva personal, în mod deliberat. Poate că noutatea de a umili o Bibliotecară îi alimenta puterea.

Scrâşni din dinţi şi făcu ce i se spusese. Tivul rochiei îi foşni când materialul se răspândi pe podea într-o cupolă întunecată, aşezându-se în genunchi lângă pat. Johnson se postase de pază la uşă. *De pază sau doar nu doreşte să privească?* Era mai uşor să îi analizeze motivele decât să se gândească la propriile sentimente.

— Aşa! Este mult mai bine.

Silver se rostogoli pe o parte, împingând tava în faţa lui, şi se sprijini într-un cot, privind-o.

— Ce bine e să ştiu că eşti sinceră, şoricel!

Irene îşi privi mâinile, adunate cuminte în poală. Era motiv de mândrie că degetele nu i se împletiseră, cu încheieturile albite, ci şedeau într-un calm perfect, de parcă ar fi fost numai linişte şi autocontrol. Lumina dimineţii era dură şi limpede, prin geam, iar ea vedea cicatricile micuţe, liniile albe şi fine care i se curbau dinspre palme spre încheieturi. Amintiri ale unei confruntări cu un monstru mult mai rău decât s-ar fi dovedit vreodată Silver.

Da. Era *josnic.* Să o facă să îngenuncheze şi să joace asemenea jocuri. Şi de ce voia Silver să îşi irosească timpul încercând să o domine? Oamenii cu adevărat puternici nu aveau nevoie de asta.

— Unde eram? A, da! Aveai întrebări. De ce nu pui una?

— Unde este Kai? întrebă Irene.

— În Temniţe, spuse Silver. Sau, mai degrabă, în

Carceri, aşa cum li se spune pe aici. Sunt una dintre atracţiile principale ale acestei sfere-bijuterie, în fond. Ar fi trebuit să îmi dau seama că sunt un alt motiv pentru care licitaţia se ţine aici, pe lângă locul în sine. Poate că o întrebare mai bună ar fi una mai generală, nu?

Irene ridică privirea spre el, ştiind că i se citea dispreţul în ochi.

— Te poţi aştepta la multe din partea mea, dar sper că nu crezi că îmi place tot ce se întâmplă aici. Şi nu înţeleg de ce nu mi-ai spus înainte.

— Nu ţi-am spus pentru că nu am ştiut, spuse Silver. Mesagerii din partea celor Zece aşteptau să ne transmită veştile, pentru a complica drama. Presupun că aş fi putut să mă gândesc şi singur la asta, dar mi s-a părut extrem. *Carceri* au fost construite să îi reţină pe cei din neamul nostru. M-aş fi gândit că o temniţă obişnuită era suficientă pentru un prinţişor dragon. Cât despre ideea de a te bucura sau nu de asta, aceasta e ceea ce contează.

Mai luă o gogoşică de pe farfurie.

— Vezi tu, şoricel, *am nevoie* de ceva de la tine. Sunt din Neamul Frumos, în fond, şi nu mă pot baza doar pe onoare şi întrajutorare. Nu se pliază pe natura mea. Oricât de mult ţi-ai dori să îţi răspund doar la întrebările importante, dacă nu pot provoca o dorinţă absolută, atunci ruşinea şi ura îmi pot servi în aceeaşi măsură. Şi dacă nu am parte de ele, voi simţi. Acum, deschide gura şi lasă-mă să te hrănesc.

Surprinsese, probabil, felul în care se ferea de el. Irene nu încercă să îşi camufleze reacţiile.

— Sau poţi să pleci de aici şi să te descurci singură. Depinde numai de tine.

Irene trebui să inspire adânc, de câteva ori, pentru a reuşi să rămână în genunchi lângă patul lui Silver. Mâinile i se înfipseră în poalele rochiei de in şi se forţă să nu îl plesnească peste faţă.

— Nu putem face un târg? întrebă ea.

— Te ascult.

Silver ridică bucăţica dulce deasupra nasului lui Irene,

privind-o cu un aer de apreciere crasă, care îl făcea să pară că îşi lingea buzele.

Irene se ridică în picioare.

— Atunci, cred că aleg ruşinea şi umilinţa.

Simţea cum îi curgea furia prin vene, mai fierbinte ca sângele, şi îl privi cu dezgust.

— Ale tale.

— Poftim?!

El trebui să se rostogolească pentru a o privi, iar halatul i se desfăcu mai tare şi dezveli un triunghi de piele. O dorinţă fragmentată se aprinse în interiorul ei, iar ea răspunse la puterea pe care o iradia, dar alungă senzaţia cu uşurinţă, din cauza iritării.

— Cum îndrăzneşti?

Irene se întoarse cu spatele la el, străbătu încăperea şi se aşeză pe unul dintre scaune, aranjându-şi cu atenţie fustele pe lângă corp, înainte să răspundă.

— Lord Silver, mi-ai spus „doamnă” mai devreme. Aş prefera să continui şi nu să mă tratezi ca pe o servitoare, şi încă pe una de rang inferior.

Ochii lui Silver reflectau lumina ca nişte nestemate faţetate, iar chipul i se transformă într-o grimasă urâtă, de mândrie ofensată.

— Tu eşti cea care a venit aici, punând întrebări, se răsti. Nu agreez acest gen de comportament, domnişoară Winters. Chiar deloc.

Cuvintele lui erau din nou marcate de pasiune, mai puternice, mai orientate spre ea. Dar faptul că încerca să se târguiască îi oferi lui Irene dovada de care avea nevoie. Nu deţinea deloc controlul asupra situaţiei – nu în general, nu aici, în Veneţia, şi cu siguranţă nu în dormitor, în prezenţa ei. Acum, avea nevoie de ea mai mult decât ea de el. Iar toate aceste jocuri încercaseră să o dezechilibreze, să o împiedice să îşi dea seama de asta. Îşi permise să zâmbească.

— Lord Silver, nu îmi pasă ce îţi place sau nu. Acum şi aici, dacă nu îl salvez pe Kai, lordul Guantes va triumfa, iar dumneata vei fi damnat. Îmi poţi oferi informaţiile de care

am nevoie, iar asta te-ar putea salva. Sau poţi zace în pat, mâncând produse de patiserie, până îţi cade acoperişul în cap. Depinde numai de tine. Pentru că, să fiu sinceră, dacă ai sau nu parte de o soartă oribilă, de mâna lordului Guantes, nu *contează* pentru mine. Kai contează. Dumneata, nu.

El se uită lung la ea, apoi zâmbi. Nu era tocmai un zâmbet plăcut, ci o curbă sugestivă a buzelor, o urmă de dinţi metaforici – o expresie care nu îi aduse nici urmă de umor în priviri. Dar era un zâmbet.

— Lady Winters, aerul acestui loc îţi prieşte şi înfloreşti ca un trandafir primăvara. Spune-mi ce altceva ai dori să ştii.

— Totul, spuse Irene, sec. Dar să începem cu aceste *Carceri.* Presupun că nu semnifică doar „închisori” în italiană.

Silver se ridică imediat, lăsându-şi picioarele să atârne peste marginea patului.

— Nu ştiu cât de multe cunoaşteţi voi, Bibliotecarii mărunţi, despre neamul meu, începu el. Presupun că urmăriţi toate aspectele scandaloase, dar nu şi pe cele utile. Pentru a-ţi spune cum stau lucrurile în locul ăsta, ştii că, pe măsură ce neamului meu îi sporeşte puterea, devenim tot mai fideli nouă înşine?

Adică „devenim stereotipuri ambulante”. Irene consimţi, alegând să rămână cu ochii aţintiţi la chipul lui şi nu să privească în altă parte.

— Păi, spuse el, alegând o altă gogoaşă pudrată. Unii dintre noi devenim atât de măreţi, încât nu mai putem exista într-o singură sferă. Ştii despre Călăreţul care ne-a adus aici?

Irene încuviinţă din nou.

— Şi despre Calul lui, adăugă, arătându-i că îl urmărea cu atenţie.

Silver ridică din umeri.

— Şi el. Dar, pe măsură ce devenim mai puternici, ne putem deplasa între lumi. Se cutremură când trecem de la una la alta.

Zâmbi la acest gând, iar lumina zorilor îi făcu chipul frumos, în ciuda cuvintelor rostite.

— La acel nivel, nu mai putem atinge sferele de suprafaţă, nici nu mai putem pătrunde în ele, altfel, le-am distruge. Şi cu atât mai puţin nu putem îndura lumile micuţe de unde vine prietenul dumitale, Kai.

Irene se cutremură, bucuroasă că măcar unele dintre lumi erau lipsite de prezenţa acestor reprezentanţi puternici ai Neamului Frumos.

— Îţi spun toate astea, lady Winters, pentru a-ţi explica o altă putere afişată de cei mai măreţi dintre noi. La capătul nostru de univers, ca să mă exprim aşa, acolo unde forţele haosului domină, unii sunt atât de puternici încât forţa lor poate pătrunde şi pământul pe care calcă. Astfel, pot pricinui cutremure, pot afecta mişcările mareelor şi tot aşa. Dragonii cred că *ei* controlează elementele, dar şi noi avem metode proprii de a ne influenţa lumile.

Irene se încruntă, încercând să înţeleagă. Şi îşi dori să fi avut un carneţel, pentru a înregistra totul în beneficiul Bibliotecii, presupunând că supravieţuia.

— Deci lumea asta – sau, cel puţin, Veneţia aceasta – găzduieşte persoane cu asemenea puteri?

— Acum înţelegi. Am simţit că ar fi cazul să te avertizez, ca un gest de fairplay.

Zâmbi alarmant.

— Aici, în locurile mai primitoare pentru cei de felul nostru, legile lumii fizice sunt fluide, iar cei măreţi pot profita şi le pot supune voinţei lor. Chiar dacă reprezentanţii Neamului Frumos de aici se implică în politica muritorilor, nu uita că puterea lor străbate această lume precum sângele din venele lor.

Asta explică de ce lumile cu un nivel înalt de haos sunt atât de primejdioase... Oare sunt contaminată? Am reuşit să folosesc Limbajul aseară, dar de unde să ştiu dacă sunt sau nu contaminată? Îi veni o altă idee.

— De aceea este aerul de aici atât de dăunător pentru cineva precum Kai? La fel ţi s-ar întâmpla şi dumitale, ca fiinţă a haosului, dacă ai ajunge într-o lume dominată de

ordine.

De ce nu o remarcaseră conducătorii pe Irene? Era prea măruntă?

— Aici ajungem la al doilea aspect.

Silver se aplecă în faţă, privind-o.

— Această sferă anume are două puncte care o recomandă multora din neamul meu, incluzându-i pe soţii Guantes. În primul rând, este un teren neutru, într-o oarecare măsură, pentru că aceia care conduc Veneţia prezentă sunt deasupra disputelor cu cei din neamul lor.

Irene ar fi dorit să întrebe mai multe, însă el continuă:

— De aceea soţii Guantes au reuşit să invite atât de mulţi dintre cei măreţi la licitaţia lor. Dezacordurile dintre cei invitaţi trebuie suspendate pe acest teritoriu. Consiliul celor Zece, compus din mai-marii care conduc lumea alternativă, nu răspunde la ordinele soţilor Guantes. Nu face decât să îi asiste şi să îi ajute, în timp ce există în calitate de gazde pentru noi toţi.

Ridică un deget pentru a opri cuvintele încă nerostite de Irene.

— Dar să nu presupui că asta înseamnă că vei fi bine primită de Consiliu, dragă. Dimpotrivă. Ai grijă cui îi atragi atenţia.

Irene îşi înăbuşi un oftat. Încă un detaliu pe care îl omisese.

— Ar fi fost de folos să îmi fi pomenit despre asta mai devreme, spuse ea.

De exemplu, în timp ce puneam totul la cale.

— Dar am crezut că, istoric vorbind, Consiliul era format din cei care îl sfătuiau pe Doge şi că acesta era conducătorul real, când Veneţia domina regiunea…

— Ce atâta istorie! o întrerupse Silver. Curând, o să vorbeşti şi despre realitate de parcă ar fi ceva special. În *această* Veneţie, Consiliul celor Zece conduce oraşul din umbră şi cu toţii se tem de ei. Se distrează cu agenţii lor, de dragul jocului, dar se unesc întotdeauna împotriva străinilor.

— Şi de ce îi ajută pe soţii Guantes? întrebă Irene.

Silver ridică din umeri.

— Cei Zece nu îi susţin neapărat, însă nu au de gând să refuze un potenţial avantaj. Dacă se iscă un război, nu se vor implica, pentru că dragonii nu îi pot ajunge aici. Nu, cei Zece vor lăsa lucrurile să se desfăşoare şi vor câştiga pentru că găzduiesc licitaţia. Este o alegere de bun-simţ.

— Dacă spui dumneata, răspunse Irene, considerând că nu merita să se certe cu el. Dar explicaţia dumitale duce undeva?

— Da, direct la următorul aspect, spuse Silver.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea.

— La temniţă. Sau să o numesc Temniţa, cu majusculă? Sau Temniţele? *Carceri.* Au fost create de Piranesi…

Surprinse privirea lui Irene.

— Te încrunţi. Poate că, în alt loc şi în altă perioadă, acest tip, Piranesi, şi-o fi petrecut viaţa schiţând ruine romane şi o fi păstrat imaginea temniţelor în propria imaginaţie. Aici, sunt reale. Sunt pântecul imaginaţiei acestei sfere, fundaţia pe care s-a construit oraşul.

Se aplecă şi mai mult.

— Pentru a crea un oraş într-o paranoia constantă, drăguţă, unde spionii se supraveghează unii pe alţii şi mişună ca şobolanii, unde toată lumea se teme de ce se află în spatele măştilor vecinilor, unde poţi trimite un denunţ anonim în orice dimineaţă, iar acesta se afişează în faţa Palatului Dogelui… Pentru toate astea, şoricel, ai nevoie de închisori. De celule întunecoase, sufocante, ascunse în poduri sau în subsoluri. Dar, mai rău decât atât, chiar mai înfricoşător, este conceptul de temniţe aflate *în altă parte,* în dimensiuni accesibile doar prin pasaje care duc în beznă, în camere înalte, cu ecou, cu şiruri lungi de celule.

O privea fix, iar vocea lui se înfăşură ca mătasea în jurul pielii lui Irene. Părea de încredere, însă o şi tenta, o convingea să îi soarbă cuvintele, în loc să le analizeze raţional.

— În aceste temniţe, *Carceri,* nu te găseşte nimeni, pentru că nimeni nu ştie unde eşti. Lumina soarelui şi

vântul nu pătrund până acolo. Se simte doar curentul provocat de roţile grandioase, mereu în mişcare, iar aerul se strecoară de-a lungul pasajelor şi scărilor. Nu există apă proaspătă şi nici maree, doar lacuri adânci, cu apă străveche, care nu se mişcă nicicând. Vei găsi piatră veche, lemn vechi, lanţuri vechi. Şi toate, mult mai mari decât îţi poţi imagina, mai vechi decât însuşi timpul şi mai răbdătoare decât veşnicia.

Palmele lui îi cuprinseră faţa, iar el se aplecă să îşi atingă obrazul de al ei, pentru a-i şopti la ureche.

— Iar dacă eşti prinsă, draga mea, acolo te vor duce, oricât te-ai zbate şi ai striga, oricât de frumos ai implora şi oricât de disperat ai lupta.

Vocea lui mângâia cuvintele.

— Iar ei te vor ţine acolo până când vor decide cum să… te elimine.

Se îneca în apropierea lui, în prezenţa lui, în părul lui ca mătasea, atingându-i obrazul, în vocea lui care-i şoptea în ureche, în mâinile lui care-i atingeau faţa şi gâtul. Degetele lungi şi reci îi mângâiau pielea, făcând-o să tremure şi să simtă că ameţeşte. Simţul răspunderii îi dădea ghes şi încerca să o extragă din mrejele lui Silver: motivul venirii ei aici, însemnul Bibliotecii de pe spate. Dar tot ce voia acum era să vrea şi ea ce voia el, să renunţe la disconfortul mărunt al realităţii şi să se înece în ochii lui, pentru a vedea unde ar fi putut-o purta vocea şi mâinile acelea.

Ceea ce *nu trebuia* să se întâmple.

Se întări, agăţându-se de tot ce era ea – *Sunt Bibliotecară, sunt Irene, nu sunt o victimă* – şi îşi înfipse în pământ călcâiele metaforice. Poate că aceasta era povestea lui Silver, însă nu şi a ei. Nu avea de gând să participe la acest joc.

— Lord Silver, spuse ea, cu o voce care îi zgâria propriile urechi, după catifeaua moale a tonului folosit de el. Nu mi-ai spus tot ce voiam să ştiu.

— Dar îţi pasă?

Se dădu înapoi puţin, suficient cât să o privească în ochi.

— Nu ai prefera…

Nu îşi încheie vorba, dar înţelesul era clar.

Ar prefera să îşi petreacă timpul seducându-mă, în loc să îmi permită să îl salvez de la distrugere. Iar asta îi spunea tot ce era necesar să ştie despre cei din Neamul Frumos care se afundaseră prea adânc în arhetipul lor.

Irene îi puse mâinile pe umeri şi îl împinse uşor.

— Da, îmi pasă, spuse ea. Şi nu, nu aş prefera.

Silver se retrase, cu o mişcare unduioasă, pe care nu se putu abţine să nu o interpreteze drept *o eleganţă seducătoare a muşchilor,* chiar dacă partea funcţională a creierului ei o etichetase „tresărire”.

— Te-aş putea trăda, spuse el. Cei Zece ar aprecia să primească o spioană a Bibliotecii, pentru interogatoriu.

Voia să sune ca o ameninţare obişnuită, livrată dintr-o postură de putere, dar ea îi citi teama din ochi şi îi sună a miorlăială.

— Presupun că ai pretinde că m-ai amăgit să vin aici ca să mă predai, spuse Irene.

Păstra un ton echilibrat, nepăsător. Cel care ceda primul pierdea acest joc al Neamului Frumos. Miza era prea mare să fie ea aceea.

— Da, fireşte, admise Silver, ridicând din umeri. Tot ce ai pretinde în privinţa incitării la salvarea prizonierului de către persoana mea ar fi calificat drept o minciună.

Irene îşi permise un zâmbet.

— Atunci, nu ţi-ar păsa că te-aş acuza de complot cu dragonii pentru salvarea lui Kai, spuse ea.

Silver o privi fix.

— Nu te-ar crede nimeni.

— Ah, dar suntem în Veneţia, spuse ea, ridicând din umeri. Ai spus-o chiar dumneata. Este un oraş de spioni şi închisori. Vom sfârşi în celule adiacente. Dacă mă prăbuşesc, lord Silver, te prăbuşeşti şi dumneata. Poţi pierde *totul.*

O tăcere ameninţătoare cuprinse încăperea, mai de impact decât orice argument. Afară, sunetul canalelor şi clopotele îndepărtate păreau să se afle la mii de mile

distanţă, iar cei doi se priviră lung.

Silver fu primul care se uită în altă parte.

— Crezi că acolo l-au dus pe Kai, spuse ea.

Era cel mai bine să obţină informaţiile şi să plece, înainte ca el să încerce să o provoace iar.

— În aceste temniţe, aceste *Carceri.* Fac parte din ce le oferă Veneţia asta turiştilor? Sunt închisorile ideale pentru a-ţi reţine duşmanii?

Silver ridică din umeri.

— Aşa cred. Nu am fost niciodată acolo, să ştii. Se spune că aceste *Carceri* pot reţine persoane mult mai puternice decât mine. Sunt convinsă că dragonul tău nu e mai mult decât o musculiţă pentru ele.

— Unde anume în Veneţia se află?

— Dacă aş şti, lady Winters, ţi-aş spune, dar nu ştiu. Cei Zece consideră *nepotrivit,* ca să zicem aşa, să ne împărtăşească aceste informaţii, iar eu le înţeleg punctul de vedere. Dar toate sursele mele cad de acord că poţi pătrunde în *Carceri* doar dintr-un loc aflat aici, în Veneţia.

În cazul acela, nu avea rost să îşi mai irosească timpul interogându-l mai departe.

— Aşadar, lord Silver, să rezumăm: Kai se află undeva aici, într-o închisoare care poate fi accesată doar din oraş, dar dumneata nu ştii unde e intrarea sau cum se intră sau care sunt condiţiile din interior – exceptând descrierea pe care până şi un autor pseudogotic melodramatic ar considera-o exagerată. Iar dumneata, presupun, nu doreşti să mă mai ajuţi, ca să eviţi să fii acuzat ulterior. Deşi, *dacă* sunt prinsă, amândoi ştim că soţii Guantes vor presupune că dumneata ai fost de vină pentru că am ajuns aici.

— Complet adevărat, fu de acord Silver. Exceptând comentariul referitor la exprimarea mea.

— Atunci, lord Silver…

Irene se gândi la necesităţile ei imediate.

— Am nevoie de o pereche de pantofi, de o pelerină sau un şal, de nişte bani, de un pumnal şi de indicaţii despre cum să ajung la o colecţie foarte mare de cărţi. Voi face tot posibilul să evit să te mai contactez, odată ce le primesc.

Silver se încruntă.

— Este mită, doamna mea?

Irene se ridică în picioare.

— Prefer să o numesc catalogarea avantajelor noastre mutuale, lord Silver. Fără îndoială, vei fi supravegheat, dacă soţii Guantes te suspectează. Dacă mă ţin departe de tine, este mai sigur pentru amândoi.

Silver se gândi, jucându-se cu gulerul halatului. Într-un târziu, spuse:

— S-ar putea să ai dreptate, doamna mea. Johnson! Ocupă-te, rogu-te! Şi mai e ceva.

Făcu un pas mai aproape.

— Nu glumeam când spuneam că aerul din acest loc este antitetic dragonului tău. Ca Bibliotecară, dumneata eşti neutră şi porţi şi amuletele mele, care te protejează cât de cât. Dragonul, însă, este un antagonist pur al acestei lumi. Dacă îl eliberezi, să-ţi faci planuri să îl scoţi din sfera aceasta cât mai repede posibil – şi să îl urmezi.

— Nu îmi fac planuri să rămân, spuse Irene, sec. Locul acesta o fi destinaţia ideală de vacanţă pentru dumneata, domnule, dar nicidecum pentru mine.

Silver clătină din cap cu tristeţe.

— Într-o zi, doamna mea, într-o zi.

Făcu un semn lui Johnson, care umplu cu promptitudine braţele lui Irene cu un morman textil.

— Johnson, acestea…?

— Sunt obiectele solicitate, domnule, spuse valetul, fără expresie. Iar cea mai potrivită bibliotecă pentru dorinţele acestei persoane ar fi, probabil, Biblioteca Marciana, adică Biblioteca Sfântului Marcu.

Recită o listă de indicaţii, iar Irene se încruntă, în timp ce şi le întipărea în memorie. Era aproape sau suficient de aproape, de Piazza San Marco, iar dacă îşi amintea corect, aceea era piaţa principală a oraşului. Putea fi bine sau putea fi rău. Cel puţin, însemna o mulţime numeroasă.

— Prea bine, spuse Silver, când Johnson tăcu. Doamna mea, te rog să mă scuzi. Am o dimineaţă plină, iar dumneata m-ai trezit devreme, aşa că pot măcar să profit.

Zâmbetul lui nu conţinea nimic care să o poată ofensa, dar reuşi să implice o duzină de promisiuni, toate din categoria senzualităţii.

— Plec, atunci, spuse ea, când tăcerea umplu iar încăperea.

— Dacă ai cu adevărat nevoie de mine, spuse Silver, mai târziu voi fi la Operă, la spectacolul care precedă licitaţia. Caută-mă!

— Să sperăm că nu va fi necesar, spuse Irene, sec.

Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

Johnson o ţinu deschisă pentru ea. Se aplecă în direcţia ei, când ieşea.

— Dacă îl bagi în belele, şuieră el, cu un ton ameninţător, dintr-odată *uman,* te ucid!

Apoi trânti uşa în urma ei.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Primul lucru pe ordinea de zi a lui Irene fu să facă rost de ceva de mâncare şi de o ceaşcă de cafea.

Sau acela fu *obiectivul* iniţial. Mai întâi, trebui să îşi căptuşească noii pantofi până când i se potriviră, să îşi răsucească noul şal în jurul capului şi umerilor, să îşi ascundă noul pumnal (mic, dar ascuţit) şi poşeta, apoi să îşi croiască drum spre Piazza San Marco. Acolo, urma să găsească o sumedenie de cafenele şi trebuia să analizeze zona din apropierea Bibliotecii Marciana.

Duse mâna la pandantivul de jad. Avea timp doar până la miezul nopţii. Senzaţia care o mânase până atunci sau care făcuse orice minut irosit să i se pară criminal, o împiedicase până şi să mănânce. Dar, spre deosebire de cei din Neamul Frumos, ea era om şi avea necesităţi omeneşti.

Piazza San Marco se afla la numai câteva sute de metri de Palatul Gritti. Irene îşi confirmă statutul de nou-venită rămânând pe loc când pătrunse în piaţă, fiind aproape călcată în picioare de oamenii care veneau din spate. Era... plină de *lumină.* Piaţa publică imensă era mărginită la un capăt de Bazilica San Marco (probabil), cu domurile ei ca nişte bulbi, cu marmura şi mozaicurile ei. Era impozantă şi plină de glorie şi, da, nemaipomenit de frumoasă. Era inundată de lumină, parcă ridicându-se dintre valuri, aruncând scânteieri de aur şi în culorile curcubeului. La dreapta Bazilicii, alăturată, era o altă clădire imensă. Dreptunghiulară, mai prozaică, în ciuda coloritului pastel, era construită din marmură în nuanţe de rozaliu şi alb, care ar fi părut spălăcite sub soarele londonez, dar pe care zorile veneţiene le făceau să strălucească, triumfătoare şi orbitoare. Alte clădiri se aliniau pe laturile Pieţei şi o clopotniţă înaltă se afla chiar în centrul ei, clădită din cărămidă roşie şi acoperită cu marmură şi bronz. Era înaltă de peste treizeci de metri. Sau poate era ceva mai scundă, dar *părea* să aibă cel puţin atât. Noaptea trecută,

simţise că se îneacă în apa omniprezentă şi în ceaţă. Astăzi, în lumina soarelui, i se părea că pluteşte, alături de întregul oraş.

Piaţa gemea de oameni. Erau atât de numeroşi, încât şansele să fie etichetată drept impostoare erau… *Prea mari să mă simt confortabil,* se gândi ea.

Destinaţia sa era chiar lângă Piaţă, cu Palatul Dogelui de o parte şi clădirea care trebuia să fie Biblioteca Marciana de cealaltă. Existau multe cafenele micuţe în zonă, care îi oferiră scuza de a şedea, cu o cană de cafea şi un rulou, şi de a se gândi.

De la masa ei, Irene vedea laguna: întinderea vastă de apă, cu Veneţia însăşi într-o parte şi insulele Lido în cealaltă. Trenul era o dungă staţionară, întunecată, la distanţă, care zăcea de-a curmezişul apei pe şinele sale imposibile, sclipind ca un miriapod negru ca noaptea.

Privi mulţimea şi oamenii care foloseau Biblioteca Marciana. Ascultă discuţiile din jurul ei, cântărindu-şi rutele de evadare. Nu se mai putea aştepta la nimic din partea lui Silver. Dar, cu puţin noroc, nu avea să îi mai trebuiască *nimic* de la el. Biblioteca Marciana ar fi trebuit să îi ofere acces la Bibliotecă. Avea nevoie să găsească aceste *Carceri* unde era ţinut Kai, apoi să îl scoată de acolo, cumva, şi să fugă.

Îşi privi cana aproape goală, adaptându-se la valurile de italiană din jurul ei. Nu era una dintre limbile ei forte, dar o ajuta mult imersiunea completă. Putea deja distinge o discuţie despre faptele scandaloase de la o mănăstire locală, chiar dacă semnificaţia precisă a unor substantive era destul de vagă.

Ridicând privirea, se uită la Biblioteca Marciana. Nu era la fel de înaltă ca unele dintre celelalte clădiri. Numără un parter, un prim etaj şi un acoperiş uşor înclinat, care ar fi putut ascunde un al doilea etaj sau măcar o mansardă –, toate acoperite de o marmură netedă, roz cu alb, aurită. O arcadă susţinută de stâlpi înconjura clădirea şi vedea, la primul etaj, un balcon cu şi mai mulţi stâlpi conectaţi prin mici arcade. În marmura sclipitoare erau sculptate frize,

cu animale heraldice sau capete cu ramuri de frunziş dedesubt. Orice încercare de a pătrunde prin ferestre sau prin acoperiş ar fi fost extrem de vizibilă, ceea ce însemna că trebuia să folosească uşa principală. Dar, ţinând cont că toată lumea făcea la fel, nu putea ieşi în evidenţă.

Mergând spre intrare, nu putea scăpa de imaginea sa în chip de gândăcel înaintând pe pielea expusă a unei persoane. Să afle cât de mare era puterea celor Zece în oraş îi servise o nouă infuzie de paranoia. Într-adevăr, în calitate de Frumoşi măreţi, ar fi putut-o percepe chiar şi prin pavaj.

Cât de sensibili sunt aceşti Zece, de fapt? Cât să mă simtă? Le-ar păsa de mine sau sunt anatemă pentru ei? Oare îi irit şi se vor scărpina?

Irene urcă o scară imensă, cu ornamente aurite, din ipsos, în spatele unui grup de învăţăcei care discutau zgomotos despre Petrarca. Trecu pe lângă stâlpi de marmură şi pe lângă ferestre care dădeau spre Piaţă.

Ici şi colo se aflau oameni la mese de lucru, întorcând cu grijă pagini de manuscris sau derulând pergamente şi luând notiţe. Asta o liniştea.

Este un loc clădit să depoziteze cărţi de către persoane care au dorit să le păstreze, folosit de persoane care doresc să le citească. Nu sunt singură.

Intră, în sfârşit, într-o sală de lectură foarte mare. Senzaţia bruscă de spaţiu şi de pustiu o făcu să se oprească şi ridică privirea, văzând că tavanul se afla la peste două etaje distanţă. La cele două etaje superioare, galerii deschise înconjurau spaţiul, apărate de balustrade. Dar, în spatele acestora, vedea rafturi de cărţi şi uşi care duceau mai departe, în adâncurile clădirii. Asta dorea.

Cincisprezece minute mai târziu, reuşise să găsească, *în sfârşit,* o cale spre o secţiune liniştită printre acele rafturi. Găsise o magazie, care avea să îi servească scopului. Se afla într-o bibliotecă şi avea la dispoziţie o uşă – era tot ce avea nevoie pentru a deschide o intrare către Bibliotecă.

Respiră uşurată, forţându-se să se relaxeze şi să se

concentreze. Rosti în Limbaj:

— **Deschide-te spre Bibliotecă!**

Nu se întâmplă nimic.

Prima ei reacţie fu de iritare, de genul celei generate de sosul care nu vrea să iasă dintr-o sticlă sau de o pagină web care nu se deschide la prima accesare.

— **Deschide-te spre Bibliotecă!** repetă ea, accentuând fiecare cuvânt.

Vocea ei răsună în gol. Nu simţi nici schimbare, nici *conexiune.*

De data asta, panica îi cuprinse stomacul şi îi răsuci intestinele. Nu se mai aflase niciodată într-o lume alternativă din care să nu poată accesa Biblioteca. Nu se gândise că era posibil să *existe* o lume alternativă din care să nu poată accesa Biblioteca.

Doar că nu se mai aventurase niciodată atât de adânc în haos. Iar în Bibliotecă, îşi aminti ea, cu întârziere, uşile către lumile alternative cu un nivel ridicat de haos erau separate şi sigilate cu lanţuri. Accesul era interzis pentru că erau mult prea periculoase. Iar dacă erau blocate dinspre Bibliotecă, asta însemna că erau inaccesibile şi de partea cealaltă?

— **Deschide-te spre Bibliotecă!** ţipă Irene, îngrozită.

Niciun răspuns.

Se prinse de unul dintre rafturile din dreapta ei, iar degetele i se înfipseră în lemn. Gestul o duru. *Sunt blocată aici,* se gândi. Nu era o temere la care să se fi gândit măcar, vreodată. Era ceva nou şi teribil, un abis care i se căscase brusc la picioare.

Cineva tuşi în spatele ei.

— Este un loc uimitor, spuse o voce de femeie, însă cred că neglijezi părţile mai interesante.

Degetele lui Irene muşcară mai profund din lemnul raftului, în timp ce se întorcea să vadă cine îi vorbise.

Era lady Guantes, de un calm desăvârşit, îmbrăcată într-o rochie de un verde-aprins, cu mâinile înmănuşate în alb. Ţinea un pistol îndreptat spre Irene. Ca majoritatea armelor care fuseseră vreodată îndreptate spre ea, i se

păru prea mare. Ziua devenea una de manual, se părea. Lady Guantes ţinea pistolul profesionist, cu ambele mâini pe patul acestuia.

Să mă prefac că sunt doar o localnică nevinovată? Merita să încerce.

— Ar trebui să precizez că am spus totul în engleză, spuse lady Guantes. Orice încercare de a mă convinge că eşti o localnică nevinovată ar trebui să ia asta în considerare, domnişoară Winters.

Irene crezuse mereu că una dintre cele mai importante abilităţi strategice era să recunoască înfrângerea.

— Nu pot sta departe de o bibliotecă bună, spuse ea, tot în engleză. Este ca un drog. Ai aceeaşi problemă?

— Te rog să nu încerci să fii amuzantă. Era logic că vei veni la cea mai mare bibliotecă din zonă, să cauţi ajutor.

Pistolul nu se clinti.

— Dacă încerci să spui ceva care sună ciudat, te asigur că trag.

Asta însemna că folosirea cuvântului „pistol" în orice context ar fi avut ca rezultat, probabil, o accidentare imediată. Păcat! Să spui ceva de genul **Să-ţi explodeze pistolul în mână** rezolva enorm de multe probleme în viaţă.

Urmă o pauză.

— Îmi vine greu să vorbesc deschis când m-ai putea împuşca oricând, spuse Irene. Dar presupun că nu vrei să mă împuşti, altfel ai fi făcut-o deja.

— Eşti foarte neglijentă cu siguranţa ta, spuse lady Guantes.

Avea acel aer uşor abordabil, rezonabil, pe care şi-l amintea Irene din gară, însă i se adăugase ceva nou. *Agitaţie? Să fie oare agitată? Din cauza mea?*

— Există primejdii şi primejdii, spuse Irene.

Dacă vorbea mai departe, poate găsea şi o cale de scăpare. Silver o descrisese pe lady Guantes drept mai slabă decât soţul ei. Cum se compara cu o Bibliotecară?

— Există un pericol de moarte, iminent, care e una, şi mai există pericolul iminent a ceva mai grav decât

moartea, care e cu totul altceva. Mai există şi teama, ceva mai puţin imediată, a unei morţi posibile. Toate scenariile trebuie abordate de la caz la caz. Prefer să vorbesc decât să fac ceva ireversibil. Nu crezi la fel?

— Eşti Bibliotecară.

Lady Guantes imprimă un dezgust delicat cuvântului, cum ar fi făcut-o alţii rostind *mercenari, colonoscopie* sau *câini turbaţi* şi *englezi.*

— Să te las să vorbeşti atât este periculos.

— Atunci, ai putea să îmi spui ce doreşti, sugeră Irene.

Dacă femeia vorbea, nu putea să tragă.

— Poftim?

— Sunt convinsă că ai un motiv să te afli aici.

Încerca lady Guantes să o ţină pe Irene sub control până când soseau întăririle? Sau profita doar de ocazie, cu un pistol în mână şi o inamică în faţă, fără nicio idee ce să facă mai departe?

— Nu ai fi şi dumneata curioasă, în locul meu?

Lady Guantes ridică o sprânceană.

— Sugerezi că eşti deschisă unei posibile alianţe?

Irene ridică din umeri.

— Vreau să ştiu care este miza şi ce este în joc. Ai auzit de noi, ştii că, de obicei, suntem neutri şi că ne interesează doar cărţile. De ce ţi-ai asmuţit oamenii asupra mea?

— Cu ce ocazie?

Irene clipi.

— Nu a fost doar o dată?

— Nu. Două. Prima, după licitaţia la care ai participat. Voiam să văd cum veţi contracara atacul tu şi dragonul. Asta m-a convins că trebuia să vă despart înainte de a-l răpi. A doua oară a fost ceva mai dezlânată, recunosc.

Măcar asta explica de ce borfaşii fuseseră atât de ineficienţi.

— Mi s-a părut destul de serioasă.

Lady Guantes oftă.

— A fost vina voastră. Tu şi detectivul v-aţi mişcat prea repede. Dacă lucrurile ar fi funcţionat aşa cum plănuisem, tu şi domnul Vale aţi fi încerca mai departe să aflaţi unde e

dragonul, în timp ce licitaţia avea deja loc. Familia sa ar fi sosit să investigheze lumea din care a fost răpit, iar tu, ca superior, ai fi fost acuzată de dispariţia lui. Asta ar fi umplut Biblioteca de ruşine şi i-ar fi dezechilibrat, când începea războiul. Fireşte că dragonii ar fi ştiut că noi eram răspunzători, dar soţul meu şi cu mine ne-am fi aflat deja departe de ei, iar lor le-ar fi prins bine nişte ţapi ispăşitori. Aşa, însă, a trebuit să angajez pe cineva în grabă. Nu aşa îmi place să operez. Dacă ştiam că voi fi nevoită să te ucid, într-un final, aş fi angajat un lunetist, de la bun început. Ar fi fost mult mai curat.

— Dacă familia dragonului venea să investigheze, fiindcă lumea aceea era ultima în care fusese localizat, asta ar fi avut consecinţe grave pentru ea – nu doar pentru Vale şi pentru mine, sublinie Irene.

— Nu aveam de gând să o mai vizitez.

Un fior de teamă îngheţată îi coborî lui Irene pe şira spinării, dar se pierdu într-o furie crescândă, la gândul a ceea ce sugerau cuvintele femeii. Ao Shun spusese limpede că vor distruge lumea lui Vale dacă o considerau vinovată de dispariţia lui Kai. Lady Guantes o ştia, cu siguranţă. Lui Irene aproape că îi venea să admire meticulozitatea femeii în a-şi acoperi urmele, dar era şi revoltată de sângele ei rece, de reptilă.

Acum primise confirmarea absolută că femeia era implicată în răpirea lui Kai. *Eu nu sunt aici să mă răzbun,* îşi spuse Irene. *Dar nu m-aş supăra deloc să ştiu că nu mai încearcă una ca asta.*

— Deci nu vrei să mă ucizi acum, spuse ea, păstrându-şi vocea calmă şi înăbuşindu-şi furia.

— Acum că ai ajuns aici, deloc, spuse lady Guantes. Valorezi mult mai mult în viaţă.

— Ca aliată? întrebă Irene, cu speranţă.

— Nu ar fi imposibil.

— Sau...?

Lăsă propoziţia neterminată, căutând un răspuns.

— Ca Bibliotecară, anumite persoane te pot găsi interesantă. Ca domnişoara Winters în sine, anumite alte

persoane te-ar găsi *şi mai* interesantă.

Zâmbi într-un fel care sugera că aspectul era mult prea neplăcut pentru a fi discutat de persoane de treabă.

Irene clipi.

— Sunt uluită, spuse ea. Nu ştiam că mă bucur de o asemenea reputaţie. De fapt, nu ştiam că am vreo reputaţie.

Existaseră câteva întâlniri cu cei din Neamul Frumos şi mai fusese toată istoria cu alungarea lui Alberich, care era, într-adevăr, un trădător periculos şi notoriu. Dar nu se gândise că ar fi devenit subiect de bârfă. Asta o făcea să se simtă expusă.

Lady Guantes păru niţel stânjenită.

— Păi, mai potrivit ar fi termenul „notorie”. Dar te rog să nu înţelegi greşit. Este un compliment.

— Sunt flatată.

— Mă face să mă întreb de ce faci asta.

Îşi întoarse din nou privirea calmă şi înţelegătoare la Irene.

— Autoapărarea este una, dar expediţia asta spontană, în inima teritoriului nostru, nu e tocmai un gest raţional. Iar tu pari o femeie raţională, domnişoară Winters.

Irene îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, fapt care nu atrase nicio reacţie din partea pistolului ridicat. *Bun, nu o să mă împuşte fiindcă tresar.*

— Deci, dacă amândouă apreciem bunul-simţ, care e motivaţia dumitale?

Lady Guantes nu ezită să răspundă.

— O lume mai bună pentru toţi.

— Serios? Şi un război este soluţia?

— Războiul este scopul în sine, spuse cu fermitate lady Guantes.

Nici măcar nu încerca să îşi îmbrace argumentarea în veşmânt fermecător sau să ţească o seducţie, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o reprezentantă a Neamului, ci îşi prezenta punctul de vedere drept singura soluţie evidentă.

— S-ar putea ca partea noastră să nu câştige imediat. Dar, când ajungem la armistiţiu, mult mai multe sfere se

vor afla sub influenţa noastră. Asta ar fi bine pentru oameni. Şi pentru noi. Nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, aşa că puteţi continua să furaţi cărţi. Şi de ce v-ar păsa de dragoni? Mai degrabă, îţi pasă ţie în mod special de dragonul ăsta, nu-i aşa?

— Credeam că suntem amândouă raţionale, spuse Irene. Nu poţi spune că vrei să începi un război şi apoi să afirmi că sunt aici doar pentru că ţin la un dragon. Cât de imatură mă crezi?

Lady Guantes ridică din umeri.

— Adevărat, acest gen de motivaţie îngustă este cel la care mă aştept din partea celor din neamul meu *mai concentraţi.* Hai să luăm în considerare un punct de vedere mai larg.

Pistolul nu se clinti.

— Bibliotecarii tăi sunt interesaţi să fure cărţi în scopuri proprii. Are de-a face cu stabilizarea lumilor, din câte înţeleg. Nu sunteţi interesaţi să vă aliaţi nici cu noi, nici cu dragonii, ci doar să adunaţi poveşti. Dacă nu ne staţi în cale, nu veţi suferi. Nu ai nimic de câştigat amestecându-te, domnişoară Winters.

Chiar încearcă să mă convingă? Iar dacă încearcă să câştige timp, ce mai aşteaptă?

— Trebuie să văd cum ar putea beneficia oamenii de pe urma unei lumi precum Veneţia asta, răspunse Irene.

— Întreabă-i pe oamenii de aici, spuse lady Guantes. Sunt fericiţi.

— Sunt…

Pentru o clipă, Irene se întrebă dacă ar trebui într-adevăr să vorbească despre „oameni” de parcă era diferită de ei.

— Au devenit o parte din povestea locului. În clipa în care unul dintre voi interacţionează cu ei, îşi pierd voinţa şi libertatea. *Viaţa.* În lumea dumitale, oamenii sunt personaje secundare, figuranţi.

— Dar sunt figuranţi fericiţi, obiectă lady Guantes. Recunosc că nu toate poveştile au final fericit, dar oamenii preferă obişnuinţa. Dacă i-ai întreba, nouă din zece ar

prefera o existenţă de basm unui univers mecanizat, unde finalurile fericite nu există.

— Serios?

— Ai crede dacă ţi-aş spune că am organizat un sondaj?

Lady Guantes părea mândră de ea.

— Nu în lumea asta, dar cred că am un argument. Oamenii vor poveşti. Ar trebui să ştii asta mai mult decât oricine. Vor ca vieţile lor să aibă sens. Vor să facă parte din ceva mai mare decât ei înşişi. Chiar şi dumneata, domnişoară Winters, vrei să fii o Bibliotecară eroină, nu? Iar dacă vei spune că oamenii *trebuie* să aibă libertatea de a fi nefericiţi, ceva obligatoriu, că le place sau nu, ţi-aş pune eu motivele la îndoială.

Se opri, pentru o secundă letală.

— Majoritatea oamenilor *nu vor* o minunată lume nouă. Doresc să trăiască povestea pe care o cunosc.

— Mulţumesc pentru explicaţie, spuse Irene, politicoasă. Chiar mă ajută să îţi înţeleg perspectiva.

— Cu plăcere, spuse lady Guantes.

Privi în spate, însă prea scurt ca Irene să poată profita.

— Practic, eşti convinsă că ai dreptate, continuă Irene, repede.

Dacă lady Guantes aştepta întăriri, Irene nu mai avea timp.

— Eşti devotată ţelului şi mândră de asta, şi eşti gata să distrugi lumi întregi pentru a obţine ce doreşti. Şi vrei să controlezi oamenii şi te-ai convins că ar fi mai fericiţi aşa. Şi ce te-a convins *pe tine* să îţi urmezi planul încăpăţânat – să fi fost lordul Guantes?

Făcu un pas în faţă.

— Stai pe loc! îi porunci lady Guantes, cu vocea dintr-odată ascuţită.

Mâinile i se încordară.

— De ce eşti agitată, doamnă? Irene îşi croi cel mai eficace zâmbet de superioritate vagă, cel care transmitea, în ciuda dovezilor contrarii, că se afla în deplin control. Vrei să îmi spui că dumneata şi lordul Guantes nu sunteţi egali? Unde *este* el, de fapt?

— Negociază cu Consiliul celor Zece, se răsti lady Guantes. Nu te apropia!

— Cum, şi dumneata nu ai fost invitată? testă Irene terenul.

Sclipirea de furie din ochii lui lady Guantes spunea totul. Emoţia fu prezentă doar o clipă, dar fu acolo, corozivă precum acidul.

— Prezenţa mea nu a fost solicitată, spuse ea.

— Poate că *eu* ar trebui să îţi ofer o slujbă.

Irene îşi schimbă din nou poziţia.

— În fond, Silver a spus…

Nu îşi termină fraza, lansând o invitaţie la replică.

— Ce a spus?

— Am vorbit despre dumneata şi despre lordul Guantes. Despre inegalitatea puterilor voastre şi tot aşa.

Irene îşi desfăcu braţele, nevinovată.

— El este cel care mi-a spus că dumneata nu eşti decât o unealtă în mâinile soţului…

— Şobolanul ăla nu pricepe nimic şi nici nu ar putea pricepe vreodată! o întrerupse lady Guantes.

Un şuvoi de mânie îi coloră chipul, iar Irene îşi dădu seama că atinsese, în sfârşit, un punct sensibil.

— Vede totul din propria perspectivă. Nu pricepe că, fără mine, soţul meu nu ar fi fost capabil să ducă totul la bun sfârşit. Soţul meu *înţelege* asta şi mă apreciază…

Cu o mişcare iute, Irene lovi patul pistolului.

Pistolul se declanşă, iar glonţul lovi un rând de cărţi undeva în spatele lui Irene, spre dreapta.

În următoarele câteva secunde se desfăşură o încleştare fără demnitate. Lady Guantes o fi fost o trăgătoare formală de excepţie, însă Irene avea experienţă în luptele deloc conforme, chiar murdare. Rămase cu pistolul, iar lady Guantes rămase să-şi lingă rănile: un deget sucit şi un picior călcat.

— Aş putea ţipa, gâfâi ea.

— Ai putea, spuse Irene, dar asta tot înseamnă…

Privi spre coridor. Niciun semn că s-ar fi apropiat cineva.

— Asta tot înseamnă că eşti ostatica *mea.* Cât de importantă eşti pentru cei Zece, lady Guantes?

Lady Guantes rămase tăcută. Nu era atât de importantă, pare-se. Într-un final, spuse:

— Faci o mare greşeală, domnişoară Winters.

Venele lui Irene erau străbătute de adrenalină pură.

— Prefer să consider totul managementul crizei, răspunse ea.

Aş putea să o întreb unde se află Carceri. *Dar mi-ar spune, chiar dacă ar şti? Chiar dacă aş ameninţa că o împuşc? Nu merită să îi dezvălui ce ştiu deja.*

— Nu încerca să mă urmăreşti, câteva minute. Pentru binele nostru comun, te rog.

Lady Guantes făcu un pas în spate, în semn de renunţare. Avea o grimasă urâtă, iar spaţiul dintre omoplaţii lui Irene dezvoltă o mâncărime intensă, în timp ce trecea pe lângă ea. *Are un pumnal şi e pe cale să îl folosească?* Însă nu fu vorba despre cuţite, nici despre strigăte de avertizare sau împuşcături cu pistoale ascunse. Dar fiecare pas făcut afară din bibliotecă păru să scurteze viaţa lui Irene, în timp ce scana în toate direcţiile după posibilele întăriri.

Într-un târziu, găsi o cale spre piazzetta. O lumină solară fantastic de strălucitoare îi învălui umerii, radiind şi peste mulţime, în timp ce se amesteca printre ei şi, chiar atunci, dinspre Palatul Dogelui veni zgomot de picioare care alergau. Îi fu uşor să se întoarcă şi să privească, pentru că toată lumea făcu la fel, şi văzu un echipaj de bărbaţi cu uniforme negre care mărşăluia prin mulţime, în timp ce privitorii se dădeau la o parte. Alături de un bărbat care purta o uniformă brodată cu fir de aur – probabil comandantul – mergea Sterrington.

Irene oftă, în vreme ce făcea stânga-mprejur. Era clar că nu fusese pe cât de convingătoare crezuse, noaptea trecută. Nici măcar nu putea da vina pe Sterrington: în fond, şi ea se afla aici să spioneze.

Acum sunt blocată aici, pentru că evadarea prin Bibliotecă nu este o opţiune... Nu avea de gând să îşi

permită să dispere. Avea o misiune, şi doar pentru că o cale de scăpare fusese eliminată nu însemna că nu existau altele.

Aleea urca spre un pod care traversa un canal îngust, iar ea privi spre apele golfului. Suprafaţa vastă a apei sclipitoare părea să se întindă la infinit, însă deasupra se aflau Trenul negru şi şinele sale imposibile.

Am nevoie de o cale de scăpare. Călăreţul n-o să mă ajute… dar calul?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

La început, Irene se aşteptase ca oamenii să evite Trenul şi peronul ca pe o navă ciumată, populată de şobolani. Dar, când se apropie, văzu că un şir constant de vizitatori formau o mulţime în jurul lor.

— Ştii ce este? întrebă o femeie de vârstă mijlocie, de lângă ea.

Femeia strângea la piept o tavă cu batiste dantelate, iar părul cenuşiu îi era prins, cu o precizie nemiloasă, sub o bonetă din acelaşi material.

Femeia ridică din umeri.

— O navă nouă din Sicilii, aşa am auzit. Au acoperit-o cu metal din cauza vulcanilor.

Irene încuviinţă.

— Şi toţi bogătaşii de la bord trebuie că au bani de cheltuială.

— De unde eşti? întrebă femeia, dintr-odată suspicioasă. Nu pari localnică.

Probabil că nu. Irene învăţase italiană de la un austriac care învăţase, la rândul lui, în Roma. Speră ca accentul ei să fie, în cel mai bun caz, neidentificabil.

— Fratele meu, Roberto, şi cu mine trăiam la Roma, inventă ea.

— Roma, repetă femeia, strâmbând din nas. Bănuiesc că trebuie cu toţii să trăim undeva.

Irene o pierdu repede în apăsarea mulţimii, spre marea ei uşurare. Asta era problema când puneai întrebări: oamenii întrebau şi ei, la rândul lor.

Îi veni uşor să se amestece printre oamenii care înaintau să caşte gura la Tren, apoi să se strecoare pe peron, printre vânzătorii care alimentau mulţimea de curioşi. Părea să fi devenit o atracţie turistică. Trenul însuşi era tăcut, rău-prevestitor, cu trupul de oţel întunecat strălucitor în bătaia soarelui.

Irene se avântă înainte şi se fofilă prin mulţime.

— Scuzaţi-mă, îi spuse ea unui bărbat cu o tavă plină de

produse de patiserie. Pardon!

Înconjură un domn mai în vârstă, care oferea o colecţie de presupuse relicve sfinte, şi se trezi lipită de una dintre uşile Trenului.

— Scuze, spuse ea, fără adresă, şi încercă clanţa.

Aceasta se mişcă uşor, iar ea intră în Tren, oftând uşurată şi închizând iute uşa în urma ei.

Se schimbase. Coridorul era acum acoperit cu lambriuri de abanos, netede, cu margini metalizate, întunecate, iar geamurile erau din sticlă fumurie – atât de închisă, încât abia dacă zărea ceva afară. Toate zgomotele din exterior erau înăbuşite. Mulţimea de oameni trecea fără oprire, cu chipurile şi mâinile ca o spumă albă la suprafaţa unei mări întunecate.

Irene inspiră adânc. Venise vremea să facă un lucru complet necugetat.

— **Mă numesc Irene, spuse ea, în Limbaj. Slujesc Biblioteca. Aş dori să vorbesc cu Calul.**

Cuvintele ei răsunară pe coridorul vagonului, ca nişte lovituri de bici, şi lăsară în urmă o tăcere încordată.

Haide, haide… măcar fii suficient de curios să afli ce se întâmplă…

Parcă expirând, uşa de la capătul îndepărtat al coridorului se deschise, mişcându-se lin din balamale. Era aproape o invitaţie, şi cam atât avea să primească.

Irene începu să se îndrepte spre ea, dar nu o putu ajunge. Vagonul era mai lung decât ar fi trebuit – nu în aparenţă, ci *în realitate* – întinzându-se fără niciun indicator clar al distanţei sau spaţiului. Părea să rămână mereu la aceeaşi distanţă faţă de uşă, fără să avanseze deloc.

Fie! Probabil că era un soi de test. Era oare la fel ca orice alt reprezentant al Neamului Frumos cu care avusese de-a face aici, vrând să interacţioneze cu ea în propriile condiţii? Printr-un obiectiv fictiv? Ca într-o poveste? Dar, de data asta, *ea* voia să spună povestea.

— Ştiu cum funcţionează, spuse ea în mers, folosindu-se de engleza simplă, nu de Limbaj. Femeia cumpără nouă

perechi de pantofi de fier, nouă franzele de fier şi nouă toiege de fier, apoi străbate lumea în lung şi în lat, până când pantofii se rod, toiegele se subţiază ca nişte chibrituri, iar ea a mâncat şi ultima firimitură de franzelă, şi numai atunci găseşte ce căuta. Dar asta este o poveste diferită.

Uşa se apropie, brusc, cu zece paşi. Tot nu o putea ajunge, dar era mai aproape.

— A fost odată ca niciodată, într-o împărăţie îndepărtată, un cal care galopa peste pământ şi peste apă… începu Irene.

Îşi amintea povestea destul de bine, de la mătuşa Isra. Era un mit standardizat, iar tocmai asta îi dădea putere. Continuă să meargă, recitând povestea, iar uşa rămase la aceeaşi distanţă: prea departe să o ajungă, şi totuşi suficient de aproape să o tortureze.

Ajunse la finalul poveştii.

— Călătoreşte dintr-o lume în alta, de la porţile poveştilor la ţărmurile viselor, până când lumea se schimbă şi calul este eliberat.

Lăsă cuvintele să plutească în aer, pentru o clipă.

— Deci până când calul va fi eliberat, spune povestea, aşa că trebuie să existe un moment în care se întâmplă asta. Ceea ce înseamnă că *poate* fi eliberat.

Uşa tresări iar, într-o altă schimbare de perspectivă. Acum era chiar în faţa lui Irene, suficient de aproape să treacă prin ea, dar, deşi înainta, părea că bate pasul pe loc.

Spatele îi era scăldat de o sudoare rece. *Mă ascultă. Ar fi bine să îi ofer ce îi promit, altfel povestea asta va deveni sângeroasă, şi încă foarte repede.*

— Fireşte, continuă ea, în această poveste, eroina nu ştie cum să elibereze calul. Dar calul îi poate indica direcţia corectă. De exemplu, poate să îi scoată căpăstrul sau zăbala. Fireşte, există şi un motiv pentru care eroina *doreşte* să elibereze calul. În anumite poveşti, ai parte de o eroină miloasă, care dezleagă calul doar pentru că el pare nefericit. Dar eu nu cred că este una dintre acele poveşti.

Uşa rămase la aceeaşi distanţă.

— Aşadar, povestea…

Irene se opri. Fără zgomotul paşilor ei, coridorul se cufundă într-o tăcere rău-prevestitoare.

— Tânăra femeie se afla pe un tărâm străin şi privi în jurul ei, după ajutor, pentru că…

Ar fi trebuit să fie „pentru că iubirea ei adevărată” – ar fi fost una dintre sintagmele standard pentru o poveste de acest gen –, dar nu era adevărat în cazul ei şi al lui Kai. *Chiar dacă existau anumite dorinţe orientate spre subiect. Dar nu conta.* Nu putea risca o minciună. Nu dacă vorbea în Limbaj.

— Fiul regelui fusese răpit, iar ea străbătuse munţi şi mări pentru a-l găsi, în pantofi şi rochie de împrumut, fără niciun prieten adevărat alături.

Cuvintele îi înţepară gura, cât se poate de reale. Şi totuşi, era doar o poveste. Era de parcă ar fi mâncat şerbet şi ar fi simţit cum îi pocneşte în gură şi cum îi huruie în craniu şi în urechi. Capul îi vibra de cuvintele acelea.

— Şi a spus: „Îl voi salva din închisoarea unde îl ţin ei şi vom fugi împreună de duşmani, ca să împiedicăm războiul.” Dar îi era teamă, pentru că întregul oraş le-ar fi luat urma, odată ce fiul regelui era eliberat din temniţă.

Devenea tot mai greu. Irene nu mai încercase asta niciodată şi nici măcar nu îi trecuse prin minte să încerce. Dar Limbajul era o unealtă, iar voinţa ei se afla în spate, iar locul acesta era fragil, slab şi uşor de forţat. Nu spunea nicio minciună. Spunea doar adevărul, însă în alt fel.

— În timp ce se îndrepta spre mare, a văzut un cal legat, cu frâul pus, şi a spus: „Ce n-aş da să fiu la fel de iute ca tine, să putem scăpa!” Iar calul i-a spus…

I se părea că interpretase un solo la vioară şi că, dintr-odată, i se alătură şi restul orchestrei, într-o apăsare bruscă a muzicii care o cuprinse şi îi străbătu tot corpul. Îşi desfăcu braţele şi se sprijini de pereţii coridorului, zbătându-se să respire, în timp ce presiunea zdrobitoare părea să îi strângă pieptul, obligând-o să respire în ritmul

impus. Aerul de pe culoar trepidă, ca suprafaţa unei tobe.

— ELIBEREAZĂ-MĂ DE CĂPĂSTRU ŞI DE FRÂIE! bubui vocea în jurul ei atât de tare, încât abia putu distinge cuvintele. ŞI TE VOI PURTA PESTE MUNŢI ŞI MĂRI, SPRE CASĂ.

Irene deschidea gura, să spună „da”, fără ca măcar să se gândească, purtată de fluxul poveştii, dar se înfipse în călcâiele metaforice şi se zbătu să formuleze cuvinte diferite. Trebuia să încheie târgul pentru a primi ce voia. Odată încheiat, nu putea să revină şi să negocieze. Deşi Trenul nu se mişca, în urechi îi răsuna zgomotul roţilor care se învârteau şi al motoarelor care torceau, de parcă s-ar fi chinuit să ridice o greutate îndepărtată.

— **Prea nobil cal,** se obligă ea să spună. **Îţi mulţumesc pentru ofertă. Te implor să-mi permiţi să merg să-l găsesc pe prinţ şi, când mă întorc cu el, te voi elibera. Iar tu ne vei purta înapoi în lumea din care am venit.**

Îi fusese teamă de o contaminare cu haos. Fusese atinsă de ea, în trecut, îi cursese prin vene şi aproape că o lăsase invalidă, înainte să o evacueze. Ce i-ar fi făcut, odată încheiat târgul cu creatura aceasta?

— DA… se auzi vocea, în jurul ei, într-o expirare vastă, care îi smulse părul şi hainele, aspirând-o în faţă, până se dezechilibră şi se rostogoli prin uşă, în următorul vagon.

Spatele, încheieturile şi pandantivul din jurul gâtului păreau să fi luat foc. Însemnul Bibliotecii, brăţările lui Silver şi pandantivul de la unchiul lui Kai – toate obiecte ale puterii – se luptau cu noua legătură pe care o acceptase benevol. Nu se afla într-un vagon de tren, ci cădea prin beznă şi ardea…

Trebuie să impun limite. Irene era în genunchi, dar nu îşi amintea de ce, şi tremura atât de tare, încât simţea o durere fizică.

— **Apoi, fiecare va merge pe drumul său,** spuse ea, răguşit, cu o voce parcă străină, **fără nicio obligaţie şi fără nimic care să ne mai lege!**

Presiunea mai slăbi niţel şi o simţi ca pe o

binecuvântare: îşi recăpătase simţurile. *Aproape* că o durea, dar nu tocmai.

Aruncă o privire spre încheieturile sale, unde brăţările de aur se vedeau de sub manşetele rochiei. Nu avea arsuri fizice. Partea raţională a minţii ei nici nu se aştepta, dar trebuia să se asigure.

Pe podeaua vagonului se afla o mască, chiar în faţa ei. Era întreagă, ca un chip alb, cu ochii trasaţi cu negru şi auriu şi buzele vopsite cu roşu.

Irene o luă. Panglicile negre pentru fixare îi atârnau printre degete.

— Ce e cu asta? întrebă.

— SĂ NU TE VADĂ CĂLĂREŢUL, şopti vocea impunătoare. Părea să facă o încercare de a-şi adapta volumul, iar Irene îi fu recunoscătoare. DU-TE ACUM ŞI ÎNTOARCE-TE CU FIUL REGELUI, APOI ELIBEREAZĂ-MĂ!

Dacă mai continuă tot aşa, voi avea atât de multe lucruri agăţate de mine că voi semăna cu un brad de Crăciun victorian, cu turtă dulce extra. Dar o mască nouă îi era utilă. Fără ezitare, Irene şi-o lipi de faţă şi îşi legă panglicile la ceafă.

Nu se întâmplă nimic neobişnuit. Nu se simţi ciudat. Serios! Cel puţin, nu mai ciudat decât cu o mască nouă. Nicio înţepătură stranie, niciun exces de căldură sau frig. Nimic. Era doar paranoică.

— Trebuie să trec la treabă, spuse ea, surprinsă de cât de prozaică îi era vocea, după toate strigătele. Mulţumesc!

Lângă ea, uşa vagonului se deschise spre lumea de afară, iar zarva mulţimii şi al oraşului inundă interiorul ca o vietate. Clopotele care băteau în depărtare marcară ora, iar zgomotul deveni aproape muzical.

Irene îşi dădu seama pe loc că soarele apusese şi că afară se întunecase. Mulţimea era încă acolo, însă luminată de torţe şi de felinare cu ulei. Înjură în sinea ei. Era *seară.* Pierduse jumătate de zi şi încă nu îl găsise pe Kai.

Exista un lucru pe care nu îl încercase încă. Se strecură

prin mulţime până când găsi un loc ferit, apoi vârî o mână în corset şi scoase pandantivul, atârnat de lanţ.

— **Amuletă a dragonilor,** murmură ea, **ghidează-mă spre nepotul stăpânului tău!**

Pandantivul începu să se rotească, asemenea unui ac de busolă fără direcţie, derutat de un magnet, răsucindu-se fără oprire, de parcă încă o rotire l-ar fi ajutat să se stabilizeze. Rotindu-se tot mai repede, începu să bâzâie: un zgomot subţire, ascuţit, ca de ţânţar, însă coborând lent, în josul octavei, spre decibeli normali. Mişcarea sa deveni spasmodică, smucind de lanţ, dar tot nu se putu decide, iar Irene simţi că obiectul se încălzeşte tot mai tare.

— **Opreşte-te!** şopti ea, repede, înainte ca pandantivul să se distrugă, din cauza firii haotice a locului, sau să atragă atenţia celor Zece – sau ambele. Îl lăsă să atârne pentru o clipă, pentru a-şi pierde căldura, înainte să şi-l vâre la loc în corset.

Drăcie! Nu avea să funcţioneze, iar să caute *Carceri* prin toată Veneţia nu mai era o opţiune, pentru că nu mai avea timp. Trebuia să îl intercepteze pe Kai la Operă şi se ruga să poată face faţă spectatorilor din Neamul Frumos.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Irene se îndepărtă de mulţime, încercând să se gândească la opţiuni diferite de cele exagerate drastic şi hidos de periculoase. Forma ei preferată de *împrumut* al cărţilor presupunea o cantitate semnificativă de timp petrecută cercetând zona. Activităţile de colectare a operelor literare (spre deosebire de acţiunile de salvare a dragonilor) implicau, de obicei, apropierea de oameni pe care îi putea apoi goli de informaţii. Regreta lipsa banilor, cu care ar fi putut mitui paznicii, o identitate de acoperire solidă, o rută de evadare şi toate celelalte lucruri care îi facilitau, de obicei, viaţa.

Nu era obişnuită să opereze cu o bază atât de firavă şi fără timp la dispoziţie pentru elaborarea unei strategii. Detesta asta. Îl aduceau pe Kai în blocul de acţiune la miezul nopţii. Iar şansele de a descoperi la timp o temniţă ultrasecretă erau extrem de vagi. Sau poate că o eroină ar fi reuşit, dacă povestea i-ar fi fost favorabilă… dar nu se putea baza pe asta.

Privea mulţimea, reflectând la ce făcuse. Încheiase un târg cu un reprezentant al Neamului Frumos. Nu era doar un aranjament convenabil, de cooperare, de genul celui agreat cu Silver, ci un târg propriu-zis, în Limbaj. Spera doar că nu avea să sufere urmări dinspre Bibliotecă. Tinerii Bibliotecari erau mereu avertizaţi să nu aibă deloc de-a face cu cei din Neam, cu atât mai puţin să încheie târguri formale. Irene spera că nu încălcase niciun regulament. Făcuse doar un circuit alambicat printre literele de lege, apoi o luase pe o alee întunecată şi operase nişte ajustări sub ameninţarea cuţitului. Să-l salveze pe Kai şi să împiedice războiul i-ar fi putut oferi iertarea, dar numai dacă reuşea.

Se auzeau clopote peste tot, răsunând pe străzi şi de-a lungul canalelor, umplând aerul cu sunetul lor. Lumea din jurul ei, oameni mascaţi şi fără mască, îşi făceau cruce la anumite note, iar Irene încercă să îi imite, fără să fie prea

evident. Aerul se răcise, iar femeile decente îşi trăseseră şalurile în jurul umerilor, să se apere de frig, în timp ce acelea mai indecente se plimbau cu umerii goi şi cu sânii aproape expuşi. Ultimele fâşii de apus brăzdau cerul cu portocaliu şi roz, ca nişte falduri de mătase ivite prin stratul exterior, de catifea cenuşie, al norilor. De dimineaţă, oraşul păruse să plutească pe apă, ridicându-se din mijlocul ei ca o Veneră arhitecturală, din marmură alb cu roz. Aici şi acum, pe măsură ce amurgul se aduna şi oamenii începeau să şuşotească, părea pe cale să se scufunde în reflexiile schimbătoare.

Dar era mai mult decât atât. Odată cu seara, se lăsa şi o bănuială apăsătoare în pieţele aglomerate. Poate că nu o remarcase înainte, în lumina strălucitoare a soarelui, înconjurată de zgomotele cotidiene ale muncii şi entuziasmului. Dar acum, în amurg, cu clopotele răsunând într-un susur constant de tonalităţi mărunte, se simţea… privită. Supravegheată. Spionată, chiar.

În spatele măştilor scânteiau ochi, iar oamenii şuşoteau pe la colţuri. De fiecare dată când trecea pe lângă cineva, simţea nevoia să privească înapoi şi să vadă dacă o urmărea.

Irene se opri să cumpere nuci caramelizate de câţiva bănuţi, de la un vânzător ambulant, şi întrebă, nonşalantă:

— Cum ajung la Operă?

— La care? întrebă el, netezindu-şi şorţul, cu un oftat ostenit. La Fenice?

Da, aşa spusese mătuşa Isra. Şi era una dintre cele mai mari şi mai spectaculoase opere din Europa, în multe lumi alternative. Unde altundeva s-ar fi putut licita pentru un dragon, la miezul nopţii?

— Da, vă rog, spuse ea.

— Păi, nu e departe, spuse vânzătorul şi înşiră repede câteva indicaţii. Rosteşte o rugăciune şi pentru mine la Fecioară, când treci pe lângă biserica ei, domnişoară, şi să ai o seară frumoasă!

Irene spera să fie într-adevăr aşa şi zâmbi în spatele măştii, continuându-şi drumul. Vârî punguţa cu nuci într-

un buzunar interior. Le-ar fi mâncat, bucuroasă, pentru că flămânzise iar. Dar nu putea mânca fără să-şi scoată masca şi nu voia să-şi încerce într-atât norocul.

Apropiindu-se, îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să se rătăcească. Trebuia doar să urmeze zgomotul.

Auzi mulţimea gălăgioasă de la intrarea în La Fenice înainte să vadă clădirea. Nu era unul dintre acele oraşe (precum multele versiuni ale Londrei) unde oamenii se aşezau politicos la cozi, cu ocazia evenimentelor importante. Mulţimea era o masă de oameni care se rotea şi se ridica. *Bun! Am mai multă acoperire.* Curând, se pierdea în entuziasmul sălbatic, în aşteptarea exaltată şi în prietenia anticipantă – toate cu o urmă de promisiune că lucrurile ar fi putut escalada, dacă mulţimea devenea *prea* agitată. Bărbaţi în uniformă înconjurau clădirea Operei şi se aliniaseră de-a lungul canalului, iar câteva gondole mai frumoase decât cele obişnuite, cu flamuri colorate, erau ancorate aproape de mal.

Irene fu din nou recunoscătoare fiindcă purta mască, iar ea era departe de a fi singura persoană mascată din mulţime. Atât bărbaţii, cât şi femeile, cu veşminte mai mult sau mai puţin fastuoase, îşi acoperiseră feţele, iar apusul le transforma fantele ochilor în viduri întunecoase şi bănuitoare.

Se strecură, pe tăcute, în spatele unui grup de mărime medie, format din oameni fără măşti, de ambele sexe, care împărţeau sticle de vin şi discutau cu voce tare despre cântăreţii principali din spectacol.

— Când începe? îl întrebă ea pe unul dintre bărbaţi.

Se uită la ea, cu privirea cam înceţoşată, trecându-i sticla femeii de lângă el.

— În cinci minute, dragă. Deja îşi acordează instrumentele pentru uvertură. Nu avem nicio şansă să intrăm până la pauză. Aşteptai pe cineva?

Nicio şansă de a pătrunde prin faţă, deci. Trebuia să încerce prin spate sau să aştepte pauza. Asta însemna că avea să se cânte *operă* – în fond, la asta servea clădirea. Poate era o încălzire pentru licitaţie? Trase cu urechea şi

îşi dădu seama că grupul aştepta „Tosca”. Îi oferiră şi informaţii suplimentare cu privire la cântăreţi, la vocile lor şi la tabieturi.

— Cred că îl văd acolo, murmură ea, îndepărtându-se.

Îi luă cincisprezece minute să înconjoare prin spate clădirea şi să găsească uşa spre culise. Câteva monede dintre cele date de Silver îi cumpărară accesul.

Coridoarele spre culise erau mai degrabă funcţionale decât frumoase şi gemeau de oameni: coriştii, asistenţii de scenă, paznicii, curierii şi doi bărbaţi care cărau un manechin pentru decor, pe o targă. Avea o pată dramatică de sânge întinsă pe piept. Nu era loc să caşte gura, iar Irene îşi croi drum spre partea din faţă, cât de repede putu. Aici, totul era făcut din marmură şi lemn scump, departe de culisele mult mai pragmatice. Vedea o casă a scării foarte largă şi un foaier puternic luminat, cu tablouri şi fresce, însă rămase în umbră.

Auzise clar muzica din culise, suficient de clar cât să-şi dea seama că se desfăşura încă actul întâi, şi nici nu începuse de multă vreme. Trebuia să exploreze puţin zona. Iar dacă se întâmpla să audă paznici discutând despre livrări de dragoni în vederea unei licitaţii nocturne, cu atât mai bine.

Simţi înţepături în ceafă: o urmărea cineva. Se întoarse uşor şi privi peste umăr, văzând un bărbat care se apropia de ea. Nu era oricine, ci chiar unul dintre cei strânşi în jurul uşii din culise, făcând parte dintr-o duzină de gură-cască.

Peste douăzeci de ani de experienţă îşi spuseră cuvântul şi începu să păşească nonşalant pe coridor, îndepărtându-se de el. Nu era o coincidenţă. Fusese observată, ceea ce sugera că el era postat lângă uşă pentru a o urmări. Deloc liniştitor. Trebuia să scape de el. Fie să îşi piardă urma, fie să îl surprindă într-un colţ întunecos, să îl lovească şi să i se strecoare printre degete, apoi să îşi schimbe înfăţişarea pe cât posibil şi să nu se mai lase văzută.

Coridorul din faţa ei se ramifica la dreapta şi la stânga. Irene alese stânga, la întâmplare, se întoarse şi aproape se

ciocni de alt bărbat.

— Scuzaţi-mă, murmură în italiană, făcând o reverenţă rapidă.

— Prinde-o! spuse bărbatul din spate, pe un glas suficient de tare să ajungă la ei, dar nu la loje sau la auditoriu.

Avea un ton îngrijorător de profesionist.

La naiba! Irene îşi transformă reverenţa într-un upercut direct în stomacul bărbatului care se afla mai aproape, trecu pe lângă el, îl lovi în fluierul piciorului, îl dezechilibră, apoi o luă la goană. Era un loc prea expus pentru a continua lupta.

Auzi zgomot de picioare în urmărire, în timp ce alerga pe coridor şi creiona, în gând, cea mai rapidă rută spre pasajele din culise. Stânga şi apoi jos. Se prinse de cadrul uşii când luă o curbă, iar pantofii îi alunecară pe podeaua de marmură. Nu existau uşi de încuiat, nici tapiserii sau covoare de aruncat în calea urmăritorului.

Disperată, apucă punguţa cu nuci din buzunar şi o aruncă în urma ei.

— **Nuci, explodaţi!**

Auzi un zgomot ca de artificii minuscule, iar fragmente de nuci caramelizate ţâşniră în toate direcţiile, apoi o înjurătură, când paşii din spatele ei se clătinară. Chiar dacă nu pricinuiseră pagube, explozia lor probabil că îi speriase urmăritorul.

Pasajul se curba spre stânga. Văzu o scară chiar în faţa ei. Era aproape.

Dar Sterrington apăru în cadrul unei uşi din dreapta. Irene îi recunoscu imediat costumul business şi masca pe care şi-o cumpărase cu o zi înainte. Ţinea ceva în mâna dreaptă, prea mic să fie un pistol şi prea plat să fie un pumnal. Irene hotărî să alerge mai departe, până când o tresărire dureroasă a muşchilor o surprinse teribil. Căzu într-o grămadă necoordonată şi rămase pe jos, cu tot trupul tremurând în urma şocului.

Ah, da! Un taser. Sterrington trebuie că vine dintr-o lume care dispune de asemenea tehnologie. Mintea lui

Irene construi blesteme, însă limba şi gura îi amorţiseră.

— Ridicaţi-o, comandă Sterrington celor doi urmăritori, care tocmai ajunseseră. Cu grijă, vă rog!

— Trebuie să îi verificăm identitatea? întrebă cel cu ton de profesionist. Vârcolacul a spus că i-a confirmat mirosul, dar dacă ducem persoana greşită Înălţimii sale, va fi iritat.

— Nu e necesar, spuse Sterrington. Îi confirm eu identitatea, chiar şi cu o mască nouă. Aduceţi-o pe aici!

Irene atârnă ca o păpuşă între cei doi, în timp ce îi puneau braţele în jurul umerilor şi o sprijineau între ei. Nu putu ridica nici măcar capul cât o cărară pe coridor, în urma lui Sterrington, iar picioarele i se târâiră pe podea.

Sterrington se îndrepta spre intrările în loje, nu spre culise. *Aşadar, sunt predată cuiva.* Irene simţi un gol în stomac. Încercă să îşi amintească de durata recuperării după un şoc de taser şi îşi dori să fi fost mai scurtă.

Auzea din nou muzica. Un tenor şi o soprană cântau un duet. Tenorul se exprima romantic, iar soprana se lăsa convinsă. Era aproape incendiar, în intensitatea sa. Irene îşi aminti vag că La Fenice arsese din temelii o dată sau de două ori, în nişte lumi alternative, şi se întrebă dacă aceasta păţise la fel şi fusese reconstruită.

Ar fi o poveste atât de reuşită, în fond…

Sterrington se opri în faţa unei uşi de lojă. Atinse bărbia lui Irene, înclinându-i capul pentru ca Irene să o poată vedea bine.

— Înţelegi că totul ţine de muncă? spuse ea politicos. Nu am nimic personal cu tine, Clarice.

Pe ansamblu, era unul dintre cele mai amabile lucruri care i se spuseseră lui Irene în timp ce era drogată sau supusă la electroşocuri sau era incapabilă să răspundă din alte motive. Dar incapacitatea ei de a răspunde împiedică o ripostă furioasă, în locul politicosului „fireşte că înţeleg”, la care părea să se aştepte Sterrington.

Sterrington încuviinţă.

— Atunci, pe mai târziu.

Bătu la uşă încetişor, apoi apăsă clanţa şi ţinu uşa deschisă pentru ca bărbaţii să o care pe Irene înăuntru.

Loja era întunecată, fireşte. Lumina din teatru era pe scenă, iar lojele de pe ambele părţi erau neluminate, fiecare, o lume secretă în sine – luxoasă şi ascunsă de draperii. Pentru o clipă, spectacolul îi tăie respiraţia lui Irene. Opera era *magnifică.* Chiar şi în beznă putu admira reţeaua de loje albe, aliniate de-a lungul pereţilor teatrului, tavanul acoperit de fresce pastelate şi felul în care erau pline – nu, *gemeau* – locurile de sub el de toţi cetăţenii Veneţiei.

În lojă se aflau două fotolii mari, întoarse către scenă. Nu vedea cine şedea în fiecare, dacă şedea cineva.

Apoi fotoliul mai apropiat de scenă se răsuci, iar inima lui Irene se opri pentru o clipă. Nu era tocmai încetă şi bănuise asta, însă ar fi preferat să fie oricine altcineva. Era acea persoană din Neamul Frumos a cărei fotografie o văzuse pe computerul lui Li Ming, bărbatul pe care îl observase întâlnindu-se cu lady Guantes la Tren şi însoţind-o la cârciumă. Lordul Guantes. Iar ea era închisă într-o lojă, cu el.

— Domnişoara Winters, presupun.

Vocea lui era moale şi gravă, uşor poruncitoare. Vorbea în engleză.

— Te rog să iei loc.

Cei doi bărbaţi o cărară pe Irene spre celălalt fotoliu şi o depuseră neceremonios în el, apoi făcură o plecăciune în faţa lordului Guantes şi plecară. Uşa se închise în urma lor, chiar când dinspre orchestră se auzi un bubuit de tun, iar zgomotul făcu clădirea să se clatine. Publicul suspină. Irene încercă să îşi folosească gura şi de data aceasta reuşi puţin, în timp ce se gândea la opţiuni. *Fă să se prăbuşească loja şi fugi, în mijlocul derutei* era tentant, însă avea nişte probleme evidente la îndeplinire.

Lordul Guantes îi oferi cinci minute de linişte, privind acţiunea de pe scenă şi ascultând libretele. Apoi se întoarse spre ea. Hainele din mătase şi catifea cenuşiu-închis abia se distingeau în umbrele fotoliului, iar mănuşile îi ascundeau mâinile, lăsând impresia, pentru moment, că faţa îi plutea în aer. *Un craniu suspendat.*

— Te rog să te relaxezi. Avem câteva lucruri de discutat. Nu eşti, sub nicio formă, condamnată. Nu vreau să te sperii, domnişoară Winters. Sau preferi să îţi spun Irene?

Să pretind că încă nu pot să vorbesc? Nu prea are rost. Va aştepta să îmi revin.

— Prefer „domnişoară Winters”, ţinând cont de gradul nostru actual de familiaritate, mormăi Irene, simţindu-şi limba grea.

Lordul Guantes încuviinţă.

— Sunt îngrijorat din pricina impedimentelor dumitale, domnişoară Winters. Sper să ierţi purtarea slujitorilor mei, dar, sincer, după ce ai reuşit să ajungi în lumea asta şi să-mi eviţi oamenii ore bune, am preferat să nu îmi mai asum niciun risc.

Irene încuviinţă şi simţi o simpatie de o clipă pentru Sterrington, care fusese descrisă drept „slujitoare” şi învinuită pentru că nu o luase prizonieră mai repede. Simţea pistolul lui lady Guantes apăsându-i piciorul, liniştitor, prin fuste, deşi ştia că nu avea suficient control motric pentru a-l folosi încă. *Neglijent din partea lui Sterrington. Dacă-i luam prizonieri eu, i-aş fi controlat.*

— Soţia mea îţi transmite complimentele sale, apropo, spuse lordul Guantes privind-o. Este impresionată de hotărârea dumitale. Crezuse că eşti partenera inferioară în relaţia cu dragonul.

Asta înseamnă, probabil, că ştie că am pistolul ei.

— Iar eu am fost impresionată de abilităţile ei de a mă descoperi, spuse politicos Irene.

Vorbea mai puţin împleticit şi asta era o uşurare: dacă era nevoită, se putea descurca în Limbaj.

— Există un motiv anume pentru care nu este aici, cu noi?

— Îl ţine pe lordul Silver în arest la domiciliu, spuse lordul Guantes. Şi aşteaptă să vadă dacă vei merge să îl cauţi. Dar, domnişoară Winters, chiar te rog să îmi descrii relaţia ta cu Silver.

Vocea lui căpătase din nou o nuanţă de comandă, care rezona nefiresc în trupul ei – ca un ghiont, îndemnând-o să

vorbească.

— Intenţionam să îl şantajez, spuse Irene, curajoasă.

Era o cacealma şi o ştia, şi o ştia şi el, însă personalitatea lui solicita un răspuns. Dacă puterea lui Silver era de domeniul seducţiei şi al farmecelor, a lordului Guantes exercita control şi impunea obedienţa.

— Să îl şantajezi pe lordul Silver? clipi lordul Guantes. Mă uimeşti!

Ariile se întrerupseră pentru că pe scenă intrase cineva, dramatic, însă atenţia lui Irene era doar la individul din faţa ei.

— Te uimeşte că aş putea fi o expertă în şantaj?

— Deloc. Mă uimeşte că lordul Silver ar fi putut face orice pentru care ar putea fi şantajat. Nu cred că doreşti să îmi spui despre ce este vorba, nu?

— Nu intenţionez. Este prea util.

— Hm!

Lordul Guantes îşi îndreptă atenţia înapoi spre scenă.

— Aş spune că e o poveste probabilă, dar cu siguranţă vei alege să ţii cu dinţii de ea. Prea bine. Ai vrea să mă întrebi ceva?

— Da, recunoscu Irene. Dar sunt surprinsă dacă ai vrea să răspunzi.

Dacă tot ce dorea era să scape de ea, de ce stătea la poveşti şi de ce îi permisese să îşi recapete glasul? Nu era deloc o cale raţională de a se purta cu o inamică.

El zâmbi.

— Domnişoară Winters, aş putea spune că mă aflu într-o poziţie de o superioritate atât de copleşitoare, încât a-ţi oferi răspunsuri nu înseamnă mai nimic pentru mine. Dar simt că ar fi cazul să ne începem relaţia cu sinceritate.

O privi pentru o clipă, iar Irene îşi simţi inferioritatea copleşind-o, analizându-i rochia zdrenţuită, amuletele împrumutate, slăbiciunea. Ştia că puterea lui o acapara, iar asta o ajută să o înlăture, dar chiar şi aşa rămase cu senzaţia că era măruntă şi neînsemnată.

— Intenţionez să te recrutez. O Bibliotecară îmblânzită ar fi o adevărată lovitură, iar dumneata vei fi mult mai utilă

decât o agentă informată.

Era conştientă de minutele care se scurgeau până la miezul nopţii, dar voia să profite de orice ocazie pentru a aduna informaţii.

— Din câte am înţeles de la soţia dumitale, doriţi să declanşaţi un război.

Lordul Guantes dădu din mână, plictisit.

— Fie începem un război şi profităm, fie familia dragonului îl sacrifică, şi atunci cumpărătorul îmi va fi dator cu o favoare, caz în care iar profităm. Nu am nimic de pierdut.

— Sunt surprinsă că eşti atât de sigur de victorie, spuse Irene.

— Bineînţeles.

Tonul lordului Guantes păru să o mângâie pe cap. *Aroganţă* era un cuvânt prea meschin pentru a-i descrie nuanţele.

— Dar, domnişoară Winters, am acces la informaţii mult mai cuprinzătoare decât dumneata.

— Mai cuprinzătoare decât ale Bibliotecii?

— Mai cuprinzătoare decât ale unei membre foarte tinere a Bibliotecii.

Trebuia să recunoască: avea dreptate.

— De ce l-ai luat la ochi tocmai pe Kai?

— Pentru că fusesem informat că ar avea un rang suficient de înalt pentru a deveni o pricină de război şi pentru că se afla într-un loc vulnerabil. Nu aş fi încercat să îl răpesc din sfera tatălui său, departe de mine gândul! Dacă va supravieţui, iar într-o zi va reveni în grija tatălui său, nu cred că i se va mai permite să hălăduiască aşa. Se aplecă spre o măsuţă şi luă un pahar de coniac, sorbind din el, semn că discuţia s-a încheiat.

Pe scenă, Scarpia o chestiona pe Tosca. Dar era numai primul act, atât acolo, cât şi în lojă. Trebuia să îl facă pe lordul Guantes să creadă că încrederea îi slăbea.

— De ce nu îţi place lordul Silver? întrebă ea.

El ridică o sprânceană.

— Nu credeam că *ţie* îţi place.

— Nu îmi place. Mă bucur că îl pot şantaja. Dar mă întrebam care sunt motivaţiile dumitale.

El chicoti, un sunet din adâncul gâtlejului. Din nou pe o notă de superioritate, de parcă Irene ar fi spus ceva fermecător, în inocenţa sa.

— Draga mea domnişoară Winters, m-am născut într-o familie nobilă.

Din nou, un gest plictisit al mâinii înmănuşate.

— Şi, potrivit statutului, am un scop. O datorie. O obligaţie.

— Să işti un război? sugeră Irene, înainte să se poată abţine.

— Cam aşa ceva, admise el cu un zâmbet subţire. Spre deosebire de lordul Silver, un simplu diletant, plasat într-un post care îi depăşeşte capacităţile, pe care îl ignoră, odată ajuns acolo. Îmi ofensează simţul utilizării adecvate a puterii.

Vocea lui Scarpia răsuna în amfiteatru, cu un crescendo magistral, iar ochii lordului Guantes scânteiau ca un amnar, în luminile scenei.

— Iar acum, domnişoară Winters, spuse el, ajungem la problema dumitale.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Dar cred că suntem aproape de antract, spuse lordul Guantes, privind spre scenă şi eliberând-o de povară, pe moment. Crezi că poţi să stai liniştită şi să te abţii de la a crea neplăceri, domnişoară Winters?

Irene se gândi la o posibilă înlănţuire de evenimente. *Strig şi acuz. El cheamă paznicul. Identitatea mea este dezvăluită. Sunt arestată şi dusă la închisoare.*

— Desigur, spuse ea, încercând să pară nonşalantă.

Nu funcţionă. Îşi dădu seama din felul în care se relaxă lordul Guantes, când corul de pe scenă se lansă într-un Te Deum dramatic. *Ştie că nu are de ce să îi fie teamă de mine.* Şi părea interesat să o recruteze. Dar de ce? Kai era mult mai important decât ea.

Privi spre public când se lăsă cortina. Luminile din jurul auditoriului se intensificară, când gazul fu pornit la maximum, iar oamenii se dezlănţuită într-un murmur subversiv de conversaţie. Un şuvoi al celor de pe locurile de mai jos se scurse afară, dar majoritatea celor care îşi permiteau loje rămaseră pe loc.

— Poate ai dori să mergi şi să aduci ceva de băut? sugeră ea, politicoasă.

— Nu te pot lăsa aici, de una singură, domnişoară Winters, răspunse lordul Guantes. Cine ştie în ce bucluc mai intri?

Irene îşi puse mâinile în poală, simţind pistolul printre faldurile fustei. Controlul motric îi reveni: dacă era nevoită, putea folosi pistolul. Dar, câtă vreme puterea lui o ţinea captivă, prefera să aştepte, în timp ce el încerca să o recruteze şi să caute un avantaj. Orice avantaj.

Lordul Guantes zâmbi vag, parcă simţind lipsa împotrivirii.

— Aşa! spuse el. Ştiam că vei fi rezonabilă. Îmi imaginez că te întrebi care-ţi sunt opţiunile.

I-ar fi plăcut mai mult să livreze replica aceea, probabil, dacă ar fi fost legată, îşi spuse Irene. Totul se reducea la

putere.

— M-am întrebat, da, murmură ea.

— Păi, trebuie să înţelegi că eşti o tânără destul de notorie.

Irene nu era sigură dacă să fie încântată sau iritată de acel *destul de.* Se mulţumi să spună:

— Este greu să îţi dai seama când exagerezi. Nu m-am gândit că i-am pricinuit lordului Silver neplăceri serioase.

— Ah, dar nu despre Silver vorbesc.

Lordul Guantes îşi luă paharul de coniac şi sorbi iar, prelungind momentul.

— Mă refer la Alberich.

Era numele pe care dorise cel mai puţin să îl audă. Nu *ceruse* niciodată să fie o persoană de interes pentru unul dintre cele mai negre coşmaruri ale Bibliotecii. Nu *voia* să fie menţionată în legătură cu cineva care jupuia oamenii de vii. Şi abia dacă scăpase chiar ea cu viaţă, la ultima lor întâlnire.

— Ah! spuse ea, controlându-şi vocea, recunoscătoare măştii pe care o purta.

Poate era o variantă mai bună să facă scandal şi să fie arestată. Putea încerca să fugă în deruta generală.

Guantes o privea, cu ochii atenţi la orice semn de slăbiciune.

— Într-adevăr, este un domn foarte săritor, pentru cei care doresc să profite de abilităţile sale unice. Foarte – cum se spune? Util. Da, util. Este uimitor ce a reuşit să facă el şi se spune că încă se dezvoltă. Şi-o fi făcând propriile socoteli, dar este un profesionist desăvârşit când colaborează cu alţii…

— Şi el este cel care ţi-a spus unde poţi găsi un dragon, nu?

Acum avea sens. Alberich recunoscuse natura lui Kai după ultima lor întâlnire şi era cu siguranţă genul care purta pică.

— Întocmai, confirmă lordul Guantes. De aceea îi şi sunt dator. Să i te predau ar aşeza lucrurile de minune.

Înţepătura fricii aproape că îi întoarse lui Irene stomacul

pe dos. Cel mai amarnic coşmar al ei, devenit realitate… *Stai aşa! Este prea evident.* Bunul-simţ o trase înapoi din braţele panicii şi o îndreptă spre analiza raţională. *Îmi flutură asta prin faţă, în mod deliberat, ca să aleg răul mai mic. Dacă mă vrea atât de tare în slujba sa, atunci care este motivul?*

— Ar face-o, nu-i aşa? fu ea de acord şi surprinse o scânteie de iritare în ochii lordului Guantes.

Se aşteptase ca impactul să fie mai puternic. *Haide, laudă-te! Spune-mi ceva util!* Nobilimea locală trebuie să fie tare furioasă pentru că toate lojele lor sunt ocupate în seara asta, remarcă ea. Şi toţi oamenii ăştia vin din lumi diferite, însă nimeni nu pare să observe.

— Este Veneţia *noastră,* domnişoară Winters.

Lordul Guantes flutură din degete, privind mulţimea cu un aer de proprietar.

— Aici, lumea este ce decidem noi să fie şi începe şi se termină cu Veneţia. Nu există nicio ţară care să intervină. Cei Zece poruncesc, iar oamenii îi ascultă, ca pe nişte stăpâni. Pământul de sub picioarele noastre îi ascultă. Totul este aşa cum ar trebui să fie în Veneţia. Napoleon nu va ajunge niciodată în această versiune a ei; nu va fi cucerită niciodată, nici diminuată, nici altceva. Cei Zece doresc ca toată lumea să îi privească pe musafirii aleşi ca pe nişte simpli străini, aşa că aceştia sunt văzuţi întocmai.

Se opri.

— Musafirii *aleşi,* repet. Nu cred că *dumneata* ai primit invitaţie, domnişoară Winters.

— Consider răpirea unui prieten drept o invitaţie implicită, răspunse Irene, sec. Ceea ce te transformă în gazda mea oficială, lord Guantes.

El chicoti.

— Nu-i rău, dar nu se prea bucură de susţinere legală. Nu cred că ai putea justifica asta în faţa celor Zece.

— Asta se va întâmpla?

— Doar dacă mă forţezi, domnişoară Winters, şi doar dacă devine absolut necesar. Ştii cum funcţionează. Un denunţ anonim. Expunere publică. Arestare. Interogatoriu.

Nu îi conferi cuvântului aceeaşi inflexiune precum Silver, care îl transformase într-o promisiune lascivă. Îl lăsă doar să se rostogolească afară, apăsat de povara întunericului, a temniţelor şi a disperării.

— Când vei sta în faţa celor Zece, vei fi mărturisit deja totul.

— Sunt surprinsă că nu m-ai denunţat încă, spuse ea, pe cât de nepăsătoare fu în stare să se pretindă.

Era conştientă că mergea pe marginea prăpastiei, încercând să afle de la el ce voia, fără să îl forţeze.

Luminile scădeau din nou în intensitate, iar zgomotul din public coborî până la şoapte, când cortina se ridică iar.

Lordul Guantes aşteptă până când acţiunea reîncepu pe scenă, înainte să continue.

— Fireşte că mai există opţiuni.

— Da? întrebă Irene, încercând să îşi înăbuşe nerăbdarea din voce.

— Dar opţiunile acelea sunt foarte limitate, domnişoară Winters. Sunt limitate la cine decid eu că va fi noul tău stăpân sau noua ta stăpână, pentru că dumneata eşti acum prizoniera mea.

Pauza pe care o făcu era destinată să îi sugereze să încuviinţeze, însă ea nu spuse nimic. El continuă:

— Cei Zece s-ar bucura să pună mâna pe tine, sunt convins. Ai putea fi oferită la schimb, pentru alte avantaje. Ei nu doresc să înceapă un conflict cu organizaţia dumitale, aşa că ar dori să te stoarcă de informaţii, apoi să te ţină prizonieră până când îţi găsesc o întrebuinţare.

Asta îmi spune mai multe despre cum vezi tu lucrurile, decât despre cum le văd ei. Irene dădu din cap rigid, aşteptând să continue.

— Apoi, aş putea câştiga un avantaj dacă te prezint unuia dintre aliaţii mei sau pentru a-mi asigura un potenţial aliat.

Pauza pe care o făcu ar fi putut fi menită pentru ca ea să recunoască subtilităţile politicii la nivel înalt, exprimată de comerţul cu suflete.

— Unii dintre cei mai puternici din neamul meu ar fi

bucuroşi să te aibă ca inamică personală în povestea lor. Sau ca ucenică.

— Ucenică? repetă Irene, surprinsă.

— Chiar aşa. După suficientă pregătire, însă. Sau ca… jucărie.

Tonul lui exprima tristeţe fiindcă fusese necesar să pomenească asemenea aspecte neplăcute, dar sugera că ar fi putut menţiona cu uşurinţă fiecare tortură, privare de demnitate, sau mai rău – ba chiar să le opereze, dacă se dovedea necesar.

Irene înghiţi în sec. Avea gura uscată. Din punct de vedere clinic, ştia că el încearcă doar – *doar?* – să o sperie. Dar experienţa în sine era într-adevăr înspăimântătoare, iar ea simţea constrângerea de a-l asculta şi trebuia să se lupte cu tot ce avea să nu cedeze acelei forţe.

Lordul Guantes o controla deja? De aceea şedea ea atât de pasiv, convingându-se *pe sine* că făcea asta pentru a-i descoperi secretele? Analiză rapid câteva planuri. *Fac să se prăbuşească loja. Îl împuşc. Îl ameninţ cu pistolul. Îi zdrobesc fotoliul şi îi dau foc coniacului. Sar în mijlocul publicului.* Credea că ar fi putut face orice… dacă hotăra asta. Dacă alegea să facă un efort.

— Sau te-aş putea oferi lui Alberich.

Mâna lordului Guantes îi prinse încheietura ca într-o menghină, lipindu-i-o de braţul fotoliului.

Irene tresări, dar mâna lui continuă să apese, aproape dureros, iar el se răsuci în fotoliu să o privească. În ochi i se citea plăcerea, dar nu era un amuzament sadic la durerea ei. De fapt, se îmbăta cu puterea pe care o avea asupra ei. *Cât de mult seamănă cu Silver! Ar trebui să îi spun asta, dacă vreau să îl insult.*

— A, nu, domnişoară Winters! Nu este o opţiune. Nu părăseşti loja până nu ţi-am hotărât soarta. Spune-mi, chiar îţi este atât de teamă de el?

— De Alberich?

Vocea ei era impregnată de o neîncredere crasă.

— De ce nu mi-ar fi?

— Haide!

Se juca din nou cu ea. Vocile de pe scenă erau toate masculine, interacţionând în ameninţări şi sfidări, promiţând temniţă şi moarte.

— Ce îţi displace atât de mult?

— Sunt convinsă că ştii cu ce se ocupă, se răsti Irene.

— Mi-ar plăcea să o aud de la tine.

Ochii lui îi ţintuiră pe ai ei, iar ea nu putu întoarce capul. Privirea lui o reţinea. Era voinţa lui împotriva voinţei ei, şi nici măcar însemnul Bibliotecii nu mai era suficient să o salveze acum.

Abia dacă îşi recunoscu propria voce când începu să vorbească.

— Jupoaie oamenii...

Sunetul vocii ei întrerupse momentul de control, iar ea se smuci în fotoliu, cu trupul tremurând. O durea spatele, de parcă ar fi fost bătută. Era mult mai rău decât atunci când lordul Silver încercase să îi sfarme apărarea. Lordul Guantes *reuşise.*

Pierduse o perioadă de timp, undeva. Tosca era acum pe scenă şi cânta, iar vocea ei se arcuia în amfiteatru, unde sonore, line, ca o pendulă de argint care număra secundele scurse.

— Fermecător! spuse încet lordul Guantes. Fermecător de-a dreptul!

Mâna lui rămase pe încheietura ei, cu mănuşa netedă, fără cute, de parcă nu ar fi apăsat deloc.

— Încep să îmi dau seama de ce te place atât de mult lordul Silver. Eşti într-adevăr foarte stimulatoare, domnişoară Winters. Eşti exact ce îmi doresc.

— Dar ce îţi doreşti? şopti Irene.

Vocea îi tremura, aşa cum ar fi trebuit, dacă reuşise să o sperie. Mai încercaseră şi alţii să îi frângă voinţa, dar nimeni nu *reuşise,* iar ea nu voia să se gândească la implicaţii.

— Pe tine, ca slujitoarea mea, în public, în această seară.

Zâmbetul lui era chintesenţa aroganţei.

— Am dovedit deja că putem da lovituri dragonilor. Să am o Bibliotecară în slujba mea va dovedi că nu vor

reprezenta o ameninţare importantă în acest conflict. Nu eşti de acord?

Irene simţi că se sufocă. Avea dreptate. Să o prezinte ca pe un trofeu ar fi putut împinge unii reprezentanţi ai Neamului Frumos către război. Şi era vina ei, pentru că venise aici şi îşi vârâse singură capul în laţ...

Nu, asta dorea *el* să creadă. Se gândi la pandantivul de la gât. Făcuse lucrul potrivit – *singurul* pe care l-ar fi putut face – venind aici.

Era timpul să acţioneze.

— **Coniac, fierbi!**

Paharul de coniac şi sticla plesniră la unison, cu un şuier de abur. Coniacul era un lichid volatil, iar sticla explodă într-o secvenţă dramatică. Violenţa acţiunii îl luă prin surprindere pe lordul Guantes, iar atenţia lui se mută de la Irene la paharul devenit aşchii de sticlă.

Irene scoase pistolul de sub fustă cu mâna liberă, ridicându-l şi îndreptându-l spre el.

— Mutarea ta, acum! spuse ea.

Atenţia lui trecu din nou la ea şi nu mai exista nicio reţinere. Ochii lui cântăreau mii de tone care o apăsau deodată, reci şi grele, ca plumbul, iar în jurul membrelor şi al inimii părea să i se închidă o calotă glaciară. Mâna lui îi muşcă din încheietură, iar ea icni de durere. Arsura însemnului Bibliotecii de pe spatele ei şi greutatea pandantivului de la gât deveniră din nou doar nişte furnicături nesemnificative, departe de apăsarea cumplită a privirii lui.

Joacă după cum îţi cântă el şi pretinde că a câştigat, îi sugeră o parte a minţit ei. *Pune jos pistolul...*

Se gândi la îndemnul acela. Cea mai importantă parte părea să fie „Pune jos pistolul”, dar era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Nu se mai putea opri acum. Dacă nu continua lupta, pierdea. Dar o costa toată puterea şi, în clipa în care îşi pierdea concentrarea, voinţa ei avea să se frângă.

Simţea că pierde, centimetru cu centimetru. Pistolul era rece şi străin în mâna ei, şi abia dacă mai conştientiza că îl

ţine.

Fă ceva!

Nu putea.

— Răspunde-mi, spuse el.

Se zbătu să rostească, în Limbaj, „crapă”, „frânge-te”, „cazi”, dar gura ei nu făcu decât să înceapă să formeze un DA.

— Cred că doamna doreşte să îţi refuze invitaţia, spuse Vale, în bezna din spatele ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Lordul Guantes se întoarse spre Vale, întrerupând conexiunea cu Irene. Ea înghiţi câteva guri de aer, cu lăcomie. În mintea ei se crease un spaţiu suficient cât să gândească, iar singurul ei gând era *Ţine pistolul îndreptat spre el.*

— Peregrine Vale, dacă nu mă înşel. Loja este încuiată, spuse lordul Guantes. Cum ai...?

— Nu am, îl întrerupse Vale. Am ajuns înainte de spectacol şi am aşteptat în spatele draperiilor. Mi s-a părut că aţi purtat o conversaţie foarte interesantă.

— Înţeleg.

Tonul lordului Guantes era controlat încă, însă Irene detectă un iz de furie fumegândă şi de nesiguranţă. Părea nesigur pe care dintre cei doi să îl ia în cătare, pentru a-şi orienta voinţa şi a-şi folosi puterile. Brusc, se întrebă dacă *nu putea* să îi controleze pe amândoi odată.

— Şi cum ai ajuns *dumneata* în Veneţia? întrebă lordul Guantes. Trebuie să fiu mereu întrerupt când sunt ocupat?

— Este un efect secundar nefericit al domeniului dumitale de activitate, comentă Vale. Winters, mergem?

— Nu prea cred, spuse lordul Guantes, apucând-o mai strâns de încheietură. Doamna rămâne aici.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Irene, care îşi redobândise autocontrolul. Dar dacă ne poţi spune unde găsim *Carceri,* am aprecia.

Lordul Guantes pufni:

— Chiar crezi că v-aş spune asta?

— Trebuie să insist să răspunzi la întrebare, spuse Vale, pe un ton glacial.

Lordul Guantes ridică din umeri.

— Sau ce? întrebă el.

— Sau îţi zbor creierii. Ştiu că neamul tău are abilităţi neobişnuite, domnule, dar nu cred că ne poţi fermeca pe amândoi deodată, altfel ai fi făcut-o deja. Şi cred că un glonţ în cap de la trei metri distanţă te va incomoda

nemaipomenit.

Lordul Guantes se opri, o pauză marcată de percuţia orchestrei, care făcu să rezoneze întreaga clădire.

— Măcar spune-mi cum ai ajuns aici, spuse el. Dacă lucrezi pentru Silver, poate ajungem la o înţelegere.

Nu se mai concentra la Irene, ci la ameninţarea imediată reprezentată de Vale. Iar Vale începea oare să se încrunte, distras, acum că trebuia să lupte împotriva voinţei lordului Guantes?

Guantes trage de timp. Iar Kai nu mai avea timp.

— **Braţe ale fotoliului, rupeţi-vă!** murmură Irene.

Braţele ambelor fotolii se rupseră brusc, distrugând nişte piese vechi probabil foarte valoroase. Lordul Guantes căzu în faţă, încheietura lui Irene se desprinse, iar ea se trase din strânsoarea lui. Se îndreptă spre Vale, cu spatele, cu pistolul aţintit în continuare spre Guantes.

El făcu ochii mari şi şovăi pentru o clipă. Apoi, se ridică din fotoliu şi făcu un pas înapoi, spre marginea lojei, ridicând mâinile parcă pentru a se preda.

Irene aruncă o privire spre Vale şi văzu că stătea lângă uşă. Avea faţa parţial acoperită de o mască neagră, comună, şi purta un veston şi o pereche de pantaloni, ambele negre. Nu l-ar fi recunoscut şi nici nu s-ar fi uitat de două ori la el, în nicio altă situaţie. El nu îşi mută privirea de la lordul Guantes.

— Păzeşte uşa, Winters! spuse el, pe un ton nonşalant.

— Este descuiată, răspunse Irene când testă clanţa, care se mişcă sub atingerea ei. Ar trebui să plecăm de aici.

Opera era aproape tăcută. Tosca intona *Vissi d'arte, vissi d'amore…* Vocea ei şi orchestra care o susţinea umpleau aerul precum lumina prin vitralii.

— Nu puteţi pleca, spuse încet lordul Guantes.

În jurul lui, puterea părea să se cristalizeze în aer, aproape fizică şi solidă, când el se ridică în picioare. Nu era o ameninţare. Era o predicţie. Nu puteau scăpa. Erau pierduţi. Câştigase deja.

Aproape că i-am spus da. Însemnul de pe spatele lui Irene ardea de furia ei, parcă înmuiat în acid. *Aproape am*

trădat Biblioteca.

Degetul ei apăsă uşor pe trăgaci.

Lordul Guantes prinse mişcarea şi mai făcu un pas înapoi, se prinse cu o mână de marginea balustradei şi se aruncă peste ea. Căzu dincolo de bătaia armei şi se făcu nevăzut în mijlocul publicului.

Acţiunea sa împrăştie vraja aruncată de puterile sale. Fu de parcă o sursă de lumină puternică s-ar fi stins, lăsând observatorii uluiţi, în lumina obişnuită a zilei. Irene privi într-o parte, la Vale, şi văzu că încă avea pistolul îndreptat spre locul în care se aflase lordul Guantes şi îl strângea atât de tare, încât îi vedea oasele mâinii conturându-se sub piele.

— Haide! spuse ea, grăbită, vârându-şi pistolul între fuste. Trebuie să plecăm.

În interiorul lui se rupse parcă o coardă întinsă. Vale încuviinţă, îşi puse arma înapoi în buzunarul interior al vestonului şi o trase după el pe coridor, înainte ca ecoul cuvintelor ei să se fi stins măcar. Din fericire, Sterrington urmase ordinul de a-l lăsa pe lordul Guantes singur, iar coridorul era pustiu.

Ar fi trebuit să îl împuşc, toca febril creierul lui Irene. *Ar fi trebuit să îl împuşc…*

— *Mişcă-te,* Winters! se răsti Vale, târând-o în urma lui. Sunt uluit că nimeni nu a reacţionat la un bărbat care a căzut din lojă.

— Păi, a fost în mijlocul *Vissi d’arte,* argumentă Irene. Nimeni nu mişcă până nu se termină aria.

Un zvâcnet de strigăte şi mişcare veni dinspre auditoriul principal, răsunând între pereţii coridorului, în timp ce ei se împleticeau să coboare scările.

— Fireşte, s-ar putea să mă înşel, acceptă ea. Dar o frământa o întrebare mai importantă. Cum de eşti *aici,* acum?

— Îmi va face plăcere să îţi explic când avem timpul necesar.

O îndreptă spre o uşă care ducea către pasajele din culise.

— Dacă putem pleca de aici şi intrăm în mulţime înainte să înconjoare opera cu oamenii lor, s-ar putea să fim în siguranţă.

Irene hotărî că era o definiţie acceptabilă a conceptului de „siguranţă”, cel puţin pentru moment, şi încuviinţă. Apucă o eşarfă aruncată de cineva şi o lăsă pe a ei să cadă. Ar fi putut-o ajuta la camuflaj. Vale era deja suficient de anonim.

— Poartă-te normal, îi indică Vale, încetinind brusc până la un pas obişnuit şi lăsându-i braţul.

Din faţă se auzi zumzet de voci.

— Mai trist este că aşa arată normalitatea pentru mine, spuse Irene, sec. Să petrec câteva luni liniştite în lumea ta a fost o experienţă neobişnuită.

Îl urmă, aranjându-şi rochia. Apoi, făcură colţul împreună şi găsiră coridorul aproape blocat de asistenţi şi cor.

— Ştiţi ce se petrece? îl întrebă unul dintre corişti pe Vale. Era tânăr, deja în uniformă, pregătit pentru actul următor, cu machiajul proaspăt aplicat. Cineva a spus că a fost un duel.

— Nu, eu am auzit că s-a produs o crimă, spuse alt bărbat, unul dintre asistenţi.

Îşi tampona sudoarea de pe frunte şi gât cu o cârpă murdară.

— Am auzit că a strangulat-o în propria lojă.

— Nici, nici, spuse Vale.

Italiana lui era uşor orientată spre argou, dar limbajul corpului i se pliase după al bărbaţilor din jurul lor.

— Cineva trebuia să fie arestat de garda Dogelui, aşa că a sărit din lojă încercând să evadeze.

Grupul tăcu. Majoritatea bărbaţilor îşi făcură cruce.

— Garda mai e acolo? întrebă unul din ei.

Vale ridică din umeri. Irene îl imită şi încercă să nu privească în urmă, ca să vadă dacă venea cineva după ei.

— De ce încercaţi *voi* să ieşiţi prin spate? întrebă alt asistent. Aveţi motive să evitaţi garda Dogelui, nu?

Înainte ca Vale să poată răspunde, Irene îl trase de

mânecă, implorând:

— Dragule, trebuie să plecăm! Dacă Giorgio ne prinde împreună, ştii şi tu ce va face. Aceştia sunt oameni onorabili şi nu ne vor trăda.

Bărbaţii schimbară o privire între ei.

— Nu am văzut nimic, spuse unul dintre ei, întinzând palma goală.

— Perfect! spuse Vale.

Vârî mâna într-un buzunar interior, scoase o pungă şi lăsă câteva monede în mâna întinsă sugestiv.

— Să beţi pentru sănătatea Dogelui.

Din câteva mişcări, ieşiseră pe uşa din culise şi câteva clipe mai târziu Vale o ajuta pe Irene să păşească într-o gondolă. Nu îi urmări niciun grup de gărzi, iar Irene începu să creadă că era posibil să scape.

— Înconjoară spre Palatul Dogelui şi plimbă-te în jurul lui, să ne bucurăm de peisaj. Şi să auzim un cântec, dădu instrucţiuni Vale, aruncându-i gondolierului o monedă.

O ajută pe Irene să se aşeze în corpul principal al gondolei (încă nu cunoştea vocabularul potrivit, lucru deloc onorabil pentru o Bibliotecară), punând o pernuţă în spatele ei, şi se instală şi el alături. Poziţia părea suficient de relaxată – un bărbat şi o femeie în gondolă, împreună, cu braţul lui înconjurând umerii ei –, dar ea simţea încordarea din trupul lui.

— Mulţumesc.

Irene trebui să se forţeze să rostească vorbele. Spre dezgustul ei, tremura, după ce se luptase cu puterile lordului Guantes. Confruntarea cu un membru al Neamului Frumos de un asemenea nivel era mult peste încadrarea ei salarială, îşi spuse, scrâşnind din dinţi. Vale era aici. Erau în siguranţă, deocamdată. Şi trebuiau să vorbească.

Ridică privirea, întâlnind ochii lui Vale o clipă, apoi desfăcu panglicile care îi legau masca. Nu se uita nimeni la ei şi spera ca nimeni să nu ştie ce să caute, chiar dacă s-ar fi uitat. Îşi masă încheietura lovită, când Vale începu să vorbească, în engleză, în şoaptă.

— Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere, Winters.

Când lordul Silver nu mi-a permis accesul în Tren, m-am gândit că ar fi mai bine să îmi fac propriile aranjamente. Regret că a trebuit să te înşel şi pe tine, nu doar pe el, dar nu am avut timp să discutăm despre asta. Plecând în felul acela, am putut născoci o deghizare şi m-am alăturat Trenului, printre cei mai mărunţi din Neam.

Ea încuviinţă, amintindu-şi cuvintele lui jignitoare, când părăsise biroul lui Silver în goana mare.

— Sunt îngrijorată fiindcă te contaminezi cu haos, fiind aici, spuse ea. Silver nu minţea. Pentru oameni, este un risc să viziteze asemenea lumi. Te-ai expus…

— Până acum, nu simt nimic ciudat, spuse aspru Vale. Poate că sunt deja imunizat? Ai mai spus şi înainte că lumea mea are mai mult haos decât ordine. Şi nu am avut nicio problemă cu alţi Frumoşi din Tren. Volumul de străini mi-a uşurat misiunea de a trece drept unul dintre ei. Dar bănuiesc că ai desfăşurat şi tu investigaţii, Winters? Ce ai aflat?

Cu o seară înainte, Irene fusese furioasă pe el. Dar îi acceptă firul logic, în pofida sa. Poate că presupunerea lui nonşalantă că nu făcuse nimic pentru care să fie nevoie să îşi ceară scuze era cea care o râcâia. Îi povesti lui Vale detaliile termenului de la miezul nopţii, târgului încheiat pentru evadarea cu Trenul şi ale localizării lui Kai în *Carceri* – oriunde s-or fi aflat.

— Ah! spuse Vale, mulţumit. Coincide cu investigaţiile mele.

— Sper că nu am irosit prea mult timp, spuse Irene, uşor iritată.

— Deloc, Winters.

Vale se relaxă, sprijinindu-se mai bine în perne şi coborându-şi vocea către o pretinsă şoaptă de îndrăgostit.

— A fost destul de simplu. Veneţia este cunoscută drept un cuib de sindicate ale infractorilor, societăţi secrete şi spioni. Veneziani, Mala del Brenta, ’Ndrangheta, Carbonari…

— Cred că aceştia din urmă sunt, de fapt, cu vreo câteva sute de ani mai târziu decât „acum”, spuse Irene, pedantă.

Fireşte că Vale cunoştea latura infracţională a lucrurilor.

— Ai remarcat, probabil, că perioada cronologică este diferită de a lumii dumitale.

Vale oftă.

— Ideea este, Winters, că oamenii de aici sunt obişnuiţi cu ideea de indivizi mascaţi, anonimi, care pun întrebări şi aşteaptă răspunsuri. Odată ce mi-am dat seama că locul este condus de un grup misterios, numit cei Zece, tot ce mai era nevoie să fac era să mă dau drept unul dintre agenţii lor. După ce lordul Guantes a ajuns – împreună cu un bărbat inconştient, probabil Strongrock –, mi s-au povestit toate mişcările lui. Mi-am petrecut mai toată ziua şi noaptea trecută cutreierând oraşul, intervievând martori şi…

— Te-ai dat drept unul dintre agenţii secreţi ai celor Zece? spuse Irene, şocată.

— Există şi avantaje într-un oraş al măştilor, spuse Vale.

Sub propria mască, gura i se curbă mai degrabă a mulţumire, în lumina lunii.

— Cred că le subestimezi eficienţa. Trebuia să se împotrivească nevoii de a privi peste umăr. Îi urmăreau şi pe soţii Guantes aseară, în caz de purtare suspectă. Aproape m-au arestat.

Vale încuviinţă, acceptând cu nonşalanţă faptul că era firesc ca ea să fi evitat arestarea. În felul lui, era un compliment.

— În orice caz, ştiu unde a fost văzut Strongrock ultima dată, chiar înainte să dispară. Trebuie să fie intrarea în aceste *Carceri* ale tale – sau cel puţin incredibil de aproape. Ce nu pot să fac este să mă infiltrez. Plănuiam să îi răpesc pe Guantes sau pe soţia lui şi să îi folosesc drept ostatici, dar e posibil să fi exagerat cu asta.

— Poate reuşim împreună, sugeră Irene.

Ca într-o oscilare de pendul, simţi că eşecul aproape sigur se transforma într-o posibilitate reală de succes. Mai erau câteva ore până la miezul nopţii. Era posibil să mai fie timp să îl salveze pe Kai.

— Dacă nu ştim încotro mergem, să îl urmărim pe lordul

Guantes ar fi un prim pas logic.

Vale îşi mută greutatea, privind meditativ spre canalul din faţa lor, la felinarele strălucitoare şi la ferestrele care sclipeau de-a lungul apei întunecate.

Gondolierul luă o pauză de cântat (o înşiruire de rime gen „lună” – „bună” etc., cu o voce plăcută, dar nu de tenor) şi salută o gondolă care trecea. Irene o privi agitată, dar conţinea un alt cuplu trântit pe perne. Nu soldaţi. Nu inchizitori. Nu pe lordul Guantes.

Încercă să se gândească temeinic la afirmaţia lui Vale, fără să o respingă direct. Guantes se afla pe o listă foarte scurtă de persoane pe care nu mai voia să le revadă niciodată.

— Crezi că lordul Guantes va vrea să verifice dacă este în siguranţă Kai, odată ce am evadat noi?

— Foarte probabil, Winters. Este probabil şi că va dori să ne prindă în capcană. Scopul nostru este, din nefericire, evident: să îl găsim pe Strongrock cât mai repede.

Irene se încruntă.

— Dar lordul Guantes nu s-ar aştepta să îl urmărim, ca singură rută spre Kai? Şi nu se va pregăti?

Vale păru gânditor.

— Dacă preferă să pună capcane, va avea nevoie de timp să facă asta şi apoi să se întoarcă şi să se afişeze în mod evident, pentru a ne tenta să îl urmăm. Toate acestea ne îndeamnă să facem exact ce încercam să facem, oricum – să ajungem întâi la *Carceri,* sperând că vom fi acolo suficient de repede cât să îl găsim, înainte ca Strongrock să fie dus la licitaţie.

Irene începea să încuviinţeze, când îşi dădu seama că zgomotele de pe canal se schimbau. Un foşnet părea să îi înconjoare, tăcerea plutea spre gondola lor, cu o prezenţă aproape fizică, şi sunetele mai mărunte erau înghiţite rând pe rând. Se ridică, ieşind de sub braţul protector al lui Vale, şi văzu vreo şase gondole umbrite îndreptându-se spre a lor. Gondolierii care se apropiau erau înfăşuraţi în mantii negre şi se mişcau cu o fluiditate inumană, iar vâslele lor abia dacă atingeau suprafaţa apei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— Eu zic să ocolim, îi spuse Vale gondolierului. Fireşte că vei primi un bacşiş…

— Nu există bacşiş suficient de gras să merite să mă împotrivesc celor Zece, răspunse omul cu glas tremurător şi îi ameninţă cu vâsla. Rămâneţi pe loc!

Să îşi pledeze nevinovăţia nu avea să le fie de folos. Întrebarea era cât de mult deranj îşi putea permite Irene să işte, pentru a scăpa cu viaţă.

Suficient, decise ea.

Se ridică în picioare şi inspiră adânc.

— **Apă din canal, îngheaţă până la fund!** strigă ea, cât putu de tare.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în tăcere. Apoi, gondola lor se opri brusc, aruncând-o pe Irene în genunchi. Vale o prinse şi o ridică din nou, ajutând-o să rămână pe picioare. Liniştea pierise. Aerul se umpluse de scârţâitul gondolelor de lemn înţepenite, iar dinspre suprafaţa dintr-odată fermă a canalului se ridica un frig amarnic. Gondolele care se apropiau erau printre cele prinse în capcană, iar bărbaţii din ele păreau şi ei surprinşi.

— Ne va ţine gheaţa? întrebă Vale.

— Ar face bine să ne ţină, răspunse Irene, sărind peste marginea gondolei.

Gheaţa gemu sub greutatea ei, dar nu cedă. Ea începu să îşi croiască drum către malul canalului. Suprafaţa apei îngheţase în forme neregulate, astfel că picioarele ei alunecau mai mereu. Pe lângă experienţele vecine cu înecul, trecutul său la internat implicase şi aventuri pe lacuri semiîngheţate, aşa că nu era prima dată când făcea asta. Îl ajută pe Vale să se echilibreze, când fu pe cale să alunece. Căderile din direcţia gondolelor îndepărtate sugerau că urmăritorii lor aveau probleme mai mari.

În condiţii normale, mulţimi de gură-cască s-ar fi înghesuit pe mal, însă prezenţa serviciilor secrete ale celor

Zece curăţase foarte eficient zona. Irene şi Vale se deplasară pe gheaţă fără să fie împiedicaţi. Câştigaseră un minut, nu mai mult. Iar mascaţii îmbrăcaţi în negru se străduiau să avanseze în direcţia lor, cu tot mai multă încredere.

Era timpul să îi încetinească.

— **Gheaţă, crapă!**

Interesant fu că gheaţa nu se crăpă peste tot la fel. O parte se fărâmiţă în fragmente mărunţele, scufundându-se în apă ca un praf, în timp ce alte părţi se desprinseră în bucăţi mari, aisberguri miniaturale care începură să plutească pe canal. Bărbaţii căzură în apa îngheţată, într-o tăcere stranie, însă continuară să se zbată în direcţia lui Vale şi a lui Irene.

Vale o apucă de braţ pe Irene şi o târî după el spre cea mai apropiată alee, scurtând drumul peste un podeţ îngust şi printre nişte case vechi, înşirate.

— Trebuie să scăpăm de ei, spuse el, iar ea se întrebă dacă să exprime lucruri evidente era un obicei al său.

— Unde a fost văzut Kai ultima dată? întrebă ea.

— În Piazza San Marco, răspunse Vale.

O ajută să se caţăre peste un gard de piatră dintre două case şi să ajungă într-o grădină privată, apoi sări şi el peste. La Campanila.

— Acum sunt convinsă că grupul celor Zece crede cu tărie în principiul de a se ascunde la vedere, mormăi Irene.

Dădu un şut unei găini scăpate de sub control, care îi stătea în cale.

— Scuzaţi-mă, îi spuse unui gospodar ultragiat, care deschisese uşa din spate pentru a se revolta.

Aveau nevoie de o diversiune.

— Vale, dacă am fi spioni străini şi am fi venit aici să sabotăm, care ar fi ţinta noastră?

— Cei Zece, fireşte, sugeră Vale, sau am vrea poate să-l asasinăm pe Doge sau să aruncăm Arsenalul în aer. Dar Arsenalul ar fi cel mai uşor de atins, pentru că şi el şi Campanila sunt la nord-est. Poţi să îi faci pe urmăritorii noştri să creadă că aceea este ţinta noastră?

— Pot încerca.

Dar cum? se întrebă. Îşi aminti că Arsenalul veneţian era un complex de docuri şi armurării, atât de imens şi de industrial, că furnizase imagini pentru „Infernul” lui Dante. Şi avea o idee suficientă despre topografia oraşului să ştie că se afla direct pe apă, dând spre insulele împrăştiate şi privind spre marea deschisă.

În depărtare se auziră paşi alergând spre ei. Şi chiar dacă Vale avea abilitatea aproape supranaturală de a-şi găsi drumul pe aleile lăturalnice ale unui oraş pe care îl cunoştea doar de o zi, slujitorii celor Zece se apropiau în pas alert.

Trebuia să creeze o urmă evidentă, pentru ca diversiunea să funcţioneze.

— Trebuie să ajungem din nou pe apă, spuse ea, scurt. Am nevoie de o barcă şi de ceva pe care să îl pun în ea.

Vale încuviinţă. Schimbă direcţia, conducând-o pe o stradă din dreapta, spre zgomotele puternice care veneau dinspre mare.

Cei doi ieşiră pe un chei micuţ, între două rânduri de hanuri şi prăvălii, cu vreo şase bărci cu vâsle legate în capăt. Perfect! Deşi era o fundătură, iar singura ieşire era spre apă. Ideea *trebuia* să funcţioneze.

— Dezleag-o pe aceea, spuse Irene, arătând spre cea mai apropiată gondolă.

Trase prelata din pânză ceruită de pe barca de lângă ea şi o aruncă în prima, adăugând şi eşarfa deasupra, să fie. De unde se afla, vedea curbura imensă a lagunei veneţiene şi marea de dincolo de ea. De la distanţă, Trenul se zărea de-a curmezişul apei, pe peronul său expansiv, ca un lanţ, însă mai departe vedea şi clădirile de cealaltă parte a curburii, la o jumătate de milă spre est. Acum, că ştia încotro să privească, Arsenalul era evident. Chiar şi la ora aceea din noapte, era luminat de focurile forjelor, iar forma sa neregulată, cu hornuri fumegânde, ziduri înalte şi catarge, scotea vălătuci de abur care împânzeau noaptea senină.

Vale dădu înapoi, cu un icnet, când frânghia se

desprinse.

— Poţi controla barca de la distanţă, dacă o trimiţi atât de departe?

— Pot să îi dau un impuls şi să îi las să o urmărească, spuse Irene, obligându-şi vocea să sune încrezătoare.

Să îngheţe şi să dezgheţe canalul o lăsase cu o durere cumplită de cap şi cu o senzaţie de slăbiciune. Îşi dorea să fi avut ocazia să ia cina. Sau prânzul. Măcar micul dejun. Puse o mână pe chila bărcii, în timp ce se bălăngănea pe apă.

— Aşa, rămâi acolo… **Barcă pe care o ating, porneşte iute pe mare, înconjoară Trenul Neamului Frumos şi îndreaptă-te spre marele port de la est, fără să te opreşti până ajungi acolo!**

Energia se scurse din ea precum sângele printr-o rană. Dar Vale o prinse înainte să cadă în apă, când barca ţâşni în faţă, despicând valurile. Cu un braţ în jurul taliei lui Irene, el o trase către o alee lăturalnică dintre două pescării, ascunzând-o în umbre.

Reuşiră chiar înainte să ajungă urmăritorii.

Irene se lipi de zid, bucuroasă de umbrele neregulate ale vechii clădiri. Împreună, ea şi Vale văzură cum bărbaţii mascaţi (majoritatea şiroind de apă, după căderea în canal) arătau spre barca aflată deja la distanţă, observându-i cursul şi ajungând la concluzia evidentă că se îndrepta spre Arsenal.

Fu o aşteptare cumplită, după ce slujitorii celor Zece plecaseră. Irene trebuia să se asigure că nu erau pândiţi după colţ. Îşi imagină două ceasuri: unul număra secundele până când puteau ieşi din ascunzătoare, iar celălalt, mai mare, număra minutele până la licitaţia pentru Kai. Nu era o imagine încurajatoare.

Odată repuşi în mişcare, observară că se lăsase seara, iar străzile erau încă aglomerate, însă nimeni nu se uită la ei a doua oară. Fără slujitorii celor Zece pe urmele lor, era suficient zgomot să o asigure pe Irene că nu mai trăgea nimeni cu urechea la discuţiile lor. Toată lumea purta mască. Lumina felinarelor transforma orbitele în scobituri

întunecate şi măştile fără ornamente în cranii. Muzica unor instrumente de suflat plutea de la o fereastră, dând un aer oarecum sinistru nopţii care se apropia. Vale cumpără câteva pateuri de la un comerciant ambulant şi îi dădu unul lui Irene, din mers.

Se opriră la marginea pieţei, iar Irene privi spre ţinta lor. Turnul Campanilei se afla într-un colţ, singur, înălţându-se la vreo sută de metri. Vedea clopotniţa din marmură albă, turnul piramidal din vârf şi rozeta care strălucea în lumina stelelor. Două ferestre subţiri, încadrate de marmură, punctau o laterală a construcţiei din cărămidă. Era suficient de departe de orice clădire din apropiere pentru ca ea şi Vale să nu poată ajunge acolo pe calea acoperişurilor. Şi, mai important, opt paznici se aflau lângă singura poartă.

— Să sperăm că nu au ordin să împuşte fără să pună întrebări, conchise ea.

— Dacă ne apropiem suficient, poţi folosi trucul acela? întrebă Vale. Să îi convingi că văd altceva? Dacă nu, va trebui să pretindem că aducem un mesaj.

Opt persoane erau mai multe decât încercase vreodată să influenţeze, însă nu prea aveau de ales.

— Va trebui să mă susţii în timp ce încerc.

Termină de mâncat pateul şi îşi scutură mâinile de firimituri.

— Mă va extenua, cel puţin pentru câteva minute. Dar ai dreptate, e cea mai bună opţiune. Mi-aş dori să fi putut vedea ce e la interior.

— Când m-am uitat mai devreme, am văzut doar scări, spuse Vale. Eram deghizat în cerşetor, fireşte. Mi-a permis să mă apropii suficient cât să văd prin arcadă. Orice impedimente sunt, probabil, mai sus.

Şi, probabil, va trebui să mă ocup de ele. Irene încuviinţă, pregătindu-se.

— Am face bine să pornim, atunci, înainte să ne ajungă lordul Guantes, spuse ea.

Făcu un pas curajos în faţă, cu braţul lui Vale încă înconjurându-i talia, cu un gest pe jumătate afectuos, şi

încercă să nu privească peste umăr şi nici să nu asculte dacă erau urmăriţi.

Când ajunseră lângă paznici, doi făcură un pas în faţă, încrucişându-şi suliţele în faţa lui Vale şi a lui Irene.

— Nu în seara asta, prieteni, spuse unul dintre ei. Dacă nu sunteţi din oraş, reveniţi mâine. Duceţi-vă în Piazza, să ascultaţi clopotul bătând.

Vale o privi pe Irene, iar ea ştiu că era rândul ei. Ea inspiră adânc şi păşi în faţă.

— **Ne percepeţi, pe mine şi pe bărbatul de lângă mine, ca pe nişte persoane care au dreptul să fie aici şi să pătrundă în Campanila,** spuse ea, făcându-şi vocea să ajungă la toţi paznicii.

Simţi cum vraja prinde şi cum întinde un fir invizibil, parcă tras de un peşte care apuca o momeală, şi se împletici, lovită de impact. Începu să îi curgă sânge din nas, pe faţă, pe sub mască şi, pentru o clipă, capul îi vâjâi atât de tare, încât abia dacă mai auzi vocea lui Vale când comandă paznicilor să deschidă uşa. Era, într-adevăr, mult mai rău, când încercai să ai impact asupra mai multor persoane în acelaşi timp. Bine de ştiut. Deşi spera să nu mai repete experienţa. Dar, după cum mergeau lucrurile, probabil avea să se întâmple mâine-dimineaţă, fără să-şi fi băut măcar cafeaua.

Paznicii salutară şi se dădură înapoi, cu suliţele sprijinite de pământ.

— Desigur, domnule, spuse primul, cu o expresie dintr-odată extraordinar de respectuoasă. Suntem la ordinele dumneavoastră.

Vale încuviinţă scurt, iar braţul i se încordă în jurul taliei lui Irene, susţinând-o în timp ce se clătina. Apoi o conduse spre arcada de marmură. În piatră erau sculptaţi zei, iar lumina felinarelor le juca feste: figurile lor păreau să îi privească acuzator. O altă pereche de paznici deschiseră porţile delicate de bronz şi le permiseră accesul în clădire.

Irene se întrebă, încercând să alunge durerea de cap, cine credeau paznicii că ar fi ei. Soţii Guantes? Consiliul celor Zece? Inspectori ai Campanilei, care veniseră să

verifice dacă liliecii nu cumva îşi făcuseră cuib în clopotniţă?

În interiorul Campanilei era întuneric beznă. Ferestrele înguste permiteau unor raze subţiri de lună să pătrundă în structura cavernoasă, dar lumina ajungea doar până la ziduri, lăsând în umbră casa metalică a scării. Aceasta se ridica într-o spirală centrală, spre turnul altfel pustiu. Aici nu erau paznici.

— Poţi sta în picioare? o întrebă Vale şi îi dădu drumul.

Irene se clătină, dar rămase pe poziţii.

— Cred că da, spuse ea.

Îşi scoase masca de pe faţă, cât să îşi tamponeze cu mâneca sângele care îi curgea din nas. Aproape că se oprise, dar migrena persista.

— Atunci, să ne grăbim. A fost prea uşor ca să-mi fie pe plac.

Nu tu a trebuit să faci să se întâmple, protestă Irene pentru sine, însă trebuia să fie de acord cu el. Avuseseră un noroc incredibil să scape de lordul Guantes şi să ajungă primii aici. Genul acela de noroc nu era de durată. Paranoia îi sugeră imediat că era o capcană. Dar ea şi Vale urcară pe scările de fier forjat, cu Vale deschizând drumul. Fiecare pas le făcea să scârţâie şi să răsune sub picioarele lor, mult prea tare pentru a se simţi confortabil. Scările erau străjuite, spre exterior, de panouri curbate din fier forjat, însă treptele erau foarte solide.

La vreo cincizeci de metri înălţime, Vale se opri. Îşi ţinură respiraţia pentru o clipă, când el arătă în sus. Chiar deasupra lor se afla un tavan, iar scările urcau prin el, continuând spirala.

Irene ascultă, însă de deasupra nu se auzea niciun sunet, iar aerul avea nemişcarea spaţiului gol. Chiar dacă amândoi rămaseră precauţi în timp ce urcau mai departe, în clopotniţă nu era nimeni. Dar scara continua să urce prin tavan. Acolo, sus, clopotele atârnau deasupra lor de bârne – siluete înfricoşătoare, de metal. Lumina lunii pătrundea pe sub cele patru arcade joase de pe fiecare zid, revelând detaliile de pe plăcile podelei. Măcar vedeau mai

bine.

Vale se uită în jur, încruntat.

— Or fi aici pe undeva sau mai sus? Winters, tu vezi ceva care să conteze?

— Eu… Irene căută cuvintele potrivite pentru a descrie ce simţea. Locul ăsta este un soi de conexiune. Atât îmi pot da seama şi nu mai mult. Tu simţi ceva?

— Eu sunt doar un om, spuse Vale.

Surprinse privirea pe care i-o aruncă, chiar şi prin mască.

— Sincer, Winters, ţinând cont de împrejurări, cred că ar trebui să te *bucuri.*

Făcu un pas prin arcadă, în cămăruţă, şi începu să cerceteze podeaua cu o privire de expert.

— Din păcate, clopotarii au răvăşit orice dovadă care ne-ar fi putut fi utilă. Pot fi sigur doar că au fost unii care au urcat şi mai sus pe scări.

Mintea lui Irene simţea un imbold, dincolo de aura generală de putere emanată de locul cu pricina. Avea senzaţia că îi lipsea o legătură. Privi la Vale, care cerceta mai departe plăcile, apoi la propriile picioare, aflate pe scara de fier, şi înţelese.

— Interesant! murmură ea.

— Poftim? spuse Vale.

— Fierul, îl lămuri ea şi atinse uşor treapta cu vârful piciorului. Neamul Frumos nu suportă materialul. De ce ai pune scări din fier forjat la intrarea principală într-o închisoare privată?

— Dintr-o necesitate arhitecturală? propuse Vale, deşi cu jumătate de gură.

— Nu.

Se gândea la scopul temniţei.

— Locul, paznicii şi această scară de fier nu sunt menite să oprească orice intruşi. Sunt menite să-i oprească pe *cei din Neam.*

— Asta ridică întrebări cu privire la natura prizonierilor. Vale urcă din nou pe scară. Dar nu cred că la acest nivel mai avem ceva de aflat.

— Nici eu, spuse Irene. Va trebui să urcăm.

Scara trecea incomod de aproape de clopote, când ajunseră la acelaşi nivel cu ele, suficient de aproape ca Irene să poată atinge bronzul întunecat. Acum, urcau amândoi în tăcere, după ritmul alert şi zgomotos de dinainte. Încercau să limiteze zgomotul, pe cât posibil. La nivelul de deasupra lor se vedea lumină, într-o nuanţă gălbuie, de felinar. Dar nu se auzeau nici discuţii, nici mişcare.

Apoi o împuşcătură sparse aerul, pocnind metalul scărilor. Irene tresări şi se dădu înapoi, căutând acoperire – doar că nu găsi nimic.

— Mâinile sus! se auzi deasupra lor o voce, în italiană.

Era încordată, vocea unui bărbat care ar fi reacţionat urât la surprize.

— Avansaţi încet, fără nicio mişcare bruscă pe care am putea-o interpreta greşit. Rămâneţi pe scară şi nu încercaţi să o părăsiţi. Ştim că sunteţi doi, aşa că nu încercaţi să pretindeţi altceva.

Vale încuviinţă şi ridică mâinile.

— Venim, strigă el, în sus. Nu vom încerca nimic.

— Aveţi grijă să nu, îi avertiză vocea.

Spaţiul îngust, rezervat acoperişului din vârful turnului, era înghesuit. Abia dacă aveau loc cei patru paznici care îi aşteptau, cu pistoalele scoase. Irene, la câţiva paşi în urma lui Vale şi privind pe după talia lui, îi putu analiza. Două felinare aprinse încadrau scara, atârnate de bârne, iar paznicii aveau cătare foarte bună. Erau poziţionaţi în spatele singurei ieşiri dinspre scară spre acoperiş. Şi între balustradele împletite strâns, nu aveau unde să se ascundă.

Dar scara continua să urce. Nu se oprea pe acoperiş, unde, potrivit regulilor logicii şi ale bunului-simţ, ar fi trebuit să se oprească, ci îşi continua ascensiunea imposibilă. O briză răcoroasă ajungea până mai jos, aducând iz de apă sărată şi piatră umedă.

Trebuie să fie Carceri, se gândi Irene. *Probabil suntem la graniţă.*

— Identificaţi-vă, spuse primul paznic. Dacă aveţi autorizaţii, arătaţi-ni-le, dar cu mişcări lente.

Mita sau intimidarea nu aveau să funcţioneze. Paznicii erau alerţi şi se purtau profesionist. I-ar fi putut convinge cu Limbajul, însă, de data aceasta, exista o soluţie mai simplă. Irene îşi întoarse capul până când buzele i se lipiră de fierul protector al scărilor şi murmură:

— **Panouri de fier, închideţi-vă, încercuiţi casa scării şi blocaţi orice intrare din exterior.**

Metalul păru să strige în timp ce se mişca, scârţâind şi întinzându-se lângă cadrele panourilor exterioare şi barele care le fixau. Laturile scării deveniră o barieră între ei şi paznici, smulgând modelele interioare ale panourilor frumos lucrate şi răsucindu-le ca pe nişte resturi de metal.

Dar erau nişte resturi protectoare. Vale se mişcă, urcând repede scările – dincolo de paznicii aflaţi în spaţiul acoperişului şi în partea care nu trebuia nici măcar să existe. Irene se afla un pas în urma lui.

Unul dintre paznici trase. Glonţul ricoşă într-un panou şi se lovi de zidul de piatră. Alt paznic se gândi mai bine şi înconjură scara până când găsi un spaţiu între cele două panouri modificate, vârându-şi gura pistolului printre ele şi ţintind spre Vale şi Irene. Glonţul atinse braţul lui Vale şi se lovi de stâlpul de fier din centrul casei scărilor, apoi căzu cu zgomot pe trepte, într-o succesiune de pocnete. Sângele ţâşni şi Vale înjură, prinzându-se de braţ, dar continuară să alerge.

Scara se lărgi imposibil, în urcare, iar ei lăsară paznicii furibunzi în urmă. În termeni reali, ar fi trebuit să depăşească deja acoperişul clădirii, însă scara continua să urce. Zidurile erau tot mai departe, abia vizibile în beznă, şi doar contururile blocurilor de piatră se mai distingeau.

Irene nu era sigură de unde provenea lumina difuză. Hotărî să nu se gândească la asta, ci doar să spere că nu dispărea. Să urce o scară fragilă de fier forjat la o înălţime necunoscută, în beznă, cu paznici undeva, jos, trăgând spre ei, era deja suficient de rău. Să o urce în beznă absolută ar fi fost mai rău.

O pală puternică de vânt izbi scara, făcând metalul să scârţâie şi să se scuture.

— Se întunecă, strigă Vale peste umăr.

Irene îşi dori să nu fi spus asta.

— Poate că, de obicei, aduc felinare, răspunse ea. Ce-ţi face braţul? E rău?

— E doar o zgârietură, spuse Vale. Nu poţi folosi Limbajul să închizi rana?

— Eşti o fiinţă vie, îi explică Irene, gâfâind. Eu îi pot spune să se închidă, dar nu va rămâne neapărat aşa. Aş avea nevoie de cunoştinţe precise de anatomie să o ţin laolaltă. Bandajele ne vor fi mai de folos.

Apoi se lumină iar. Zidurile erau departe acum, iar scara era o spirală metalică în mijlocul unui spaţiu înfricoşător de vast. Încă nu puteau defini locul clar de unde provenea lumina. Când privi prin golurile dintre împletiturile de fier forjat, Irene văzu ziduri îndepărtate şi un tavan mult mai îndepărtat, însă nu cer şi nici lumini artificiale. Respira greu şi o dureau picioarele.

O altă pală puternică de vânt făcu scările să se clatine. De data asta, şi ea, şi Vale încetiniră. Văzu mâna lui Vale strângând stâlpul din centru, pentru echilibru. Sângele i se scurgea de sub mânecă şi îi stropise pieptarul.

— Aşteaptă aici, spuse Irene, cu fermitate. Avem suficientă lumină. Trebuie să îţi bandajez braţul, înainte să mai pierzi sânge.

Vale privi prin panouri.

— Zăresc ceva puţin mai sus. Poate ar trebui să ajungem întâi acolo.

— Dacă există vreun pericol acolo, aş prefera să-ţi fi oprit sângerarea înainte.

— Prea bine, spuse el şi se aşeză pe scări, sprijinindu-şi braţul de genunchi. Nu mi se pare deloc grav.

Irene nu era sigură dacă să asocieze purtarea lui cu un dispreţ nonşalant faţă de răni – poate să fie împuşcat făcea parte dintre riscurile ocupaţionale – sau doar cu încăpăţânarea de a nu-şi recunoaşte slăbiciunea. Decât să se certe, preferă să se aşeze lângă el şi să îi ridice mâneca.

Un fir subţire de sânge curgea din locul în care glonţul îi sfâşiase muşchii braţului.

— Ai noroc, spuse ea, cu calm. Nu a lovit o arteră.

— Aş fi remarcat, dacă era cazul, mormăi Vale.

— Ai coniac la tine?

— Nu. Dar mă îndoiesc că vom avea timp să se infecteze, în orice caz.

Timp, într-adevăr. Timpul era un ceas lacom, care consuma minutele şi îi forţa să se apropie tot mai mult de un dezastru.

— Scuză-mă, spuse ea, scoţând pumnalul.

În câteva secunde îi transformă mâneca pătată de sânge în feşe, câte una pentru fiecare parte a braţului. Poalele fustei se transformară în bandaj.

Vale privi umflătura urâtă de material.

— Ai pregătire de soră medicală, Winters? spuse, printre dinţi.

— Doar primul ajutor şi intervenţie. Ştii tu, luxaţii, fracturi, răni de glonţ, acid sulfuric – chestii de genul ăsta.

Vârî pumnalul la loc.

— Mă întreb dacă mai sunt şi alţi paznici în vârf.

— Hai să aflăm!

Vale porni iar pe scări, mergând suficient de repede ca Irene să se întrebe dacă simţea cumva că avea ceva de dovedit. Apoi, se opri brusc şi arătă.

— Uită-te acolo!

Irene îi urmări mâna, îndreptată spre locul în care scările se opreau, în sfârşit. Semăna cu capătul unei ţevi verticale, cu tavanul încă pierdut deasupra. Simţi că ameţeşte numai gândindu-se la distanţa urcată. Într-o parte a scării se afla o altă arcadă. Din spaţiul acela se arcuia o punte făcută din acelaşi fier ca scara, peste hăul circular care îi înconjura, şi se unea cu un soi de pavaj de partea cealaltă.

Scara era singurul punct solid în mijlocul unei vaste pustietăţi, iar dincolo de pustietatea aceea se afla un peisaj arhitectural incredibil – imposibil. Ziduri de piatră cu arcade se ridicau în depărtare, imense, ca o catedrală

construită să acopere o întreagă ţară. Punţi făcute atât din piatră, cât şi din fier, se lungeau între aceste arcade şi peste mici prăpăstii, în nuanţe închise şi deschise de cenuşiu. Scările se curbau de-a lungul zidurilor sau atârnau de cabluri lungi, la rândul lor fixate de un tavan aflat mult deasupra. Grilaje mititele marcau ferestruici pe laturile meterezelor şi turnurilor, care abia se vedeau dinspre Irene şi Vale. Vântul pătrundea prin piatră, urcând treptele cu murmur şi şoptind de după arcade. Era un labirint. Se întindea, probabil, pe o distanţă mult mai mare, şi nu o puteau estima. Cât vedeau cu ochii nu erau nici ziduri, nici peisaje mai departe.

Şi nici urmă de vreo fiinţă. Nicăieri.

— O metodă de intrare foarte barocă şi complicată, spuse Vale, nemulţumit.

Irene se gândea.

— Poate, spuse ea încet, singura intrare sau ieşire pentru acest loc, pentru cei din Neam şi pentru cei inferiori lor, este pe această scară. Treptele de fier vor slăbi pe oricine din Neamul Frumos care ar încerca să intre sau să iasă. În fond, nu ar fi mare lucru de capul închisorii dacă ei ar călători între lumi şi ar apărea, pur şi simplu, în acest spaţiu, aşa cum o fac când sunt în deplinătatea puterilor.

Vale încuviinţă.

— Păi, va trebui să sperăm că nu este întărită şi împotriva dragonilor sau Bibliotecarilor. Trebuie că-l ţin pe Strongrock prizonier cumva. Dar, dacă pot reţine un dragon, nu putem decât spera că vom putea îndepărta metoda de constrângere.

Irene oftă. Îşi scoase masca, bucurându-se de aerul răcoros, după urcare.

— Mă tem că, pentru a deschide o ieşire chiar eu, aş avea nevoie de o bibliotecă sau măcar de o colecţie de cărţi, iar asta ar presupune şi că funcţionează aici. Nu a funcţionat în Veneţia.

— Ah! spuse Vale şi îi oferi un zâmbet dintre cele rare. Te-ai descurcat extraordinar cu lucrătura de fier, cât eram

interogaţi de paznici. Complimentele mele!

Irene îi întoarse zâmbetul.

— Facem echipă bună.

Era destul de ciudat să primească complimente de la el, în loc să îi fie acceptată eficienţa, pur şi simplu. Dar nu voia să devină sentimentală şi să îl stânjenească.

— Aşa este, fu de acord Vale.

Se întoarse spre puntea de fier şi începu să îl traverseze. Era suficient de lată pentru două persoane mergând alături. Din fericire, existau balustrade de ambele părţi, dar chiar şi aşa construcţia era foarte fragilă – nu, se corectă Irene, în minte, era suficient de solidă. Părea delicată doar prin comparaţie cu *mărimea* a tot ce îi înconjura.

Vale se opri iar, când coborâră de pe punte pe pavajul de piatră. Privi în jur, gânditor.

— Zona de cercetat este incomensurabilă. Dar gărzile care îl escortau pe Strongrock trebuie să fi trecut pe aici, acum câteva zile. Dacă le putem găsi urmele…

— De fapt, am altă idee, spuse Irene. Am încercat şi în Veneţia, dar era prea mult haos în jur. Pentru că temniţa aceasta este destinată celor din Neamul Frumos, s-ar putea să meargă. Un moment, te rog.

Vale încuviinţă şi făcu un pas în spate.

Ea scoase pandantivul de la unchiul lui Kai, apoi îl înfăşură de câteva ori în jurul încheieturii drepte, să se asigure că nu îl scapă, şi tresări când lanţul trase de vânătăile recente, lăsate de lordul Guantes. Era un obiect draconic. Şi exista sau, cel puţin, ar fi trebuit să existe un singur dragon în zonă.

Irene ridică mâna, iar pandantivul îi atârnă chiar în faţa ochilor.

— **Aşchia nu sare departe de trunchi,** spuse ea limpede, în Limbaj. **Arată calea către dragonul-nepot al dragonului căruia îi aparţii.**

Pandantivul vibră, apoi pendulă, arătând într-o direcţie la vreo 45 de grade de unde se aflau. Odată acolo, o trase de încheietură.

— Acolo, spuse ea şi încercă să îşi împiedice genunchii să îi cedeze, de uşurare. Sau de extenuare.

De data asta, funcţionase, dar să ajute pandantivul să se orienteze o secase de puteri şi încă o storcea, ca sângele care curge dintr-o tăietură.

— Cred că acolo e.

— Bravo, Winters! exclamă Vale. Cât va ţine?

— Nu ştiu sigur, mărturisi Irene. Dar pot să repet mişcarea, dacă avem nevoie.

— Atunci, să sperăm că nu e departe.

Paşii lor răsunară pe piatră când porniră în mijlocul pustietăţii. Păreau să străbată un decor scenic imens, în timp ce publicul nevăzut îi urmărea de pe laterale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Mergeau de cel puţin o jumătate de oră, când auziră şi un alt zgomot decât al paşilor lor.

Pandantivul rezista, trăgând-o pe Irene de încheietură ca un pendul, deşi arăta, cumva inutil, într-o direcţie generală şi nu îşi schimba orientarea la răspântii sau scări.

Întregul loc era marcat de ceea ce Irene ar fi putut descrie cel mai bine drept *nemişcare* – un soi de moarte înainte de care nu existase niciodată viaţă. Chiar şi unde se folosise lemn sau frânghie printre granitul şi marmura reci, aveau un aspect fosilizat, neclintit şi nu arătau nici urmă de viaţă organică. Lacurile-enclave pe lângă care trecură erau limpezi şi întunecate. Nimic nu înota în ele, nimic nu se mişca şi nimic nu le tulbura calmul. În apa lor nu *trăia* nimic.

Nu avea nicio pregătire antropologică sau arheologică şi deci nu putea interpreta construcţiile de piatră. De câteva ori, Vale îi arătase o statuie a unui leu sau curbura unei arcade şi murmurase câte ceva despre „influenţa babiloniană” sau „lucrătura tipic saxonă”, însă ea nu putuse decât să încuviinţeze. Nu era nici măcar sigură dacă clasificarea clădirilor ar fi indicat că locul avea o istorie *reală.* Asta ar fi însemnat ca aici să fi locuit oameni reali, cândva.

Nu existau nici urme pe drum, care să le fie de ajutor, nici de praf, nici de murdărie. Nu exista *deloc* praf. Vale mormăise ceva şi despre asta, înainte să califice totul drept „imposibilitatea generală a acestui loc”.

Singurul lucru bun era că durerea provocată de însemnul Bibliotecii, cauzată de mediul cu nivel înalt de haos al Veneţiei, se domolise. Ajunsese în punctul în care Irene *aproape* că nu îi mai remarca prezenţa, însă îi remarcă absenţa. Avea oarecum sens. Dacă locul era închisoare pentru Neam, ar fi trebuit să îi slăbească, nu să îi întărească.

Treceau pe sub un bastion grandios, când auziră primul

zgomot. Era o şoaptă profundă, penetrantă, dinspre cealaltă parte a zidului. Răsună printre pietre şi cauză o tulburare a canalului liniştit de lângă ei, în replică. Era aproape… aproape inteligibilă, într-un fel care o făcu pe Irene să îşi dorească să stea şi să asculte, să încerce să înţeleagă ce spunea.

Se întoarse şi citi aceeaşi dorinţă în ochii lui Vale.

Îl prinse de braţ şi îl trase, departe de şoapta cu ecou, până când doar paşii lor mai întrerupseră tăcerea. Şoapta o tenta încă să privească înapoi şi să aştepte, de parcă ar fi uitat ceva important, ceva pe care trebuia neapărat să îl rezolve, întorcându-se.

Dar pandantivul îi conducea încă înainte. Urcară nişte scări vaste, mai trecură peste o punte ameţitoare, apoi străbătură o succesiune de trepte înclinate, care trăgeau spre stânga, dar, cumva, asta nu îi epuiză. Cel puţin, din câte îşi dădea ea seama.

Un strigăt sparse tăcerea. Venea dinspre o sferă mare, metalică – nu, o *cuşcă* sferică de metal – care atârna în gol, de cabluri şi laţuri prinse de un tavan aproape invizibil, deasupra lor. Zgomotul fu terifiant şi brusc, ca un ţipăt de cucuvea în mijlocul unei nopţi liniştite. Fu la fel de inuman, la fel de animalic. Orice s-ar fi aflat în cuşca aceea, Irene nu îşi dorea să îl vadă liber.

Se gândise, mai devreme, la ceilalţi prizonieri ca la potenţiali aliaţi. Se întrebase dacă ea şi Vale ar fi putut elibera câţiva şi l-ar fi putut face scăpat pe Kai, în mijlocul confuziei. Dar, cu cât simţea mai mult vastitatea şi răceala închisorii, cu atât îi displăcea mai mult ideea. Acest gen de temniţă presupunea o specie foarte primejdioasă de prizonieri, atât de ciudaţi şi de nebuni, încât îi speriaseră pe cei din Neam. Aşa că să îi elibereze ar fi putut reprezenta genul de idee proastă care se încheia cu un ţipăt şi un zgomot de fălci închise.

— Cât crezi că mai avem, Winters? întrebă Vale.

— Nu am idee, răspunse Irene, ridicând din umeri. Aş putea spune că nu ar trebui să fie prea departe de intrare, din raţiuni logistice. Dar poate că dispun de o formă de

transport mai rapidă decât mersul.

— Speram să găsesc urme, spuse Vale, arătând spre pavajul imaculat de piatră din faţa lor.

— Cred că situaţia nu e chiar atât de rea cum credeam, insistă ea.

— Adică?

— Unii reprezentanţi ai Neamului doresc război.

Se tot gândise la asta în ultimele zile.

— Dar lordul Guantes nu este tratat ca un oaspete deosebit de respectat aici. A avut nevoie de propriii ciraci să îşi asigure spatele la operă. Era şi el urmărit de poliţia secretă a celor Zece. Mi se pare că aceştia cooperează cu el doar la nivel minim.

— Dar de ce să coopereze cei Zece cu soţii Guantes, dacă nu îi susţin în totalitate? spuse Vale. Dacă ar prefera să îşi conducă ţinutul şi nu să îşi extindă teritoriile, este dreptul lor, dar de ce se amestecă în scheme mai complexe?

— Pentru că nu pot refuza să coopereze cu soţii Guantes, dacă aceştia par să facă o mutare politică majoră, spuse Irene. Ar fi ca şi cum…

Încercă să îşi amintească iţele politice din lumea lui Vale.

— Ar fi ca şi cum cineva ar descoperi un spion francez foarte important, în mijlocul Londrei, şi ar anunţa asta în toate ziarele. Guvernul ar trebui să se ocupe cu severitate de acest aspect, chiar dacă ar prefera să îl măture sub preş şi să trimită spionul înapoi în Franţa sau să îl schimbe cu unul dintre ai lor. Jocurile de putere ale soţilor Guantes au făcut imposibilă neacordarea susţinerii de Consiliul celor Zece, altfel şi-ar risca reputaţia. Iar dacă Guantes reuşesc… atunci cei Zece vor avea de câştigat dintr-un război, împreună cu toţi ceilalţi din Neam. Dacă Guantes eşuează şi se fac de râs, cei Zece se vor disocia de ei, la fel ca toţi ceilalţi.

— Plauzibil, spuse Vale. Dar noi încercăm să pătrundem în temniţa privată a celor Zece, Winters. Dacă reuşim, vor avea toate motivele să ne dorească moartea, la fel ca soţii

Guantes, dacă nu mai mult. Lovim direct la baza puterii lor, chiar dacă îi învinuim pe Guantes…

Apoi, se opri şi îi făcu lui Irene semn să păstreze tăcerea. În depărtare se auzea zgomotul slab al paşilor, purtat până la ei de un truc arhitectural.

Paznici. Urmăritori. Sau ambii.

Dădură peste nişte scări greu de urcat, într-un unghi de vreo 60 de grade, fiecare treaptă fiind din marmură alunecoasă şi suficient de înaltă ca picioarele lui Irene să o doară deja la jumătatea drumului până sus. Vale ajunse înaintea ei şi privi în urmă, dar nu văzu încă pe nimeni.

Irene se ridică anevoie pe ultima treaptă. Scrâşnind din dinţi, verifică din nou pandantivul. Arăta, în sfârşit, spre un punct concret – o coloană imensă aflată la dreapta scării. Coloana era lată, cu un diametru de vreo 30 de metri, şi din câte îşi dădea seama se înălţa de jos până la tavanul închisorii. Din ea ieşeau punţi, ca nişte pinteni, la înălţimi diverse, şi era decorată cu flamuri care se iţeau ici şi colo, cu desene de neînţeles, gri pe gri.

Când ajunseră la ea, nu văzură nicio ferestruică şi niciun grilaj evidente. Irene o înconjură, ţinând pandantivul cu speranţă, dar, deşi indica mereu coloana, din toate direcţiile, nu indică niciun punct de pornire.

— Aş putea încerca să îi poruncesc, spuse ea, cu îndoială. Să-i spun să se deschidă?

Ar fi trebuit să funcţioneze, dar ar fi putut deschide fiecare uşă închisă la care ajungea glasul ei. Şi nu prea dorea să îi cunoască pe ceilalţi captivi.

— Să mă uit la el, o întrerupse Vale.

Era alert, încordat şi concentrat. Se lăsă în genunchi, în faţa coloanei, aplecându-se până când nasul aproape că îi atinse podeaua. Apoi se tot foi, în patru labe, holbându-se misterios la ea. După ce păru o veşnicie, sări în picioare şi îşi trecu degetele peste îmbinarea dintre două blocuri de piatră.

— Da, cred că am găsit. Aici. Vocea lui era liniştită, însă încordată, ca o coardă de vioară întinsă.

Atinse un punct, aproximativ la nivelul ochilor.

— Winters, cred că aici este un soi de lacăt, care, în mod normal, ar necesita o cheie, dar, date fiind condiţiile…

Irene încuviinţă. Păşi lângă el şi se aplecă până când buzele ei aproape atinseră piatra.

— **Lacăt, descuie-te!** murmură ea.

Îmbinarea din coloană se despărţi şi unul dintre blocurile de piatră se mişcă spre interior şi dezvălui un pasaj scurt şi întunecos, cu un spaţiu deschis abia vizibil dincolo. Când se strecurară în interior, domnea o linişte absolută.

Încăperea din centrul coloanei era răcoroasă şi întunecoasă, luminată doar de aşchii subţiri de lumină, care pătrundeau prin fante în pereţi, aflate la înălţime. Acolo era Kai, înlănţuit de zidul îndepărtat.

Ar fi fost demn să rămână rezervată şi să facă o remarcă inteligentă, însă lui Irene nu îi mai păsa de nicio demnitate. Se aruncă asupra lui şi îl luă în braţe, ignorând potenţialele capcane, şi îl ţinu aşa o clipă prelungită.

El purta o cămaşă şi nişte pantaloni care cunoscuseră zile mai bune. Vesta îi atârna, iar faţa îi fusese învineţită în câteva locuri. În jurul gâtului avea o zgardă grea, fără niciun orificiu de cheie vizibil, iar nişte cătuşe groase de fier îi ţintuiau încheieturile de perete. Îi privi pe Vale şi pe Irene de parcă ar fi fost imposibili, de parcă nu s-ar fi aflat acolo deloc.

Irene inspiră adânc. O ardeau ochii, iar pentru o clipă chiar crezu că avea să se smiorcăie, jenant.

— Nu sunt deloc impresionată de acest loc, spuse ea, îndepărtându-se de Kai, cu dificultate.

Trăia – iar ea se îndoise de asta în cele mai negre clipe. Îşi strecură iar pandantivul la gât.

— Vale, crezi că îl poţi dezlega?

Părând să îşi fi pierdut cuvintele, Vale îl prinse pe Kai de umăr, pentru o clipă. Era, probabil, cel mai apropiat gest de îmbrăţişarea lui Irene – apoi se întoarse să examineze cătuşele de la încheieturile lui Kai.

— Dacă ar avea încuietori normale, cred că le-aş putea sparge, spuse el. Dar cred că au aplicate farmece specifice

Neamului, în schimb. Îmi poţi da vreo informaţie despre ele, Strongrock?

Kai deschise gura şi o închise la loc. Apoi, o redeschise.

— Irene… Vale…

Vocea îi era răguşită şi uscată. Se uită disperat de la unul la cealaltă.

— Sunteţi reali, nu? Nu sunteţi o iluzie? Dacă v-aş spune să mă ciupiţi, m-aţi ciupi?

— Da, spuse Irene, severă. Te-aş ciupi. Şi te-aş ciupi atât de tare că ţi-ai dori să nu mi-o fi cerut. Kai, suntem aici şi nu ai halucinaţii. Am venit.

Îl îmbrăţişă iar, încercând să îl convingă.

— Şi probabil nu mai avem timp. Răspund mai târziu la întrebări. Ştii ceva despre cătuşe?

— Zgarda este descântată ca să mă ţină în formă umană şi să îmi blocheze puterile, spuse Kai cu voce tremurată, apoi se opri, clătinând din cap. Îmi pare rău. Tot nu pot… Nu ştiu nimic despre cătuşe. Poate dacă Irene foloseşte Limbajul – cum aţi ajuns aici? *Suntem adânc îngropaţi în haos.*

— Suntem în temniţele străvechi ale unui grup din Neam, extraordinar de corupţi, a căror lume seamănă cu o Veneţie romantică, din secolul al XVII-lea, spuse Vale, dându-se înapoi şi evitând aproape vizibil afişarea vreunei emoţii. Am ajuns cu trenul. Winters, ocupă-te de lanţuri! Mie îmi este imposibil să sparg vreo încuietoare.

Irene îşi dori să poată fi atât de vagă în momentul când îi va da raportul Coppeliei. Fireşte că ceea ce îi raporta va însemna că ar putea ieşi cu viaţă de acolo.

— Hm… spuse ea, aplecându-se să se uite la lanţuri. Abilităţile mele nu îmi permit să simt nimic special legat de lanţurile astea. Vale, hai să ne dăm mai în spate! Încerc întâi cu zgarda.

Se gândi pentru o clipă, iar apoi, folosind cât de multă precizie putea, spuse:

— **Zgardă din jurul gâtului dragonului, descuie-te, separă-te şi deschide-te!**

Vocea ei pătrunse în aer asemenea cernelii în apă, iar

Limbajul răsună în încăpere. Deşi dorise să vorbească încet, ceva făcu aerul să tremure, ca o bătaie de tobă înfundată. Simţi că Vale se dă înapoi, iar Kai icni de durere, cu spatele arcuindu-se, când zgarda i se strânse în jurul gâtului.

Irene se gândi, pentru o clipă, *L-am ucis pe Kai,* într-o secundă care păru să se întindă spre eternitate.

— **ZGARDĂ, DESCHIDE-TE!** ţipă ea, imprimând toată greutatea şi concentrarea posibile în cuvinte.

Zgarda tremură, iar suprafaţa ei se încreţi precum mătasea umedă, apoi se desfăcu. Fragmentele zburară spre exterior, câteva dintre ele tăind braţele întinse ale lui Kai, apoi se înfipseră în zidurile şi în podeaua de piatră. Kai căzu, atârnând de lanţurile de la încheieturi, tuşind şi icnind. O dungă roşie i se profila pe gât.

Epuizată, Irene se sprijini într-o mână pentru a se echilibra, clătinându-se. Era conştientă că Vale ţâşnise în faţă, să verifice pulsul lui Kai şi să îi spună ceva pe şoptite, dar deocamdată se putea concentra doar pe respiraţie şi pe statul în picioare. Zgarda avusese un scop şi îşi folosise mare parte din forţă pentru a o rupe.

— Irene?

Vocea lui Kai. Răguşită, dar funcţională.

— Lasă-mă să mă uit la cătuşe, spuse ea, adunându-se şi îndreptându-se spre Vale şi Kai.

Nădăjduia să nu fie foarte evident cum se clatină.

— Să sperăm că au fost menite să îi reţină pe cei din Neam, remarcă Vale. Dacă da, ar trebui să fie mai puţin eficiente în a-l reţine pe Strongrock.

— Pentru Neam? spuse Kai, privindu-şi încheieturile dezgustat.

— Te afli într-o temniţă pentru cei din Neamul Frumos, îl informă Irene. Nu eşti genul obişnuit de ocupant. Hai să vedem ce putem face!

Fu de-a dreptul o dezamăgire când cătuşele se desfăcură uşor, fără dramă, după o singură frază rostită în Limbaj. Kai căzu în genunchi, dar se ridică repede, frecându-şi încheieturile acolo unde metalul muşcase din carne.

În încăpere se mai afla ceva, acum. Era legat de furia crescândă din ochii lui Kai şi de poziţia lui. Era aceeaşi presiune pe care o simţise Irene când unchiul lui Kai îşi întorsese întreaga atenţie spre ea, doar că mai brutală, mai periculoasă şi mai inflamabilă. *Au închis un dragon. Ce se întâmplă când dragonul este eliberat?* Crezu că aude un mârâit îndepărtat, de afară.

Trebuia să îi menţină concentrarea.

— Kai, spuse ea, rămâi cu noi! Avem un plan să ieşim de aici, dar sunt oameni pe urmele noastre. Trebuie să străbatem din nou Veneţia ca să ajungem la Trenul Neamului Frumos, care este intrarea şi ieşirea noastră de aici, dar nu cred că poţi suporta această lume în forma ta naturală.

Kai o privi, cu ochii transformaţi în lacuri negre. Pentru o clipă, modelele ca de ferigă ale solzilor fură vizibile pe obrajii şi pe mâinile lui, iar trăsăturile feţei lui deveniră inumane, teribile.

Irene îi întoarse privirea.

— Adună-te! îi spuse.

Ar fi fost mai uşor să îl apuce de umeri şi să îi ceară să fie bărbatul în care ajunsese să aibă încredere. Dar asta ar fi însemnat să îl trateze ca pe un om, iar în clipa aceea era foarte departe de starea aceea.

— Nici nu ai idee ce îmi ceri, şopti Kai.

Implicaţia din vocea lui era adâncă şi rezonantă, precum tunetul reţinut al unor valuri îndepărtate.

Irene ştia că Vale făcuse un pas în spate, dar nu voia să îşi ia privirea de la Kai, nu voia să întrerupă contactul vizual.

— Nu, spuse ea, dar mă aştept să faci ce te-am rugat.

Kai inspiră prelung, întretăiat, iar apoi ceva se rupse, iar el redeveni uman, se împletici în faţă, cuprinzându-i umerii cu braţele şi se sprijini de ea, tremurând din tot corpul. Tunetul scutură aerul la exterior, mai aproape.

— Îmi pare rău, şopti el, abia auzit. Îmi pare rău, Irene. Chiar am vrut să cred că va veni cineva, însă am crezut că nu exista nicio cale să ajungă la mine.

Podeaua se scutură sub picioarele lor. O undă lentă şi răsunătoare străbătu piatra ca un puls sau, îşi dădu seama Irene, ca o alarmă.

— Nu avem timp pentru asta, spuse Vale, scurt, cu o secundă înainte ca ea să deschidă gura. Poţi să mergi, Strongrock?

Kai se retrase de lângă Irene, iar respiraţia i se linişti. Ea îl bătu pe spate, încercând să fie liniştitoare, să se poarte ca un mentor şi nu să îi arate cât de mult îi păsa.

— Cred că am declanşat o alertă, spuse ea.

— Atunci, am face bine să ne grăbim, spuse Vale.

Ieşiră şi dintr-odată le fu limpede că tunetul din aer şi pulsaţia pietrei nu fuseseră un soi de curiozitate atmosferică răzleaţă. Fiindcă fuseseră în interiorul coloanei, aceasta îi apărase de vântul furtunos şi puternic care mătura acum locul. Terenul se zgâlţâia. Lui Irene îi displăcuse oricum nemişcarea tăcută, însă această furtună care fierbea acum nu era deloc o îmbunătăţire. Închise repede uşa celulei, folosind Limbajul, pentru a-şi acoperi urmele, folosind un moment să spere că lordul Guantes avea să fie şocat să o găsească goală.

În depărtare, căzură pietre, iar zgomotul sec răsună în peisajul de punţi şi arcade, ca nişte bubuituri de tun. Simţi că se apropia cutremurul. Nu, nu îşi imagina. Cutremurul *chiar* se apropia.

— Ar trebui să fugim, spuse ea, şi aşa şi făcură.

Vale îi explică lui Kai, în câteva cuvinte, ce se întâmplase în ultimele zile, în timp ce parcurseră lungul drum înapoi, până la intrarea în temniţă. Irene mai adăugă câte ceva ici, colo, dar, în principiu, îşi economisi forţele pentru fugă. Asta îi oferi o şansă de a-l observa pe Kai. El părea într-o formă fizică rezonabilă, fără nicio rană gravă. Vânătăile lui arătau ca nişte urme de bătaie stradală obişnuită (la care Irene luase parte de câteva ori) – cu excepţia semnului lăsat de zgardă în jurul gâtului. Dar tot îi lipsea siguranţa obişnuită, certitudinea naturală că era cel mai puternic din zonă.

E posibil să fie bine pentru el pe termen lung, dar… mi-

aş dori să nu se fi întâmplat. Şi nu ştiu cum va rezista într-o luptă.

În timp ce coborau scările, Kai observă ceva.

— Staţi aşa, spuse el. Ne putem opri o clipă?

Irene îi urmări privirea. Nu era nimic acolo, cu excepţia unui iaz liniştit. Nu putea scăpa de senzaţia că era un loc rău, probabil plin de creaturi cu prea multe tentacule şi prea mulţi dinţi. Deşi nimic nu încercase să îi mănânce *încă.*

— Numai o clipă!

Vale se încruntă. Căderile de piatră se apropiau.

— Paznicii de care am trecut au dat alarma. Iar zgomotul acela, orice ar fi…

— Este ori o alarmă, spuse Irene, şi suntem urmăriţi, ori am alterat definitiv natura acestui loc, folosind Limbajul, aşa că se destramă, iar tavanul e în curs de prăbuşire. Nu sunt convinsă care este varianta preferabilă.

Kai îngenunche la marginea iazului şi luă apă în mâini, turnându-şi-o peste cap. Îi curse prin păr şi apoi în şiroaie pe cămaşă, lipindu-i-o de corp. Răsuflă uşurat, închizând ochii şi spălându-şi faţa.

— Este sigur, spuse el, întorcându-se spre Vale şi spre Irene, în timp ce se ridica. Trebuia să mă curăţ. În apele acelea nu trăieşte nimic.

— Şi nici în altă parte, în locul ăsta, spuse Vale. Exceptând prizonierii, mă tem. Crezi că ei ar putea scăpa, Winters?

— Ar fi o prostie să ai un sistem de alarmă care să elibereze toţi prizonierii la declanşare, spuse Irene.

Un vălătuc de praf coborî de pe o arcadă de deasupra lor, iar suprafaţa iazului se umplu de cerculeţe largi, întunecate. Instabilitatea se apropia.

— Fugim acum şi vorbim după? sugeră ea.

Pământul se cutremura deja sub ei, când începură din nou să alerge. Bucăţi din părţile de sus ale podurilor şi stâlpilor începură să se rostogolească peste ei, prăbuşindu-se la pământ în explozii de sunet şi de aşchii de marmură. Era un coşmar care se derula lent, un coşmar în care

pietrele care cădeau şi vântul care se înteţea erau mereu cu un pas în urma lor, forţându-i să se împleticească în faţă, cu muşchii protestând, icnind în loc să respire, fără nicio clipă de odihnă. Nu îşi permiteau să se oprească. Pietrele cedau la mai puţin de 30 de metri în spatele lor, acum, iar bucăţile cădeau în hăuri imense. Ţipetele îndepărtate ajungeau la ei prin urletele vântului, căci prizonierii nevăzuţi îşi strigau furia către furtună. Irene nu se putea concentra decât asupra fugii, asupra acţiunii de a pune un picior în faţa celuilalt şi asupra ieşirii din faţa lor. Trebuiau să ajungă acolo înainte să-i atingă distrugerea, altfel erau pierduţi. Trebuiau să mai fie doar câteva punţi între ei şi ieşire, iar dacă ajungeau la timp…

Apoi avu o revelaţie seacă. *Nu evadăm, ci suntem mânaţi din urmă ca nişte iepuri speriaţi. Şi unde ai un vânător care goneşte iepuri, ai şi o capcană de partea cealaltă.*

Se obligă să ridice privirea şi să se uite în jur, scrutând orizontul, şi nu calea spre puntea aflată chiar în faţa lor. Aşa văzu sclipirea de lumină reflectată de armă. Cu un efort care-i făcu picioarele să geamă de durere, se aruncă în faţă şi îl izbi pe Vale, dărâmându-l chiar când glonţul ricoşă la doar câţiva centimetri de unde se aflase capul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Toţi trei loviră podeaua cu un diferit grad de eleganţă, iar Irene speră, îngrozită, că balustradele şi stâlpii de marmură ai punţii aveau să blocheze împuşcăturile.

Târându-se pe burtă, privi printre vergelele balustradei în direcţia de tragere şi văzu o trupă de vreo şase gărzi arătând foarte disciplinate. Se aflau pe o rampă care se curba pe latura unui stâlp, la acelaşi nivel cu centrul podului, oferindu-le un punct de tragere mult prea convenabil. Cel care trăsese cu o puşcă lungă reîncărca, debordând de o precizie rece, în timp ce tovarăşii săi îngenuncheaseră, gata să tragă.

— Par să fie arme care se încarcă prin ţeavă, şopti Vale.

— Adică? mormăi ea.

— Adică, sunt foarte precise, Winters.

Sânge proaspăt îi păta bandajul improvizat; rana i se deschisese iar, de la efort.

— Împuşcătura aceea nu mi-a fost menită, ci trebuia doar să ne sperie.

— Dacă nu te-aş fi împins, te-ar fi nimerit! se răsti Irene, trebuind să ridice vocea ca să acopere zgomotele pietrelor care se prăvăleau în jurul lor. Vale, au nevoie de Kai în viaţă, poate au nevoie şi de mine în viaţă, dar nu cred că îi deranjează să te ucidă *pe tine!* Cerule mare, rămâi la pământ!

— Mii de iaduri! mormăi şi Kai.

Se târî într-o parte, ridicându-se abia perceptibil să verifice partea cealaltă a punţii.

— Balustrada se întrerupe la capătul celălalt, aşa că am fi o ţintă deschisă. Dar dacă nu încearcă să ne doboare, înseamnă că sunt aici să ne ţină blocaţi…

Înghiţi.

Până când ajunge altcineva, să se ocupe de noi. Încheietura dreaptă a lui Irene pulsă în amintirea unei strânsori recente, iar ea şi-o sprijini de piatra rece.

— Ne putem întoarce? întrebă ea.

— Eram la mai puţin de zece minute de intrare, mârâi Vale. Dacă ne întoarcem acum şi căutăm altă rută, s-ar putea să nu mai găsim intrarea şi am pierde timp preţios.

Irene încercă să gândească. Ajunseseră până aici. Nu voia să accepte un eşec.

— Kai, dacă-ţi schimbi forma…

— Aş fi o ţintă sigură înainte să-mi pot lua zborul, spuse repede Kai. Şi chiar dacă acum sunt reţinuţi, nu putem presupune că vor continua aşa.

Irene oftă. Nici măcar nu ajunsese la partea în care spunea… *atunci poţi evada singur, în timp ce Vale şi cu mine încercăm să fugim separat,* dar bănuia că el o intuise şi o respinsese din start.

— Suntem mult prea sus pentru a încerca un salt de pe punte, spuse Vale, privind de după un stâlp la ce se afla sub ei. Hm! Alt rezervor artificial imens. Pare să cuprindă multă apă, care ne-ar putea atenua căderea, dar nu putem şti cât este de adâncă. Iar pilonul pe care stau soldaţii aceia atinge partea îndepărtată.

Irene se întrebă dacă tot calmul lui era doar de faţadă. Erau prinşi între distrugerea din urma lor şi bărbaţii din faţă, cu un pendul-lamă care le socotea timpul rămas. Trebuia să fugă, să se grăbească, să încerce *ceva* – numai să fi ştiut ce.

— O clipă!

Vocea lui Kai devenise brusc poruncitoare.

— Staţi să mă uit eu!

Se strecură până la următorul pilon, ridicându-se pentru a inspecta apa.

— Hm! Are cam treizeci de metri adâncime. N-ar funcţiona pentru voi. Dar volumul acela de apă este imens şi pare suficient. Şi destul de adânc.

— Destul de adânc pentru ce? întrebă Vale.

— Pentru a-l ridica. Nu trăieşte nimic acolo care să mă oprească.

— Kai! începu Irene, dar el se mişca deja.

— Rămâneţi la pământ!

Cu un semn din cap spre ea şi Vale, se ridică în picioare,

trecând peste balustradă dintr-o mişcare. Un glonţ tras prea târziu lovi piatra şi o ciupi.

Irene îşi înghiţi un ţipăt, sprijinindu-se între piloni şi privind cum cădea Kai. El transformă căderea într-o scufundare, graţios ca un atlet profesionist, şi plonjă în apă. Păru să se ridice să-l primească, scânteind precum mercurul lichid, când el dispăru în undele întunecate.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Irene simţea că se sufocă. Mâinile lui Vale apucară un stâlp, iar ea îi văzu încheieturile albite.

Apoi, apa se curbă în sus, într-o cupolă, iar Kai se ridică odată cu ea. Pluti în sus, fără niciun efort aparent, până când se află pe marginea cupolei. Apa părea la fel de solidă ca sticla. Lui Irene i se păru dificil să se uite, pentru că soldaţii suspendaţi pe stâlpul lor păreau mult prea aproape. Dar Kai ridică o mână când ei îl luară în cătare, şi un val se rostogoli peste rezervorul vast, în direcţia lor. Se desfăşură ca o limbă de şarpe, prinzând viteză în timp ce se ridica. Ajunse sus şi spre exterior, ca răspuns la mişcarea mâinii lui Kai, izbind platforma pe care stăteau soldaţii, cu o greutate nefirească. Apa îi azvârli care încotro, iar tunetul sec al căderii ei răsună în cavernă, înecând pentru o clipă zgomotul pietrelor care cădeau.

— Mişcă-te, Winters! se răsti Vale, de parcă nu l-ar fi urmărit pe Kai cu chipul împietrit, cu câteva secunde în urmă.

O prinse de cot şi o trase în picioare şi amândoi alergară de-a lungul podului, către scările îndepărtate, începând să le coboare în goana mare, fără nicio încercare de a se ascunde.

Kai venea spre ei, păşind pe suprafaţa apei, acum ridicată la nivelul lor. Apa îi şiroia din haine şi din păr, picurându-i din vârfurile degetelor, până când şi ultimul râuleţ se undui în jurul lui, ca un şarpe, şi curse înapoi în corpul principal de apă, care îl susţinea.

— Gărzile sunt inconştiente sau rănite, raportă el, ridicându-şi mâinile pentru a şi le trece prin păr, cu un oftat. Ce bine e! Nu cred că apele din exterior vor fi la fel

de plăcute. Probabil vor fi prea profund atinse de Neamul Frumos.

— Nu ştiam că poţi face asta, spuse Irene, negăsind alte cuvinte.

Se simţea ameţită. Poate că acum aveau o şansă. Simţea imboldul de a-l săruta pe Kai. Dar nu era momentul.

Şi când va fi momentul sau locul? o întrebă o voce interioară, fără să o ajute defel. *Tocmai ţi-a salvat viaţa. Stă aici, cu hainele lipite de trup. Nu cred că va încerca să te oprească. De fapt, după cum te priveşte…*

— Poţi să faci asta din nou? întrebă Vale, grăbit.

— Desigur.

Kai îşi răsuci umerii, iar muşchii pectorali i se încordară.

— Apele vor asculta de mine – cel puţin aici. S-ar putea ca afară să am mai multe dificultăţi.

— Nu cred că îţi vei putea manifesta autoritatea împotriva celor Zece ai Veneţiei, îl avertiză Irene, iar momentul trecu.

— Mă gândeam să o facă aici, nu acolo, spuse Vale, punându-i din nou în mişcare.

O bucată de stâncă trepidă şi se sparse lângă picioarele lui, iar Irene îl prinse de braţ ca să îl echilibreze.

— Winters, dacă îmi amintesc bine, mai exista o întindere mare de apă aproape de scara care ducea încoace?

Ea încuviinţă.

— Atunci, dacă Strongrock poate mişca apa din bazinul ei şi o poate ridica la nivelul scării aceleia, nu ne-ar putea purta şi pe noi? Ştiu că ne poate ţine în siguranţă în apă, pentru că a mai a făcut-o înainte. Cei Zece ar fi capabili să oprească trei oameni care coboară scările, dar s-ar putea să le vină greu să facă asta cu o revărsare imensă, care ne deschide drumul.

— Presupun că gravitaţia se va ocupa de majoritatea ameninţărilor, fu de acord Kai.

Irene îşi imagină scena. Apa revărsându-se pe scări, în Piazza San Marco, într-un torent imens. Îi *plăcea.* Dar, în ciuda optimismului lui Vale, considera că vor întâmpina

anumite probleme de siguranţă.

— Tot va trebui să ieşim din Campanila în Veneţia, spuse ea, gânditoare. Ar fi minunat dacă nu ne-ar aştepta gărzi afară. Dar da, dacă mişcarea apei este suficient de puternică după ce s-a revărsat din turn, nu îi vor putea sta în cale. Kai, poţi să faci asta în timp ce rămânem *în viaţă?*

Kai se gândi o clipă, ceea ce nu era pe cât de liniştitor şi-ar fi dorit Irene, dar apoi încuviinţă.

— S-ar putea să fie incomod, dar veţi fi în siguranţă, spuse el.

— Excelent! afirmă Vale. Aproape am ajuns. Strongrock, odată ce traversăm zona aceea deschisă, vom ajunge la acel ultim lac pe care l-am pomenit. Există un ultim pod înalt peste el, care ne va duce aproape de ieşire. S-ar putea să existe paznici înarmaţi acolo. Eu aşa aş proceda. S-ar putea să fie nevoie să ridici apa ca să-i înlături. Crezi că poţi?

Se întoarse să îl privească în ochi pe Kai.

— Va fi plăcerea mea, răspunse acesta. Dar locul ăsta se distruge. Dacă voi deteriora ieşirea?

— Tot e cea mai bună opţiune, spuse Irene, ferm, hotărând să îşi păstreze îngrijorarea pentru sine. În plus, aţi remarcat că s-a mai domolit cutremurul? Poate că scopul lor a fost să ne îndrepte spre ambuscadă…

Mai căzură nişte resturi de piatră, aproape în capul lor, iar podeaua de marmură li se clătină sub picioare, crăpând în fragmente. O pală uriaşă de vânt îi făcu să se împleticească.

— Sau poate nu. Hai să terminăm cu asta! spuse în grabă Irene.

Nu adăugă *Fiindcă s-ar putea să ne asculte,* dar le citi pe chipuri că pricepuseră.

Se mişcară împreună înainte, alergând. Precauţia era inutilă, pentru că piatra care se prăbuşea şi vântul şuierător înecau orice zgomot, şi nu văzură nici urmă de gărzi sau lunetişti când urcară pe ultima punte.

Aproape nicio urmă. Irene surprinse o fulgerare de roşu, o mânecă trasă în grabă la loc sigur, evidenţiindu-se

ţipător pe marmura albă.

— Crezi că avem drum liber? întrebă Kai, cu voce tare doar cât să se facă auzit.

— Nu, uită-te acolo! spuse Irene, arătând, pe un glas la fel de scăzut. Cred că sunt deasupra intrării, aşteptându-ne să ajungem la ei.

— Era prea simplu, fu de acord Vale. Şi acum, Strongrock, după cum am plănuit!

Kai încuviinţă. Lăsând urme ude, sprintă spre marginea podului şi se aruncă în lacul de sub el, într-un plonjon din alergare, dispărând în apă. Aceasta începu să se umfle într-un val tot mai ameninţător, mişcându-se în sus şi în faţă, tot mai mare pe moment ce trecea.

Lungimea arcuită a punţii se cutremură.

Dacă avansau, ar fi putut nimeri în plină ambuscadă. Dacă rămâneau pe loc, ea şi Vale ar fi putut sfârşi zdrobiţi.

— **Piatră, rezistă!** strigă Irene, cât de tare putu.

Vocea ei nu ajungea la tavan, dar putea ţine puntea laolaltă suficient, câtă vreme Kai se ocupa de soldaţi.

Peste zgomotul pietrelor care cădeau deasupra lor se auziră strigăte. Sub picioarele lui Irene, o crăpătură lungă traversă puntea, neagră pe marmura contrastantă, ca o mâzgălitură de copil. Puntea gemu sub ei, într-un răcnet prelung de piatră sfărâmată, însă rezistă.

Irene şi Vale schimbară o privire, apoi hotărâră că o ambuscadă era pericolul mai mic. Pavajul de marmură era o suprafaţă care se ridica sub picioarele lor, în timp ce alergau, rezistând încă, dar tremurând de forţele care ameninţau să o destrame. Abia dacă mai era posibil să audă ceva, peste rostogolirea tremurătoare a pietrei şi vântul care urla.

— Aici! strigă Kai, cu o voce aproape prea puternică pentru plămâni omeneşti. Am eliberat drumul!

Se auzi un zgomot limpede, când ceva răsună pe balustrada de marmură de lângă Irene. La început, se gândi că era un fragment de piatră, apoi îl recunoscu drept un glonţ.

— Ah, nu, nu a reuşit! mormăi ea.

— A făcut tot posibilul, strigă Vale, în plin vânt.

Se oprise la zgomotul glonţului, la fel ca ea, şi privea disperat în jur.

— Winters, nu există nicio altă cale de ieşire, trebuie să riscăm. Haide!

Era adevărat. Dar o Bibliotecară nu putea vorbi suficient de repede să oprească un glonţ. Erau la jumătatea drumului, aşa încât mai toată puntea o lua la vale, dar nu prea le era de folos.

De fapt, le era.

— Kai, pregăteşte-te să ne prinzi! strigă ea. **Suprafaţă a podului de marmură, să devii de o sută de ori mai alunecoasă!**

Se aruncă într-o alunecare disperată, iar următoarea clătinare o rostogoli pe spate, ceea ce îi grăbi deplasarea. Ca un copil pe derdeluş, coborî neajutorată şi fără posibilitate de oprire, în josul curburii punţii, mult mai repede decât dacă ar fi fugit. Piatra care se zguduia o arunca imprevizibil dintr-o parte în alta. Spera ca asta să îi împrăştie pe trăgători. După înjurăturile din spatele ei, nici Vale nu era capabil să îşi controleze mai bine deplasarea. O ploaie de gloanţe căzu pe piatră, la câţiva metri în spatele lor.

Kai se afla pe suprafaţa acum tulburată a bazinului, acolo unde capătul punţii se unea cu pavajul. Era înconjurat de un vârtej mişcător de apă, care formase un scut în jurul lui. Vreo şase gărzi erau la pământ, fără cunoştinţă sau gemând după ce îi lovise valul imens. Fără îndoială că şi praful lor de puşcă era la fel de ud ca ei. Şi la vreo cinci-şase metri distanţă, se vedea ţinta lor: scara metalică pe care veniseră din Veneţia, ridicându-se în mijlocul hăului întunecat care se transforma în Campanila. Podul metalic care se întindea peste abis se afla în faţa lor. Kai încuviinţă când îi văzu, se pregăti şi, când Irene şi Vale se rostogoliră spre el, îşi ridică braţele în aer.

Apa ţâşni în jurul lui, încadrându-l într-o coloană care se înalţă. Asemenea unei tornade nefireşti, apa se mişcă în sus, către tavanul îndepărtat, cu un muget asurzitor, care

se auzea chiar şi peste piatra care continua să cadă. Apoi se opri, cu forţa stăvilită la maximum. Părul lui Kai îi plutea în jurul capului, parcă suflat de vânt, iar mânecile cămăşii îi fluturau de la puterea fluxului.

Un val îi cuprinse pe Vale şi pe Irene, luându-i pe sus de pe suprafaţa marmurei şi ţinându-i bine. Soldaţii care se puteau mişca încercară să se apere, abandonându-şi puştile. Irene strigă când apele începură să fiarbă în jurul lor şi se zbătu să îşi ţină capul deasupra valului, poalele rochiei încurcându-se şi împiedicând-o.

— Pregătiţi-vă! răsună vocea lui Kai în urechile ei, chiar şi peste mugetul apei. Voi putea controla începutul coborârii înapoi în Campanila, dar nu şi sfârşitul, aşa că să vă ţineţi respiraţia!

Gândul *Va fi dureros* se evidenţie în mijlocul haosului. Irene îşi goli plămânii şi apoi inspiră cât aer putu, încercând să stocheze o cantitate mare de oxigen. Ea şi Vale erau acum la câţiva metri deasupra solului, târâţi de ape spre Kai. Suspendată deasupra pământului, simţi cum o cuprinde un soi nou de uimire. Valurile imense pe care le ridicase Kai păreau pitice faţă de imensitatea închisorii, care era construită pentru fiinţe mult mai mari şi mai puternice decât ei. Fiinţe care, dacă erau eliberate, nu prea puteau intra într-o casă a scărilor îngustă, spera ea.

Apele pseudotornadei se curbară într-un arc înalt peste podul de fier, unde rămaseră deasupra scării pe care pătrunseseră în temniţă. Apoi, căzură în hău, un şuvoi mişcător de întuneric lichid, care se concentra pe casa scării, făcând întreaga structură să se cutremure şi să vibreze, când apa lovi fierul. Zgomotul fu atât de puternic, încât Irene ridică mâinile să îşi acopere urechile, încercând să îl blocheze. Îşi imagină apa care ţâşnea, urmărind spirala scării. Şuvoaiele săreau în toate direcţiile prin vergelele balustradei, însă forţa sa principală se îndrepta direct în jos. Pe măsură ce casa scării se îngusta şi redevenea adaptată la dimensiunile Campanilei, avea să existe tot mai puţin spaţiu pentru apă. Nu mai putea merge decât în jos şi apoi afară.

Spera ca oricine s-ar fi aflat în drum să aibă instinctul de a o lua la fugă.

Apoi Kai făcu un semn spre ea şi Vale, iar apele îi traseră spre el, ca pe nişte paie prinse de curent. Ea inspiră adânc şi simţi o gheară în stomac. Apa îi ridică pe toţi trei în aer, prin tunel. Fu uşurată, pentru că, dacă exista aer, Kai îi ţinea în siguranţă, aşa cum îi promisese. Trecură peste prăpastie cu o mişcare arcuită, netedă, ca zborul unei săgeţi, apoi plonjară în jos, pe scară.

La început, mişcarea fu surprinzător de fluidă. Se chirci din instinct, acoperindu-şi capul cu mâinile şi făcându-se ghem. Lumina dispăru în câteva secunde, când apa îi purtă pe toţi trei în jurul primelor curburi ale scării. Nu îi provoca ameţeala pe care o anticipase. Se simţea, mai degrabă, ca o goană printr-un tobogan spiralat dintr-un parc de distracţii, iar Kai o putea controla încă. Se agăţă de acel gând ca de un talisman. Cobora o scară extrem de înaltă, sub apă, cu o viteză imensă, în beznă. Dar avea încredere în Kai. *Are totul sub control,* îşi repetă.

Dintr-odată, apa deveni rece ca gheaţa şi nu o mai susţinu, ci o purtă ca pe un pai.

Am trecut graniţa în Veneţia, se gândi, în timp ce îşi consuma şi ultima rezervă de aer. *Kai nu poate funcţiona aici, aşa că va trebui să ne descurcăm singuri.*

Apa o azvârli în exteriorul scării, ca pe o rămăşiţă plutitoare, rotind-o tot mai repede. Lovi iar scara, balustrada, treptele şi capătul scării. Majoritatea loviturilor le încasă în şolduri sau în umeri. Îşi ţinu capul vârât între mâini, în timp ce respiraţia îi ardea plămânii. Nu avea spaţiu de gândire, ci simţea doar panică pură, în timp ce se zdrobea în beznă.

Brusc, fu scuipată afară. Şuvoiul de apă o aruncă prin porticul elegant al Campanilei şi printre porţile deschise şi ateriză în piaţă. Irene se rostogoli pe trotuar câţiva metri, înainte să se oprească. Zăcu acolo, în apa care se scurgea, încă ghemuită, cu vânătăile căpătate pulsând de durere. Apa rece îi lovi obrazul, iar ea icni după aer. Capul i se învârtea încă şi vomită puţinul din stomac pe pietrele

proaspăt spălate.

— Winters! ţipa Vale la ea, cu vocea pătrunzând prin zgomotul general. Aici!

Privi în jur, dezorientată. Era noapte. Felinarele se zgâlţâiau sălbatic în bătaia vântului, iar piaţa era într-o nemaipomenită dezordine. La fel ca ea, în apă erau întinşi şi alţii, în timp ce ultimele şuvoaie străbăteau Piazza şi se scurgeau spre prăvălii şi spre clădirile publice care o mărgineau sau îşi continuau cursa către mare. Gărzile în uniformă din jurul intrării în Campanila se chinuiau să se ridice. Mulţimea era imensă, sau poate fusese înainte ca inundaţia să izbucnească. Acum, se adunau din nou, tot mai mulţi. Iluminatul public, slab, combinat cu măştile purtate de mai toată lumea, transforma peisajul într-unul de coşmar.

Kai zăcea cu faţa în jos, gemând. Vale, arătând distrus, dar capabil să se mişte, îi petrecuse un braţ pe după umărul său şi încerca să îl ridice. Faptul că nu reuşise încă spunea ceva despre forma fizică a lui Vale. Braţul îi sângera iar. Irene îşi trase pe faţă masca, în timp ce se împleticea spre ei, cu încheieturile protestând la fiecare pas. Îşi vârî umărul sub celălalt braţ al lui Kai.

— Să mergem… la Tren, rosti ea într-un acces de tuse.

Fiecare cuvânt avea gust de fiere.

— Nu e cazul să afirmi un lucru evident, se răsti Vale.

— Puneţi mâna pe ei! strigă lordul Guantes, de undeva din întuneric, cu glasul furibund, fără nicio urmă de control.

Nu cred că voi mai fi invitată vreodată la operă.

Irene ezită, încercând să îşi revină.

— Aici, la dreapta, icni ea, arătând cu mâna liberă spre locul în care piaţa dădea spre apă. Trupul o durea de parcă fusese lovită cu un ciocan de şniţele. Tot la dreapta, să dăm impresia că ne îndreptăm spre Biblioteca Marciana.

— Fireşte, mormăi Vale, care suporta mai mult din greutatea lui Kai decât ea. Guantes va crede că ne îndreptăm spre o bibliotecă…

Irene se mulţumi să încuviinţeze, spasmodic. Mulţimea îi

înconjurase, acum, încercând să iasă din Piazza. Ea şi Vale nu erau singurii care susţineau un prieten pe jumătate conştient, chiar dacă se numărau printre cei mai uzi.

Strigătele mulţimii din spatele lor sugerau că slujbaşii lui Guantes îşi croiau iute drum printre ei, aşa că Irene trebuia să le ascundă destinaţia. Se opri, cu Kai şi Vale, între două felinare, chiar înainte de ieşirea din piaţă. Inspiră adânc şi se pregăti.

— **Felinare, spargeţi-vă şi stingeţi-vă!** strigă ea, cât putu de tare.

Vocea ei străbătu mulţimea, iar felinarele de deasupra se stinseră, într-o explozie de gaz, dintr-o suflare. Alte felinare mai mici căzură dramatic şi se făcură bucăţi, din locul în care atârnaseră, la vitrine şi pe tarabe sau în mâinile oamenilor.

Totul se întunecă brusc. Iar mulţimea deveni mult mai panicată şi mai împiedicată, însă nu le putea avea pe toate.

— Acum să fugim! gemu Irene.

Şi fugiră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Fugiră prin întuneric, împleticindu-se toţi trei. Kai abia dacă era conştient, respirând şuierat în urechea lui Irene, iar ea însăşi nu îşi dorea decât să se prăbuşească undeva măcar pentru câteva minute. Dar, chiar dacă i-ar fi putut ignora pe lordul Guantes şi pe ciracii săi, aerul avea un iz neplăcut. Mirosea a revoltă sau a ceva mai rău.

Pietrele pavajului păreau să îi tragă picioarele în jos, dar ea scrâşni din dinţi şi continuă. Nu voia să fie cea care îi dădea de gol.

— Doare… mormăi Kai.

— Aproape am ajuns, icni Irene, fără să se obosească să verifice dacă era aşa. Încă puţin.

— Nu, spuse Kai, ceva mai clar, iar în voce i se simţea durerea. Picioarele mele…

Irene şi Vale se opriră în sincron. Vale privi în jos. Pavajul se ridica în jurul pantofilor lui Kai, părând să îi prindă picioarele, în timp ce fierbea nefiresc, în bezna aproape perfectă. Irene îşi privi neliniştită propriile picioare, dar nu păreau afectate; nici ale lui Vale.

Acesta inspiră adânc.

— Dă-i drumul, Winters! ordonă el. Şi să fii gata să ne eliberezi drumul!

Icnind, se aplecă şi îl ridică pe Kai pe un umăr, ca un pompier. Sângele îi îmbibase deja bandajul.

Se putea şi aşa. Dacă picioarele lui Kai nu atingeau pământul… Erau aproape de Tren. Cinci minute, poate. Dacă reuşeau.

Irene îşi croi drum prin mulţime, folosindu-se de coate şi de umeri ca să creeze un culoar de trecere pentru ea şi pentru însoţitorii ei. În spate, strigătele creşteau în intensitate şi încercă să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Guantes descoperea că nu se îndreptau spre bibliotecă. Trebuiau să ajungă la Tren, iar lordul Guantes era perfect capabil să înţeleagă asta. *Şi unde e lady Guantes?* Irene spera ca lipsa de informaţii să nu se

dovedească fatală.

Brăţările oferite de Silver păreau să îi vibreze la încheieturi, pulsând cu o căldură proprie, iar masca i se lipea de faţă ca o mână sufocantă. *Este un semn că şi cei Zece mă caută?* se întrebă ea. *Ar putea căuta pe oricine nu aparţine acestui loc. Şi numai eu şi Kai nu suntem nici din Popor, nici oameni obişnuiţi, aici…*

Se împinse mai departe prin mulţime şi se împletici când ajunse într-un spaţiu liber, lângă apă. Nici măcar mulţimea nu era atât de absurdă încât să vină până la margine, unde întunecimea mării se întindea până departe şi valurile reflectau lumina felinarelor. Insula de dincolo îşi prezenta luminile în chip de ace strălucitoare, străpungând fâşia lungă de beznă unde cerul nopţii nu se mai deosebea de mare. Trenul era o linie de lumină, cu pătratele geamurilor luminate sclipind ca o invitaţie. Dar, mai pragmatic, era la mai bine de 30 de metri pe chei. Cel puţin.

Zgomotul mulţimii se schimba, iar Irene se întoarse să privească în urmă, când un fior de groază îi trecu pe şira spinării, în felul în care se mişcau şi vorbeau era ceva…

Acţionau la unison. Ca o haită de câini, care se zburleau încet, în timp ce se concentrau asupra intrusului, mulţimea se uita fix la ei, de parcă o singură inteligenţă i-ar fi animat pe toţi. Ochii veneţienilor luceau ca ochii de pisică şi respirau împreună, într-o şoaptă clară, mai puternică decât apa unduitoare. În aer se simţea o prezenţă neomenească, de o *prezenţă* care îi îngheţă sângele şi îi încremeni mintea într-o stare de panică. *Cei Zece. Ne-au găsit Cei Zece.*

— Winters… începu Vale, foarte, foarte încet, parcă temându-se că un sunet mai puternic ar fi putut declanşa o explozie de violenţă.

Nu mai rosti *Fă ceva.*

Irene respinse iute multiple posibilităţi. Limbajul putea îngheţa apa, dar nu întreaga lagună şi nici măcar suficient cât să ajungă la Tren. Iar să deruteze atât de mulţi oameni îi depăşea clar capacităţile.

Chiar şi gondolierii începeau să îi privească fix…

Înainte să se poată răzgândi, acţiona deja, ridicându-şi

poalele rochiei şi sărind în cea mai apropiată gondolă. Gondolierul nu se aştepta, iar ea îl lovi cu umărul în stomac, azvârlindu-l peste bord, în timp ce el se zbătea să respire. Vale era chiar în spatele ei şi îl urca deja pe Kai.

Mulţimea îi privea încă, într-o tăcere absolută. Era paralizant. Irene se sufoca, încercând să îşi facă gura şi limba să funcţioneze, în timp ce se lupta cu amestecul de teamă şi de adrenalină, însă cuvintele veniră, într-un târziu.

— **Odgon, dezleagă-te! Gondolă în care mă aflu, *mişcă-te spre Tren!***

Gondola începu să se mişte înainte ca odgonul (şi orice alte frânghii din raza de acţiune a vocii ei) să se desprindă complet. Pentru o clipă îngrozitoare, se întinse, încă legat de chei, în timp ce mulţimea se avântă, cu un strigăt unic, pe multe voci, care exprima un singur lucru: furie. Le vedea albul ochilor lipsiţi de expresie. De pe acoperişuri se ridicară, ţipând, pescăruşi, mişcându-se într-un amalgam de aripi palide.

Apoi, odgonul se rupse, desprinzându-se, iar barca se puse în mişcare. Vale se prăbuşi, laolaltă cu un Kai semiconştient, iar Irene căzu în mâini şi în genunchi, când gondola tăie apa ca o şalupă, către Tren, atât de convingătoare încât lui Irene i se păru că simte miros de fum.

O bănuială urâtă i se iscă în minte, iar ea se întoarse şi îl privi pe Kai. Lemnul gondolei fumega, într-adevăr, unde îl atingea carnea lui, şi o decolorare asortată i se răspândea ca o urticarie pe piele. *Este la fel de alergic la lumea asta cum este şi lumea la el. Nu aveam nicio şansă să îl ascundem aici şi să evadăm mai târziu.* Se întoarse spre Trenul care se apropia, cu o senzaţie de groază amestecată cu iritare, la gândul existenţei încă unui obstacol – cum aveau să intre? Dar să se urce într-un tren dintr-o gondolă în flăcări, la nivelul mării, era o problemă minoră, ţinând cont de ce lăsau în urmă.

Gondola se izbi de o latură a Trenului şi se agită în valuri, nebuneşte, săltând în sus şi în jos. Într-o invitaţie

mută, cea mai apropiată uşă a Trenului se deschise pe dată, iar Vale o prinse, oprind gondola, în timp ce Irene se căţăra în vagon. Alte gondole, pline ochi de veneţieni cu priviri sălbatice, traversau apa spre ei, într-o tăcere mormântală, parcă mai cumplită decât urletele sau ameninţările. Ea îl trase pe Kai de umeri, în timp ce Vale îl împingea, târându-l în Tren, cu o forţă alimentată de adrenalină. Abia dacă reuşise să îl vâre înăuntru pe jumătate, când gondola în flăcări cedă sub Vale. El se aruncă în faţă, apucându-se de buza uşii, în timp ce scândurile se scufundau.

— Vale! urlă Irene, lăsând umărul lui Kai ca să îl prindă de mână pe detectiv.

Vale scuipă apă de mare.

— Mă descurc, icni el, săltându-se din apă în vagon. Ocupă-te de Strongrock!

Irene trase disperată de Kai. Era o greutate inertă, cu ochii închişi şi trupul amorţit, dar reuşi să îl tragă complet în interiorul vagonului, chiar când Vale reuşi să intre şi el cu totul. Din colţul ochiului, vedea mulţimea bătând în uşile dinspre peron. Îi ignoră. Nu credea că Trenul i-ar lăsa înăuntru.

Interiorul Trenului era tăcut şi se treziră într-un vagon luxos, numai catifea ivorie, care le făcea hainele murate să pară şi mai nepotrivite. Dar provocarea era să fugă din această Veneţie, înainte ca fie Călăreţul, fie cei Zece sau oricine altcineva să îi poată opri.

Venise vremea. Irene inspiră adânc, se ridică în picioare şi spuse ferm:

— **Trenule, Armăsarule, Calule... sau cum doreşti să ţi se spună, sunt aici să te eliberez, ca să putem evada împreună. Arată-mi cum!**

Un strigăt scutură vagonul, prea tare să fie omenesc, iar Irene îşi lipi palmele peste urechi, înainte să recunoască zgomotul aburului scos de Tren. Acesta se domoli într-un tremur abia tolerabil, roţile se zgâlţâiră în loc, însă fără a începe să se mişte încă, în timp ce pistoanele se zguduiau în cadrele lor.

— De ce nu se mişcă? întrebă Vale.

Îşi înlătură de pe frunte părul ud.

— Nu cred că poate până nu îl eliberez, spuse Irene.

Privi în jur, căutând indicii şi sperând că nu va fi necesar să iasă din nou.

Vale se încruntă.

— Ce ai încercat înainte, să spui o poveste?

Irene îşi înghiţi momentul de iritare fiindcă Vale îi spunea tocmai *ei* cum să folosească Limbajul, şi încuviinţă, desfăşurând în minte un fir narativ. Aşa, asta trebuia să facă!

— **Iar prinţesa s-a întors din aventura ei, împreună cu prinţul** – actualmente lungit pe podea – **şi cu cavalerul ei.**

Nu putea risca să îl scoată pe Vale din poveste, ca Trenul să nu îl abandoneze acolo.

— **Şi prinţesa i-a spus calului: „Unde îţi sunt frâiele, ca să te pot elibera?"**

Uşa vagonului se deschise către coridor. Cu un oftat, Vale şi-l puse din nou pe umăr pe Kai, împleticindu-se sub greutatea lui.

Irene ieşi prima pe uşă, care se închise brusc în urma ei, aproape prinzându-i degetele. Îi vedea pe Vale şi pe Kai de partea cealaltă, prin geam, însă nu mai putu deschide uşa, oricât ar fi smuls de clanţă.

— *Lasă-i să treacă!* strigă ea, văzând chipuri în bezna din spatele lui Vale, pe peronul din exteriorul Trenului.

Torsul motorului se linişti într-un ritm regulat, o dorinţă tremurătoare de a pleca. Poate că, în povestea aceea, prinţesa trebuia să elibereze singură armăsarul. Avusese până acum încredere în el şi trebuia să continue să fie încrezătoare.

Irene făcu de la geam un semn liniştitor, spera ea, apoi avansă pe coridor.

Uşa de la capăt ducea spre întuneric. Nu acel întuneric în care îţi poţi dibui drumul, ci întunericul absolut, de felul care indică abisuri subterane sau pivniţe ascunse. Nu credea că o solicitare de aprindere a luminilor i-ar fi fost

de prea mare folos.

Cu un oftat interior, Irene făcu un pas înăuntru.

Se trezi în vagonul în care se afla motorul Trenului, întunecat şi el, însă permiţând ochilor să se obişnuiască. Era plin de contoare şi pârghii complexe, alături de un boiler alimentat cu cărbuni şi multe pistoane care sclipeau de ulei. Privi în jur, căutând indicii despre cum ar fi putut face lucrurile să avanseze.

Iată! Un lacăt greu, de argint, cu lanţ, era prins în jurul uneia dintre cele mai mari pârghii, ţinând-o ridicată. Părea mai degrabă decorativă decât funcţională, ceva pe care oricine l-ar fi putut ridica uşor. Dar, îşi aminti ea, simbolismul era important aici. Amintirea altui lanţ, cu luni în urmă, şi a capcanei ţesute în el, o făcu să ezite. Atunci fusese infestată cu haos pur şi supravieţuise doar pentru că o salvase Kai. El nu era aici, acum.

Maşinăriile huruiau în jurul ei. Apoi, un alt ţipăt se smulse dinspre fluierul cu abur, de parcă Trenul ar fi fost nerăbdător să plece; nu – cu siguranţă abia aştepta. Dar cum să se apere într-un mediu cu nivel ridicat de haos, când orice ar fi făcut o putea infesta?

Poate că, de data asta, se putea proteja dinainte…

Luă pe vârful degetului nişte ulei şi îşi scrise în grabă numele, în Limbaj, în palma mâini stângi, apoi repetă procesul pentru dreapta. Spera că, definindu-se astfel, avea să ţină haosul departe. Ar fi fost ceva, fiindcă nu mai avea idei.

— **Iar prinţesa a văzut frâiele calului,** pronunţă ea, pocnind uşor din degete.

Cuvintele îi vibrară în gură şi răsunară în vagonul motoarelor.

— **Şi i-a spus calului: „Acum, te voi elibera din captivitate, iar tu ne vei ajuta să evadăm, pe mine şi pe cei care mă însoţesc.”**

Zumzetul din jurul ei crescu, pulsând cât să înceapă să o doară urechile.

— **Prinţesa a luat frâiele…**

Era nevoită să urle, pentru a se face auzită peste

zgomotul motorului. Limbajul îi sfâşia gâtlejul şi îi apăsa plămânii. Trupul i se mişca în timp ce vorbea, iar ea nu putea fi sigură, nici măcar de dragul integrităţii sale mintale, că se mişca din proprie voinţă sau pentru că Limbajul îl forţa să se mişte.

Mâinile ei apucară lanţul, iar brăţările oferite de Silver se frânseră şi zburară, aşchii rostogolindu-se pe podea. Masca de pe faţă i se dizolvă în aer, prefăcându-se în praf care i se lipi de pielea udă. Îşi simţea numele în Limbaj arzându-i pe piele, dar metalul lanţului era rece şi obişnuit.

— **Şi le-a tras din jurul gâtului calului...**

Braţele ei se ridicară, trăgând lanţul de unde atârna peste mânerul de metal, ca un laţ. Pentru o clipă infinită, se agăţă de vârful pârghiei, părând să se împotrivească.

Scrâşni din dinţi.

— **Şi l-a eliberat!** strigă ea.

Zăngănitul metalic al lanţului care se desprindea răsună în vagon, chiar mai tare decât pulsaţia motoarelor. Zalele de metal erau alunecoase, în palmele ei, ca uleiul solidificat. I se încolăciră în jurul încheieturilor, aproape cu afecţiune.

Trenul se zgâlţâi pe toată lungimea, iar mişcarea se răspândi în vagon ca un pocnet de bici. Irene îşi pierdu echilibrul, căzând în genunchi. De parcă ar fi aşteptat momentul, lanţul i se aruncă în jurul gâtului. Ea strigă, şocată, ţinându-şi mâinile acum legate strâns cât mai departe şi încercând cu disperare să împiedice lanţul să se apropie. Capetele acestuia îi atinseră cu răceală pielea, încercând să îi atingă gâtul.

Lanţul îi alunecă brusc printre degetele, eliberându-i încheieturile, dar încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Reuşi să îşi vâre degetele între lanţ şi piele, dar lanţul se strânse, tăind în carne într-o încercare deliberată de a o ucide. Pulsul îi răsuna în urechi, mai tare şi decât urletul ţignalului Trenului.

Închise ochii, înghiţindu-şi panica, agăţându-se de ultima urmă de conştienţă. Mai avea aer în plămâni.

— **Lanţ, slăbeşte!** şuieră ea, iar cuvintele formară o

şoaptă abia auzită. **Slăbeşte cât să pot respira!**

Lanţul îşi relaxă strânsoarea, iar luminile care îi jucau prin faţa ochilor se liniştiră. Lanţul se mişcă şi se flexă, zbătându-se în jurul gâtului ei de parcă încerca să găsească o nouă cale de atac. Dacă era viu, atunci Limbajul nu avea un efect de lungă durată asupra lui. L-ar fi putut oare arunca pe geam? Sau distruge? Să-i spună să se rupă în bucăţi? Dar dacă se refăcea?

Uşa boilerului îi atrase privirea, iar ea se împletici spre ea şi o deschise. Căldura ieşi brusc afară, arzându-i faţa şi făcând-o să se sufoce iar. Lanţul se încordă, parcă răspunzând, lipindu-i de gât degetele de la cealaltă mână şi trăgându-i capul pe spate.

— **Lanţ de argint al Neamului Frumos,** scrâşni ea, cât mai precisă, **slăbeşte! Linişteşte-te! STAI PE LOC!**

Lanţul slăbi suficient cât să şi-l smulgă peste cap şi să-l prindă cu ambele mâini. Îl făcu ghem şi îl aruncă în cuptor, iar el zăngăni şi să răsuci, încercând să sară din nou spre ea. Ea închise uşa boilerului cu putere. O dureau mâinile de la căldura cumplită. Lanţul se izbi de uşă, dar, după câteva secunde, şi ultimele lovituri disperate se stinseră.

Atunci, pârghia cea mare coborî din proprie voinţă.

Ţignalul de abur şuieră, dar era un ţipăt sălbatic, de bucurie a libertăţii. Vagonul motoarelor se zgudui, iar Trenul se puse în mişcare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Pentru o vreme, tot ce putu face Irene fu să rămână nemişcată, odihnindu-şi mâinile pe coapse şi respirând. Materialul ud al rochiei ei îi alina durerea din palmele arse, iar mintea îi fusese cuprinsă de o amorţeală pulsândă. Reuşise. Trenul se pusese în mişcare. Toţi trei erau înăuntru, în siguranţă. *Reuşiseră.*

Pe geam nu vedea decât apă întunecată, tremurând şi agitându-se, în timp ce lumini îndepărtate făceau să sclipească vârfurile înspumate ale valurilor. Spera să fie o călătorie rapidă înapoi spre Londra lui Vale, mai rapidă decât la venire. Atmosfera din Tren trebuia să fie la fel de toxică pentru Kai pe cât era Veneţia.

Deschise uşa vagonului motoarelor şi ezită. Vagonul următor nu era cel din care tocmai ieşise. Trenul se modificase, probabil, ca să o aducă atât de repede la capătul structurii.

— Ah… începu ea, simţindu-se stupid pentru că i se adresa Trenului atât de trivial. M-ai putea duce, te rog, înapoi în vagonul în care se află însoţitorii mei?

Vagonul rămase tăcut.

Fie! Probabil însenina „nu”. Trebuia să meargă. Să strige la Tren ar fi fost pierdere de vreme, dar se simţi mai bine trântind uşa.

La fel ca înainte, fiecare vagon era diferit şi afişa noi standarde ale luxului. Singurul element dubios de la bord era chiar ea. Şi, cutreierând Trenul, i se păru că se mişca la întâmplare, cu zgâlţâiala caracteristică unui tren obişnuit, cu aburi. Fiecare pas o făcea pe Irene să se clatine ca să-şi păstreze echilibrul.

Al şaselea compartiment părea gol şi el, până când văzu pe cineva aşezat pe o canapea de catifea neagră, cu un pahar de alcool verde palid. Doar că nu era o persoană la care să se fi aşteptat.

— Zayanna? spuse ea uimită.

— Clarice!

Zayanna încercă să ascundă paharul cu alcool sub canapea, dar acesta se vărsă puţin, iar picăturile lăsară urme pe mochetă. Purta din nou bikini, iar membrele ei lungi şi bronzate se reliefau artistic pe materialul întunecat al canapelei. Avea părul revărsat peste un umăr.

— Tocmai voiam să o caut…

Se încruntă.

— Stai aşa! Pe tine trebuia să te caut?

— Pe mine?

Irene încercă să se gândească la o minciună plauzibilă.

— M-ai găsit, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci griji.

Apoi, interveni raţiunea. Zayanna era în Tren şi părea să o caute. Asta însemna că o mai căutau şi alţii. Vale şi Kai… Simţi că leşină.

— De ce mă căutai?

Dorea cu disperare orice răspuns, mai puţin cel la care se aştepta.

— Păi…

Zayanna îşi răsucea absentă o şuviţă, dar o privea pe Irene cu atenţie, printre gene.

— Am auzit un zvon cum că l-ai fi salvat pe dragon şi ai fi fugit cu el, dragă. Iar noi eram cu tine, înainte, aşa că am fost etichetaţi drept potenţiali conspiratori, până când am fost de acord să ajutăm la căutarea ta, doar pentru a dovedi cât de neimplicaţi şi de departe de trădare eram, dragă.

Irene îşi desfăcu braţele.

— Arăt de parcă aş ascunde un dragon?

— Nu, spuse Zayanna, imediat. Fiindcă acum este reţinut câteva vagoane mai încolo.

Irene inspiră adânc.

— Atunci… spuse ea, surprinsă de cât de firesc îi suna vocea.

Unde era exasperarea care îi provoca goluri în stomac şi migrene, ba nu, *furia,* la încă un obstacol în calea ei, încă o intervenţie nenorocită din partea nenorociţilor de Guantes?

— Atunci, va trebui să fac ceva în privinţa asta.

Zayanna se încruntă.

— Eşti sigură că ar trebui să îmi spui asta, Clarice?

— Iată şi versiunea mea, spuse Irene.

Mâna ei căută patul pistolului, încă ascuns între fustele ei murate. Praful de puşcă era, probabil, complet ud, dar Zayanna nu putea şti asta.

— Chiar este în interesul tău să intri într-o altercaţie cu o individă înarmată, periculoasă, salvatoare de dragoni ca mine? Serios, Zayanna, credeam că te plângeai mai devreme fiindcă nu reuşeai să interacţionezi cu *eroi.*

— Mă plângeam că nu reuşesc să *seduc* eroi, dragă, zâmbi Zayanna.

Îşi răsuci din nou şuviţa, cu dinţii scânteind, ascuţiţi. Dar este drăguţ din partea ta că m-ai ascultat.

— Predă-mă soţilor Guantes şi nu vei avea şansa, spuse Irene, resemnându-se în sinea ei cu o rutină de seducţie deloc convenabilă.

Dar, dacă Zayanna semăna câtuşi de puţin cu Silver, probabil că s-ar fi bucurat la fel de mult de refuzul lui Irene câtă vreme era suficient de melodramatic. Dar, mai întâi, trebuia să organizeze o evadare.

— Cine se află în următorul vagon?

— Atrox Ferox şi Athanais, spuse Zayanna încruntată. Vorbim despre seducţie la modul serios, aici? O treabă pasională?

— O şansă maximă la aşa ceva, dacă plecăm de aici cu viaţă, spuse Irene.

O fi exagerat puţin, însă Zayanna părea să o creadă. Dar cât de departe putea împinge lucrurile?

— Ştii cumva dacă ei au sponsori înclinaţi spre stabilitate sau spre războiul cu dragonii? Şi ce poţi spune despre al tău?

— Lordul Judecător este sponsorul lui Atrox Ferox, şi doreşte stabilitate, îi răspunse Zayanna, fără ezitare. Aşa că Atrox Ferox este aici să dea raportul despre ce se petrece şi nu ca urmare a unei alianţe cu Guantes, care caută războiul. Fără îndoială, dragă, Lordul Judecător este o persoană pe care te poţi baza. Dar nu ştiu despre

Athanais şi nici despre sponsorul lui, dacă are unul.

— Şi al tău? insistă Irene.

Nu ştia cine era Lordul Judecător, dar neutralitatea lui suna încurajator.

Zayanna oftă, iar felul în care îi căzură umerii păru autentic.

— Dragă, lui nu îi *pasă.* De aceea a trimis pe cineva ca mine şi nu pe unul dintre cei în care are încredere. Va alege ce alege majoritatea, ca de obicei. Fireşte că nu vrea să îi compromit interesele, aşa că nu vreau să fiu prinsă făcând ceva ce nu ar trebui, dar în rest, nu îi pasă.

Asta însemna că Zayanna nu avea nicio şansă să avanseze, dacă *Irene* nu îi oferea ocazia de a juca un rol.

— Din ce îmi spui, nu este interesat de cei care pierd, spuse ea, nonşalant. Dacă soţii Guantes pierd, nu va dori să ştie de ei şi va nega că i-ar fi cunoscut vreodată.

— Evident! spuse Zayanna. Nu aşa ar face oricine?

— Bine, spuse Irene, conştientă de enormitatea riscului.

Dar, dacă funcţiona, ar fi avut o şansă. Scoase pistolul ud dintre fustele ei murate şi i-l oferi Zayannei, cu patul înainte.

— Am nevoie de ajutorul tău, Zayanna. Ca aliată. Ca *prietenă.* Vreau să stai în spatele meu şi să te foloseşti de trupul meu pentru a ascunde pistolul, cât vorbesc. Şi dacă nu funcţionează cu vorba, va trebui să ameninţi cu el. Poate că o urmă de implicare emoţională ar fi fost o idee bună. *Te rog?* adăugă, plină de speranţă, bătând din gene într-un chip pe care îl spera atrăgător.

Zayanna făcu ochii mari.

— Vrei să stau în spatele tău cu o armă încărcată?

— Da, spuse ferm Irene.

— *Dragă!*

Zayanna se aruncă în braţele lui Irene, cu capul la pieptul ei, înconjurând-o cu propriile braţe, fără să-i pese de zdrenţele ude.

— Nimeni nu mi-a mai spus vreodată ceva atât de *romantic,* în viaţa mea!

Irene o desprinse cu blândeţe de pe ea, cumva

incomodată de pistolul din mână.

— Hai să facem asta! spuse ea, încrucişându-şi mental degetele ca Zayanna să aibă dreptate în privinţa neutralităţii lui Atrox Ferox.

În fond, era cealaltă persoană înarmată. Când Irene deschise uşa, Atrox se afla împreună cu Athanais pe coridorul următorului vagon şi ridică imediat pistolul. Arăta futurist, lucios şi neobişnuit de mare – deşi i s-ar fi putut părea aşa fiindcă era îndreptat spre ea.

Ea ridică mâinile la nivelul umerilor, conştientă că Zayanna se afla chiar în spatele ei.

— Bună seara, domnilor! spuse Irene, politicoasă.

— Clarice!

Atrox Ferox o cântări din priviri, iar ochii întunecaţi i se îngustară.

— Sau alt nume ar fi mai potrivit?

Minunat. Sunt arhetipul spioanei, în poveste. Cred că preferam să fiu subestimată.

— Numele meu real nu contează, spuse ea, cu o notă de autoritate. Ce contează este motivul pentru care mă aflu aici.

— O chestiune de înaltă trădare, înţeleg, interveni Athanais.

Purta lăuta, agăţată de o curea pe lângă trup, iar mâinile i se încordară pe coarde de parcă ar fi fost tot o armă.

— Există şi alt fel de a privi lucrurile?

Irene coborî lent mâinile. Atrox Ferox nu făcea niciun gest să o împuşte şi devenise obositor să le ţină ridicate.

— Personal, i-aş spune încercarea de a împiedica un război. Să o numeşti sau nu înaltă trădare depinde, probabil, de politica pe care o susţii.

— Explicaţiile sunt folositoare, spuse Atrox Ferox.

Nu îşi cobora pistolul, dar Irene consideră promiţătoare absenţa deschiderii focului.

— O explicaţie adevărată ar fi de dorit.

— Răpirea fiului unui rege dragon pentru a-l vinde la licitaţie celui care dă mai mult este o mutare îndrăzneaţă, recunosc, spuse Irene.

Se întoarse spre Athanais, dar îl urmări pe Atrox Ferox cu coada ochiului.

— Ar putea declanşa un război. Poate fi un război pe care l-aţi câştiga. Deşi hai să nu pomenim consecinţele pentru oamenii obişnuiţi din sfere, da? Ar fi tare deprimant. Dar să răpeşti fiul unui rege dragon şi apoi să reuşeşti să îl pierzi în plină Veneţie, pe teritoriul personal al celor Zece? Şi să îl laşi să scape? Nu sunt foarte impresionată de lordul şi lady Guantes, chiar deloc. Dacă ai de gând să începi un război, ar trebui să fii mai eficient. Liderii cu adevărat măreţi nu ar trebui să se lase păcăliţi atât de uşor. Dacă aş fi în locul tău, Athanais, nu aş numi intervenţia în planurile lor „înaltă trădare”. I-aş spune acţiune minoră care vă va scuti de multe necazuri pe viitor.

— Nu sunt interesat de pierderea sau câştigarea războiului, spuse Athanais.

Degetele îi mângâiară coardele lăutei.

— Poate să fiu implicat ajunge? Pentru faimă, pentru poveste... Aşa că nu sunt sigur că îmi pasă de argumentele tale. Este un efort de apreciat, da, recunosc. Dar nu este suficient să te salveze.

— Poate că nu, se auzi vocea Zayannei din spatele lui Irene, înainte ca ea să pornească un nou raţionament. Dar iată un argument suficient: cânţi o singură notă şi te împuşc.

Athanais tresări.

— Atrox! A devenit şi ea o trădătoare. Împuşc-o!

— Dacă o împuşti, spuse sec Irene, îl implici şi pe sponsorul ei. Chiar doreşti asta?

— Ea mă ameninţă cu pistolul, nu invers, se răsti Athanais. Cât despre tine, nici măcar nu ştiu cine sau ce eşti. Ai putea fi alt dragon deghizat.

— Sunt doar incognito, spuse Irene, întrebându-se cât timp avea până când Athanais chema întăriri.

Dacă existau gărzi în următorul vagon, era suficient un singur strigăt.

— Nu merită să îţi iroseşti timpul. Ce poţi să faci mai

înţelept este să te dai la o parte şi să te fereşti de eşecul soţilor Guantes. Oamenii îşi amintesc faima şi poveştile, Athanais, dar şi eşecul. Scapă cât mai poţi!

Văzu cum Atrox Ferox se încordează şi se pregăti să se ferească, dar el se mişcă în direcţia opusă, lovindu-l pe Athanais în cap cu patul pistolului, într-o răsucire de oţel negru şi piele. Celălalt se clătină, ochii i se dădură peste cap, iar lăuta îi căzu pe trup, într-un scheunat de coarde ciupite.

Irene inspiră adânc, înainte să spună:

— Mulţumesc.

— Argumentele tale sunt rezonabile, spuse Atrox Ferox, limpede.

Îl prinse pe Athanais sub braţul stâng, ţinându-l pe omul inconştient lipit de trupul lui.

— De ce să pierd energie pentru o cauză pierdută? Chiar şi acum, dacă prizonierul ar fi înapoiat, s-a irosit prea multă putere. Numele „Guantes” nu mai e ce a fost.

— Ah, da! fu de acord Zayanna. A sărit din loja sa de la operă, a fost purtat de apă jumătate de Piazza şi a trebuit să alerge după Tren – nu la asta te aştepţi de la un sponsor. Ar trebui să fie mai presus de asemenea lucruri. Clarice, *tu* ai avut ceva de-a face cu asta?

— Puţintel, recunoscu Irene, cât de nonşalant putu, bucurându-se de imaginea lordului Guantes fiind expulzat de apă în Piazza, ca o zdreanţă udă.

Atrox Ferox nu renunţă la faţada lui impasibilă, dar ochii i se măriră şi păru vizibil impresionat.

— Soţii Guantes au fost văzuţi ultima dată în al patrulea vagon de la acesta. Aveau doi prizonieri: dragonul şi încă unul, ale cărui puteri nu îmi sunt cunoscute. Vagonul este păzit. De asemenea, Trenul este urmărit.

— Urmărit? spuse Irene, alarmată.

Nu se gândise că lucrurile s-ar putea înrăutăţi, dar iată că era posibil. Cireaşa de pe tort.

— Alţii dintre mai-marii noştri s-au implicat şi ei, spuse Atrox Ferox. Chiar şi cei care nu sunt interesaţi de dragon doresc Trenul pentru ei, ca să-l lege din nou. Iar Călăreţul

însuşi vine în trombă, să îşi ceară dreptul.

— Pot să ne prindă din urmă?

— Cam într-o oră.

Atrox Ferox ridică din umeri, iar lumina se reflectă puternic în armura de oţel care îi acoperea costumul elastic.

— Poate mai puţin, dacă sunt ajutaţi de noroc.

Irene îşi reprimă dorinţa de a se lua cu mâinile de cap.

— Corectează-mă, te rog, dacă greşesc. Soţii Guantes sunt în Tren. Au doi ostatici. Se află în al patrulea vagon de la acesta cu… câte gărzi?

— Două. Înarmate, spuse Atrox Ferox. Şi cu Sterrington. Eu îl voi duce pe Athanais într-un loc unde nu va fi deranjat.

Deschise uşa compartimentului şi îl aşeză pe o canapea crem.

— Câte gărzi se află în fiecare vagon dintre noi?

Irene încerca să îşi măsoare adversarii, dar, indiferent cum calcula, cuvintele AI PIERDUT păreau inevitabile.

Atrox Ferox ridică din umeri.

— Câte şase în fiecare vagon şi la fel în vagoanele de după acela. Trebuie că ai creat o impresie puternică.

Acum, vorbea mult mai puţin formal, iar Irene se întrebă cât din exprimarea lui era, de fapt, o imagine deliberată.

Zayanna oftă şi se sprijini de spatele lui Irene, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Draga mea, detest să spun asta, dar nu sună bine. Le poţi fermeca ochii?

— Probabil că nu, recunoscu Irene.

Erau prea mulţi. Încercă să se gândească la tactici. Citise Sun Tzu, în fond, şi îşi cunoştea inamicul, asta presupunând că Atrox Ferox nu îi pregătea o cursă, nemaivorbind de Zayanna, în care nu ştia câtă încredere putea avea.

Trebuia să gândească dincolo de graniţe, cumva. Dacă i-ar fi convins pe Atrox Ferox şi pe Zayanna să o escorteze ca pe o „prizonieră”, era o posibilitate, dar se gândea deja la prea multe moduri în care putea funcţiona prost.

Ceva îi împungea sinapsele. *Dincolo de graniţe.* Practic, Trenul era un set de cutii delimitate. Aşa că trebuia să iasă din Tren. Dar cum…? Privi tavanul compartimentului. Acolo existau două trape abia vizibile, câte una la fiecare capăt.

În regulă.

— Clarice? îi reaminti Zayanna de prezenţa ei, iar Irene îşi dădu seama că aşteptau să vorbească.

— Cred că am o idee, spuse ea.

Una foarte proastă.

— Trebuie să-mi scurtez rochia, am nevoie de cineva să mă ridice şi de un pistol. Atrox Ferox, îl pot împrumuta pe al tău?

El se gândi pentru o clipă, apoi i-l întinse.

— Dacă întreabă cineva, voi spune că m-ai doborât şi mi l-ai luat, o avertiză el.

— Sună rezonabil, spuse Irene, luând pistolul şi cântărindu-l în palmă. Câte focuri trage?

— Cincisprezece. Nu prea are recul.

— Ce vrei să spui prin ridicare? întrebă Zayanna. Şi noi unde apărem?

Scoase un pumnal de undeva – Irene hotărî să nu se întrebe unde îl ascunsese, probabil în bikini – şi i-l oferi lui Irene.

Irene îşi vârî pistolul sub braţ şi începu să îşi scurteze rochia până la genunchi cu pumnalul.

— Adică vreau să mă urc pe Tren.

Se lăsă o tăcere adâncă. Într-un târziu, Zayanna spuse:

— Dragă, ai înnebunit de tot? Adică, este un lucru tare curajos, dar…

— Trenul nu a încercat să mă oprească până acum, spuse Irene.

Pumnalul îi pătrunse prin materialul ud şi îi dezveli ciorapii şi pantofii.

— Contez pe asta ca să mă mişc pe acoperiş. Sunt recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut voi doi, dar nu vreau să vă bag în belea.

Era o minciună, dar era mai politicos aşa decât să

încerce să scape de ei.

— Deşi, dacă aţi reuşi să creaţi o diversiune, ar fi minunat.

— Aşa ceva se încadrează în capacităţile noastre, declamă Atrox Ferox.

Zayanna îşi îndesă încheieturile în gură, iar dinţii îi sclipiră, albi, când muşcă din ele.

— Voi ţipa, promise ea. Vom atrage după noi o parte dintre gărzi. Ai *grijă,* Clarice!

Acum, urmezi mai degrabă arhetipul Fecioarei la Ananghie, decât cel al Seducătoarei Întunecate, se gândi Irene, sec. Dar tot ce spuse fu:

— Aveţi grijă amândoi, vă rog!

Apoi, vârî pistolul lui Atrox Ferox în eşarfă.

Încuviinţară. Apoi, Atrox Ferox se lăsă într-un genunchi sub cea mai apropiată trapă, oferindu-i un suport convenabil.

Irene se urcă pe umărul lui, privind în sus. Trapa rotundă era suficient de mare să încapă comod prin ea. Avea un zăvor greu într-o parte şi două balamale groase în cealaltă. Mecanismul era simplu. Adrenalina o hrănea din nou, aşa că, înainte să se poată răzgândi, trase repede zăvorul şi împinse metalul rece, cu putere. Balamalele scârţâiră tare şi, cu un geamăt, vântul umplu compartimentul. Nu era tocmai linişte – ceva de reţinut la celălalt capăt.

Privi cerul nopţii, plin de stele şi de întuneric.

— Acum, te rog, spuse ea.

Atrox Ferox se ridică în picioare, sub ea, împingând-o încetişor. Ea reuşi să se urce pe Tren şi îşi căută un punct de sprijin cu degetele.

Curentul aproape că o smulse de pe acoperiş, înainte să se poată echilibra: se lipi, disperată, de metal, alunecând deasupra Trenului, când trapa pocni înapoi, astupând locul de sub ea. Mişcarea ei o aruncă în balustrada decorativă de pe o latură, iar ea o prinse cu puterea dată de panică. Metalul lustruit era îngheţat şi, pentru o clipă, îi alunecară mâinile. Se forţă să se prindă mai puternic, în timp ce

buzele îi formau blesteme purtate de vânt. Limbajul nu îi era de niciun folos aici. Într-un târziu, reuşi să îşi vâre şoldul în spaţiul îngust dintre balustradă şi acoperişul Trenului, pentru a se stabiliza.

Dune palide, nesfârşite, de nisip sculptat, treceau în goană pe sub stelele reci, în timp ce ea încerca din nou să se mişte. Teama ei de moarte, pragmatică şi prezentă, se războia cu nevoia ei de a-şi salva prietenii. Dar vremea trecea. Se forţă să avanseze.

Viteza cu care mergea Trenul o forţa să rămână lipită de acoperiş, de parcă s-ar fi aflat într-o atracţie extremă, dintr-un parc de distracţii, dar, câtă vreme stătea întinsă pe suprafaţa metalică şi se târa în faţă, se descurca. Zgomotul vântului şi al roţilor Trenului îi umplea urechile, scuturând-o până la os.

Când ajunse la capătul vagonului, înainte de partea acoperită care îl lega de următorul, ridică scurt capul, să privească în urmă. Părea că Trenul se întindea în duzini de vagoane, un şir aproape nesfârşit de mercur şi întuneric care străbătea deşertul. Dincolo de asta, chiar la periferia câmpului ei vizual, zări urmăritorii, iar stomacul i se strânse. Nu îi distingea prea limpede, însă unii erau întunecaţi, alţii strălucitori; unii ar fi putut fi dulăi sau lupi, iar alţii, călăreţi sau motociclişti sau chiar maşini. Dar erau răspândiţi la orizont şi urmăreau inexorabil Trenul. Şi în fruntea lor se afla o siluetă singuratică, urmărind şinele. Era Călăreţul, care dorea să îşi recupereze Calul şi să îşi împlinească povestea.

În clipa aceea, îşi văzu soarta pecetluită. Doar dacă nu îşi amintea ceva.

Abandonând un mâner preţios, îşi frecă degetele de o îmbinare a panourilor de pe acoperişul metalic, până când simţi că o muchie îi prinde pielea şi că sângerează. Îşi vârî mâna în corset, găsi pandantivul pe care i-l dăduse unchiul lui Kai şi îl scoase peste cap. Lanţul i se prinse în părul încâlcit şi murdar şi trebui să îl smulgă. Ce spusese el?

...stoarce o picătură de sânge pe el şi aruncă-l în cele patru vânturi...

Irene îşi închise palma zgâriată în jurul pandantivului. Dar nu se întâmplă nimic. Nu se petrecu nicio schimbare dramatică de temperatură, nu străluci nicio lumină, nimic. Un semn ar fi fost bun.

Te rog, funcţionează! se gândi Irene şi aruncă pandantivul în bezna de dedesubt. Sclipi pentru o clipă, poate datorită lanţului de argint de care prinsă o scânteie şi dispăru.

Continuă să se târască de-a lungul Trenului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

După ce străbătu patru vagoane, cu mare efort mai târziu, fiecare un dans cu moartea, cât timp Trenul se zgâlţâia şi se clătina, Irene îşi spuse că ajunsese.

Acum, trebuia să verifice interiorul vagonului. Din fericire, vechiul clişeu era adevărat: oamenii nu ridicau niciodată privirea. Şi nu o puteau auzi aici, sus. Se plasă deasupra celei mai apropiate trape, se prinse bine şi urlă:

— **Trapă, fă-te transparentă!**

Oţelul ascultă. Interiorul părea comod, dacă erai fan decoruri întunecate, cu elemente de oţel. Probabil aşa o făcea să se simtă lumina caldă a lămpilor cu gaz şi contrastul faţă de vagoanele peste care se târâse în frig. De unde se afla îi vedea foarte bine pe Vale şi pe Kai. Amândoi fuseseră legaţi de mâini şi de picioare, cu încheieturile la spate. Erau pe podea, în partea ei de vagon, şi amândoi păreau leşinaţi. Sterrington se afla lângă ei, cu un pistol în mână, într-o poziţie care sugera că i-ar împuşca la cea mai mică provocare. Arăta, în lipsa unui cuvânt mai bun, răvăşită. Prima mişcare a lui Irene trebuia să fie imobilizarea lui Sterrington şi a pistolului ei.

Soţii Guantes se aflau în cealaltă parte. El şedea şi se încrunta la ostatici, iar concentrarea asupra lor era aproape palpabilă. *Uită-te în altă parte!* o îndemnă instinctul pe Irene, iar ea se obligă să o privească pe lady Guantes. Femeia se plimba încet dintr-o parte în alta a compartimentului, punând deliberat un picior încălţat în pantof gri în faţa celuilalt. Era complet uscată (spre deosebire de lordul Guantes, ale cărui catifele fine prezentau urme de umezeală). Rochia ei de mătase îi foşnea în jurul gleznelor, când mergea, iar capa ei de blană era strânsă puternic în jurul umerilor, ţinută cu mâinile înmănuşate. Spunea ceva ce Irene nu putea auzi.

— **Trapă, întoarce-te la starea ta firească. Mulţumesc,** strigă Irene, cât de încet putu.

Nu ştia cât de mult putea folosi Limbajul, dar nu avea de

gând să își asume niciun risc. Îşi încordă mâinile, una câte una, pentru a-şi recăpăta simţurile în timp ce se pregătea. Bine. Situaţia ei era urâtă. Dar avea elementul-surpriză de partea ei. Şi Limbajul. Şi un pistol.

Deşi Sterrington avea şi ea un pistol. Şi soţii Guantes puteau fi şi ei înarmaţi.

Poate că trebuia să se asigure că nimeni nu avea arme…

Irene se târî încet înapoi în locul de îmbinare a vagoanelor, îmbinarea era acoperită cu pânză şi se zgâlţâia alarmant cu fiecare zdruncinare a Trenului. Din fericire, nu trebuia să o străbată, pentru că exista o scară într-o parte a vagonului. Era ferită de bătaia vântului cât se aflã acolo. Îşi înlătură părul încâlcit de pe faţă ca să vadă mai bine.

Secţiunile conectate se deschideau spre coridoarele vagonului, nu spre compartimente. Iar coridoarele gemeau de gărzi, potrivit spuselor lui Atrox Ferox. Dar nu se aşteptau ca ea să ţâşnească din peretele compartimentului – dacă avea suficientă adrenalină rămasă să folosească Limbajul adecvat. Patul pistolului lui Atrox Ferox era rece în mâna ei transpirată.

— **Perete al Trenului din faţa mea, strigă ea, deschide-te ca o uşă şi permite-mi să intru în vagon! apoi închide-te!**

Spre uşurarea ei, metalul din faţă se deschise, ascultător, iar ea păşi în vagon, la 30 de centimetri de Sterrington şi de prizonieri. Se împletici din cauza absenţei bruşte a presiunii şi a vântului. Dar Sterrington se răsucea deja şi îşi ridica pistolul, lady Guantes se rotea şi ea, cu mâna sub capă, iar lordul Guantes se ridica în picioare. Irene aruncă pistolul lui Atrox Ferox în compartiment, spre cei doi Guantes.

— **Pistoale,** strigă ea, chiar când Sterrington îl aţintea pe al ei spre ea, **explodaţi!**

Vagonul se zgudui, iar Trenul se cutremură din balamale.

Fu un dezastru. Nu avea cum să fie altfel. Sterrington strigă de durere când pistolul din mâna ei se frânse într-o

explozie de flăcări. Îşi prinse încheietura însângerată, încercând să oprească sângele. Prin carnea sângerândă a mâinii distruse i se vedea osul.

Lordul şi lady Guantes se ridicau de pe podea. Pistolul lui Atrox Ferox explodase mult mai violent, însă nu se aflau la fel de aproape de el. Tot ce mai rămăsese din armă era un petic fumegând, ca o pată exotică, ieşind în evidenţă pe peretele drapat cu cenuşiu. Aşchii de metal sfâşiaseră pernuţele de pe scaune şi covorul gros şi lăsaseră cicatrici pe ramele întunecate ale geamurilor.

Dar soţii Guantes păreau nevătămaţi, cu excepţia hainelor. Orice avusese ea sub capă, nu era un pistol. Poate era un pumnal. Irene nu credea că era genul de femeie care mergea neînarmată.

— **Uşi, încuiaţi-vă!**

Se auziră clinchete când cele două uşi ale compartimentului se încuiară, ţinându-i pe ciraci afară.

— Dacă încercaţi orice, spuse repede Irene, cu urechile ţiuind încă de la explozie, voi face şi mai rău. Sterrington, treci lângă ei!

Tânăra se împletici în vagon, spre cei doi Guantes, cu chipul palid de moarte.

— Draga mea domnişoară Winters, spuse lordul Guantes. Pari să îţi fi epuizat deja resursele.

Vorbea cu o aroganţă nonşalantă, dar furia din ochii lui şi pocnetul vocii îi trădau controlul fragil.

— Lord Guantes, interveni Irene, înainte să o prindă iar pe picior greşit.

Lady Guantes avea întreaga atenţie îndreptată spre Irene şi niciunul nu făcu un gest să o ajute pe Sterrington, probabil încă în stare de şoc.

— Dacă vreau, continuă Irene, pot face geamurile să se spargă peste voi, pot crăpa tavanul şi podeaua, pot da foc mobilei şi vă pot frânge toate oscioarele, spunându-le pe nume.

Era bine că nu le spunea asta în Limbaj, fiindcă nu era tocmai adevărat – doar parţial. Mâna îi zbură spre pumnalul Zayannei, încă în eşarfă.

— Nu am nicio problemă în a-mi folosi puterile.

— Ar trebui să presupunem că eşti la fel de periculoasă ca Alberich? întrebă lady Guantes, sceptică.

Se mişcă spre dreapta, îndepărtându-se de soţul ei.

Se auziră bătăi puternice în uşă.

— Ar trebui să presupuneţi că sunt foarte periculoasă, răspunse Irene.

Lordul Guantes făcu un pas spre stânga. *Încearcă să îmi împartă atenţia.*

— Atunci, de ce nu îţi foloseşti aceste puteri incredibile? spuse el, pe un ton de curiozitate politicoasă.

— Pentru că i-ar pune în pericol pe toţi cei din vagon.

Bătaia în uşă se înteţea. Inspiră adânc. Trebuia să pară în control.

— Dar să devin prizoniera voastră e mai rău, aşa că voi acţiona, dacă mă obligaţi. Aşadar, doamnă şi domnule Guantes, vă cer să îmi oferiţi o variantă mai bună. Îndepărtaţi-vă oamenii şi să vorbim!

— Şi dacă nu o facem? întrebă lady Guantes.

Mâna i se strecură din nou sub capă.

— Atunci, voi începe prin a-i comanda acestui pumnal să pătrundă în ochiul soţului dumitale.

Irene scoase pumnalul din eşarfă.

— Şi orice ai încerca, doamnă, eu voi ajunge prima acolo.

Sinceritatea ei absolută trebuia să fi fost evidentă, pentru că lady Guantes îşi încetini mişcările, cu mâna încă sub capă, iar lordul Guantes îi făcu un semn scurt din cap.

Cu coada ochiului, Irene îl văzu pe Vale mişcându-se. Una din pleoapele sale se deschise şi se închise iar – nu era clipirea anevoie a cuiva care îşi recăpăta cunoştinţa, ci un semnal clar. Era treaz.

— Gărzi, retrageţi-vă! spuse lordul Guantes, ferm, ridicându-şi vocea cât să ajungă dincolo de uşă. Este un ordin. Vă retrageţi *cu toţii.* Vocea lui răsună în oasele lui Irene, iar ea trebui să îşi încordeze braţul pentru a-şi împiedica mâna să tremure. Vă chem dacă se întâmplă ceva.

Coridorul se umplu de tăcere, iar Trenul continuă să gonească, zgâlţâindu-se. Umbre de copaci imenşi îi mângâiau într-o succesiune rapidă geamurile. Lordul Guantes îşi privi soţia, apoi se întoarse spre Irene.

— Convingător, domnişoară Winters, dar nu vreau să mă predau.

— Eu nu vă cer să vă predaţi, spuse Irene, încercând să îşi dea seama ce anume le cerea. Ar trebui să existe o cale ca toţi să putem merge mai departe. S-ar putea să fi plantat deja seminţele războiului. Familia acestui dragon – îl împinse ea pe Kai cu piciorul – ştie deja că a fost răpit de voi.

Lordul Guantes ridică din sprâncene.

— De noi?

— Fireşte, răspunse Irene, sinceră. Unchiul lui mi-a arătat fotografii cu voi doi. Nu mai aveţi nevoie de Kai, pentru că v-aţi făcut înţeleşi.

Lordul Guantes se încruntă.

— Spui că ne-ai identificat în faţa lui?

— Sunteţi cunoscuţi, spuse Irene. Avea fotografii cu voi. Biblioteca avea menţiuni despre voi. Eu nu sunt nici pe departe singura care v-a arătat cu degetul. Iar dacă mi se întâmplă ceva, toţi veţi fi înregistraţi ca fiind răspunzători.

— Deci să te eliberăm nu ar face nicio diferenţă. Şi dacă îţi dăm drumul, vei avea mai multe de raportat, spuse lordul Guantes, pe un ton amiabil.

Irene descoperi că era atrasă de cuvintele lui şi îşi muşcă limba, simţind un val al convingerii sale rostogolindu-se peste ea. Cu cât îi permitea să vorbească mai mult, cu atât avea mai multe şanse să îşi folosească magia.

— Dar nu vă poate atinge dacă rămâneţi în lumi cu un nivel ridicat de haos, nu? insistă ea.

— Ai fi surprinsă cât de departe poate ajunge un rege draconic… începu lordul Guantes.

— Dragule, hai să rămânem la lucrurile esenţiale, îl întrerupse soţia lui. Să presupunem că încheiem un târg care îţi permite să pleci. Nouă ce ne iese?

Irene aproape că oftă uşurată.

— Păi, vă las să plecaţi.

— Atât? întrebă lady Guantes.

— O puteţi întoarce pe toate părţile, spuse Irene, sec. Sunt interesată doar să plec de aici şi să-l repun pe Kai sub protecţia unchiului său. Vreau jurământul vostru cu privire la siguranţa noastră. Nu aveţi decât să le spuneţi celor din Neam că am implorat, că ne-am târât, că ne-aţi jucat pe degete, noi nu vă vom contrazice. Pretindeţi că ne-aţi învins fără drept de apel. Eu nu voi contesta asta. Nu voi fi acolo să contest nimic.

— S-ar putea să valoreze ceva, spuse gânditor lordul Guantes. Dar nu mai scânci şi leagă-ţi mâna aia, Sterrington! Voi avea nevoie de mai mult.

— Aţi oferit suficiente motive de război, spuse Irene, cu amărăciune.

Doar dacă nu pot convinge familia lui Kai că întoarcerea lui este suficientă pentru menţinerea păcii…

— M-aţi gonit din Veneţia şi aţi expus o spioană a Bibliotecii, care încerca să se infiltreze între voi, dacă vrei. Şi voi puteţi afirma cu uşurinţă că noi suntem prea insignifianţi ca să merităm să vă irosiţi timpul urmărindu-ne. Sau să insistaţi că ne-aţi pus pe fugă. Alegerea vă aparţine.

— Şi ce doreşti să jurăm? întrebă lady Guantes.

Făcu un pas spre Irene, cu ambele mâini libere şi cu ochii la pumnalul ei.

Irene ştia că putea strica totul dacă nu îi ieşea cum trebuie. Dacă vorbele lăsau spaţiu de manevră, era modul de acţiune al celor din Neam.

— Vreau să juraţi amândoi că ne permiteţi mie, lui Vale şi lui Kai – făcu un gest spre ei – să părăsim acest loc aici şi acum, în siguranţă, fără să fim împiedicaţi de voi sau de alţii aflaţi sub comanda voastră sau aliaţi cu voi, prin acţiune sau lipsa ei, şi să ne întoarcem în lumea din care a fost răpit Kai.

Clipă în care plănuia să îl împingă pe Kai, şi pe Vale dacă era necesar, prin cea mai apropiată intrare în

Bibliotecă. Şi-ar fi petrecut următorii câţiva ani sub acoperire sau vizitând alte lumi, dar ar fi rămas în viaţă.

— Este o afirmaţie foarte cuprinzătoare, domnişoară Winters, spuse lordul Guantes.

Făcu un pas în spate, apropiindu-se de Sterrington şi privind mâna distrusă a femeii.

— Şi ce ne vei jura dumneata, în schimb?

— Să părăsesc acest loc fără să mai acţionez împotriva voastră şi alor voştri, spuse Irene. Iar eu şi aliaţii mei, aici de faţă, nu vom căuta răzbunarea împotriva voastră, prin acţiune sau lipsa ei.

Lui Kai nu avea să îi placă, dar oricum îi era dator. Ce făcea familia lui nu o privea pe ea. Irene spera să îi transforme pe soţii Guantes în nişte fugari speriaţi pentru următoarele câteva secole.

— Nicio ofertă de servicii? întrebă lady Guantes.

— Deloc, spuse Irene. Jurămintele mele anterioare către Bibliotecă îmi interzic asta.

— Vorbeşti în numele Bibliotecii? întrebă lordul Guantes. Pari să negociezi în nume propriu, domnişoară Winters. Sunt surprins că faci asemenea sugestii fără o autoritate reală. Ce ar spune superiorii dumitale?

Irene simţi din nou apăsarea voinţei lui şi ştiu că îi identificase un punct slab. Era aici pe cont propriu şi alergase să îl salveze pe Kai fără niciun ordin. Dacă se ajungea la un târg cu ei, nemaivorbind de cel încheiat cu Trenul, s-ar fi aflat într-o încurcătură şi mai mare când se întorcea – dacă reuşea să scape, fireşte.

Se retrase de pe marginea îndoielii.

— Prostii! spuse ea, vioi. Sunt nişte minciuni sfruntate. *Ştiu* că superiorii mei nu îşi doresc război şi la asta se rezumă totul. Faceţi orice insinuare doriţi, dar înţelegeţi că, aici şi acum, **vorbesc în numele Bibliotecii.**

Cuvintele bâzâiră în aerul vagonului ca un fir de înaltă tensiune pe timp de furtună. Aşteptă ca Limbajul să o pedepsească pentru că minţea, dar cuvintele nu se clintiră. Ambii Guantes tresăriră, şi chiar şi Sterrington, deşi distrasă de durere, păru să se ghemuiască.

— Târgul te favorizează în continuare, spuse lordul Guantes, iar aura lui de putere era prea aproape să se simtă confortabil.

Irene privi deliberat în altă parte, spre lady Guantes, care era tot incomod de aproape.

— Dar poate negociem. Cu o jucătoare ca dumneata de partea cealaltă, putem lua în considerare doar angajamente pe termen lung…

— Va fi suficient, spuse lady Guantes, întrerupându-l, şi inspiră adânc. Dragul meu, trebuie să facem ce putem cu opţiunile disponibile. Recomand să acceptăm târgul propus.

— Poate… începu lordul Guantes.

Atunci Sterrington gemu, în agonie. Irene privi automat spre ea şi văzu că lordul Guantes se aplecase şi îşi vârâse un deget în amalgamul de ţesut care fusese mâna lui Sterrington. În acea clipă acţionă lady Guantes. Femeia se izbi de Irene, acoperind spaţiul dintre ele mai repede decât ar fi părut posibil. O trânti pe Irene la pământ, ţintuind-o acolo cu greutatea ei. Irene se luptă să îşi păstreze cuţitul, când lady Guantes se întinse peste ea, dar primi un cot urât în stomac şi se chinui să respire. Apoi, lady Guantes o lovi cu capul de podea, amuţind-o eficient, cu un antebraţ plasat peste gură. Mâna ei stângă îi lipi încheietura dreaptă de podea şi ţinu cuţitul departe de acţiune.

Irene muşcă şi simţi gust de sânge.

Lady Guantes se strâmbă, cu faţa la nici 30 de centimetri, iar triumful îi scânteie în priviri şi împinse mai tare.

— Nu îţi mai pierde vremea, domnişoară Winters. Nu eşti mai bună decât alţii, pentru că poţi fi distrasă atât de uşor. Iubire, poţi veni să o loveşti?

Irene muşcă mai adânc şi ridică mâna stângă, prinzând braţul drept al lui lady Guantes. Dar cealaltă femeie avea avantajul forţei, al greutăţii şi al apăsării. Irene auzi paşii deloc grăbiţi ai lordului Guantes apropiindu-se, între gemetele lui Sterrington. Se zbătu cu furie, dar nu putu scăpa de strânsoarea celeilalte femei. Lordul Guantes se

aplecă deasupra ei, alegându-şi momentul. Irene încercă să îşi mişte capul într-o parte, ca să-şi elibereze faţa şi să poată vorbi, dar lady Guantes o ţinu pe loc.

Într-o margine a câmpului ei vizual, Vale se mişcă, rotindu-şi picioarele şi lovindu-l pe lordul Guantes, rostogolindu-se totodată pentru a-şi pune greutatea în balanţă. Lordul Guantes căzu în faţă, cu un icnet, peste lady Guantes şi Irene. Lady Guantes se dezechilibră, iar Irene reuşi să îşi tragă capul într-o parte. Sângele lui lady Guantes îi curse din gură, iar Irene îl scuipă afară, strigând:

— **Guantes, daţi-vă jos de pe mine!**

Cuvintele îi veniră fără să se gândească, dintr-un loc de furie şi teroare, dar funcţionară. Limbajul îi prinse pe cei doi Guantes şi îi aruncă de pe ea, departe, iar ea rămase întinsă pe covor, chinuindu-se să respire. Îl văzu pe Vale ridicându-se în genunchi, văzu că reuşise cumva să îşi aducă mâinile legate în faţă, însă Kai nu îşi recăpătase cunoştinţa. Mâna lui Irene se strânse în jurul plăselelor pumnalului, în timp ce se ridica. Lordul Guantes se plasă brusc în faţa ei şi o prinse de gât. O apucă în locul în care încercase să o sugrume lanţul, unde urmele erau încă proaspete, şi o ridică în picioare, forţându-i capul pe spate ca să îl privească în ochi, însă ea nu putu scoate un cuvânt şi nici nu putu inspira. Îşi simţea pulsul în creier, mai rapid decât roţile Trenului, iar privirea lui o prinsese ca un ac care ţintuia un fluture. Puterea era la el.

Dar pumnalul era la ea.

Irene îl ridică, fără să se lupte cu strânsoarea din jurul gâtului, ci profitând de ea. Pumnalul era ascuţit şi pătrunse în pieptul lordului Guantes, sub coaste, spre inimă. Parcă îi desenase cineva o hartă. Aşa se termina povestea aceasta.

Strânsoarea lui slăbi, iar ea căzu din nou în faţă. O durea fiecare respiraţie. O auzi pe lady Guantes ţipând, dar i se păru doar zgomot de fundal în timp ce se străduia să respire.

Vale veni lângă ea. Văzu legăturile de la încheieturile lui

şi o scânteie de raţiune o readuse în simţiri.

— **Legături, părăsiţi încheieturile şi gleznele lui Vale şi Kai!** spuse, răguşit.

Lady Guantes îngenunchease pe podeaua însângerată, ţinându-şi soţul în braţe. Ochii lui erau închişi şi nu se mişca, iar mânerul pumnalului îi ieşea din piept. Părea nelalocul lui. Fără demnitate. Uman.

Irene se ridică în picioare, susţinută de Vale. Voia să decline orice responsabilitate, să spună *Am încercat să îi ofer un târg,* dar nu putea nega realitatea scenei din faţa ei. Avea sânge pe gât, de pe mănuşa lordului Guantes, şi sânge pe mână, de la lovitura fatală. Îl simţea. Era ud şi lipicios.

Lady Guantes aşeză încet capul soţului ei pe podea şi îi scoase mănuşa dreaptă de pe mână, împăturind-o şi vârându-şi-o în corset. Pe faţă îi curgeau lacrimi, dar era prea calmă – suficient de calmă să facă stomacul lui Irene să se contracte de silă.

— Nu vreau să lupt şi să fiu şi eu ucisă, spuse ea, dar nu s-a terminat.

Irene voia să spună ceva care să facă lacrimile acelea să oprească, să influenţeze calmul acela letal şi să împiedice o vendetă personală. Dar nici măcar Limbajul nu era suficient.

— Pleacă! spuse ea. Nu te vom opri.

Lady Guantes încuviinţă. Se ridică în picioare.

— Sterrington?

— A, nu, doamnă.

Sterrington se ghemuise pe scaunul din spatele compartimentului, părând incapabilă de vreo acţiune pro sau contra cuiva.

— Regret, dar trebuie să mă retrag din slujba dumneavoastră. Jocul acesta este prea complex pentru gustul meu.

Lady Guantes încuviinţă.

— *Au revoir,* atunci! Domnişoară Winters, domnule Vale, Dragonule!

Păşi spre uşă şi puse mâna înmănuşată pe clanţă.

— Nu mă voi obosi să asmut gărzile pe voi. Pare inutil acum şi prefer să vă las la mâna urmăritorilor mai letali. Iar ei vor ajunge la voi curând.

Zâmbi apoi, un zâmbet de gheaţă.

Dacă le supravieţuiţi, ne vom reîntâlni cu siguranţă.

— **Zăvor al uşii, deschide-te!** spuse Irene. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o reţină pe lady Guantes în vagon.

Lady Guantes ieşi pe coridor, închizând uşa în urma ei.

— Suntem urmăriţi? întrebă Vale.

— Da, spuse Irene, scurt. De Călăreţ şi de mulţi alţii din Neamul Frumos. Probabil ne-au şi ajuns deja.

Se simţi brusc extenuată, cu resursele aproape consumate. Îşi aminti de cealaltă persoană din încăpere.

— Sterrington, reprezinţi un pericol pentru noi?

Sterrington se ţinea iar de încheietură, încercând să oprească sângele.

— Nu sunt nici pe departe prietena voastră, spuse ea şi Irene îşi dădu seama că încerca să rămână politicoasă. Dar nu am de gând să port pică pentru că m-am amestecat în treaba altcuiva.

Irene încuviinţă.

— Atunci, să sperăm că Trenul ne duce în lumea noastră înainte să fie prea târziu.

— Am ajuns în sferele disputate, spuse Sterrington, cu voce slabă. Ar fi preferabil să săriţi din Tren şi să fugiţi pe cont propriu. Ştiu că vă aflaţi aici, în fond.

— Winters? întrebă Vale.

Irene clătină din cap.

— Erau suficient de aproape să îi văd. Dacă sărim acum, ne văd. Nu am reuşi niciodată.

— Atunci, bine, spuse Sterrington.

Părea să nu mai fie nimic de spus, iar Irene îşi plecă fruntea, obosită. O durea tot corpul.

De pe coridor nu se auzea niciun zgomot. Lady Guantes îşi luase probabil soldaţii cu ea. Se auzeau doar roţile Trenului. Nu mai avea idei, doar speranţă.

Cuvintele lui Sterrington îi treziră o amintire.

— Sferele disputate? întrebă ea, ridicând iar capul.

— Sferele acelea care nu ne aparţin nici nouă, nici dragonilor. Ambele părţi pot acţiona pe tărâmurile acestea.

Irene trimisese un strigăt de ajutor. Poate că era timpul să mai strige o dată, în caz că asculta cineva.

— Scuză-mă, spuse şi se ridică din locul unde se prăbuşise, pe canapea. Vreau să mă asigur că am făcut tot posibilul.

Şchiopătă spre geamuri, sprijinindu-se de un pervaz.

— **Geam, deschide-te!** spuse ea, cu gâtul încă pulsând de durere.

Geamul alunecă în jos, dezvăluind peisajul. Se aflau într-o pădure bătută de vânturi, plină de copaci întunecaţi şi de frunze învârtejite. Se întrebă dacă urmăritorii arătau ca o Vânătoare Sălbatică, dacă i-ar fi văzut acum.

Îşi concentra gândurile şi se prinse strâns cu mâinile de pervaz.

— **AO SHUN!** strigă din rărunchi, în noapte. **REGE DRAGON AL OCEANULUI DE LA MIAZĂNOAPTE!**

Trenul se zgudui cu un zgomot de tunet, când un întuneric mai profund decât al nopţii sau al pădurii veni răcnind pe aripi de vânt, iar aripi adevărate, imense, se întinseră în timp ce înconjurau Trenul. Era un torent prelung de umbră, cu un trup şerpesc, negru şi aripi de abanos. Ochii argintii sclipeau cu răceală, chiar şi la distanţă, iar el pluti deasupra Trenului, care îşi continua drumul între lumi. În spatele Trenului, urmăritorii încetiniră, iar silueta care îi conducea se opri când dragonul îşi desfăcu aripile.

Sterrington se împletici pe picioare, vrând să vadă, cu chipul palid şi ochii măriţi de şoc, iar Vale făcu un pas în faţă, să o susţină pe Irene de după umeri. Avea nevoie de asta.

Irene nu îşi mai putea auzi nici propria voce. Ce mai rămăsese din forţele ei se evaporase şi numai braţul lui Vale o mai ţinea pe picioare. Dar reuşi să spună:

— Cred că avem o escortă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Trenul se opri în Londra cu un scrâşnet, cutremurându-se, la fel cum sosise. Irene privise pe geam cum alergau oamenii pe peroane, cum fluturau gărzile steaguri, în disperare. Era agitaţia dinaintea zorilor, iar cerul era străbătut de prima geană de lumină, în timp ce razele lunii palide pluteau dincolo din nori.

Kai îşi revenise în simţiri, cu vreo jumătate de oră înainte, dar se mişca şi vorbea ca un om suferind de gripă. Se apleca de parcă l-ar fi durut încheieturile şi îşi masa mereu fruntea. Pielea îi era marcată de vânătăi şi de băşici asemănătoare cu urmele de arsură. Vale îi explicase ce se întâmplase cu lordul Guantes. Kai încuviinţase, însă, pentru o clipă, ochii îi deveniseră neomeneşti, sălbatici şi în ei se citea satisfacţie.

Irene încercase să doarmă, dar se părea că era prea extenuată. Ideea unei băi fierbinţi i se părea la fel de atrăgătoare precum Crăciunul sau o nouă carte dintr-o serie favorită. Îşi imagina şi coniac. Dar întâi aveau nevoie de siguranţă.

Umbra călăuzitoare a Trenului îl părăsise cu zece minute înainte de Londra, când peisajul se transformase dintr-o zonă urbană necunoscută în câmpuri lungi şi apoi în fabricile şi uzinele de gaz care marcau periferia oraşului. Irene revăzuse ochii aceia argintii, când forma draconică, prelungă, se ridicase şi se îndepărtase, desfăcându-şi aripile vaste, care păreau să se dizolve în nori de ploaie cenuşii, la capete. Viitorul îi arăta o discuţie cu un rege dragon, şi nu aştepta momentul, chiar dacă reuşise să îl salveze pe Kai.

— Rămân în Tren, spuse Sterrington.

Vale şi Irene îi bandajaseră mâna în timpul călătoriei, iar ea o ţinea cu grijă la piept.

— Nu am ce căuta în această sferă.

Irene încuviinţă. Fără îndoială că Sterrington avea să transmită toate detaliile celor întâmplate unui alt

reprezentant al Neamului, dar, pentru moment, lui Irene nu îi păsa.

Vale deschisese uşa spre peron, iar aerul londonez pătrunsese în compartiment, cu mirosul său de petrol şi umanitate.

— Ar trebui să părăsim maşinăria cât mai putem, spuse el.

Irene îl urmă pe Kai afară din compartiment, cu un semn din cap spre Sterrington.

— Mulţumesc, spuse ea Trenului, când plecară – fără să fie sigură dacă o asculta sau nu.

Le fusese de mare ajutor, în fond.

Trenul scuipă aburi din nou şi începu să se mişte de îndată, cu roţile tremurând pe şine. Alunecă iute din gară.

Irene se întoarse să îşi privească prietenii. Nu dispăruseră în clipa în care le întorsese spatele şi erau vii şi oarecum întregi. Apoi remarcă privirile lungi în direcţia lor. Erau, într-adevăr, în stare proastă, murdari şi plini de sânge. Şi se apropia un paznic, care părea scandalizat de rochia ei scurtată şi deschidea deja gura să protesteze.

— Da, da, spuse Vale, nerăbdător, apoi se întoarse spre Irene, tăindu-i macaroana paznicului. Winters, îţi sugerez să luăm un taxi.

— Ce idee grozavă! spuse Irene, călduros, conştientă de privirile aţintite asupra lor. Şi ar trebui să îl folosim ca să îl ducem imediat pe Kai la Bibliotecă.

— Serios… începu Kai.

Irene se înfurie, brusc.

— Uite ce e! Nu ştiu câţi alţi Frumoşi ştiu unde eşti. Nu ştiu ce ar putea face. Până nu aflu, Biblioteca e singurul loc în care vei fi în siguranţă.

Îşi dădu seama că ţipa şi îşi coborî glasul.

— Ai alte idei?

— Poate vă ajut eu, spuse o voce cunoscută, din spatele ei.

Irene se întoarse, gata de o replică tăioasă.

Dar acolo se afla Li Ming. El – sau ea, pentru că Irene nu era încă sigură de pronumele corect – purta un costum

impecabil, adecvat acestei lumi, cenuşiu, cu cravată neagră. Făcu o plecăciune formală în faţa lui Kai, apoi o jumătate de plecăciune către Irene şi Vale.

— Alteţă, am un mijloc de transport local care aşteaptă afară şi am făcut rost de un loc în care vă puteţi alătura stăpânului meu, unchiul dumneavoastră. Există chestiuni de război care trebuie discutate.

Kai se îndreptă de spate şi încuviinţă, politicos.

— Mulţumesc, lord Li Ming. Este foarte amabil din partea ta. Dar prietenii mei…

— Fireşte că oferta se referă la voi toţi, spuse Li Ming.

Irene se întrebă dacă prezenţa era obligatorie. Cuvintele „chestiuni de război" îi răsunau în minte. *Nu, nu, nu.* Crezuse că depăşiseră momentul. Ea şi Vale erau oare martori? Sau invitaţia era un soi de custodie protectoare? Dar nu păruse să existe nicio ameninţare directă în cuvintele lui – sau, cel puţin, nu adresată lor – şi nici măcar sugestia unei ofense oficiale.

— Stăpânul meu, unchiul dumneavoastră, ar dori ca asociaţilor să li se ofere toată curtoazia. Domnişoara Winters şi domnul Vale sunt bine-veniţi.

— Mulţumesc, spuse Vale. Eşti tare amabil.

Kai o privi pe Irene, căutând aprobare. *Iarăşi îmi lasă mie toată răspunderea,* se gândi ea, acru. Când îi făcu un semn scurt din cap, el se întoarse spre Li Ming.

— Atunci, vom accepta bucuroşi, spuse el.

Călătoria cu taxiul fu plină de tensiune. Li Ming refuză să discute chestiunea ostilităţilor dintre Neamul Frumos şi dragoni, pretinzând că ţinea doar de unchiul lui Kai, şi în schimb îl chestionă pe Kai despre evenimentele recente. Vale stătu posomorât într-un colţ, din când în când privindu-l pe Li Ming cu atitudinea speculativă care sugera că strângea informaţii. Kai îi oferi o versiune scurtă a celor întâmplate, frecându-şi inconştient vânătăile.

Irene şezu în colţul opus faţă de Vale şi se gândi la război. Cu siguranţă Ao Shun era dispus să accepte o soluţie care implica pacea? Îl salvaseră pe Kai. Sau unii dragoni doreau război la fel de mult ca unii reprezentanţi

ai Neamului?

Dacă da, atunci lumea aceasta, la fel ca sute altele ca ea, ar fi fost condamnate.

Li Ming rezervase un apartament la hotelul Savoy. Lacheii de încredere ai regilor dragoni dispuneau, probabil, de conturi de cheltuieli imense, se gândi Irene, înciudată – cu siguranţă ea nu şi-ar fi permis cazare la un asemenea nivel. Camera era foarte frumoasă, toată numai alb şi patină aurie, cu un covor verde-deschis atât de curat încât i se păru o crimă să calce pe el. Draperiile de catifea albă erau trase, iar lumina dimineţii făcea locul să strălucească prea tare. Ea, Vale şi Kai erau nişte pete neregulate pe eleganţa aceasta scumpă. Pete care beau cafea, totuşi, ceea ce le era de mare folos.

Apoi Li Ming i-a întrerupt gândurile cu un anunţ pe care nu îl aşteptase defel:

— Maiestatea sa, Regele Oceanului de la Miazănoapte, vă onorează cu prezenţa.

Irene se ridică, apoi se lăsă într-o reverenţă până jos, conştientă de Vale, care se pleca, în timp ce se deschidea uşa.

Kai îşi duse pumnul drept la umărul stâng şi căzu într-un genunchi, plecându-şi capul.

— Unchiule! spuse el. Prezenţa ta este nemeritată. Îţi cer iertare pentru orice neplăcere ţi-aş fi pricinuit.

Irene privi printre gene, aşteptând un semn să se ridice şi rugându-se să vină înainte ca picioarele să îi fie cuprinse de crampe şi să se dezechilibreze. La fel ca Li Ming, Ao Shun era îmbrăcat pe potriva acestei Londre, însă costumul lui impecabil, negru ca smoala, completat de eşarfa de mătase albă, nu putea proveni decât de la un croitor al Casei Regale. De data aceasta, apăruse în formă complet umană, văzu Irene, spre uşurarea ei, deşi impactul prezenţei sale fu doar cu puţin mai semnificativ ca rezultat.

— Mulţumirile mele pentru acţiunile voastre în apărarea nepotului meu, spuse el, făcându-le semn să se ridice, în sfârşit. Am venit să discutăm ce s-a întâmplat, înainte să

pomenesc despre război fraţilor mei.

— Maiestate, spuse Irene şi îl văzu pe Kai suprimându-şi o tresărire.

Fără îndoială nu se cădea decât pentru rege să preia frâiele conversaţiei.

— Vă cer permisiunea de a vorbi.

Ao Shun îşi coborî privirea spre ea şi Irene se simţi în bătaia tunului.

— Acţiunile tale ţi-au câştigat aprecierea noastră, spuse el. Ce te preocupă?

— Maiestate, răpirea a fost pricinuită de numai două persoane, spuse Irene.

Îl privea în timp ce vorbea, încercând să îi măsoare reacţia şi căutând orice urmă de emoţie.

— Una dintre ele a murit de mâna mea. Cealaltă şi-a recunoscut înfrângerea şi a fugit. Nepotul dumneavoastră a revenit. Am fost ajutaţi de alţii din Neam, care nu îşi doresc război. Maiestate, nu cer clemenţă pentru Neam. Dar vă rog să luaţi în considerare toţi oamenii din toate lumile dintre ei şi voi. Vă implor, nu începeţi un război. Ar fi disproporţionat – îşi căută cuvinte care să poată convinge un dragon – şi, cred eu, nedrept.

Ochii lui Ao Shun scânteiară aprig la cuvântul „nedrept”, iar cerul de afară se întunecă, răspunzându-i, când norii se adunară şi ascunseră soarele.

— Ţi-am ascultat spusele. Punctul tău de vedere este firesc, aparţinând de Bibliotecă.

Irene simţi apăsarea nemulţumirii lui, care plutea periculos în aer, şi trebui să se oblige să continue.

— Fireşte, Maiestate, spuse ea, sunt loială Bibliotecii. Şi de aceea pot şi trebuie să vorbesc în interesul său. Dar aş mai spune şi că Neamul Frumos a suferit o lovitură dură, dovedindu-li-se că nu este înţelept să răpească un dragon şi cu atât mai mult unul din linia dumneavoastră regală. Vă rog să consideraţi asta suficient, Maiestate.

Ao Shun îşi întoarse uşor capul, privind în altă parte.

— Ţi-ai făcut datoria faţă de nepotul meu, în calitate de ucenic al tău, spuse el. Răspunderea ta în această

chestiune s-a încheiat. Nu este nevoie să mai faci şi altceva.

Irene îl vedea pe Kai privind-o, cu o expresie care îi transmitea *te rog te rog te rog să taci.* De cealaltă parte a ei, Vale era impasibil.

— Mi-am îndeplinit datoria faţă de ucenicul meu, spuse ea. Am o datorie şi faţă de Bibliotecă şi faţă de oamenii din lumile pe care le atinge.

— Iar tu, nepoate?

Vocea lui Ao Shun căpătă un ton diferit când i se adresă lui Kai. Camera se umplu brusc de o tensiune densă; o apăsa pe Irene, iar ea vedea că Vale trebui să îşi îndrepte umerii pentru a o îndura. Tunetul răsună puternic afară.

— Ce gânduri ai faţă de acest aspect?

Kai înghiţi în sec.

— Unchiule, se împletici el. Apoi, vocea îi deveni mai puternică. Maestra mea spune adevărul. Ar fi nedrept ca oamenilor care nu au fost implicaţi în ostilităţi să li se întâmple ceva rău. Vinovaţii au plătit pentru acţiunile lor. Timpul va dovedi că am procedat corect, iar ei, greşit. Dacă este cazul de răzbunare, atunci poţi să dai vina pe mine, fiindcă am fost nesăbuit şi am permis să fiu capturat.

— Nesăbuinţa ta sau neatenţia maestrei tale, spuse Ao Shun, iar aerul tremură uşor la cuvintele sale.

— Eu sunt gata să răspund pentru orice vină, spuse Irene, ferm.

Simţea gustul acru al fricii.

— Cu siguranţă şi prietenii lui poartă o parte din vină, Maiestate, spuse Vale. Cum aş fi eu, de exemplu.

Ao Shun îi măsură cu privirea. Pe pielea obrajilor şi mâinilor i se reliefau modele de solzi, iar unghiile sale se lungiseră şi se întunecaseră. Ploaia lovi geamul, purtată de vânt.

Se auzi o bătaie în uşă.

Li Ming se mişcă şi răspunse.

— Mă tem că aţi nimerit camera nepotrivită… începu.

— Nu prea cred.

Era vocea Coppeliei. Coppelia, *aici!* Irene simţi că putea

respira din nou.

— Mă numesc Coppelia şi sunt un membru senior al Bibliotecii. Solicit o audienţă la Maiestatea Sa regele Oceanului de la Miazănoapte.

— Poate intra, spuse Ao Shun, înainte ca Li Ming să îl consulte. Sfatul unui senior al Bibliotecii este bine-venit.

Coppelia păşi în cameră. Purta o rochie de catifea închisă la culoare şi o capă, potrivite pentru întâlnirea cu membrii unei Case Regale. Lemnul braţului îi era ascuns de mănuşă. Deşi avea spatele rigid, se sprijinea de un baston cu cap de argint. *Iar îi joacă feste artrita.* În Bibliotecă, era profesoară şi prietenă. În afara Bibliotecii, era mai dificil de uitat că era o femeie vârstnică, marcată de ani petrecuţi ca Bibliotecară pe teren.

— Maiestate! zise ea şi făcu o jumătate de reverenţă pentru Ao Shun, sprijinindu-se în baston. Vă rog să-mi iertaţi lipsa de formalitate. Aş face o reverenţă adecvată dacă aş fi la fel de tânără ca ei.

— Nu este necesar, spuse Ao Shun.

Ploaia de afară se liniştea.

— Prezenţa dumitale este bine-venită. Doreşti să iei loc?

O tratează ca pe o ambasadoare respectată, aşadar o plasează clar cu o treaptă deasupra mea, constată Irene. *Dar mulţumesc Cerului că a apărut.*

— Nu sunt decât în trecere, Maiestate. Am venit să îmi iau colega pentru a răspunde unui interogatoriu formal. Sper că nu vă deranjează?

Irene simţi cum păleşte. Aşadar, trebuia să înfrunte o pedeapsă. Încercă să se convingă că se aşteptase, dar nu rezonă. Nu era deloc pregătită.

— Nu am niciun motiv să mă plâng de acţiunile sale, spuse Ao Shun. A acţionat întru totul corect şi îi datorez recunoştinţa mea pentru ce a făcut.

— *Madame* Coppelia, nu puteţi face asta! Kai îşi încleştase maxilarul. Irene a făcut tot posibilul să mă scoată de acolo. Nu a fost vina ei că am fost răpit. Dacă trebuie învinovăţit cineva, eu sunt acela.

— *Kai!*

Ao Shun lovi cu palma deschisă braţul fotoliului.

— Taci! ordonă el, dar păru mai degrabă uluit decât furios că nepotul lui avusese tupeul să vorbească. Dacă este o chestiune internă, nu ai de ce să intervii.

— Sunt ucenicul Bibliotecii, spuse Kai, iar pielea începu să îi capete nuanţe draconice. Cel puţin până nu sunt îndepărtat dintr-o poziţie agreată de însuşi tatăl meu…

Nu îşi termină fraza, intenţionat.

Irene încercă să interpreteze privirea bruscă de frustrare uluită a lui Ao Shun. Tatăl lui Kai era fratele lui *mai mare.* În termenii respectului draconic pentru ierarhie, pe care îl remarcase, asta sugera că Ao Shun nu îi putea contrazice ordinele. Situaţia degenera rapid spre o remiză.

Cineva trebuia să îşi asume răspunderea.

— Bineînţeles că revin la Bibliotecă, spuse Irene.

Ao Shun şi Kai îşi întrerupseră confruntarea încruntată pentru a o privi. Ea i se adresă Coppeliei.

— Recunosc că am încălcat regulile Bibliotecii când am vizitat o lume cu un nivel ridicat de haos fără permisiune. Recunosc şi că nu am supravegheat corect un ucenic care era în răspunderea mea, ucenic care a fost răpit de cineva din Neamul Frumos, lucru care ar fi putut declanşa un război.

— Acestea sunt acuzaţii grave, spuse Coppelia.

Vocea ei era severă, ca de judecător, însă în ochii ei Irene recunoscu o scânteie de aprobare.

— Maiestate, vă cer permisiunea de a pleca. Irene şi cu mine trebuie să ne întoarcem cât mai repede.

Ao Shun se încrunta. Se bosumfla întocmai cum o făcea Kai, îşi dădu seama Irene.

— Chiar este necesar să se întoarcă? Poate aranjaţi o detaşare? Nu aş dori să fie pedepsită pentru acţiunile sale şi m-aş bucura chiar să intre în slujba mea.

— Maiestatea sa este prea generoasă, spuse Coppelia. Acţiunile sale sunt însă grave. Sunt sigură că nici ea nu ar vrea să evite cursul firesc al lucrurilor, nu-i aşa, Irene?

S-ar fi putut lăsa la mila lui Ao Shun şi i-ar fi putut accepta oferta. Dar ar fi însemnat să-şi ia rămas-bun de la

Bibliotecă, la fel de cumplit ca şi cum Bibliotecarii seniori ar fi dat-o afară. Pierdea oricum. L-ar fi putut păstra pe Kai drept ucenic, dar tot pierdea.

Sau poate că exista o cale *nu chiar* atât de perdantă. Depindea de condiţia ca Ao Shun să simtă într-adevăr un soi de recunoştinţă pentru acţiunile ei şi de cât de departe mergea aceasta.

— Nu îmi voi abandona îndatoririle acum, spuse ea, ferm. Acţiunile şi neglijenţa mea ar putea încă pricinui un război, care ar ameninţa sute de lumi. Mă voi supune oricărei pedepse.

Vale păru dornic să spună ceva. Ea îi surprinse privirea şi se uită la el cu disperare, clătinând abia perceptibil din cap. Dacă acest pariu imens avea să funcţioneze, ameninţarea trebuia să fie autentică.

Coppelia încuviinţă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Să mergem!

Pentru o clipă, camera se afundă în tăcere. Apoi Ao Shun spuse:

— Aşteptaţi.

— Maiestate?

Expresia lui părea sculptată în piatră.

— Solicit, ca favoare şi în interesul *dreptăţii,* ca această Bibliotecară să nu fie judecată prea aspru. Pot spune cu suficientă încredere că nu există un risc iminent de război.

Irene inspiră adânc, uşurată pentru soarta lumilor umane şi pentru ea însăşi. Ridicarea bruscă a poverii de pe umerii ei o ameţi. Nu avea să fie război. Putea supravieţui unei pedepse – şi era posibil să nu fie chiar atât de rea, ţinând cont de ce spusese Ao Shun. Dar apoi se gândi la disciplina fără echivoc aplicată de Bibliotecă şi se simţi doborâtă din nou.

Coppelia făcu o jumătate de reverenţă.

— Mulţumesc, Maiestate. Se va lua în considerare când o vom judeca. Irene, dacă trebuie să îţi iei rămas-bun de la prietenii tăi, acum e momentul.

Irene se răsuci spre Kai şi Vale.

— Mă voi întoarce dacă şi când voi putea, le spuse ea.

Să nu faceţi nicio prostie în lipsa mea!

Nu era tocmai un limbaj adecvat în prezenţa unui rege, dar nu se mai putea controla. Iar umbra interogatoriului plutea încă deasupra ei.

Kai îi luă mâinile într-ale lui.

— Îţi voi aştepta aici întoarcerea, promise el. Cu permisiunea unchiului meu, fireşte.

Adăugase repede ultima parte şi nu suna tocmai sincer. După încruntarea lui Ao Shun, nici lui nu i se păruse aşa.

Vale îi atinse scurt umărul.

— Voi veghea asupra lui Strongrock, în absenţa dumitale, spuse el. Sper să nu fie prea lungă, Winters. Cunoştinţele tale lingvistice sunt extraordinar de folositoare.

Lui Irene i se puse un nod în gât. Nu avea de gând să se facă de râs, însă.

— Mulţumesc, spuse ea, limpede. Sper să nu lipsesc prea mult.

Şi păstra speranţa, pentru că Ao Shun nu îl îndepărtase pe Kai din Bibliotecă şi pentru că, indiferent de pedeapsa pe care i-o pregătea aceasta, nu credea că o vor alunga. Era încă parte din Bibliotecă şi vorbise în numele Bibliotecii atunci când lucrurile se înrăutăţiseră mai tare. Cu ajutorul Bibliotecii, împiedicaseră un război înainte să înceapă.

Şi pentru că, în ciuda a tot ce li se pusese împotrivă, ea şi Vale îl salvaseră pe Kai.

Mai făcu o reverenţă în faţa lui Ao Shun şi o urmă pe Coppelia afară – înapoi la Bibliotecă.

SECRETE DIN BIBLIOTECĂ

Informaţii din interior privind Biblioteca şi spionii săi

CELE MAI BUNE CINCI MISIUNI ALE LUI IRENE

Ca spioană bibliotecară junioară, Irene este trimisă departe, pentru a colecta cărţi faimoase, rare şi primejdioase şi a le aduce la Bibliotecă. Cărţile pot fi folosite pentru damnarea unei facţiuni periculoase sau pentru salvarea unei lumi; unui bibliotecar nu i se spune de fiecare dată. Uneori, o carte e tocmai ce ar trebui să fie, într-o bibliotecă ordonată sau într-o lume patronată de ordine, aşadar volumul e uşor de dobândit. Uneori, o misiune merge prost, iar spionul abia dacă scapă cu viaţă, nemaivorbind de obţinerea ţintei. Bibliotecarii au, fireşte, poveştile preferate cu misiuni reuşite sau oribile. Aşa că i-am cerut lui Irene să alcătuiască un top cinci.

Agamemnon, de William Shakespeare

Cred că primul text care îmi vine în minte este *Agamemnon* al lui Shakespeare – pentru că toată lumea vrea să se laude că a recuperat un Shakespeare în original, nu? A fost una din acele misiuni în care ştii precis unde se află cartea (în colecţia personală a unui miliardar retras), dar problema este cum să o scoţi de acolo. Lumea care conţinea cartea era încă în mijlocul unei serii de războaie, datând de la cruciadele din secolul al XI-lea, iar Imperiul Bizantin era puterea dominantă. Era una dintre acele lumi în care femeile sunt cetăţeni de mâna a doua în societate. Am „împrumutat” un exemplar din *Zadarnicele chinuri ale dragostei,* tot de Shakespeare, dintr-o altă lume (nu existase în lumea ţintă). Apoi, am atras atenţia miliardarului asupra faptului. I-am permis să mă convingă să i-o dau, pentru a ajunge la colecţia lui. Apoi, m-am simţit bine, pentru că, măcar, obţinuse un Shakespeare pe care nu îl citise înainte. Cât despre piesă… am aflat că Shakespeare împrumutase mai toată intriga de bază de la

Eschil, străvechiul autor grec de tragedii. Dar, ca de obicei, Bardul adăugase părţi de la el. Mă întreb dacă dorise să împrumute şi restul seriei „Oresteia” a lui Eschil şi să o transforme în trilogie.

Saga *Skjöldunga*

Am fost trimisă după un exemplar din această saga şi este una dintre cele mai urâte amintiri ale mele. Într-o lume cu haos moderat şi un nivel înalt de magie, am găsit idioţi care agitau arme mari la fiecare colţ. Nave zburătoare, skalzi care intonau vrăji, multe semne rău-prevestitoare şi vendete. Oricine avea o însemnătate dorea să pornească un nou război. De parcă se aşteptau ca Ragnarok să înceapă mâine şi voiau să se asigure că uciseseră cât mai mulţi posibil, până nu venea apocalipsa. Abia dacă existau biblioteci. Neamul Frumos era ca la el acasă. Mai rău ca gândacii. Am lucrat ca bard itinerant şi povestitoare şi am reciclat poveşti clasice, în timp ce încercam să distrez beţivi prea musculoşi în cârciumi. Dacă vizitaţi acea lume şi daţi peste o repovestire orală despre căpitanul Nemo care se luptă cu Moby Dick, în timp ce fuge de Revoluţia Franceză, veţi şti de ce. Războiul care a pornit, totuşi, nu a fost din vina mea. Au fost implicaţi cei din Neam, şi ei au fost cei care au detonat Bomba Gullinbursti. Eu doar am asistat, din păcate.

Farul, de Edgar Allan Poe

Un alt text care mi-a dat de furcă a fost *Farul* lui Poe, după moartea autorului. Versiunea pe care o urmăream era cea terminată, un roman complet, spre deosebire de versiunea neterminată care se găseşte în unele lumi. Poe fusese un scriitor faimos în timpul vieţii sale în acea lume, deşi avusese problemele obişnuite, cu băutura şi jocurile de noroc. Locuise în Imperiul Confederat American, aşa cum se numea aici, iar soţia sa practicase magia locală. Vrăjitoria funcţiona în lumea asta şi era un obiect de

studiu important la universitate, dar majoritatea celor din Neam erau în Europa, aşa că nu a trebuit să mă preocup pentru ei. Problema a fost că în carte trebuia să fie ascunsă o criptogramă. Era unul dintre acele scenarii de „rezolvă enigma şi vei primi averea mea”, care cauzase raritatea exemplarelor din carte (fusese publicată şi în ediţie limitată). Câteva societăţi secrete şi nişte vânători de comori obsedaţi îngreunaseră şi mai mult găsirea romanului. Am sfârşit urmărită prin pădurea locală de un număr mare de pisici ucigaşe, transformate prin magie, şi a trebuit să mă arunc în lac ca să scap de ele, apoi m-am târât pe celălalt mal şi am fost confundată cu stafia unei înecate. Nu a fost tocmai un episod triumfător şi în niciun caz modul meu favorit de a-mi petrece Halloweenul.

***Povestea eroilor loiali şi a galanţilor evlavioşi,* de Shi Yukun**

Un an mai târziu, m-au trimis să dobândesc un exemplar din povestea aceasta, o transcriere a unor povestiri orale ale lui Shi Yukun. Era una dintre acele cărţi care apar în multe lumi, dar aceasta anume era unică: avea o sută de capitole în plus faţă de celelalte versiuni. Lumea unde se afla cartea era destul de liniştită – o schimbare bine-venită. Era condusă de Imperiul Chinez şi nu exista multă magie sau tehnologie, dar era multă activitate comercială. A trebuit să îmi asum identitatea unei studente străine, să străbat jumătate din China cu trenul lent şi să intru la Universitatea din Ch’ang-an, pentru a avea acces la biblioteca sa. Acolo se afla singurul exemplar din originalul integral. Am petrecut apoi trei luni strecurându-mă în ea, noapte de noapte, şi copiind manuscrisul de mână şi a trebuit să mă feresc de gărzi doar de câteva ori. Nu era o misiune care să depindă de timp, aşa că am putut lăsa originalul acolo. A fost chiar plăcut. Am reuşit chiar şi să studiez ceva. Viaţa mea nu înseamnă *doar* să alerg de colo până colo urlând, să ştiţi.

Negarea lui lady Catherine, de Jane Austen

În sfârşit, această misiune mi-o amintesc mai ales datorită cărţii. Nu spun că lumea nu era interesantă: avea tehnologie avansată, niveluri moderate de haos, dinozauri clonaţi etc. Dar, mai important, era singura lume înregistrată în care Jane Austen scrisese romane poliţiste. Fireşte că am fost instruită să dobândesc întreaga colecţie. Cel mai greu de găsit a fost ultima ei carte, *Negarea lui lady Catherine.* Manuscrisul dispăruse la moartea lui Austen. Am reuşit să îl găsesc pe proprietatea unui om de ştiinţă nebun, în Ţara Galilor (nu vreau să afirm că toţi oamenii de ştiinţă duşi cu pluta citesc Jane Austen, dar surprinzător de mulţi dintre cei pe care îi cunosc citesc). Era genul care îşi umple parcul privat cu dinozauri carnivori clonaţi, pentru a-şi asigura intimitatea. A trebuit să mă strecor printr-un pasaj subteran, dintr-o mină de cărbune neexploatată. Chiar şi aşa, am fost prinsă şi aproape am ajuns subiect de experimente (fireşte că am evadat, doar scriu lucrurile astea!). Mai am încă un exemplar din carte în propria bibliotecă, dacă vă interesează. Începe cu uciderea lui lady Catherine de Bourgh…

LEGENDELE BIBLIOTECII

La Bibliotecă circulă suficiente poveşti despre „monstrul de la subsol” sau despre „Bibliotecarul care a încercat să găsească cea mai veche carte din Bibliotecă şi nu a mai fost văzut niciodată” sau despre „atunci când a încercat cineva să iasă pe fereastră, iar fereastra nu ducea nicăieri”. Sunt legende urbane tipice – mă rog, mituri de Bibliotecă. Mai există şi cele clasice, care prezintă o Bibliotecară pierdută în adâncurile Bibliotecii. Poate că ajunge într-o cameră care conţine un cerc de scaune, cu cavaleri în armuri, adormiţi pe ele, în care o vocea misterioasă îi spune: „A sosit timpul?” Iar ea răspunde: „Nu, înapoi la culcare.” Apoi fuge şi nu mai găseşte vreodată camera. Este o poveste tipică despre Cavalerul-adormit şi războinicii săi, cu variaţia Arthur, Barbă-Roşie, mă rog.

Dar există şi alte poveşti.

Se spune că un Bibliotecar a văzut o pisică strecurându-se printr-un colţ dintre două rafturi. (Unii Bibliotecari mai vârstnici au animale de companie. Unele dintre ele pot fi cam ciudate.) Aşa că a scos nişte cărţi să vadă dincolo de ele şi a găsit o crăpătură în zid. Fiindcă era un zid de cărămidă, iar el, un bărbat curios, a mai scos din cărămizi ca să vadă ce se afla dincolo.

A găsit o beznă vastă, cu ecou, un aer uscat şi nemişcat, atât de întunecat că până şi să îndrepţi o lanternă în vid nu lumina nimic. Fiind un bărbat pe jumătate raţional (unul perfect raţional nu ar fi scos nicio cărămidă, de la bun început), nu a încercat să se coboare pe o frânghie, sau ceva similar, ci a pus cărămizile la loc. Dar, înainte să o facă, a scris un bilet pe o hârtie, sugerând ca, dacă era cineva acolo, să îi vorbească, şi a aruncat biletul în beznă, înainte de a astupa crăpătura.

Când s-a întors în camera lui, s-a aşezat cu o carte pe care o citea înainte şi a încercat să se relaxeze. Dar, când a ajuns la pagina la care rămăsese, semnul de carte fusese

înlocuit cu altceva. Era biletul aruncat în beznă. Hârtia era marcată de timp şi prăfuită, iar în partea de jos cineva scrisese, în Limbaj: **„Încă nu."**

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

A doua carte din seria
BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

A fi sub acoperire într-o Londră victoriană dintr-un univers paralel poate ajunge o rutină pentru bibliotecara-spion Irene. Misiunea de a colecta opere de ficțiune importante pentru misterioasa Bibliotecă și munca depusă sub acoperire ca să se integreze în cultura timpului sunt puse în pericol odată cu răpirea partenerului ei, Kai – un dragon de descendență regală.

Dispariția lui Kai poate duce la un conflict între forțe capabile să devasteze toate lumile. Pentru ca omenirea să nu fie prinsă la mijloc, Irene va trebui să se alieze cu un reprezentant al Neamului Frumos și să treacă într-o Veneție plină de magie, unde domină coincidențele bizare și unde se sărbătorește un etern Carnaval.

„Cogman a deschis drumuri noi în tărâmurile imaginare din moștenirea noastră culturală. Iar noi, cititorii, nu ne putem sătura!"
The Wall Street Journal

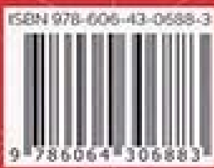

ARMADA
powered by
NEMIRA

NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0688-3